THOMAS HARRIS

DRAGONUL ROŞU

„Nu înțelegi decât ceea ce vezi,
și nu vezi decât ceea ce există deja în mintea ta."

ALPHONSE BERTILLON

... Căci Suferința are suflet de om,
Mila are chip de om,
Așa cum Iubirea e întruparea
omenească a Divinității,
Iar Pacea veșmântul omenesc."

WILLIAM BLAKE,
Cântările neprihănirii (Oglindirea divină)

„Neîndurarea are suflet de om,
precum Gelozia are chip de om,
Înspăimântarea este întruparea omenească
a Divinității, iar Nedeslușirea veșmânt omenesc.

Veșmântul omenesc este turnat din Fier bătut pe nicovală,
Întruparea omului însăși Foalele de foc,
În Chipul omenesc încremenit-a Cuptorul facerii,
Iar Inima omului Gâtlejul hămesit de jar."

WILLIAM BLAKE,
Cântările trăirii (Oglindirea divină)[1]

THOMAS HARRIS

DRAGONUL ROŞU

„Nu înțelegi decât ceea ce vezi,
și nu vezi decât ceea ce există deja în mintea ta.”

ALPHONSE BERTILLON

… Căci Suferința are suflet de om,
Mila are chip de om,
Așa cum Iubirea e întruparea
omenească a Divinității,
Iar Pacea veșmântul omenesc.”

WILLIAM BLAKE,
Cântările neprihănirii (Oglindirea divină)

„Neîndurarea are suflet de om,
precum Gelozia are chip de om,
Înspăimântarea este întruparea omenească
a Divinității, iar Nedeslușirea veșmânt omenesc.

Veșmântul omenesc este turnat din Fier bătut pe nicovală,
Întruparea omului însăși Foalele de foc,
În Chipul omenesc încremenit-a Cuptorul facerii,
Iar Inima omului Gâtlejul hămesit de jar.”

WILLIAM BLAKE,
Cântările trăirii (Oglindirea divină)[{1}]

Cuvânt înaintea unui interviu ce mi-a pecetluit soarta

Aș vrea să vă relatez împrejurările în care l-am întâlnit prima dată pe doctorul Hannibal Lecter.

În toamna anului 1979, din pricină că în familia mea era cineva bolnav, m-am întors acasă, în delta râului Mississippi, unde am rămas apoi vreme de un an și jumătate. Pe vremea aceea tocmai lucram la *Dragonul Roșu.* Vecinul meu din așezarea Rich a fost destul de amabil să-mi ofere casa lui de țară aflată în mijlocul unui imens câmp de bumbac, și acolo lucram uneori până noaptea târziu.

Când te apuci de scris o carte, începi cu ceea ce poți vedea în momentul acela, după care te apuci să adaugi ceea ce s-a întâmplat înainte și ceea ce a urmat. Iar aici, în Rich, Mississippi, unde lucram în condiții destul de vitrege, nu eram în stare să-l văd decât pe investigatorul Will Graham, urmărind filmele de familie, în sufrageria familiei ucise, deci în casa în care muriseră cu toții. La vremea aceea nu știam încă cine era criminalul. Și atunci m-am străduit să văd ce s-a întâmplat înainte și ce avea să urmeze. Așa că m-am plimbat, împreună cu Will prin întuneric, prin casa victimelor, am cercetat scena crimei și n-am fost în stare să văd decât exact ce vedea și el, nici mai mult, nici mai puțin.

Uneori noaptea, lăsam lumina aprinsă în căsuța aceea și porneam să mă preumblu pe câmpurile acelea parcă fără sfârșit. Când priveam înapoi din depărtare, casa îmi părea ca o navă în mijlocul mării, în vreme ce de jur împrejurul meu dăinuia imensa noapte a deltei.

Nu după multă vreme mă obișnuisem cu potăile semisălbatice care mișunau de capul lor pe câmpurile acelea trăind într-un fel de haită. Unii câini aveau un fel de înțelegeri tacite cu familiile muncitorilor de pe la ferme, dar

în cea mai mare parte a timpului trebuiau să-și agonisească singuri hrana. Când s-a lăsat iarna și pământul a înghețat bocnă, am început să-i mai hrănesc și eu din când în când, ca să ajung să le împart câte douăzeci și cinci de kilograme de hrană de câini săptămânal. Se țineau după mine peste tot și-mi țineau într-un fel tovărășie tot felul de potăi: câini mari, mărunței, câini ce se gudurau prietenos pe lângă mine, câini masivi, răi de care nu te puteai apropia. Mă însoțeau și noaptea și chiar și atunci când nu-i puteam vedea, îi auzeam mișunând peste tot în jurul meu, le auzeam răsuflarea și pufniturile în întuneric. Când lucram în căsuța aceea, se aciuau dinaintea ușii din față, iar în nopțile cu lună plină se puneau pe urlat ca lupii.

•

În vreme ce stăteam năuc în fața casei în puterea nopții, cu ochii încă orbiți de lumina lămpii de la masa de lucru și auzeam răsuflările din jurul meu, încercam să văd ce se întâmplase cu adevărat la locul crimei. Dar în fața ochilor încă neobișnuiți cu întunericul, mi se năzăreau tot felul de arătări amenințătoare, închipuiri și, din când în când, câte o lucire când lumina lunii cădea pe retina vreunei fiare. Nici nu se punea problema dacă se întâmplase ceva acolo. Trebuie să înțelegeți că atunci când scrii un roman nu te apuci să inventezi: totul e dinaintea ochilor tăi și nu-ți rămâne decât să descoperi ițele.

Will Graham știa că trebuia să întrebe și pe altcineva, avea nevoie de ajutorul cuiva anume, știa asta foarte bine. În plus, știa și unde trebuia să meargă pentru a obține ceea ce avea nevoie, și asta cu mult înainte să se gândească ce avea de făcut mai departe. Nu ignoram faptul că Graham fusese rănit rău de tot în cursul anchetării cazului de dinainte. În consecință, nu ignoram nici faptul că-i venea nespus de greu să apeleze la cea mai bună sursă care-i stătea la îndemână. La vremea aceea cădeam și eu pradă unor amintiri dureroase mai în fiecare zi, iar seara când mă apucam de lucru îl înțelegeam pe Graham foarte bine.

Așa că l-am însoțit cu inima îndoită la Spitalul de Boli Psihice pentru Infractori din Baltimore. Acolo ne-a scos din minți doctorul Frederick Chilton, un soi de nebun cum întâlnești în fiecare zi dacă ai nefericirea să conduci o instituție ce are de-a face permanent cu oameni, doctor care a făcut tot ce-a putut să ne tot amâne, făcându-ne să pierdem două sau trei zile degeaba, înainte să ne putem vedea de treburile noastre.

Atunci am descoperit că puteam să-l las noaptea pe Chilton singur în căsuța din câmp, cu lumina aprinsă, și să-l cercetez de afară, din întuneric, înconjurat de tovarășii mei, câinii. Cum stăteam acolo în beznă, eram invizibil, așa cum sunt invizibil pentru personajele mele chiar și atunci când ne aflăm în aceeași încăpere, în vreme ce acestea își hotărăsc singure soarta, aproape fără niciun ajutor din partea mea.

După ce am scăpat în cele din urmă de plicticosul de Chilton, eu și Graham ne-am dus în Secția de violenți, ușa de fier s-a trântit cu un zgomot îngrozitor în urma noastră.

Eu și Will Graham ne-am îndreptat spre celula doctorului Lecter. Graham era încordat, aproape că-i puteam simți izul spaimei ce-l domina. La început am crezut că doctorul Lecter doarme și am tresărit speriat când am văzut să-l recunoască pe Will Graham doar după miros, fără să deschidă un ochi. Ca de obicei când lucram, beneficiam de imunitate, de dreptul de a fi invizibil pentru Chilton și Graham, ca și pentru toți ceilalți, dar în prezența doctorului Lecter nu mă simțeam în largul meu, și nu eram deloc sigur că doctorul nu mă vedea. Și eu, ca și Graham, simțeam și simt și acum privirea pătrunzătoare a doctorului Lecter cu totul stânjenitoare, scormonitoare precum bâzâitul aparatului Röntgen în creieri atunci când faci o radiografie craniană. Discuția dintre Graham și doctorul Lecter dură foarte puțin în timp real, cu viteza unei secvențe de scrimă, eu mă chinuiam să urmăresc toată discuția, mâzgălind cuvintele cu o grabă nebună pe orice petec îmi cădea la

mână. Când totul s-a terminat, eram sleit, în cap îmi răsunau zbierătele scandalurilor și urletele obișnuite într-o casă de nebuni, iar în fața verandei cabanei din Rich urlau treisprezece câini, așezați unul lângă celălalt, cu ochii închiși și boturile ridicate spre luna plină. Cei mai mulți scoteau un urlet ce aducea oarecum cu o vocală între o și u, ceilalți doar le țineau isonul.

Am fost nevoit să citesc și să ascult discuția dintre Graham și doctorul Lecter de vreo sută de ori pentru ca să-i pricep miezul, să elimin zgomotele parazite, vacarmul închisorii, urletele celor damnați care uneori mă împiedicau să aud ca lumea unele cuvinte schimbate între ei.

Nici acum nu știam cine comisese crimele, dar pentru prima oară mi-am dat seama că îl vom descoperi totuși până la urmă, și vom pune mâna pe el. Tot atunci am intuit că descoperirea adevărului va fi cumplită, izvorâtă din adevărată tragedie, că unii dintre eroii cărții vor plăti scump aflarea adevărului. Și așa a și fost.

Ani de zile mai târziu, când am început să scriu *Tăcerea mieilor,* habar nu aveam că doctorul Lecter va apărea din nou. Totdeauna am avut o slăbiciune pentru personajul Dahlia Iyad din *Duminica neagră* și intenționam să scriu un roman care să aibă ca figură centrală o femeie puternică. Și așa am început cu Clarice Starling, dar nici n-am apucat să aștern două pagini pe hârtie din noul roman și am descoperit că aceasta trebuia să se ducă să-l vadă pe doctorul Lecter. Nutream niște sentimente de deosebită admirație pentru Clarice Starling și am impresia că am simțit un fel de ciudată gelozie când am văzut ușurința cu care doctorul Lecter a *citit-o* perfect, când mie îmi venise foarte greu să-i descifrez caracterul complex.

La vremea când am început să consemneze evenimentele dramatice din *Hannibal,* spre uluirea mea, doctorul ajunsese să fie un personaj cu o viață proprie. Și cred că și vouă v-a devenit ciudat de fascinant, ca și mie de altfel.

M-au chinuit spaimele în vreme ce scriam *Hannibal,* îmi era teamă că implicarea în această carte o să mă sleiască de puteri, îmi era teamă să urmăresc ce curs dramatic puteau să ia evenimentele pe care le urmăream, îmi era teamă pentru Starling. În cele din urmă am renunțat să mă mai implic, am lăsat evenimentele să-și urmeze cursul lor, așa cum trebuie să-ți lași personajele să evolueze după firea lor, i-am lăsat pe doctorul Lecter și pe Clarice să-și hotărască singuri soarta după cum le dicta caracterul. Și asta și pentru că nutream un deosebit respect pentru ei.

Un sultan ar fi spus cândva: „Eu nu cresc șoimi, eu trăiesc cu ei”.

Când în iarna anului 1979 am pășit pe ușa Spitalului de Boli Psihice pentru Infractori din Baltimore și am auzit ușa aceea imensă de oțel trântindu-se în urma mea, habar nu aveam ce avea să mă aștepte la capătul acelui coridor, așa cum foarte rar ne dăm seama ce sens are sunetul zăvorului pe care soarta îl trântește în urma noastră.

T. H.
Miami, ianuarie 2000

Capitolul 1

Will Graham îl pofti pe Crawford la masa de picnic, între casă și ocean, și îi oferi un pahar de ceai cu gheață.

Jack Crawford se uita la casa veche, plăcută, din lemn, cu străluciri de sare sub cerul limpede.

— Trebuia să fi discutat la Marathon când ieșeai de la serviciu, spuse el. Nu cred că vrei să vorbim aici despre ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să discut nicăieri despre asta, Jack. Tu ești cel care trebuie să vorbească, așa că hai să începem. Numai să nu îmi arăți fotografii. Dacă ai adus fotografii, mai bine le ții în servietă: Molly și Willy se întorc imediat.

— Ce ai aflat?

— Ce s-a scris în *Miami Herald* și în *Times,* spuse Graham. Două familii au fost ucise în propriile case, la un interval de o lună. Birmingham și Atlanta. Circumstanțele sunt asemănătoare.

— Nu asemănătoare. Identice.

— Până acum, câți au revendicat crimele?

— Optzeci și șase până astăzi după-amiază, când am telefonat acolo, răspunse Crawford. Aiureli. Niciunul nu cunoștea detaliile. Ucigașul sparge oglinzile și folosește cioburile. Niciunul nu cunoștea amănuntul ăsta.

— Ce altceva ai ascuns presei?

— Că e blond, dreptaci, foarte puternic și are măsura patruzeci și cinci la pantofi. Știe să facă nod marinăresc. Amprentele sunt ca și inexistente.

— Ai declarat asta și public.

— Nu îi prea plac încuietorile, spuse Crawford. Ultima dată a folosit un diamant și o ventuză ca să intre în casă. Are grupa de sânge AB pozitiv.

— A fost rănit?

— Nu, din câte știm noi. I-am făcut determinarea din spermă și salivă. Și secretă abundent.

Crawford privi marea calmă.

— Will, vreau să te întreb ceva. Ai citit în ziare. Despre a doua crimă s-a vorbit o grămadă la televizor. Ți-a trecut prin cap să mă suni?

— Nu.

— De ce nu?

— Detaliile în legătură cu prima crimă din Birmingham erau irelevante. Putea să fi fost vorba despre orice – răzbunare, o rudă.

— Dar după a doua sigur ți-ai dat seama.

— Mda. Un psihopat. Nu te-am sunat pentru că nu am vrut. Știu pe cine ai desemnat să se ocupe de caz. Ai cel mai bun laborator. Îl ai pe Heimlich de la Harvard, pe Bloom de la Universitatea Chicago…

— Și te am pe tine care n-ai ceva mai bun de făcut decât să repari motoare de barcă.

— Nu cred că îți pot fi de vreun folos, Jack. Chestiile astea nu mă mai preocupă.

— Chiar așa? Doar tu i-ai prins pe ultimii doi…

— Cum i-am prins? Folosind aceleași metode ca și tine și toți ceilalți.

— Asta e doar o jumătate de adevăr, Will. E vorba de felul în care gândești.

— Cred că s-au vehiculat o mulțime de baliverne despre felul meu de a gândi.

— Ai făcut niște corelații pe care nu le-ai explicat niciodată.

— Dovezile erau la îndemâna tuturor, spuse Graham.

— Desigur. Așa a fost. O groază de dovezi… după aceea. Înainte de a găsi zgarda aceea au fost atât de puține indicii încât nici nu puteam stabili cauza probabilă a morții ca să facem o percheziție.

— Dispui de toți oamenii de care ai nevoie, Jack. Nu cred că aș reprezenta un atu. Am venit aici ca să scap de toate

astea.

— Știu. Ai fost rănit data trecută. Acum pari în regulă.

— Da, sunt teafăr. Nu e vorba despre loviturile de cuțit. Doar și tu ai fost înjunghiat.

— Da, dar nu așa.

— Nu e vorba de asta. Pur și simplu m-am hotărât să mă opresc. Nu pot nici eu să spun de ce. Pur și simplu nu mai pot.

— Dacă nu mai suporți să vezi ororile, să știi că te înțeleg cum nu se poate mai bine.

— Nu. Cu văzutul merge, deși nu mă încântă în mod deosebit. Până la urmă ajungi să nu-ți mai pese când îi vezi morți. La spital, la interviuri – acolo e cel mai rău. Trebuie să te detașezi și să continui să gândești. Nu cred că aș mai fi în stare în clipa de față. Aș putea să privesc, dar nu aș mai reuși să gândesc.

— Ăștia toți au fost uciși, Will, spuse Crawford cu toată blândețea de care era în stare.

Jack Crawford auzea ritmul și sintaxa propriului discurs în vocea lui Graham. Îl mai auzise procedând așa și cu alții. În conversațiile aprinse, Graham aborda adesea modul de vorbire al interlocutorului. La început, Crawford crezuse că o face intenționat, că este un fel de șmecherie menită a menține ritmul alert al discuției.

Mai târziu, Crawford și-a dat seama că era un act involuntar, că uneori făcea eforturi să se oprească și nu reușea.

Crawford scoase cu două degete din buzunarul de la jachetă două fotografii pe care le aruncă pe masă cu fața în sus.

— Toți au fost uciși, spuse el.

Graham îl privi fix preț de câteva clipe înainte de a se uita la fotografii.

Erau doar instantanee: o femeie, urmată de trei copii și o rață, ducea coșul de picnic pe malul unui lac. O familie cu un tort în față.

După jumătate de minut lăsă din nou fotografiile pe masă. Le aranjă una peste alta cu degetul și se uită în depărtare, către plajă, unde băiatul stătea chircit căutând ceva în nisip. Femeia era în picioare și îl privea, stând cu o mână în șold, iar valurile înspumate de la mal îi mângâiau gleznele. Se aplecă într-o parte ca să își dea părul ud de pe umeri.

Graham, făcu abstracție cu totul de oaspetele său și îi privi pe Molly și pe băiat cam la fel de mult cât privise și fotografiile.

Crawford era mulțumit. Reușea însă de minune să își ascundă satisfacția cu aceeași măiestrie cu care alesese și locul acestei discuții. Credea că o să-i meargă cu Graham. Să se așeze puțin lucrurile.

Trei câini remarcabil de urâți apărură lângă ei și se întinseră pe jos lângă masă.

— Doamne, spuse Crawford.

— În ciuda aparențelor, să știi că aparțin rasei canine, explică Graham. Oamenii vin aici și lasă puii de izbeliște. Pe ăia drăgălași reușesc să-i dau, dar restul rămân și cresc mari așa cum îi vezi.

— Sunt cam grăsani.

— Molly are o slăbiciune pentru câinii vagabonzi.

— Am impresia că duci o viață liniștită aici, Will. Cu Molly și puștiul. Câți ani are?

— Unsprezece.

— Arată bine. O să fie mai înalt decât tine.

Graham dădu din cap aprobator.

— Și taică-său era. Sunt fericit aici. Știu asta.

— Voiam s-o aduc pe Phyllis să vadă Florida. Să iau o bucată de pământ când oi ieși la pensie. Să nu mai duc o viață de dinozaur. Deși ea zice că toți prietenii ei sunt în Arlington.

— Voiam să-i mulțumesc pentru cărțile pe care mi le-a adus la spital, dar nu am apucat. Mulțumește-i tu din partea mea.

— O să-i spun.

Două păsări mici, viu colorate, se așezară pe masă în speranța de a găsi niște dulceață. Crawford le privi cum țopăie până își luară zborul.

— Will, se pare că individul ăsta acționează în concordanță cu fazele lunii. Pe membrii familiei Jacobi i-a măcelărit la Birmingham sâmbătă noaptea, pe 28 iunie, când era lună plină. Familia Leeds din Atlanta a fost omorâtă acum două nopți, pe 26 iulie. Asta înseamnă cu o zi înainte de împlinirea unui ciclu lunar. Dacă avem noroc, poate dispunem de ceva mai mult de trei săptămâni înainte să treacă din nou la treabă. Nu cred că ți-ai dori să stai aici și să citești despre următoarea crimă în *Miami Herald.* La dracu', n-oi fi eu papa să-ți zic ce ar trebui să faci, ci te întreb doar dacă ești de acord cu raționamentul meu, Will.

— Da.

— Sunt de părere că avem mai multe șanse să-l prindem repede dacă ești dispus să ne ajuți. La dracu', Will, urcă în șa și dă-ne o mână de ajutor. Du-te la Atlanta și la Birmingham și aruncă o privire, apoi vino la Washington. Doar nu te angajăm cu normă întreagă.

Graham nu răspunse.

Crawford așteptă cât se sparseră cinci valuri de mal. Apoi se ridică în picioare și își aruncă haina pe umăr.

— Hai să stăm de vorbă după cină.

— Rămâi la noi la masă.

Crawford dădu din cap în semn de refuz:

— O să vin mai târziu. Probabil că am primit niște mesaje la Holiday Inn și, oricum, va trebui să dau o mulțime de telefoane. Transmite-i lui Molly că îi mulțumesc pentru invitație.

Mașina închiriată de Crawford stârni un nor de praf fin ce se așeză peste tufișurile de pe marginea drumului acoperit de scoici.

Graham se întoarse la masă. Se temea că așa îi vor rămâne în memorie ultimele clipe petrecute la Sugarloaf

Key – cuburi de gheață care se topesc în două pahare de ceai, și șervețele de hârtie care flutură răscolite de briză pe masa din lemn roșiatic, și Molly și Willy undeva, departe, pe plajă.

•

Apus la Sugarloaf, bâtlani și un soare roșu din ce în ce mai mare.

Will Graham și Molly Foster Graham ședeau pe un buștean spălat de ape, cu chipurile luminate în portocaliul apusului și cu spatele scăldat în umbre violete. Ea îi luă mâna într-a ei.

— Crawford a trecut pe la magazin să mă vadă înainte de a veni aici, spuse Molly. M-a rugat să-i arăt drumul către casă. Am încercat să te sun. Ar trebui să răspunzi și tu la telefon din când în când. I-am văzut mașina când am ajuns acasă și am plecat pe plajă.

— Ce te-a mai întrebat?

— Ce faci.

— Și ce i-ai răspuns?

— I-am spus că faci bine și că ar trebui să te lase naibii în pace. Ce vrea de la tine?

— Să studiez probele pe care le-au adunat deocamdată. Sunt specialist legist, Molly. Doar mi-ai văzut diploma.

— Ți-am văzut diploma când ai cârpit tapetul de pe tavan cu ea, atunci am văzut-o.

Încalecă bușteanul ca să-l privească în față:

— Dacă îți lipsește cealaltă viață, ceea ce făceai mai demult… cred că ar fi bine să-mi spui. Nu discuți niciodată despre asta. Acum ești deschis, și calm, și ușurat… Îmi place foarte mult.

— Ne simțim bine, nu-i așa?

Ea închise brusc ochii, după care îi redeschise, indicându-i lui Graham că ar fi trebuit să spună ceva mai potrivit. Înainte de a putea să-și repare greșeala, Molly continuă:

— Gândește-te că data trecută când ai lucrat pentru Crawford lucrurile au luat o întorsătură urâtă pentru tine. Are la dispoziție o mulțime de oameni – probabil toate agențiile guvernamentale. De ce naiba nu ne lasă în pace?

— Nu ți-a spus Crawford? El a fost supervizorul meu în acele două dăți când am plecat de la Academia FBI ca să mă întorc la munca de teren. Cele două cazuri au fost singurele de acest fel pe care le-a investigat, și Jack lucrează de ceva timp, nu glumă. Acum are un caz nou foarte asemănător. Foarte rar dai peste tipul ăsta de psihopat. Știe că în domeniul ăsta am… intuiții.

— Da, într-adevăr, răspunse Molly.

Graham avea cămașa descheiată și i se vedea cicatricea șerpuitoare de pe abdomen, care pornea de la coapsa stângă, și ajungea în partea cealaltă sub coaste, groasă cam de un deget, proeminentă, albicioasă. I-o făcuse doctorul Hannibal Lecter cu ajutorul unui cuțit de tăiat linoleum. Se întâmplase cu un an înainte ca Molly să îl cunoască pe Graham și mai că îl trimisese pe lumea cealaltă. Doctorul Lecter, căruia ziarele de scandal îi atribuiseră titlul onorific de „Hannibal Canibal”, era al doilea psihopat prins de Graham.

Când, în cele din urnă, fusese externat din spital, Graham își dăduse demisia din Biroul Federal de Investigații, plecase din Washington și-și găsise o slujbă de mecanic pentru motoare diesel la șantierul naval de la Marathon, în Florida Keys. Era o meserie pe care o știa de mic. Dormea într-o rulotă la șantierul naval înainte de apariția lui Molly și a căsuței sale dărăpănate din Sugarloaf Key.

Încalecă și el bușteanul și îi strânse mâinile lui Molly. Ea își vârî picioarele sub ale lui.

— O să-ți spun pe șleau, Molly. Crawford e convins că monștrii mă atrag ca un magnet. E un fel de convingere a lui.

— Tu ce crezi?

Graham privi către trei pelicani ce zburau în șir de-a curmezișul întinderii de nisip.

— Molly, un psihopat deștept – mai ales un sadic – este greu de prins din mai multe motive. În primul rând, mobilul crimei este nedetectabil. Deci nu se poate merge pe firul ăsta. Și în marea majoritate a cazurilor informatorii nu te ajută cu nimic. Vezi tu, îndărătul majorității arestărilor e mai mult turnătorie decât muncă de detectiv. Dar în cazurile de genul ăsta nu există informatori. În astfel de cazuri s-ar putea ca nici măcar făptașul să nu fie conștient de acțiunile sale. Ca urmare, se pleacă exclusiv de la dovezi și se fac tot felul de speculații. Se încearcă reconstruirea tiparelor lui de gândire.

— Și apoi începi să alergi pe urmele lui ca să-l prinzi, completă Molly. Mi-e teamă că dacă îi iei urma acestui maniac sau ce naiba o fi – mi-e teamă că îți va face ce ți-a făcut și ultimul. Asta e. Asta mă înspăimântă.

— Nu va vedea și nu va cunoaște numele meu, Molly. Poliția va trebui să-i dea de urmă și să-l prindă, nu eu. Crawford nu vrea decât o altă perspectivă asupra cazului.

Ea privi soarele roșu ce-și întindea lumina peste mare. Norii cirus străluceau undeva sus, deasupra apei.

Lui Graham îi plăcea la nebunie felul în care întorcea ea capul, lăsându-l în felul cel mai natural să-i admire profilul aproape perfect. Vedea cum sângele îi pulsează la gât și își aminti deodată gustul sărat al pielii ei. Înghiți în sec și spuse:

— Ce mama dracului să fac?

— Cred că te-ai hotărât deja. Dacă rămâi aici și vor avea loc mai multe crime, probabil că vei ajunge să urăști acest loc. O să gândești că ai ratat șansa carierei tale și toate aiurelile de genul ăsta. Dacă-i așa, de fapt întrebarea ta nici măcar nu-și are rostul.

— Și dacă ți-aș cere părerea cu adevărat, ce ai spune?

— Să rămâi aici cu mine. Cu mine. Cu mine. Cu mine. Și cu Willy. Dacă aș ști că ajung la un rezultat, l-aș pune pe el

în față. Însă trebuie să-mi șterg lacrimile și să flutur batista când pleci. Dacă se întâmplă ceva rău, o să am satisfacția că ai făcut ceea ce trebuia să faci. Sentiment care nu o să dureze mai mult decât onorurile militare de la înmormântare. După care o să mă întorc acasă și o să trag pătura doar pe o parte a patului.

— Nu am de gând să fac pe eroul.

— Nici tu n-o crezi. Sunt egoistă, nu?

— Nu-mi pasă.

— Nici mie. Aici e bine și frumos. Toate porcăriile care ți s-au întâmplat înainte ar trebui să te ducă la concluzia asta. Prețuiește ce ai câștigat bun în viață.

El aprobă cu o mișcare a capului.

— Nu vreau să pierd asta pentru nimic în lume, spuse ea.

— Nu. N-o să pierdem nimic.

Începu să se lase întunericul și planeta Jupiter deveni vizibilă undeva jos, în sud-vestul firmamentului.

Se întoarseră spre casă în lumina crescândă a lunii în al treilea pătrar. În depărtare, dincolo de nisipurile descoperite după reflux, plevușca se zbătea să supraviețuiască.

•

Crawford se întoarse după cină. Își scosese haina și cravata și își suflecase mânecile pentru a avea un aer mai degajat. Molly găsea respingătoare antebrațele lui groase și albe. I se părea că arată ca o detestabilă maimuță inteligentă. Îl servi cu o cafea pe verandă, sub ventilator și se așeză lângă el în timp ce Graham și Willy dădeau cățeilor de mâncare. Ea tăcea. Moliile se zbăteau și se izbeau de plasele de la ușă și de la geamuri.

— Arată bine, Molly, spuse Crawford. Amândoi arătați bine – supli și bronzați.

— Ai de gând să-l iei cu tine orice aș spune, nu-i așa?

— Da. Trebuie. Trebuie s-o fac. Dar îți jur că nu-l voi expune nici unui pericol. S-a schimbat. Vă prinde bine căsnicia.

— E din ce în ce mai bine. Nu mai visează atât de des acum. La un moment dat, câinii începuseră să-l obsedeze. Acum are doar grijă de ei; nu-i mai pomenește tot timpul. Ești prietenul lui, Jack. De ce nu poți să-l lași în pace?

— Are neșansa de a fi cel mai bun. Nu gândește ca toți ceilalți. Activitățile de rutină nu l-au marcat niciodată.

— Crede că vrei doar să examineze dovezile.

— Ăsta este adevărul. Are cel mai bun nas. Și încă ceva pe deasupra: imaginație, intuiție, mă rog. Nu îi prea place latura asta nici lui.

— Nici ție nu ți-ar plăcea dacă ai avea harul lui. Promite-mi ceva, Jack. Promite-mi că nu îl vei lăsa să se apropie prea tare de… Nu va fi în stare să se apere într-o luptă corp la corp.

— Nu va fi nicio luptă. Asta pot să-ți promit.

După ce Graham termină de hrănit câinii, Molly îl ajută să-și facă bagajele.

Capitolul 2

Will Graham trecu încet cu mașina prin dreptul casei în care familia Leeds își trăise viața și își găsise sfârșitul. Ferestrele erau întunecate. Nu ardea decât un felinar de grădină. Parcă mașina la două străzi distanță și se întoarse pe jos, în noaptea caldă, ducând într-o cutie de carton raportul detectivilor de la Poliția din Atlanta.

Graham insistase să vină de unul singur. Orice prezență în plus i-ar fi distras atenția – era motivul pe care i-l oferise lui Crawford. Motivul real și intim era însă cu totul altul: nu știa cum va reacționa. Nu dorea ca fiecare mișcare să-i fie studiată și supravegheată.

La morgă nu avusese probleme.

Casa din cărămidă cu două etaje era retrasă de la stradă, pe un teren împădurit. Graham zăbovi în umbra copacilor, privind-o. Încerca să-și păstreze calmul interior. În mintea lui, un pendul de argint se balansa în întuneric. Așteptă până când pendulul se opri.

Pe lângă casă trecură câțiva vecini, aruncând priviri furișe și grăbind pasul: o casă în care a avut loc o crimă este o amintire urâtă pentru vecini, precum chipul cuiva care i-a trădat. Doar copiii și trecătorii se holbează la ea.

Jaluzelele erau ridicate. Graham se bucură. Însemna că nicio rudă nu intrase în casă: rudele coboară întotdeauna jaluzelele.

Ocoli încet casa fără să aprindă lanterna. Se opri de două ori, încercând să surprindă zgomote suspecte. Poliția din Atlanta știa că se află acolo, vecinii însă nu. Exista pericolul să devină agresivi: chiar să tragă cu arma.

Privi pe una dintre ferestrele din spate și reuși să străbată cu privirea toată casa, să surprindă siluetele mobilelor, până la felinarul din curtea din față. Mirosul de

iasomie plutea greu în aer. Veranda cu șipci de lemn se întindea aproape pe toată lungimea părții din spate a casei. Pe ușa de la verandă era sigiliul Poliției din Atlanta. Graham desfăcu sigiliul și intră.

Ușa ce dădea din verandă în bucătărie era acoperită cu scânduri în locul din care poliția scosese geamul. O deschise la lumina lanternei cu ajutorul cheii primite de la poliție. Ar fi vrut să aprindă luminile. Ar fi vrut să-și pună insigna strălucitoare și să facă obișnuitul tărăboi oficial pentru a se justifica față de casa încremenită în care muriseră cinci persoane. Nu făcu nimic din toate acestea. Intră în bucătăria întunecată și se așeză la masă.

Două lumini de veghe de pe blatul multifuncțional străluceau albăstrii în întuneric. Mirosea a lac de mobilă și a mere.

Termostatul păcăni, declanșând aparatul de aer condiționat. Graham tresări la auzul zgomotului și simți un fior pe spinare. Dar era vulpoi bătrân când era vorba de frică. Se descurca. Îi era frică, dar nimic nu îl împiedica să continue.

Vedea și auzea mai bine când îl încerca frica; nu putea vorbi la fel de concis și uneori devenea nepoliticos. Aici oricum nu avea cu cine să vorbească și nici pe cine să jignească.

Nebunia intrase în casă pe ușa aceea în bucătăria asta, deplasându-se pe două picioare măsura patruzeci și cinci. Așa cum stătea în întuneric, Graham adulmeca nebunia cum adulmecă un copoi mirosul unei haine ca să ia urma.

Graham studiase mai toată ziua raportul detectivilor de la Omucideri din Atlanta, până spre seară. Își aminti că lumina hotei de deasupra aragazului era aprinsă la venirea polițiștilor. O aprinse.

Două texte înrămate erau atârnate pe peretele de lângă aragaz. Unul spunea: „Pupatul nu durează, gătitul da”. Celălalt suna așa: „Prietenii la bucătărie se adună să petreacă o seară bună”.

Graham își privi ceasul: opt jumătate. Potrivit medicului legist, moartea survenise între orele unsprezece și unu noaptea.

Mai întâi era intrarea. Se gândi la ea…

Nebunul a ridicat cârligul de la ușa exterioară cu plasă. A stat în întunericul de pe verandă și a scos ceva din buzunar. O ventuză, poate de la o ascuțitoare din acelea care se fixează astfel pe birou.

După ce s-a ascuns ghemuindu-se lângă tăblia de lemn din partea de jos a ușii de la bucătărie, nebunul a ridicat capul pentru a privi înăuntru. A lins ventuza s-o umezească, a presat-o pe sticlă și a apăsat mânerul care face vid ca să se lipească bine. Un instrument de tăiat sticlă era prins de ventuză cu o sfoară ca să poată tăia în cerc.

Scârțâitul slab al oțelului pe sticlă și o lovitură scurtă ca să desprindă discul de sticlă. Cu o mână împinge, cu cealaltă ține ventuza. Sticla nu trebuia să cadă. Partea de geam tăiată are o formă ovoidală, pentru că sfoara s-a înfășurat în jurul ventuzei în timp ce tăia. Un scrâșnet când trage afară partea desprinsă. Nu îi pasă că lasă salivă AB pe sticlă.

Mâna protejată cu o mănușa strânsă bine se strecoară prin gaură, găsește încuietoarea. Ușa se deschide fără zgomot. Ajunge înăuntru. La lumina lămpii de la hotă își poate vedea silueta în această bucătărie stranie. În casă e o răcoare plăcută.

Will Graham mestecă două pastile Di-Gel să-și potolească arsurile de stomac. Foșnetul ambalajului de celofan îl enervă când îl îndesă în buzunar. Se plimbă prin sufragerie, ținând din obișnuință lumina lanternei la distanță de el. Deși studiase planul casei, se rătăci când trebui să cotească înainte de a găsi scările. Nu scârțâiau.

Acum stătea în ușa dormitorului părinților. Distingea vag formele fără ajutorul lanternei. Un ceas digital de pe noptieră proiecta ora pe tavan și o lumină portocalie de

veghe era aprinsă, foarte jos, lângă ușa de la baie. Izul coclit de sânge se simțea încă destul de puternic.

Ochii i se acomodaseră cu întunericul și vedea foarte bine. Nebunul își dă seama unde stau doamna Leeds și domnul Leeds. Avea suficientă lumină pentru a traversa camera, a-l înșfăca pe domnul Leeds de păr și a-i tăia beregata. Și după aceea? Se întoarce și aprinde lumina, salutări adresate doamnei Leeds, urmează împușcătura care a lăsat-o neputincioasă. Oare așa s-au derulat evenimentele?

Graham aprinse lumina și parcă petele de sânge de pe pereți, de pe saltele și podea încep să strige la el. Însuși aerul părea mânjit cu țipete. Tresări speriat de amintirea acelor țipete din camera acum amuțită, plină de pete închise la culoare, aproape uscate.

Graham se așează pe podea până când în mintea lui se făcu liniște. Liniște, liniște, liniștește-te.

Numărul și varietatea petelor de sânge îi uimiseră pe detectivii de la Poliția din Atlanta încă de la început, când încercaseră să reconstituie crima. Toate victimele fuseseră găsite în paturile lor, hăcuite, fapt care nu se potrivea deloc cu locul unde erau petele.

Mai întâi s-a presupus că Charles Leeds fusese atacat în dormitorul fiicei sale și corpul îi fusese târât în dormitorul familiei. O examinare mai atentă a dispunerii petelor de sânge i-a făcut să se răzgândească.

Mișcările exacte ale criminalului prin cameră nu fuseseră încă determinate.

Acum, având de partea lui informațiile obținute în urma autopsiei și rapoartele de laborator, Will Graham începea să-și facă o idee despre felul în care avusese loc crima.

Intrusul îi tăiase beregata lui Charles Leeds în timp ce acesta dormea încă lângă soția lui, se întorsese către întrerupătorul de pe perete și aprinsese lumina – pe buton fuseseră găsite fire de păr și sebum provenind din capul domnului Leeds, lăsate de o mănușă fină. O împușcase pe

doamna Leeds când aceasta se ridicase în capul oaselor, apoi se dusese către camerele copiilor.

Leeds se ridicase așa cum era cu gâtul tăiat și încercase să-și apere copiii, împroșcând cantități enorme de sânge în încercarea de a opune rezistență. Fusese îmbrâncit, apoi căzuse și murise alături de fiica sa în camera ei.

Unul din cei doi băieți fusese împușcat în pat. Celălalt fusese găsit tot în pat, dar avea ghemotoace de praf în păr. Poliția a presupus că fusese tras de sub pat pentru a fi ucis.

După ce muriseră toți, poate cu excepția doamnei Leeds, a urmat scena cu spartul oglinzilor, alesul cioburilor și tratamentul aplicat doamnei Leeds.

Graham avea cópii complete ale tuturor procedurilor de autopsie în cutia pe care o purta cu el. O găsi pe cea referitoare la doamna Leeds. Glonțul intrase prin dreapta buricului și se oprise în zona lombară a coloanei vertebrale, dar cauza morții era strangularea.

Creșterea nivelului de serotonină și histamină liberă în rana provocată de împușcătură indica faptul că mai trăise cel puțin cinci minute după ce fusese împușcată. Nivelul de histamină era mult mai ridicat decât cel de serotonină, așa că nu trăise mai mult de cincisprezece minute. Majoritatea celorlalte răni fuseseră provocate probabil, dar nu foarte sigur, post-mortem.

În cazul în care celelalte răni erau postume, ce făcuse ucigașul în intervalul de timp în care doamna Leeds își aștepta moartea? se întrebă Graham. Acesta se confruntase cu Leeds și îi omorâse pe ceilalți, da, dar timpul necesar acestor acțiuni nu avea cum să fie mai mare de un minut. Spărsese oglinzile. Și altceva?

Detectivii din Atlanta lucraseră meticulos. Măsuraseră și fotografiaseră absolut tot, aspiraseră și împărțiseră suprafața în careuri de căutare, demontaseră și luaseră să cerceteze sifoanele de la chiuvete și de la cadă. Totuși, Graham porni să caute singur și alte indicii.

Din fotografiile poliției și contururile desenate pe saltele, Graham putea vedea locul exact în care fusese găsit fiecare cadavru. Dovezile – urme de nitrat pe așternuturi în cazul plăgilor împușcate – indicau faptul că fuseseră găsite în poziții asemănătoare cu cele din momentul morții.

Dar abundența petelor de sânge și urmele de pe covorul din hol lăsate de niște corpuri care fuseseră târâte rămâneau inexplicabile. Unul dintre detectivi concepuse o teorie potrivit căreia victimele ar fi încercat să se târască singure, îndepărtându-se de asasin. Graham nu era de aceeași părere – era clar că ucigașul îi mutase după ce muriseră și îi pusese înapoi așa cum erau când îi omorâse.

La fel de clar era ceea ce îi făcuse doamnei Leeds. Copiii fuseseră omorâți printr-o singură împușcătură în cap. Charles Leeds murise din cauza hemoragiei și a sângelui aspirat în plămâni. Singurul indiciu suplimentar era un semn superficial pe piept ca urmare a faptului că fusese legat, cel mai probabil post-mortem. Ce făcuse cu ei după ce muriseră?

Graham luă din cutie fotografiile făcute de poliție, rapoartele de laborator cu privire la petele organice și de sânge individuale, precum și diagramele standard de comparație a traiectoriilor picăturilor de sânge.

Cercetă în amănunt camerele de la etaj, încercând să potrivească rănile cu petele de sânge, încercând să o ia de la coadă la cap. Pe planul la scară al dormitorului familiei trecu toate petele folosind diagramele de comparație pentru a estima direcția și viteza sângelui curs, sperând că va afla astfel pozițiile cadavrelor în diverse momente.

Într-un colț al dormitorului, pe perete, erau trei pete de sânge cu traiectorie ascendentă. Pe covor, chiar sub ele – alte trei pete, mai puțin evidente. Peretele de deasupra tăbliei patului din partea în care dormea Charles Leeds era și el pătat, urme de târâre apăreau la îmbinarea podelei cu peretele. Schița lui Graham începea să semene cu un desen care ar trebui obținut prin unirea unor puncte, dar fără

numerele care să indice succesiunea corectă de unire a acestor puncte. Privi schița, privi camera, apoi iarăși schița până începu să-l doară capul.

Se întoarse în baie și luă ultimele două aspirine, bând apă de la chiuvetă din palma făcută căuș. Se stropi cu apă pe față și se șterse cu poalele cămășii. Apa curse pe podea. Uitase că poliția scosese toate sifoanele. În rest, baia nu părea răvășită, cu excepția oglinzii sparte și a prafului roșu folosit la prelevarea amprentelor, numit Sângele Dragonului. Periuțe de dinți, cremă de față, mașină de ras, toate erau la locul lor.

Baia arăta ca și cum familia ar fi folosit-o încă. Ciorapii doamnei Leeds erau întinși pe port-prosop unde îi lăsase la uscat. Graham văzu că unul dintre ciorapi era cârpit, pentru economie. Eforturile doamnei Leeds pentru infime economii domestice îl emoționară foarte mult; și Molly făcea la fel.

Graham ieși pe un luminator ce dădea pe acoperiș și se așeză pe țiglele rugoase. Își adună genunchii la piept, simțind cămașa udă de transpirație lipindu-i-se de spate, și fornăi ca să alunge mirosul măcelului.

Luminile Atlantei aruncau umbre roșietice pe cerul nopții și stelele abia se distingeau. În Florida Keys, cerul era limpede. Privea stelele căzătoare împreună cu Molly și Willy, așteptând să audă vuietul pe care ar fi trebuit să-l facă o stea căzătoare, după cum fuseseră cu toții de acord. Ploaia de meteoriți ce păreau să se reverse din constelația Vărsătorului era la intensitatea maximă, iar Willy nu se dusese la culcare special pentru evenimentul acela.

Tresări și fornăi iar. Nu voia să se gândească acum la Molly. Era pe cât de lipsit de gust, pe atât de deconcertant.

Graham avea probleme mari cu gustul. Adesea gândurile lui nu aveau un gust prea plăcut. În mintea lui nu existau delimitări precise între simțuri. Ceea ce vedea sau îi afecta conștiința se reflecta asupra tuturor informațiilor acumulate anterior. Rezultatul unor astfel de reacții

amalgamate îi trezeau niște stări greu de suportat, dar niciodată nu știa care va fi ecoul acestora, nu-și putea controla aceste reacții, nu putea face abstracție de ele.

Valorile morale dobândite de el, cum ar fi decența și respectul, rezistau cu greu în fața acestor asociații pe care le făcea, înspăimântate de visele pe care le avea și îngrozite de faptul că, în arena osoasă în care sălășluia mintea lui, nu exista nicio redută unde ceea ce iubea să fie la adăpost. Asociațiile se formau cu viteza luminii, judecățile lui de valoare se formau rapid și nu reușeau să țină pasul și nici să-i coordoneze conștient gândirea.

Își considera acest mecanism mental cu totul ciudat, dar folositor, ca un scaun făcut din coarne de cerb. Trebuia să se împace cu ciudățenia asta a minții sale.

Graham stinse luminile în casa familiei Leeds și ieși prin bucătărie. La capătul îndepărtat al verandei din spate, în lumina lanternei, se iviră o bicicletă și un coș de nuiele drept culcuș pentru câine. În curtea din spate văzu o cușcă și lângă trepte un bol pentru mâncarea câinelui.

Toate dovezile indicau că familia Leeds fusese luată prin surprindere în timp de dormea.

Ținând lanterna sub bărbie, scrise o notă: „Jack, unde era câinele?”

Graham se întoarse cu mașina la hotel. Trebuia să se concentreze, deși traficul era redus la patru și jumătate dimineața, încă îl mai durea capul și căută o farmacie cu program non-stop.

Găsi una pe strada Peachtree. Un paznic, îmbrăcat ca vai de mama lui, dormea lângă ușă. Un farmacist, cu o haină atât de jegoasă parcă într-adins pentru a-i evidenția mătreața de pe umeri, îi vându aspirină. Lumina din farmacie era orbitoare. Lui Graham nu-i plăceau farmaciștii tineri. Își dădeau foarte mare importanță. Erau adesea îngâmfați, și bănuia că acasă erau dezagreabili.

— Altceva? întrebă farmacistul, cu degetele ridicate deasupra tastaturii de la casă. Altceva?

Biroul FBI din Atlanta îi rezervase o cameră la un hotel aiuristic din apropierea noului Centru Peachtree. Avea lifturi de sticlă ca un fel de con ciudat, semn că se afla într-un oraș cu pretenții.

Graham urcă la etajul său împreună cu doi participanți la o conferință, care purtau ecusoane cu numele lor și cuvântul „Salut!” Se țineau de balustradă și priveau în jos, spre holul spațios, în timp ce urcau.

— Ia te uită acolo, la recepție – uite-o pe Wilma și pe ceilalți, spuse cel mai solid. Să mă ia dracu’ dacă nu m-aș bucura un pic de bunătatea aia!

— Să i-o trag până-i dă borșu’ pe nas, spuse celălalt.

Frică de animal în călduri, silă față de propria frică.

— Ia zi, de ce are femeia picioare?

— De ce?

— Să nu lase dâre ca melcu’.

Ușile ascensorului se deschiseră.

— Aici e? Aici e, spuse cel mai solid.

Se izbi de peretele interior înainte de a ieși din lift.

— Orbul călăuzind orbii, zise celălalt.

Graham își puse cutia de carton în dulapul din cameră. Apoi o mută într-un sertar să nu o mai aibă mereu în fața ochilor. Văzuse destui morți cu ochii holbați. Voia să o sune pe Molly, dar era prea devreme.

La opt dimineața urma să aibă loc o întrunire la cartierul general al Poliției din Atlanta. Nu prea avea ce să le comunice.

Va încerca să doarmă. Mintea-i zumzăia ca un stup, toate gândurile se confruntau unul cu altul, puse pe harță și, undeva la intrarea în urdiniș[{2}], chiar se băteau. Era amorțit și gol pe dinăuntru, bău două degete de whisky din paharul de la baie înainte să se întindă. Întunericul îl apăsa prea tare. Aprinse lumina în baie și se băgă înapoi în pat. Își închipui că Molly e în baie și se piaptănă.

Auzea fragmente din raportul de autopsie răsunând cu vocea lui, deși nu le citise niciodată cu voce tare: „…

fecalele erau formate… urme de talc pe gamba dreaptă. Fractura peretelui orbital median din cauza inserției unui ciob de oglindă…”

Graham încercă să se gândească la plaja de la Sugarloaf Key, să audă valurile. Își imagină masa de lucru și ce meșterea împreună cu Willy. Fredona *Whisky River* și începu să își cânte în minte *Black Mountain Rag* de la un capăt la altul. Muzica lui Molly. Partea de chitară solo a lui Doc Watson îi reușea, dar pierdea invariabil melodia când se oprea vioara. Molly se străduise să îl învețe dansuri țărănești în curtea din spate… Și, în cele din urmă, ațipi.

Se dezmetici oarecum după o oră, înțepenit și transpirat, zărind în lumina ce venea dinspre baie perna din casa morții și lângă el pe doamna Leeds, mușcată și mutilată, cu cioburi de oglindă înfipte în ochi și cu dâre de sânge prelingându-i-se pe tâmple și pe urechi ca niște brațe de ochelari. Nu putea întoarce capul mai mult să se uite la ea. Creierul îi țiuia ca o alarmă de incendiu. Reuși cu greu să-și ducă mâna într-acolo și atinse pânza uscată.

Reușind să se miște, se simți deodată ușurat. Se ridică, inima bătându-i nebunește, și trase pe el un tricou uscat. Îl aruncă pe cel ud în cadă. Nu se putea muta în partea uscată a patului. Întinse un prosop pe partea unde transpirase și se așeză pe el, sprijinindu-se de tăblie, cu o porție respectabilă de whisky în mână. Dădu pe gât o treime din conținut.

Încerca disperat să se agațe de un gând, orice fel de gând. Farmacia de unde cumpărase aspirină, de exemplu; poate fiindcă fusese singura lui experiență din ziua aceea fără nicio legătură cu moartea.

Își aminti de vechile farmacii care aveau țâșnitori cu sifon.

Pe când era puști credea că în farmaciile vechi domnește un aer de clandestinitate din pricina prezervativelor pe care voiai să le cumperi, fie că îți trebuiau, fie că nu. Pe

rafturi erau anumite chestii la care nu aveai voie să te uiți prea insistent.

În farmacia de unde cumpărase aspirina, contraceptivele cu ambalaje ilustrate se aflau într-o cutie din plastic transparent în spatele casei de marcat, înrămată ca o operă de artă.

Prefera farmaciile din copilărie. Graham se apropia de patruzeci de ani și începea să simtă o strângere de inimă pentru vremurile trecute.

Se gândi la Smoot. Bătrânul Smoot era omul de prăvălie ce se ocupa de instalația de sifon în farmacia aceea din oraș pe când Graham era copil. Smoot, care bea în timpul serviciului, uita să scoată din vitrină marfa decolorată și topită de soare. Când Smoot uitase să scoată din priză filtrul de cafea, fuseseră chemați pompierii. Smoot le dădea copiilor înghețată la cornet pe datorie.

Scandalul cel mai mare se iscase atunci când comandase cincizeci de păpuși Kewpie de la un vânzător ambulant în perioada în care proprietarul farmaciei era în concediu. Când acesta revenise, îl concediase pe Smoot timp de o săptămână. Apoi organizase o vânzare cu reducere a păpușilor. Cincizeci de Kewpie erau aranjate în vitrină în semicerc în așa fel încât oricine trecea prin fața farmaciei avea impresia că este privit fix.

Aveau ochi mari, de culoarea albăstrelei. Imaginea era șocantă. Graham le privise îndelung. Știa că sunt doar niște păpuși, dar simțea că atenția lor se concentrează asupra lui: așa de multe îl priveau. Și alții se opreau să se uite la ele. Păpuși de ghips, toate cu același moț stupid în frunte, și totuși privirea lor îi dădea fiori.

Graham începu să se relaxeze în pat. Păpuși Kewpie cu ochii holbați. Vru să ia o înghițitură de băutură, i se tăie suflarea, tuși și își vărsă băutura pe piept. Aprinse veioza pe pipăite și luă cutia cu rapoarte din sertar. Scoase rapoartele de autopsie ale celor trei copii ai familiei Leeds și schițele dormitorului matrimonial. Le întinse pe pat.

Aici erau petele cu direcție ascendentă din colț, iar aici corespondentele lor de pe covor. Dimensiunile celor trei copii. Frate, soră, frate mai mare. Corespund. Corespund. Corespund.

Fuseseră așezați în șir, sprijiniți de peretele din fața patului. Spectatori. Spectatori fără viață. Și Leeds, legat de tăblie cu o funie peste piept. Aranjat să pară că șade în pat în capul oaselor. Urmele lăsate în carne de funie și petele de sânge de deasupra tăbliei!

La ce se uitau? La nimic; erau morți cu toții. Dar aveau ochii deschiși. Priveau un spectacol în care nebunul și cadavrul doamnei Leeds, în pat lângă domnul Leeds, jucau rolurile principale. Spectatori. Nebunul putea astfel să-i privească pe toți.

Graham se întrebă dacă aprinsese o lumânare. Lumina tremurătoare ar fi făcut ca expresiile de pe chipurile morților să fie și mai intense. Nu s-a găsit nicio lumânare. Poate îi trece prin cap data viitoare…

Această primă conexiune stabilită între mintea lui și cea a criminalului îi provocă o senzație de durere acută. Graham mușcă cearșaful, ducând mai departe raționamentul.

„De ce i-ai mutat încă o dată? De ce nu i-ai lăsat așa cum erau? se întrebă Graham. Cred că îmi ascunzi ceva. Ți-e rușine de ceva. Sau e un detaliu pe care nu vrei să mi-l împărtășești?

Le-ai deschis ochii?

Doamna Leeds era foarte drăguță, nu-i așa? Ai aprins lumina după ce i-ai tăiat gâtul lui Leeds, pentru ca ea să-l vadă zvârcolindu-se, nu-i așa? Te scotea din minți că trebuia să porți mănuși când o atingeai, nu-i așa?

Avea talc pe picior.

În baie nu era talc.”

Parcă vocea altcuiva rostise ultimele două observații.

„Ți-ai scos mănușile, nu-i așa? Pudra de talc s-a împrăștiat când ți-ai scos o mănușă de cauciuc ca să o atingi, NU-I AȘA, DEMENTULE? Ai atins-o cu mâinile goale,

după care ți-ai pus iar mănușile și ai șters amprentele. Dar LE-AI DESCHIS OCHII când erai cu mâinile goale?”

Jack Crawford răspunse după ce sună telefonul a cincea oară. I se mai întâmplase de multe ori să răspundă la telefon în toiul nopții și se dezmetici repede.

— Jack, Will la telefon.

— Da, Will.

— Price mai e la Amprente Latente?

— Mda. Nu prea mai iese pe altundeva. Lucrează la baza de date.

— Cred că ar trebui să vină la Atlanta.

— De ce? Doar tu ai spus că tipul de aici știe meserie.

— Știe, dar nu la fel de bine ca Price.

— Ce vrei să facă? Unde să caute?

— Să se uite la unghiile de la mâinile și picioarele doamnei Leeds. Sunt date cu lac, suprafața e netedă. Și la corneele celorlalți. Cred că și-a scos mănușile, Jack.

— Sfinte Doamne, Price va trebui să-și mute fundul încoace cu viteză supersonică. Înmormântarea e în după-amiaza asta.

Capitolul 3

— Cred că a simțit nevoia să o atingă cu mâinile goale, spuse Graham în loc de salut.

Crawford îi dădu o cola de la automatul din holul sediului Poliției din Atlanta. Era opt fără zece dimineața.

— Păi sigur, a dus-o dintr-o parte în alta, spuse Crawford. La încheietura mâinilor și pe partea interioară a genunchilor are semne care atestă faptul că a fost apucată de acolo. Dar toate amprentele găsite provin de la mănuși din alea fără pori. Stai liniștit, Price a venit. Un ticălos bătrân și morocănos. Acum e în drum spre compania de pompe funebre. Cei de la morgă au eliberat cadavrele noaptea trecută, dar cei de la pompe funebre nu au făcut încă nimic. Arăți ca dracu'. N-ai dormit deloc?

— O oră. Cred că a simțit nevoia să o atingă cu mâinile goale.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate, dar cei de la laboratorul din Atlanta se jură că nenorocitul a purtat tot timpul mănuși chirurgicale, spuse Crawford. Pe cioburile de oglindă s-au găsit amprente de mănușă. Deget arătător pe spatele ciobului înfipt în vulve, și urme de deget mare pe fața ciobului.

— L-a șters de amprentele inițiale după ce l-a înfipt, probabil ca să-și vadă fața de șobolan în ciobul ăla, spuse Graham.

— Ciobul din gură era plin de sânge. La fel și alea din ochi. Nu și-a scos mănușile.

— Doamna Leeds arăta foarte bine, spuse Graham. Ai văzut pozele de familie, nu? Și eu aș fi fost tentat să o ating dacă mi s-ar fi ivit o ocazie intimă. Tu nu?

— Intimă? întrebă Crawford nereușind să-și ascundă dezgustul.

Începu să caute mărunțiș prin buzunare.

— Intimă – erau doar ei doi. Toți ceilalți erau morți. Putea să le deschidă sau să le închidă ochii după bunul plac.

— În orice fel, spuse Crawford. Pe pielea ei nu s-au găsit amprente. Nimic. Doar o urmă de palmă pe gât.

— Raportul nu pomenea de prelevarea amprentelor de pe unghii.

— Bănuiesc că unghiile erau mânjite când au luat mostre, și mostrele alea au fost prelevate de pe unghiile pe care și le-a înfipt singură în palme. Pe el nu l-a zgâriat.

— Avea picioare frumoase, spuse Graham.

— Îhî. Hai să mergem sus, spuse Crawford. Echipa începe să se adune.

•

Jimmy Price avea un echipament considerabil – două valize grele, plus aparatul de fotografiat și trepiedul. Intră zgomotos la Compania de Pompe Funebre Lombard din Atlanta. Era un bătrânel fragil, iar drumul infernal cu taxiul de la aeroport, în perioada cu trafic de vârf a dimineții, nu contribuise la buna lui dispoziție.

Un tânăr excesiv de amabil, cu părul foarte dichisit aranjat, îl conduse într-un birou decorat în culoarea piersicii și crem. Biroul era gol, cu excepția unei sculpturi numite *Mâini împreunate întru rugăciune.*

Price examina vârfurile degetelor mâinilor împreunate când își făcu apariția însuși domnul Lombard. Acesta verifică acreditările lui Price cu maximă atenție.

— Biroul sau agenția din Atlanta, sau cum s-o numi, m-a sunat să anunțe venirea dumneavoastră, domnule Price. Dar noaptea trecută am fost nevoiți să chemăm poliția ca să trimitem la plimbare un individ nesuferit care încerca să facă fotografii pentru *National Tattler,* așa că am devenit precaut. Sunt sigur că înțelegeți. Domnule Price, cadavrele nu ne-au fost trimise decât la ora unu dimineața, iar înmormântarea este la cinci după-amiaza. Nu avem cum să o amânăm.

— N-o să dureze prea mult, spuse Price. Am nevoie de un asistent inteligent, dacă aveți vreunul. Ați atins cadavrele, domnule Lombard?

— Nu.

— Aflați cine a făcut-o. Va trebui să le luăm amprente tuturor.

•

La ședința de dimineață a polițiștilor se discuta în principal despre dinți. Inspectorul-șef al Poliției din Atlanta, R.J. (Buddy) Springfield, un bărbat îndesat, în cămașă, stătea în dreptul ușii cu doctorul Dominic Princi, privindu-i pe cei douăzeci și cinci de detectivi intrând în sală.

— În regulă, băieți, să vă văd că rânjiți cu gura până la urechi, spuse Springfield. Arătați-i dinții doctorului Princi. Da, da, hai să-i vedem pe toți. Doamne, Sparks, aia e limba ta sau ai înghițit o veveriță? Mișcați, mișcați.

Pe tabla din sala de ședințe era agățat un panou cu un maxilar și o mandibulă care îi aminti lui Graham de dinții falși din magazinele cu articole de carnaval. El și Crawford își luaseră locurile înainte ca restul detectivilor să intre și să se așeze în bănci ca de școală.

Comisarul Siguranței Publice din Atlanta, Gilbert Lewis, și purtătorul lui de cuvânt stăteau separat, pe scaune pliante. Lewis trebuia să participe la o conferință de presă peste o oră.

Springfield începu:

— În regulă. Hai să terminăm cu rahaturile. Dacă v-ați pus la curent în dimineața asta, ați aflat probabil că nu am progresat deloc. Interviurile din casă în casă vor continua pe o rază de încă două străzi de la locul crimei. Cei de la Departamentul de Cercetări și Informații ne-au împrumutat doi funcționari care să ne ajute să pieptănăm rezervările la avion și închirierile de mașini din Birmingham și Atlanta. Aeroporturile și hotelurile vor fi verificate din nou astăzi. Da, *astăzi.* Vom vorbi cu toate cameristele și cu cei de la recepție. Undeva tot a trebuit să se curețe și probabil că a

lăsat o mizerie de nedescris. Dacă găsiți pe cineva care a curățat așa ceva, dați-i afară pe cei din cameră, sigilați-o și duceți-vă la spălătorie în pas alergător. De data asta avem să vă arătăm ceva. Doctore Princi?

Doctorul Dominic Princi, expertul legist din Fulton, se îndreptă către tablă și rămase în picioare lângă planșa cu dinții. Avea în mână un mulaj.

— Domnilor, așa arată dantura suspectului. Cei de la Smithsonian din Washington au reconstituit-o după amprentele dentare găsite pe doamna Leeds și după o amprentă dentară clară de pe o bucată de brânză din frigiderul familiei Leeds, spuse Princi. După cum vedeți, are doi incisivi laterali ca niște canini ascuțiți, cel de aici și cel de aici.

Princi arătă către mulajul pe care îl ținea în mână, apoi către desen.

— Dinții sunt aliniați strâmb și din incisivul central lipsește un colț. Celălalt incisiv are un șanț, aici. Arată ca „V-ul croitorului”, crestătura formată la profesioniștii care rup mereu ața între dinți.

— Un criminal cu dinți strâmbi, mormăi cineva.

— Doctore, cum puteți ști că mușcătura din brânză a fost făcută de criminal? întrebă un polițist înalt din primul rând.

Nu suporta să i se adreseze cineva cu „doctore”, dar se abținu.

— Mostrele de salivă de pe brânză și de pe rănile prin mușcătură aparțin aceleiași persoane. Au aceeași grupă sanguină, spuse, care nu se potrivește cu a nici uneia dintre victime.

— Bine, doctore, spuse Springfield. O să trecem pe la toți pozele cu dinții.

— Ce-ar fi să le dăm presei spre difuzare? întrebă Simpkins, purtătorul de cuvânt. O chestie de genul „cine a mai văzut dinții ăștia”.

— Nu am nimic împotrivă, replică Springfield. Ce părere aveți, domnule comisar?

Lewis aprobă din cap. Simpkins nu terminase.

— Doctore Princi, presa va întreba de ce v-au trebuit patru zile să obțineți mulajul. Și de ce a trebuit făcut la Washington.

Agentul special Crawford studie vârful pixului. Princi roși, dar vocea îi rămase calmă:

— Mușcăturile în carne se distorsionează când un cadavru este mișcat din locul unde a fost găsit, domnule Simpson…

— Simpkins.

— Fie, Simpkins. Nu am fi putut să facem reconstituirea numai pornind de la mușcăturile de pe corpul victimelor. Brânza a fost foarte importantă. Brânza este oarecum solidă, dar greu de amprentat. Trebuie dată mai întâi cu ulei pentru a împiedica infiltrarea umezelii în mediul de turnare. De obicei nu există decât o singură șansă. Institutul Smithsonian a mai făcut-o pentru FBI. Sunt mult mai bine echipați pentru reconstituiri. Au un aparat de luat amprente dentare performant și dispun de posibilitatea de a reproduce înclinația exactă a dinților.

— Ar fi corect să spunem că întârzierea a fost provocată de laboratorul FBI și nu de voi?

Princi își ieși din fire:

— Domnule Simpkins, cel mai corect ar fi să spunem că un anchetator federal, agentul special Crawford, a găsit bucata de brânză în frigider acum două zile – după ce oamenii dumitale cercetaseră zona. A ordonat expertiza de laborator la cererea mea. Ar fi corect să spunem că mă bucur nespus că mușcătura nu a fostă lăsată de unul din voi.

Comisarul Lewis interveni cu o voce tunătoare:

— Nimeni nu vă pune la îndoială raționamentele, doctore Princi. Simpkins, ultimul lucru pe care îl dorim e să facem cu FBI-ul un concurs de genul cine urinează mai cu boltă. Hai să trecem la treabă.

— Toți vrem același lucru, spuse Springfield. Jack, băieții tăi mai au ceva de adăugat?

Crawford luă cuvântul. Fețele înșirate dinaintea lui nu păreau prea prietenoase. Trebuia să facă ceva.

— Vreau doar să lămuresc niște treburi, domnule comisar. Mai demult, rivalitatea dintre forțele locale și cele federale era notorie, ceea ce nu făcea decât să favorizeze infractorii. Fiecare parte, federală sau locală, se ascundea de cealaltă. Acum Biroul nu mai face o astfel de politică și nici eu. Nu dau doi bani pe lauri. Nici anchetatorul Graham. El este cel care șade acolo, în spate, dacă sunteți curioși. Dacă persoana care a înfăptuit crimele astea odioase e călcată de o mașină de gunoi, mi s-ar părea la fel de eficient – fiindcă îl scoate din circuit. Cred că și voi sunteți de aceeași părere.

Crawford privi chipurile detectivilor, sperând că se produsese o îmbunătățire a percepției. Sperând că nu le vor ascunde dovezi. Comisarul Lewis i se adresă:

— Anchetatorul Graham a mai lucrat la cazuri asemănătoare?

— Da, domnule.

— Domnule Graham, aveți ceva de adăugat, vreo sugestie?

Crawford ridică sprâncenele uitându-se în direcția lui Graham.

— Veniți în față, sugeră Springfield.

Graham își dorea să i se fi oferit ocazia de a discuta cu Springfield în particular. Nu voia să meargă în față. Totuși o făcu.

Ridat și ars de soare, nu prea arăta a anchetator federal. Springfield se gândi că arată mai degrabă a zugrav care își pusese un costum pentru o înfățișare la tribunal.

Detectivii se foiau pe scaune.

Când Graham se întoarse cu fața spre ei, ochii albaștri și reci contrastară șocant cu pielea bronzată.

— Doar două lucruri am să vă spun. Nu trebuie să pornim de la ideea că a fost internat la un ospiciu sau că are cazier pentru infracțiuni sexuale. Este foarte probabil să nu aibă niciun fel de cazier. Dacă totuși are, cred că se înscrie mai degrabă la intrări prin efracție decât la delict sexual minor. Este posibil să mai fi mușcat persoane – bătăi în baruri sau abuz de minori. Informații utile nu putem obține decât de la personalul de la urgențe și de la asistenții sociali. Trebuie verificată orice mușcătură urâtă pe care și-o amintesc, indiferent de cine a fost mușcat sau cum povestește că s-a întâmplat. Atâta am avut de spus.

Detectivul înalt din primul rând ridică mâna și vorbi în același timp:

— Până acum a mușcat doar femei, nu-i așa?

— Deocamdată atât știm. Mușcă mult. Șase urme urâte pe doamna Leeds, opt pe doamna Jacobi. Mult peste medie.

— Ce înseamnă media?

— Într-o criminalistică sexuală, trei. Îi place să muște.

— Femei.

— În majoritatea cazurilor de agresiune sexuală, urma de mușcătură are un punct livid în centru. Buzele aspiră ca o ventuză. Ei bine, în cazul ăsta nu. Am văzut în raportul doctorului Princi și în cel de la morgă. Pentru el, mușcatul poate să reprezinte o modalitate de luptă și, în aceeași măsură, un comportament sexual.

— Nu e cine știe ce, zise detectivul.

— Dar merită verificat, răspunse Graham. Orice mușcătură merită verificată. De obicei oamenii mint cu privire la circumstanțele mușcăturii. Părinții unui copil mușcat susțin că a fost mușcat de un animal și îi fac vaccinul antirabic ca să acopere vreun nebun din familie – ați văzut toți asemenea cazuri. Merită să întrebăm la spitale cine s-a prezentat pentru vaccin antirabic. Asta e tot.

Mușchii încordați ai lui Graham tremurau de oboseală când se așeză.

— Merită să întrebăm și vom întreba, admise Springfield. Brigada de siguranță lucrează în cartier mână în mână cu cei de la Jafuri. Aflați ce e cu câinele. O să găsiți noutățile și poza în dosar. Aflați dacă a fost văzut vreun străin cu câinele. Cei de la Moravuri și Narcotice, pieptănați speluncile și barurile de homosexuali după ce vă terminați treaba pe ziua de azi. Marcus și Whitman – ochii cât cepele la înmormântare. Ați vorbit cu rude sau prieteni ai defuncților să vă ajute la identificare? Bine. Fotograful? În regulă. Duceți registrul de condoleanțe de la înmormântare la Departamentul de Cercetări și Informații. Îl au deja pe cel de la Birmingham. Restul îndatoririlor le aveți pe desfășurător. La treabă!

— Încă ceva, interveni comisarul Lewis.

Detectivii se așezară la loc.

— Am auzit că unii ofițeri de aici l-au poreclit pe criminal Zâna Măseluță. Nu mă interesează cum îl porecliți atâta vreme cât rămâne între voi. E normal să-i dați un nume. Faceți bine și țineți-vă gura în public. Sună al dracului de ciudat. Și nici nu folosiți acest nume în rapoartele interne. Asta-i tot.

Crawford și Graham îl urmară pe Springfield în biroul lui. Șeful detectivilor le servi o cafea, în timp ce Crawford își lua mesajele de la centrală.

— N-am apucat să stăm de vorbă ieri, îi spuse Springfield lui Graham. A fost ca la nebuni aici. Will e numele tău mic, nu? Băieții ți-au dat tot ce le-ai cerut?

— Da, n-am ce să le reproșez.

— N-avem absolut nimic de care să ne agățăm și suntem conștienți de asta, spuse Springfield. Am developat o poză cu urmele de pantofi din stratul de flori. Se plimba pe lângă tufișuri, așa că nu am reușit să ne dăm seama decât de numărul de la pantofi, poate înălțimea. Urma piciorului stâng e mai adâncă. Poate căra ceva cu el. Apă de ploaie. Totuși, acum câțiva ani am prins un spărgător după urma

pantofilor. Princi și-a dat seama că avea Parkinson. De data asta n-avem noroc.

— Ai o echipă bună, spuse Graham.

— Da. Dar nu e tocmai domeniul nostru de zi cu zi. Spune-mi, voi lucrați împreună tot timpul – tu, Jack și doctorul Bloom – sau vă întâlniți doar în situații ca astea?

— Doar în situații ca astea.

— O echipă de grei. Comisarul mi-a spus că tu l-ai prins pe Lecter acum trei ani.

— Împreună cu cei de la Poliția din Maryland, răspunse Graham. Ei l-au arestat.

Springfield era mărginit, dar în niciun caz prost. Vedea că Graham nu e în apele lui. Se foi pe scaun și luă câteva însemnări.

— Ai întrebat despre câine. Uite foaia. Noaptea trecută, un veterinar de aici l-a sunat pe fratele lui Leeds. Câinele e la el. Leeds și băiatul mai mare i-l duseseră în ziua în care au fost omorâți. Avea o plagă abdominală. Veterinarul l-a operat și acum e bine. Mai întâi a crezut că fusese împușcat, dar nu a găsit glonțul. Crede că a fost înjunghiat cu un obiect ascuțit, asemănător cu un spărgător de gheață sau o sulă. Îi întrebăm pe vecini dacă au văzut pe cineva cu câinele și telefonăm la alte cabinete veterinare să verificăm dacă au mai fost cazuri de animale mutilate.

— Câinele purta zgardă cu numele Leeds?

— Nu.

— Familia Jacobi din Birmingham avea câine? întrebă Graham.

— Trebuie să aflăm, spuse Springfield.

Formă un număr de interior.

— Locotenentul Flatt este legătura noastră la Birmingham… da, Flatt. Familia Jacobi avea câine? Aha… aha. Stai o secundă. Acoperi receptorul cu mâna. N-aveau câine. Au găsit o tăviță cu nisip în baia de jos, cu excremente de pisică. N-au găsit pisica. Vecinii o caută.

— Roagă-i pe cei de la Birmingham să caute prin curte și în spatele corpurilor secundare de clădire, zise Graham. Este posibil ca pisica să fi fost îngropată de copiii care au găsit-o prea târziu ca să o mai ducă la veterinar. Știi cum fac pisicile. Se ascund ca să moară. Câinii vin să moară acasă. Întreabă-i dacă avea zgardă.

— Spune-le că le trimitem un dispozitiv de detecție a gazului metan de la cadavru dacă au nevoie, spuse Crawford. E mult mai bine decât să se apuce să sape prin toată curtea.

Springfield transmise informațiile. Telefonul sună de îndată ce îl închise. Era pentru Jack Crawford. Jimmy Price suna de la Pompe Funebre. Crawford ridică receptorul derivației.

— Jack, am o amprentă parțială care e probabil de la police și de la un fragment de palmă.

— Jimmy, ești lumina vieții mele.

— Știu. Aia parțială are formă ovală, dar e șterșă. Să văd ce pot face când mă întorc. Este de pe ochiul stâng al copilului cel mai mare. N-am mai făcut așa ceva niciodată. N-aș fi văzut-o niciodată, dar se evidențiază lângă plaga împușcată.

— Poți să o identifici?

— E cam greu. Dacă e pe lista cu amprente, poate. Dar știi cum e. Amprenta palmei provine de pe unghia de la degetul mare de la picior al doamnei Leeds. Avem noroc dacă obținem șase puncte din ea. Martori au fost asistentul și Lombard. E notar. Am fotografii *in situ.* E bine?

— Cum rămâne cu amprentele celor de la pompe funebre?

— I-am tras în tuș pe Lombard și pe cioclii lui. Amprente foarte clare în locurile unde au declarat că o atinseseră și în alte locuri. Acum mă înjură și se spală pe mâini. Lasă-mă să plec acasă, Jack. Vreau să mă ocup de ele în camera mea obscură. Cine știe ce aveți în apa de aici, broaște țestoase –

sau alte minuni. Într-o oră iau avionul spre Washington și îți trimit amprentele prin fax după prânz.

Crawford tăcu o clipă.

— Bine, Jimmy, dar grăbește-te. Trimite cópii și la Poliția și la birourile FBI din Atlanta și Birmingham.

— S-a făcut. Acum să lămurim ceva.

Crawford dădu ochii peste cap.

— O să-mi ceri o grămadă de bani, nu?

— Corect.

— Jimmy băiete, ești cam lacom.

Graham privea pe fereastră în timp ce Crawford le povesti despre amprente.

— E mană cerească, spuse Springfield.

Graham avea o față ca de piatră, ca a unui condamnat pe viață, gândi Springfield. Îl urmări cu privirea pe Graham până când ieși din cameră.

•

Conferința de presă a comisarului de la Siguranța Publică era pe terminate când Graham și Crawford ieșeau din biroul lui Springfield. Reporterii de la presa scrisă se grăbeau să ajungă la telefoane. Cei de la televiziuni făceau „colaje” stând în fața camerelor de luat vederi, punând și ei întrebările cele mai interesante pe care le auziseră la conferință și întinzând microfoanele către un interlocutor imaginar, al cărui răspuns avea să fie decupat mai târziu din filmul făcut în sală.

Crawford și Graham o porniseră în jos pe scări când un bărbat scund le tăie calea și îi fotografie. Își iți fața din spatele aparatului de fotografiat.

— Will Graham! exclamă acesta. Îți mai aduci aminte de mine? Freddy Lounds! M-am ocupat de cazul Lecter pentru *Tattler.* Eu am scris cartea.

— Îmi amintesc, răspunse Graham.

Lounds continuă să coboare împreună cu Crawford, Lounds mergând pe lângă ei, puțin înainte.

— Când te-au chemat, Will? Ce noutăți ai?

— Nu vorbesc cu tine, Lounds.

— Cum e în comparație cu Lecter? Le face…?

— Lounds, se răsti Graham, vizibil enervat, făcându-l pe Crawford să se bage între ei. Lounds, tu scrii numai rahaturi și *The National Tattler* e bun de șters la fund. Ține-te departe de mine.

Crawford îl prinse de braț pe Graham.

— Cară-te, Lounds! Will, hai să luăm micul dejun. Vino, Will!

Dădură colțul cu pași repezi.

— Îmi pare rău, Jack. Dar nu-l înghit pe nenorocitul ăsta. Când eram în spital, a venit la mine și…

— Știu, spuse Crawford. I-am făcut eu vânt, nu că ar mai fi contat.

Crawford își aminti fotografia din *The National Tattler,* apărută la sfârșitul cazului Lecter. Lounds intrase în rezervă în timp ce Graham dormea. Trăsese cearșaful cu care era acoperit și-i fotografiase burta cu drenul temporar pentru anus contra naturii înfipt acolo. În ziar imaginea apăruse cenzurată, cu un pătrat negru acoperind părțile intime ale lui Graham. Titlul pozei era „Polițaiul cu mațe jucăușe”.

Localul era curat și luminos. Lui Graham îi tremurau mâinile și vărsă cafea pe farfurioară.

Observă că fumul de la țigara lui Crawford îi deranjează pe cei din separeul alăturat, care mâncau în tăcere: dezaprobarea lor plutea în aer ca fumul de țigară.

Două femei, probabil mamă și fiică, se certau la masa de lângă ușă. Vorbeau în șoaptă, furia le urâțea chipurile. Graham simțea dușmănia dintre ele cum parcă se insinua spre el, atingându-i gâtul și fața.

Crawford se plângea că trebuie să se ducă la Washington a doua zi dimineața ca să depună mărturie într-un proces. Se temea că va fi reținut acolo câteva zile. Își aprinse altă țigară, privind peste flacăra brichetei mâinile și paloarea lui Graham.

— Cei din Atlanta și Birmingham pot verifica amprentele din baza lor de date cu ale celor condamnați pentru agresiuni sexuale, spuse Crawford. Și noi putem face același lucru. Price a găsit așa o amprentă în niște dosare mai vechi. O să o introducă în FINDER – am făcut mari progrese cu aparatul ăsta de când ai plecat.

FINDER, cititorul și procesorul automatizat de amprente al FBI-ului, putea să identifice o amprentă nouă cu una dintr-un caz fără legătură.

— Când punem mâna pe el, amprenta și dinții vor fi suficiente să-l băgăm la răcoare, spuse Crawford. În primul rând trebuie să ne gândim cam ce fel de individ *ar putea* fi el. Trebuie să mergem din aproape în aproape. Să zicem că am arestat un suspect care s-ar potrivi profilului. Intri și îl vezi. Ce nu te surprinde la el?

— Nu știu, Jack. La dracu', pentru mine nu are față. Putem să pierdem o grămadă de timp căutând suspecți pe care i-am inventat. Ai vorbit cu Bloom?

— La telefon, noaptea trecută. Bloom nu crede că are tendințe de suicid. Heimlich la fel. Bloom a stat aici numai câteva ore în prima zi, dar el și Heimlich au tot dosarul. Săptămâna asta Bloom se ocupă de examenul de doctorat. Îți transmite salutări. Ai numărul lui de la Chicago?

— Îl am.

Lui Graham îi plăcea de Alan Bloom: un bărbat scund, cu ochi triști, un psihiatru legist foarte bun – poate cel mai bun. Aprecia faptul că doctorul Bloom nu manifestase niciodată față de el un interes profesional, spre deosebire de alți psihiatri.

— Bloom spune că Zâna Măseluță ar putea să comunice cu noi. Să ne trimită un bilet, spuse Crawford.

— Pe un perete de dormitor.

— Bloom presupune că e desfigurat sau că el se crede desfigurat. Mi-a spus să nu mă bazez totuși prea mult pe asta. „N-o să mă apuc să vă pun pe urmele unei marionete inventate de mine, Jack, mi-a spus el. Ne-ar distrage de la

esențial și ar risipi inutil eforturile depuse.” Zice că l-au învățat să vorbească așa la facultate.

— Are dreptate, spuse Graham.

— Dar tu, sunt sigur, ai putea să ne spui mai multe despre criminal, altfel nu ai fi descoperit amprenta.

— Dovada era pe peretele ăla nenorocit, Jack. Nu-mi atribui ceea ce nu-mi aparține. Și nu-ți face speranțe prea mari, să fim înțeleși.

— Las’ că-l prindem noi. Știi că o să-l prindem, nu-i așa?

— Știu. Într-un fel sau altul.

— Ce înseamnă „într-un fel”?

— O să găsim dovezi pe care le-am trecut cu vederea.

— Și ce înseamnă „în altul”?

— O să continue cu crimele până într-o noapte când soțul o să audă zgomot la intrare și o să-și ia pușca din debara.

— Alte posibilități nu există?

— Chiar crezi că l-aș recunoaște într-o mulțime de oameni? Că doar n-o fi vreun mahăr pe care-l știe toată lumea. Zâna Măseluță o să meargă mai departe până deschidem noi ochii mai bine sau până dă norocul peste noi. Nu se va opri.

— De ce?

— Fiindcă îi place la nebunie.

— Aha, deci știi câte ceva despre el.

Graham nu scoase o vorbă până ajunseră pe trotuar.

— Așteaptă și tu până la următoarea lună plină, zise, apoi spune-mi cât de mult știu despre el.

Graham se întoarse la hotel și dormi două ore și jumătate.

Se trezi la prânz, făcu un duș și comandă o cană de cafea și un sendviș. Era timpul să studieze îndeaproape dosarul Jacobi de la Birmingham. Își spălă ochelarii de citit cu apă și săpun de la hotel și se așeză cu dosarul lângă fereastră. În primele minute ridica privirea la auzul fiecărui sunet, la pașii de pe culoar, la zgomotul înfundat al ușii de la lift. Apoi se concentră întru totul asupra citirii dosarului.

Chelnerul cu tava ciocăni la ușă și așteptă. Ciocăni și așteptă. În cele din urmă lăsă prânzul pe podea, în fața ușii, și semnă el nota de plată.

Capitolul 4

Hoyt Lewis, cititor de contoare, angajat al Companiei de Electricitate Georgia, își parcă duba pe o alee, sub un copac stufos și deschise pachetul cu mâncare fără nicio plăcere. Acum, că și-l făcea singur, nu mai era nicio bucurie. Fără bilețele, fără batoane de ciocolată surpriză. Nu terminase jumătate din sendviș când o voce care îi țipă în ureche îl făcu să tresară:

— Așa deci, luna asta am consumat curent de o mie de dolari, da?

Lewis se întoarse și văzu că în fața geamului dubei apăruse fața congestionată a lui H.G. Parsons. Acesta purta bermude și ținea în mână o mătură de grădină.

— Nu am auzit bine ce ați spus.

— O să susții că am folosit curent electric în valoare de o mie de dolari luna asta. Acum m-ai auzit?

— Nu știu cât curent ați folosit fiindcă nu v-am citit contorul încă, domnule Parsons. Când îl voi citi, voi scrie totul pe factură.

Parsons avea întotdeauna ceva de comentat cu privire la factura pentru curent electric. Se plânsese companiei de electricitate că îl încarcă.

— Îmi calculez exact cât curent folosesc, să știi, spuse Parsons. Mă duc la Protecția Consumatorului și fac scandal.

— Vreți să citim împreună contorul? Hai să mergem chiar acum și…

— Știu cum se citește un contor. Poate ai ști și tu dacă ți-ai da osteneala.

— Stați liniștit un minut, domnule Parsons, spuse Lewis coborând din dubă. La dracu’, stați liniștit o clipă. Anul trecut ați pus un magnet pe contor. Soția dumneavoastră mi-a spus că sunteți în spital, așa că am plecat fără să

comentez. Iarna trecută, când ați turnat melasă în el, v-am făcut o sesizare. Ați plătit totuși daunele.

— Factura a explodat după ce ai început să montezi dumneata toate firele alea. Ți-am spus până am răgușit: ceva în casa aia îmi fură curent. Ai angajat un electrician să verifice? Nu, ai sunat la sediu și ai început să te plângi că-ți fac scandal. M-am cam săturat de tine.

Lewis se albise de mânie.

— O să dau eu de capăt afacerii ăsteia, zise Parsons retrăgându-se pe alee către curte. Te verifică, domnule Lewis. Am văzut pe altcineva citind în sectorul tău, spuse el peste gard. Peste puțin timp o să muncești și tu ca toți ceilalți.

Lewis porni duba și înaintă pe alee. Trebuia să găsească alt loc ca să-și termine prânzul. Îi părea rău. Umbra pomului fusese vreme de mulți ani un loc bun de masă. Era chiar în spatele casei lui Charles Leeds.

•

La șaptesprezece treizeci Hoyt Lewis ajunse cu propria mașină la barul Cloud Nine Lounge, unde bău câteva pahare de whisky cu bere ca să se deconecteze. Când își sună fosta soție, nu găsi ceva mai bun de spus decât „îmi pare rău că nu îmi mai faci tu pachețelul”.

— Ar fi trebuit să te gândești mai înainte la treaba asta dacă erai mai isteț, replică ea și îi închise telefonul.

Jucă o partidă dubioasă de cărți cu niște instalatori și cu un dispecer de la Georgia Power și privi pe deasupra mulțimii. Să-i ia dracu’ pe funcționarii de la liniile aeriene care începuseră să vină la Cloud Nine. Toți aveau aceeași mustăcioară și purtau șevalieră pe degetul mic. Nu va dura mult până când vor corecta engleza ce se vorbea la Cloud Nine și vor ținti normele de limbaj întocmai ca pe o tablă de aruncat la țintă cu săgeți. În zilele noastre nu se mai poate bizui omul pe nimic.

— Salut, Hoyt. Te fac cu o bere?

Era supraveghetorul lui, Billy Meeks.

— Billy, trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Ce s-a întâmplat?

— Îl știi pe nenorocitul ăla bătrân de Parsons care tot dă telefoane?

— M-a sunat chiar săptămâna trecută, spuse Meeks. Ce-i cu el?

— A zis că un tip citește înaintea mea contoarele, ca și cum își închipuie cineva că nu-mi fac datoria cum trebuie. Sper că tu nu crezi că trag chiulul de la muncă, nu?

— În niciun caz.

— Sper din tot sufletul să nu crezi asta. Vreau să zic, dacă aș fi pe lista neagră a cuiva, mi-ar plăcea să vină să mi-o spună în față.

— Dacă erai pe lista mea neagră, crezi că nu ți-aș fi spus?

— Mi-ai fi spus.

— Bine, atunci. Dacă ți-ar verifica traseul cineva, aș fi primul care ar afla. Directorii tăi sunt întotdeauna la curent cu asemenea situații. Nimeni nu te verifică. Nu pune preț pe spusele lui Parsons, e doar bătrân și senil. M-a sunat săptămâna trecută și mi-a spus: „Felicitări că v-ați dumirit în fine ce-i cu Hoyt Lewis ăla”. Nu i-am dat nicio atenție.

— Ce mi-aș mai dori să punem justiția pe urmele lui în legătură cu contorul, spuse Lewis. Mă aranjasem bine pe alee, sub un copac, și încercam să mănânc și eu din pachet când individul a sărit pe mine. I-ar trebui niște șuturi în fund.

— Și eu mă așezam acolo când aveam traseul ăla, rosti Meeks. Mamă-mamă, ce mai femeie era doamna Leeds – deși n-ar trebui să vorbesc așa despre ea acum, că e dusă. Am văzut-o odată în costum de baie. Era trasă ca prin inel. Îmi pare rău pentru ei. Era o doamnă tare drăguță.

— Au prins pe cineva?

— Ași!

— Păcat că s-a luat de familia Leeds când bătrânu’ Parsons era la o aruncătură de băț. N-ar fi făcut mare pagubă, spuse Lewis.

— Fii atent la mine. Mie nu-mi place ca nevastă-mea să stea în curte în costum de baie și i-am zis. Ea zice „Prostuțule, cine o să mă vadă?” I-am spus că nu știi niciodată ce dement ar putea sări gardul cu scula scoasă din pantaloni. Poliția a vorbit cu tine? Te-au întrebat dacă ai văzut pe cineva?

— Da, cred că i-au întrebat pe toți care au traseu în zonă. Poștași, pe toată lumea. Dar până azi eu am lucrat toată săptămâna în Laurelwood, de partea cealaltă a aleii Betty Jane, spuse Lewis scrijelind cu degetul eticheta sticlei de bere. Zici că Parsons te-a sunat săptămâna trecută?

— Mda.

— Atunci înseamnă că a văzut pe cineva care îi citea contorul. N-ar fi sunat dacă nu era pe bune. Mi-ai spus că nu ați trimis pe nimeni. Pe mine oricum n-avea cum să mă fi văzut.

— Poate verificau ceva ăia de la telefoane, de la Southeastern Bell.

— Poate.

— Dar nu avem stâlpi comuni în zonă.

— Zici să sun la poliție?

— N-ar strica, aprecie Meeks.

— Dimpotrivă. Ar fi bine ca tâmpitul de Parsons să tragă o sperietură; anunță poliția. O să facă în pantaloni când o vedea mașinile de poliție la ușa lui.

Capitolul 5

Graham se întoarse spre seară în casa familiei Leeds. Intră pe ușa din față și încercă să nu ia în seamă spectacolul macabru rămas după criminal. Până acum văzuse numai dosare, locul crimei, rămășițe omenești. Știa cum muriseră. Acum voia să afle cum trăiseră.

Începu un studiu meticulos. În garaj era o barcă bună de schi nautic, folosită, dar bine întreținută, și o mașină break. Crose de golf și o bicicletă de teren. Sculele electrice erau aproape nefolosite – jucării pentru adulți.

Graham luă o crosă ușoară din sacul de golf și fu nevoit să o apuce de mâner mai sus decât trebuia pentru ca să facă o mișcare scurtă cu ea. Sacul emană un miros de piele când îl sprijini de perete. Așa arătau lucrurile lui Charles Leeds.

Graham îl urmări pe Charles Leeds prin toată casa. Pe pereții bârlogului său atârnau imagini de vânătoare. Colecția „Marile cărți ale lumii” trona pe unul dintre rafturile bibliotecii. Anuarele Universității Sewanee. H. Allen Smith, Perelman, și Max Shulman pe alte rafturi. Kurt Vonnegut și Evelyn Waugh. *Beat to Quarters* de C.S. Forrester era deschisă pe o masă.

În dulapul din camera de studiu era o pușcă pentru trageri în discuri de argilă, un aparat foto Nikon, o cameră de luat vederi Bolex Super Eight și un proiector.

Graham, care nu avea aproape nimic în afara echipamentului minim necesar de pescuit, a unui Volkswagen la mâna a treia și a două lăzi de vin franțuzesc Montrachet, avea o vagă animozitate față de jucăriile pentru adulți și se întrebă de ce.

Cine era Leeds? Un avocat de succes specializat în impozite, fost jucător de fotbal la Sewanee, un om căruia îi

plăcuseră călătoriile și distracția, un bărbat care se ridicase cu beregata tăiată să-și apere copiii.

Graham îl urmă prin casă cu un ciudat simțământ de obligație. Faptul că se interesa despre el era un fel de a-i cere permisiunea să afle mai multe și despre soția lui.

Graham era convins că ea îl atrăsese pe monstru ca un greiere care își caută moartea în fața unui fluture cu ochii roșii.

Apoi urmă doamna Leeds. Avea un budoar mic la etaj. Graham reuși să ajungă acolo fără să se uite în dormitor. Încăperea era galbenă și părea intactă, cu excepția oglinzii sparte de deasupra mesei de toaletă. În fața dulapului, pe podea, era o pereche de mocasini L.L. Bean, care arătau de parcă doamna Leeds abia îi descălțase. Cămașa de noapte părea aruncată pe cuier, iar dulapul trăda vaga dezordine a unei femei care trebuie să facă ordine în multe alte dulapuri.

Jurnalul doamnei Leeds se afla într-o cutie învelită în catifea mov, pe masa de toaletă. Cheia era lipită cu bandă adezivă de capac, laolaltă cu eticheta aplicată de poliție.

Graham se așeză pe un scaun alb, cam șubred, deschise jurnalul la nimereală și citi:

> *23 decembrie, marți. Acasă la mama. Copiii dorm încă. Atunci când mama a închis veranda cu panouri de sticlă, nu mi-a plăcut deloc cum arăta casa, dar până la urmă e plăcut să stau aici, la căldură, privind zăpada de afară. Câte sărbători de Crăciun va mai fi împreună cu nepoții? Multe, sper.*
>
> *Drumul de la Atlanta a fost greu, a nins după Raleigh. Am mers foarte încet. Oricum, obosisem pregătindu-i pe toți de drum. După ce am ieșit din Chapel HUI, Charlie a oprit mașina și a coborât. A rupt niște țurțuri de pe o creangă ca să-mi facă un martini. S-a întors la mașină, făcând pași mari*

prin zăpadă cu picioarele lui lungi. Avea zăpadă în păr și pe gene și mi-am adus aminte că îl iubesc. De parcă s-a rupt ceva în mine, învăluindu-mă cu căldură.

Sper că îi e bună haina de ploaie. Când mi-a luat inelul ăla fățos, m-a dat gata. Pot să-i dau lui Madelyn un șut în fundul ăla mare cu celulită, e mult mai frumos decât inelul ei. Patru diamante ridicol de mari, de culoarea gheții murdare.

Țurțurele e atât de transparent. O rază de soare a intrat pe geamul mașinii și din locul unde era rupt țurțurele s-a ridicat în sus, formând o mică prismă. O pată de roșu și verde pe mâna cu care țineam paharul. Simțeam culorile pe piele.

M-a întrebat ce vreau de Crăciun și eu m-am aplecat la urechea lui și i-am șoptit: „Scula ta mare, cât de adânc poți să o bagi”.

I s-a înroșit pata de chelie din creștet. Întotdeauna se teme să nu audă copiii. Bărbații nu au încredere în șoapte.

Pagina era pătată cu scrumul de țigară al unui polițist.

Graham citi mai departe, în lumina din ce în ce mai palidă, despre amigdalectomia fetiței și spaima pe care o trăsese când își găsise un mic nodul mamar. „Dumnezeule, copiii sunt atât de mici.”

Trei pagini mai departe se dovedi că nodulul era un chist benign care a fost extirpat fără probleme:

Dr. Janovich m-a externat în după-amiaza asta. Am plecat de la spital și ne-am dus la iaz. Nu mai fuseserăm demult acolo. Niciodată n-avem timp. Charlie pusese la rece două sticle de șampanie și le-am băut și am hrănit rațele pe când apunea soarele. Un timp a stat cu spatele la mine, la marginea apei. Cred că a plâns.

Susan mi-a spus că se temea să nu venim de la spital cu încă un frățior. Acasă!

Graham auzi telefonul sunând în dormitor. Se auzi un declic, apoi zumzăitul robotului telefonic: „Bună ziua, sunt Valerie Leeds. Pentru moment nu pot să răspund la telefon. Lăsați numele și numărul de telefon și vă sunăm noi. Mulțumesc”.

Graham mai că se aștepta să audă vocea lui Crawford după bip, dar nu se auzi decât tonul. Cel care sunase închisese.

Îi auzise vocea; voia să o și vadă. Coborî în camera de studiu.

•

În buzunar avea o rolă de film Super Eight, care îi aparținuse lui Charles Leeds. Cu trei săptămâni înainte de a fi ucis, Leeds lăsase filmul la developat. Nu venise să-l ridice.

Poliția a găsit chitanța în portofelul lui Leeds și a luat filmul de la atelierul de developare. Detectivii se uitaseră la filmul de familie și la niște instantanee developate în aceeași perioadă, negăsind nimic interesant.

Graham voia să-i vadă pe membrii familiei Leeds în viață. La poliție, detectivii îi oferiseră proiectorul lor. Dar el voia să vadă imaginile în casă. L-au lăsat cu greu, fără tragere de inimă, să ia filmul din depozit.

Graham instală ecranul și proiectorul în camera de studiu și se așează în fotoliul impozant de piele al domnului Leeds ca să vadă filmul. Simți ceva cleios pe brațul fotoliului – amprentele lipicioase ale unui copil încleiate cu scame. Mâna lui Graham mirosea a bomboane.

Era un filmuleț plăcut, fără sonor, realizat cu mai multă imaginație decât majoritatea. Începea cu un cățel, un terier scoțian gri, care dormea pe covorul din camera de studiu. Păru puțin deranjat de prezența aparatului de filmat și înălță capul. Apoi adormi la loc. O întoarcere bruscă la

imaginea cu câinele care dormea încă. Apoi terierul ciuli urechile. Se ridică și latră, iar aparatul de filmat îl urmări în bucătărie când fugi spre ușă, unde se opri, în expectativă, și începu să dea din coada boantă.

Graham își mușcă buza de jos. Și el aștepta. În film, ușa se deschise și apăru doamna Leeds venind de la cumpărături cu o sacoșă în mână. Clipi și râse surprinsă, atingându-și părul ciufulit cu mâna liberă. Buzele i se mișcau când ieși din cadru, iar copiii intrară în spatele ei, ducând fiecare câte o sacoșă mai mică. Fata avea șase ani, băieții opt și zece.

Băiatul mai mic, probabil expert în filmele de familie, se instală în fața camerei, arătă spre urechi și începu să și le miște. Camera era poziționată destul de sus. Leeds avea un metru optzeci și șapte, după cum reieșea din raportul de la morgă.

Graham presupuse că partea aceea a filmului fusese făcută la începutul primăverii. Copiii purtau hanorace și doamna Leeds era palidă. La morgă era bronzată bine și cu urme de la costumul de baie.

Urmau câteva scene scurte cu băieții care jucau ping-pong în pivniță și cu fata, Susan, care împacheta un cadou în camera ei, scoțând limba de concentrată ce era. Își atinse părul cu mâinile grăsuțe, gest asemănător cu cel al mamei în bucătărie.

În scena următoare, Susan făcea baie, ghemuită ca o broscuță în bulele de spumă. Purta o cască de duș prea mare. Unghiul de filmare era mai jos și imaginea mai neclară, evident opera unui frate. Scena se termina cu ea țipând fără sunet către cameră și acoperindu-și pieptul de fetiță de șase ani, când casca îi lunecă pe ochi.

Ca să nu rămână mai prejos, domnul Leeds o surprinsese pe doamna Leeds la duș. Perdeaua de la cadă căpăta diverse forme, așa cum se întâmplă cu cortina la spectacolele de teatru puse în scenă de școlari. Brațul doamnei Leeds apăru de după perdea. Ținea în mână un

burete mare. Scena se încheia cu un val de clăbuci care obtura camera.

Filmul se termina cu Norman Vincent Peale vorbind la televizor și cu o remarcă dezaprobatoare la adresa domnului Leeds care sforăia în fotoliul pe care ședea Graham acum.

Graham privi fix pătratul gol de lumină de pe ecran. Familia Leeds îi era simpatică. Îi părea rău că fusese la morgă. Se gândi că și nebunul care îi căsăpise ținuse probabil la ei. Dar sigur îi erau mai dragi acum că zăceau morți.

•

Graham își simțea capul greu și sec. Înotă în piscina hotelului până îl lăsară picioarele și ieși din apă gândindu-se la două lucruri deodată: un martini Tanqueray și gustul gurii lui Molly.

Își prepară singur cocktailul și o sună pe Molly.

— Bună, iubito!

— Bună, iubitule. Unde ești?

— Într-un hotel nenorocit din Atlanta.

— Ai făcut vreun progres?

— Niciunul notabil. Mă simt singur.

— Și eu.

— Excitat.

— Și eu.

— Vorbește-mi despre tine.

— Ei bine, astăzi m-am cam certat cu doamna Holper. Voia să înapoieze la magazin o rochie cu o pată uriașă de whisky pe fund. Evident, o purtase la petrecerea Fundației Jaycee.

— Și tu ce i-ai spus?

— I-am spus că eu nu i-am vândut-o așa.

— Și ce-a spus ea?

— Că nu avusese niciodată probleme să înapoieze o rochie, și că de aia cumpără de la mine și nu din altă parte.

— Tu ce i-ai răspuns?

— I-am spus că sunt supărată din cauză că Will vorbește la telefon ca un măgar.

— Înțeleg.

— Willy e bine. Acoperă niște ouă de țestoasă pe care le-au dezgropat câinii. Spune-mi ce faci tu.

— Citesc rapoarte. Mănânc semipreparate.

— Și te gândești mult, bănuiesc.

— Mda.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu pot să mă agăț de nimic, Molly. Nu avem suficiente informații. De fapt, sunt foarte multe informații, dar nu ne-au ajutat să facem vreun pas înainte.

— Rămâi mai mult la Atlanta? Nu că te-aș presa să te întorci acasă, doar mă întreb…

— Nu știu. Încă vreo câteva zile. Îmi lipsești mult.

— Te gândești cumva la o partidă de sex prin telefon?

— Cum mă simt eu acum nu mi-ar pica foarte bine. Așa că acum nu facem.

— Nu facem ce?

— Sex prin telefon.

— Bine. Nu te superi dacă eu totuși mă gândesc la asta.

— Câtuși de puțin.

— Ne-am pricopsit cu un alt câine.

— La dracu’.

— Arată ca o corcitură între un basset și un pechinez.

— Încântător.

— Are niște ditamai coaiele.

— Asta m-ar deranja cel mai puțin.

— Aproape și le târăște pe pământ. Trebuie să le contracte când fuge.

— N-are cum.

— Ba da. Nu știi tu cum.

— Ba știu.

— Poți?

— Eram sigur că o să mă întrebi.

— Și?

— Dacă vrei neapărat să știi, am făcut-o o dată.

— Când?

— Pe când eram și eu tânăr. A trebuit să sar iute un gard de sârmă ghimpată.

— De ce?

— Alergam cu un pepene în brațe și pepenele nu era al meu.

— Fugeai? De cine?

— Un cunoscut. Un nenorocit. Alertat de lătratul câinilor, a ieșit valvârtej din casă numai în izmene, fluturând o pușcă de calibru mic de vânat păsăret. Din fericire, s-a împiedicat de un vrej de fasole neagră și mi-a lăsat un avans considerabil.

— A tras în tine?

— La vremea respectivă am crezut că da. Dar tunetele acelea s-ar fi putut să fie propriile bășini. Încă nu m-am lămurit de unde veneau zgomotele.

— Ai sărit gardul?

— Cu ușurință.

— O minte de criminal încă de la vârsta aia…

— Nu am minte de criminal.

— Bineînțeles. Mă gândeam să zugrăvesc bucătăria. Ce culoare ai vrea? Will? Ce culoare ai vrea? Mai ești la telefon?

— Mda, sigur, galben.

— Galbenul nu mi se potrivește. O să par palidă la micul dejun.

— Bine, atunci albastru.

— Albastrul e rece.

— La dracu’, zugrăvește-o în culoarea rahatului de copil… cum oi vrea tu. Nu, uite, o să ajung acasă în curând și vom merge la magazinul de vopsele. Vom cumpăra niște vopsea și ce mai trebuie, bine? Și poate niște scule noi.

— Da, da, haide. Nu știu ce mi-a venit să vorbesc despre asta. Te iubesc și mi-e dor de tine și faci ceea ce trebuie. E greu și pentru tine, știu. Sunt aici și voi fi aici oricând ai să

vii acasă, sau mă voi întâlni cu tine oriunde, oricând. Asta o să fac.

— Draga mea Molly. Draga mea Molly. Du-te la culcare!

— Bine.

— Noapte bună.

Graham se întinse cu mâinile sub ceafă și își aminti cum lua cina cu Molly. Crabi și vin franțuzesc de Sancerre, adierea sărată a mării amestecându-se cu buchetul vinului.

Unul dintre defectele lui era să taie firul în patru după astfel de conversații, și începu să o facă. Se rățoise la ea după o remarcă inofensivă despre „mintea lui de criminal”. Nerod!

Interesul lui Molly pentru el i se părea cu totul de neînțeles.

Sună la poliție și lăsă vorbă pentru Springfield că vrea să-i ajute dimineață la munca anostă de analiză. Altceva nici nu era de făcut. Ginul îl ajută să adoarmă.

Capitolul 6

Pe biroul lui Buddy Springfield se aflau transcrierile puțin convingătoare ale tuturor telefoanelor primite în legătură cu cazul Leeds. Marți dimineața, la șapte, când Springfield ajunse la birou, numărul lor crescuse la treizeci și șase. Cea de deasupra avea un semn roșu.

Scria că Poliția din Birmingham găsise o pisică îngropată într-o cutie de pantofi în spatele garajului familiei Jacobi. Pisica avea o floare între lăbuțe și era înfășurată într-un prosop de vase. Numele pisicii era scris stângaci de o mână de copil. Nu avea zgardă. Capacul era legat cu sfoară.

Medicul din Birmingham stabilise că pisica murise prin strangulare. Îi răsese blana și nu găsise nicio rană. Springfield se bătu peste dinți cu brațul ochelarilor. Găsiseră pământ afânat și începuseră să sape. Nu avuseseră nevoie de niciun detector de metan. Graham avusese dreptate. Șeful detectivilor își umezi degetul mare și începu să frunzărească și celelalte notițe. Majoritatea conțineau informații despre mașini suspecte văzute în vecinătate în săptămâna de dinainte, descrieri vagi în care nu se menționa decât tipul sau culoarea autovehiculului. Patru apelanți anonimi spuseseră locuitorilor din Atlanta: „O să vă măcelăresc ca pe Leeds”.

Informațiile lui Hoyt Lewis erau la mijlocul teancului. Springfield îl sună pe șeful turei de noapte:

— Cum e cu cititorul ăla de contoare și cu Parsons? De la numărul patruzeci și opt.

— Noaptea trecută am sunat la companiile de utilități publice, șefu’, ca să vedem dacă au trimis pe cineva în zonă, spuse șeful de tură. O să ne sune în dimineața asta, să ne dea un răspuns.

— Ba să ne sune acum, spuse Springfield. Verifică la salubritate, urbanism, permisele de construcție pe toată aleea și sună-mă în mașină.

Formă numărul lui Will Graham.

— Will? Ne vedem în fața hotelului tău în zece minute. O să facem o plimbare.

La opt fără un sfert dimineața, Springfield parcă aproape de capătul aleii. El și Graham mergeau unul lângă altul, în șleaurile lăsate de roți în pietriș. Soarele era deja puternic.

— Ar trebui să-ți iei o pălărie, spuse Springfield.

El avea pălăria de pai trasă pe ochi. Gardul de sârmă din spatele proprietății familiei Leeds era acoperit de iederă. Se opriră în fața contorului electric de pe stâlp.

— Dacă a venit pe aici, a văzut toată partea din spate a casei, spuse Springfield.

În numai cinci zile, proprietatea începuse să dea semne că era neglijată. Gazonul era inegal și buruienile începuseră să se înțească peste vârfurile ierbii. În curte căzuseră câteva crenguțe uscate. Graham vru să le ridice. Casa părea adormită, veranda cu șipci de lemn era dungată și împestrițată de umbrele lungi de dimineață ale copacilor. Stând cu Springfield pe alee, Graham își aminti cum deschisese ușa verandei. Curios, dar reconstituirea felului în care intrase criminalul în casă nu îi venea în minte acum, la lumina zilei. Văzu un leagăn mișcându-se ușor împins de vânt.

— Ăla pare să fie Parsons, spuse Springfield.

H.G. Parsons ieșise devreme din casă și plivea un strat de flori din curtea din spate, la două case mai departe. Springfield și Graham se duseră la poarta din spate și se opriră în dreptul tomberoanelor. Capacele erau legate cu lanțuri de gard.

Springfield măsură cu o ruletă înălțimea contorului de electricitate.

Luase notițe despre toți vecinii familiei Leeds și aflase că Parsons se pensionase mai devreme de la oficiul poștal, la

cererea superiorului său. Superiorul declarase că Parsons era „din ce în ce mai uituc”.

În notițele lui Springfield erau și bârfe. Vecinii spuneau că soția lui Parsons stă mai mult cu sora ei în Macon și că fiul lui nu îi mai telefona deloc.

— Domnule Parsons, domnule Parsons! strigă Springfield.

Parsons sprijini unealta de grădinărit de peretele casei și veni la gard. Purta sandale și șosete albe, pătate în vârf de pământ și iarbă. Era foarte îmbujorat la față. „Arterioscleroză, gândi Graham. Ia pilule.”

— Da?

— Domnule Parsons, putem sta de vorbă un minut? Sperăm să ne puteți ajuta, spuse Springfield.

— Sunteți de la electricitate?

— Nu. Sunt Buddy Springfield de la poliție.

— A, deci e în legătură cu crima. Eu și soția mea eram în Macon, după cum i-am declarat ofițerului...

— Știu, domnule Parsons. Voiam să vă întrebăm despre contor. Cumva...

— Dacă acel... cititor de contor a spus vreo aiureală despre mine, e un...

— Nu, nu. Domnule Parsons, ați văzut săptămâna trecută un străin care vă citea contorul?

— Nu.

— Sunteți sigur? Cred că i-ați spus lui Hoyt Lewis că v-a citit altcineva contorul.

— I-am spus. Era și timpul. Nu mă las cu una, cu două, iar Protecția Consumatorului va primi o sesizare de la mine.

— Da, domnule, sunt sigur că totul se va rezolva. Pe cine ați văzut că vă citea contorul?

— Nu era un străin, era cineva de la Electrica Georgia.

— Cum ați aflat?

— Fiindcă avea uniforma aia de cititor de contoare.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Cu ce sunt îmbrăcați toți. Cu o salopetă maro și o șapcă.

— I-ați văzut fața?

— Nu-mi amintesc. Mă uitam pe geamul de la bucătărie și l-am văzut. Am vrut să vorbesc cu el, dar trebuia să pun halatul pe mine și când am ieșit, plecase deja.

— Avea o dubă?

— Nu-mi amintesc. Ce se întâmplă? Ce vreți să știți?

— Îi verificăm pe toți cei care au fost văzuți în vecinătate săptămâna trecută. Este foarte important. Domnule Parsons, încercați să vă amintiți.

— Deci are legătură cu crima. N-ați arestat încă pe nimeni, nu-i așa?

— Nu.

— Am supravegheat strada azi-noapte și au trecut *cincisprezece minute* până să văd o mașină a poliției. Oribil ce i s-a întâmplat familiei Leeds. Nevastă-mea își ieșise din fire. Mă întreb cine o să cumpere casa. Am văzut niște negri care se uitau ieri la ea. Știți, de câteva ori a trebuit să mă plâng domnului și doamnei Leeds despre poznele copiilor, dar erau copii buni. Bineînțeles, nu a vrut să facă nimic din ce i-am sugerat în legătură cu întreținerea gazonului. Ministerul Agriculturii are niște pliante excelente despre cum pot fi ținute sub control buruienile. Până la urmă i le-am pus în cutia poștală. Să fiu sincer, când s-au îndurat să îngrijească gazonul cu mașina de tuns iarbă, s-au împrăștiat niște miasme de ceapa ciorii de te sufocai, nu alta.

— Domnule Parsons, mai exact, când l-ați văzut pe acest individ pe alee? întrebă Springfield.

— Nu sunt sigur, încerc să mă gândesc.

— Vă amintiți în ce parte a zilei? Dimineața? La prânz? După-amiaza?

— Cunosc părțile zilei, nu e nevoie să mi le reamintiți. Poate după-amiază. Nu-mi amintesc.

Springfield se scărpină la ceafă.

— Scuzați-mă, domnule Parsons, dar trebuie să mă lămuresc. Am putea merge în bucătărie să ne arătați de unde l-ați văzut?

— Arătați-mi legitimațiile. Amândoi.

În casă era liniște, totul lustruit și aer mort. Curat. Curat. Ordinea disperată a unui cuplu de bătrâni care își dau seama că viața lor devine confuză.

Graham își dorea să fi rămas afară. Era sigur că în sertare erau tacâmuri de argint lustruite, cu urme de ou între dinții furculițelor.

„Oprește-te și hai să scoatem untul din boșorog.” De la fereastra de deasupra chiuvetei se vedea foarte bine curtea din spate.

— Iată. Sunteți mulțumiți? întrebă Parsons. Se poate vedea foarte bine de aici. Nu am vorbit cu el. Nu-mi amintesc cum arată. Dacă nu mai aveți și alte întrebări, m-aș bucura să mă întorc la treburile mele.

Graham deschise gura pentru prima dată:

— Ați spus că v-ați dus să vă îmbrăcați cu halatul și când v-ați întors, plecase deja. Așadar, erați dezbrăcat?

— Da.

— În plină după-amiază? Nu vă simțeați bine, domnule Parsons?

— E treaba mea ce fac la mine în casă. Pot să mă îmbrac și în costum de cangur dacă am chef. De ce nu vă duceți să căutați criminalul? Probabil pentru că aici e răcoare și bine.

— Înțeleg că v-ați pensionat, domnule Parsons, deci nu vă pasă dacă vă îmbrăcați sau nu. Petreceți mult timp dezbrăcat?

Venele de la tâmplele lui Parsons deveniră proeminente.

— Faptul că sunt pensionat nu înseamnă că stau dezbrăcat toată ziua. Mi se făcuse cald, am intrat în casă și am făcut un duș. Lucram. Întinsesem gunoiul pentru plante. Îmi făcusem treaba pe o zi până după-amiază, ceea ce este oricum mai mult decât veți face voi astăzi.

— Ce făceați?

— Împrăștiam compost printre flori.

— În ce zi ați făcut operația asta?

— Vineri. Vinerea trecută. Mi-au adus compostul dimineața, mult de tot… Și după-masă l-am așezat. Întrebați la Centrul de Grădinărit cât de mult a fost.

— Vi s-a făcut cald și ați intrat și ați făcut un duș. În bucătărie ce căutați?

— Îmi făceam un ceai cu gheață.

— Și ați luat niște gheață? Frigiderul e departe de fereastră.

Parsons privi dinspre fereastră spre frigider, pierdut și derutat. Avea ochii goi, ca ai unui pește în piață la sfârșitul zilei. Apoi i se iluminară triumfător. Se duse la dulapul de lângă chiuvetă.

— Chiar aici eram, luam niște îndulcitor când l-am văzut. Asta-i tot. Asta-i tot. Sper că ați terminat.

— Cred că l-a văzut pe Hoyt Lewis, spuse Graham.

— Și eu, răspunse Springfield.

— Nu era Hoyt Lewis. Nu era el.

Lui Parsons îi dădură lacrimile

— De unde știți? întrebă Springfield. Poate că era Hoyt Lewis și v-ați gândit că…

— Lewis e bronzat. Are părul slinos și niște cotleți de perciuni, vorbi precipitat Parsons, bălmăjind cuvintele că abia se înțelegea ce spune. Așa mi-am dat seama. Sigur nu era Hoyt Lewis. Ăsta era mai gălbejit și blonziu la păr. S-a sucit să mâzgălească ceva pe o hârtie și așa l-am văzut cum era la păr: blond, la spate ras drept.

Springfield rămase absolut nemișcat și, când începu să vorbească, vocea lui suna la fel de sceptic:

— Și fața?

— Nu știu. Poate avea mustață.

— Ca Lewis?

— Lewis n-are mustață.

— Oh, spuse Springfield. Contorul îi venea la nivelul ochilor sau privea în sus?

— Cred că la nivelul ochilor.

— L-ați recunoaște dacă l-ați mai vedea?

— Nu.

— Ce vârstă avea?

— Nu prea bătrân. Nu știu precis.

— Ați văzut câinele familiei Leeds pe lângă el?

— Nu.

— Uitați, domnule Parsons, îmi dau seama că m-am înșelat, spuse Springfield. Ne-ați fost de mare ajutor. Dacă nu vă deranjează, o să trimit un grafician la dumneavoastră și dacă îl lăsați să se așeze la masa din bucătărie, poate reușește să-și facă o idee despre cum arăta individul. Sigur nu era Lewis.

— Nu vreau să-mi apară numele în ziare.

— N-o să apară.

Parsons îi conduse afară.

— Ați făcut o treabă minunată cu grădina asta, domnule Parsons, spuse Springfield. Ar trebui să vă aducă un premiu.

Parsons nu răspunse. Fața îi era roșie și chinuită, ochii umezi. Stătea acolo în șortul lălâu și în sandale și se holba la ei. Când plecară din curte, înșfacă săpăliga și începu să sape cu furie, hăcuind orbește printre flori, împrăștiind compost pe iarbă.

•

Springfield verifică prin radioul din mașină. Niciuna dintre companiile de utilități publice sau agențiile locale nu trimisese un om pe alee în preziua crimei. Springfield raportă descrierea oferită de Parsons și dădu instrucțiuni pentru grafician.

— Spune-i să deseneze întâi stâlpul și contorul și să pornească de acolo. Trebuie să-l facă pe martor să se relaxeze.

— Graficianului nostru nu-i prea place să facă vizite la domiciliu, ripostă șeful detectivilor, strecurându-și abil Fordul prin trafic. Preferă să-l vadă secretarele cum lucrează, cu martorul aplecat într-o parte, apoi în cealaltă, privind peste umăr. O secție de poliție nu e locul potrivit să

interoghezi o persoană pe care nu vrei să o sperii. De îndată ce vom obține portretul, vom trimite oamenii cu el din ușă în ușă. Will, cred că avem o pistă. Slabă, dar totuși există. L-am speriat pe boșorog și a vorbit până la urmă. Acum hai să ne punem pe treabă.

— Dacă individul cu contorul este cel pe care îl căutăm, sunt cele mai bune informații de până acum, spuse Graham.

Îi era silă de el însuși.

— Corect. Înseamnă că nu-și alege victimele la întâmplare. Are planul gata făcut. A stat în oraș în noaptea de dinainte. Știe ce urmează cu o zi sau chiar două înainte. Știe ce face, are el un plan în mintea aia a lui, că de aia cercetează locul, omoară animalul de companie, apoi familia. Ce drac de plan o mai fi și ăsta în capul lui? mârâi Springfield și făcu o pauză. Asta ține deja de domeniul tău, nu?

— Da. Dacă nu al meu, al cui? Cred că e al meu.

— Știu că te-ai mai întâlnit cu așa ceva. Nu te-ai simțit prea bine când te-am întrebat ieri de Lecter, dar vreau să vorbim despre asta.

— Bine.

— A omorât nouă oameni per total, nu?

— Nouă despre care știm. Alți doi n-au murit.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Unul este conectat la un aparat de respirație artificială în Baltimore. Celălalt este în Denver, într-un spital particular de boli psihice.

— Ce l-a determinat să omoare, ce fel de nebunie?

Graham privi pe geamul mașinii la oamenii de pe trotuar. Vocea îi suna detașată, ca și cum ar fi dictat o scrisoare:

— A făcut-o pentru că i-a plăcut. Încă îi mai place. Doctorul Lecter nu e nebun, nu se încadrează în tiparele clasice ale nebuniei. A făcut niște lucruri oribile pentru că îi plăcea. Dar se poate comporta perfect normal când vrea.

— De ce au spus psihologii că suferă?

— Ei zic că e sociopat fiindcă habar n-au în ce categorie să-l încadreze. Are unele caracteristici de sociopat. Nu are remușcări și nu se simte vinovat. Și are primul și cel mai rău semn dintre toate – sadism față de animale când era copil.

Springfield se încruntă.

— Dar nu are niciunul din restul semnelor, spuse Graham. Nu a fost un vagabond, n-a avut niciun fel de ciocniri cu legea. Nu a fost superficial și nu obținea satisfacții din nimicuri, ca majoritatea sociopaților. Nu este lipsit de sensibilitate. Nu au niciun nume pentru o astfel de personalitate. Pe electroencefalogramele ce i s-au făcut apar niște tipare ciudate, dar nici după astea nu au putut spune mare lucru.

— Tu cum l-ai denumi? întrebă Springfield.

Graham ezită.

— În sinea ta, cum l-ai denumi?

— Monstru. Mă gândesc la el ca la chestiile alea demne de milă care se nasc în spitale din când în când. Îl hrănesc, îl țin la cald, dar nu îl conectează la aparate și moare. Așa e și mintea lui Lecter, dar pe dinafară pare normal și nimeni nu-și dă seama.

— Niște prieteni de-ai mei din asociația șefului sunt din Baltimore. I-am întrebat cum l-ai descoperit pe Lecter. Mi-au zis că nu știu. Cum ai făcut-o? Care a fost primul semn, prima bănuială pe care ai avut-o?

— A fost o coincidență, spuse Graham. A șasea victimă a fost ucisă în propriul atelier. Erau unelte de tâmplărie peste tot și echipament de vânătoare. Era legat de o scândură pe care atârnau uneltele, și era sfâșiat de-a binelea, tăiat și înjunghiat, cu săgeți înfipte în diverse părți ale corpului. Rănile mi-au stârnit ceva în minte atunci. Nu știam exact ce anume îmi evoca scena.

— Și ai trecut la următoarele.

— Da. Lecter era foarte nerăbdător: următoarele trei crime le-a comis în decurs de nouă zile. Dar a șasea victimă

avea și două cicatrice mai vechi pe o pulpă. Legistul a cerut informații de la spitalele din zonă și a aflat că lunecase dintr-un prepeleac de vânătoare cu vreo cinci ani înainte, pe când vâna cu arcul, și i se înfipsese o săgeată prin picior. Medicul care l-a înregistrat era un chirurg rezident, Lecter îl tratase primul – era de gardă la urgențe. Numele lui apărea pe fișa de internare. Trecuse mult de la accident, dar m-am gândit că poate Lecter își amintește dacă era ceva suspect cu rana de săgeată, așa că m-am dus la cabinetul lui să-l întreb. Ne agățăm de orice informație. În perioada aceea se apucase de psihiatrie. Avea un cabinet frumos. Antichități. Mi-a spus că nu-și amintește prea multe despre rana de săgeată, că victima fusese adusă la spital de unul dintre tovarășii de vânătoare și asta era tot. Ceva m-a deranjat. Ori ceva ce spusese Lecter, ori ceva în cabinet. Eu și Crawford am început verificările. Lecter nu avea cazier. Aș fi vrut să pot să-i cercetez cabinetul pe îndelete, singur, dar nu am obținut mandat de percheziție. Nu aveam dovezi. Așa că i-am făcut o nouă vizită. Era duminică, dădea consultații și duminica. Clădirea era pustie, cu excepția câtorva pacienți în sala de așteptare a cabinetului său. M-a primit imediat. În timp ce discutam, el făcea vădite eforturi politicoase să mă ajute. Mă uitam la niște cărți vechi de medicină de pe un raft aflat chiar deasupra capului său și brusc am avut revelația că el e omul căutat. Când l-am privit din nou, probabil că expresia mea se schimbase în vreun fel și mă trădasem. Nu-mi dau seama. Acum știam! Și *el știa că știam.* Nu știam atunci ce mi-a trezit convingerea asta. Nu puteam avea încredere numai în intuiția aceea. Trebuia să găsesc ceva sigur. Așa că am bâiguit ceva și am ieșit pe hol, unde era un telefon public. Nu voiam să-l alertez până nu primeam ajutoare. Vorbeam cu centrala poliției când a apărut în spatele meu pe o ușă de serviciu, în ciorapi. Nu l-am auzit venind. I-am simțit răsuflarea, apoi… apoi a urmat restul.

— Totuși, cum ți-ai dat seama?

— Cred că o săptămâna mai târziu, în spital, mi-am dat seama în cele din urmă. Cheia era *Tipuri de răniri* – e vorba de o grafică folosită în multe dintre cărțile vechi de medicină de genul celor pe care le avea Lecter. Înfățișează mai multe tipuri de răni produse în luptă, ilustrate toate pe corpul unui singur manechin. O văzusem la un curs de medicină legală ținut de un medic de la Universitatea George Washington. Cea de-a șasea victimă și rănile ei se potriveau întocmai cu *Tipuri de răniri.*

— *Tipuri de răniri,* zici? Doar cu asta l-ai dibuit?

— Ei bine, da. A fost pură coincidență. Puteam să nu fi văzut niciodată imaginea aia. Noroc chior.

— Chiar noroc.

— Dacă nu mă crezi, de ce dracu’ mă mai întrebi?

— Mă fac că n-am auzit ce ai zis.

— Bine. Oricum n-am vrut să sune așa de aiurea. Dar e adevărul adevărat.

— Bine, zise Springfield. Bine. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Am nevoie să aflu chestii din astea.

•

Descrierea oferită de Parsons despre omul de pe alee și informațiile despre câine și pisică erau posibile indicații referitoare la metodele criminalului: probabil că își pândea victimele dându-se drept cititor de contor, apoi omora animalele de companie înainte de a-i omorî pe stăpânii.

Problema imediată cu care se confrunta poliția era dacă să facă sau nu publice informațiile. În momentul în care publicul era pus în gardă, poliția putea să prindă dinainte câte ceva cu privire la următoarea lui victimă, dar era la fel de probabil ca și criminalul să afle ce afla toată lumea. Își putea schimba tacticile.

Polițiștii erau de părere că puținele informații ar trebui să rămână secrete, cu excepția unui raport special adresat medicilor veterinari și adăposturilor de animale din sud-est, prin care să li se ceară să aducă imediat la cunoștința poliției orice act de mutilare a animalelor de companie.

Ceea ce însemna că publicul rămânea neavertizat. Era o problemă de ordin moral. Poliția nu se simțea în largul ei în acest caz.

L-au consultat pe doctorul Alan Bloom din Chicago. Doctorul Bloom a spus că dacă ucigașul citea relatarea în ziar, avea să-și schimbe metodele de a găsi victimele. Doctorul Bloom se îndoia că bărbatul va înceta să omoare animalele de companie, indiferent de risc. Psihiatrul le-a spus polițiștilor că nu trebuie să se bazeze pe cele douăzeci și cinci de zile pe care le mai aveau la dispoziție – perioada până la următoarea lună plină din 25 august.

În dimineața de 31 iulie, la trei ore după ce Parsons îi conturase oarecum descrierea graficianului, într-o conferință telefonică între Poliția din Atlanta și Birmingham și Crawford din Washington s-a luat o hotărâre: să se trimită raportul către veterinari, să se pună întrebări în cartier, arătându-le vecinilor portretul-robot, pentru ca apoi, după trei zile, să se furnizeze informațiile reprezentanților mass-media.

În cele trei zile, Graham și detectivii din Atlanta au bătut trotuarele arătându-le portretul celor care locuiau în vecinătatea casei familiei Leeds. Portretul era de fapt doar sugestia unui chip, dar sperau să găsească pe cineva care să-l îmbunătățească.

Copia lui Graham avea deja marginile moi din cauza transpirației din palme. Nu puține au fost cazurile când oamenii au refuzat să răspundă la ușă. Noaptea se întindea în pat, cu pudră calmantă presărată pe eczema ce îi apăruse din cauza căldurii și cu mintea gonind nebunește. Încerca să ajungă la senzația care precede intuiția. Fără niciun rezultat.

Între timp avuseseră loc patru răniri accidentale și un deces în Atlanta. Oamenii ce trăgeau în rudele care veneau acasă se înmulțiseră, ca și informațiile nefolositoare oferite poliției. Disperarea se răspândea ca gripa.

Crawford se întoarse de la Washington la sfârșitul celei de-a treia zile și intră la Graham când acesta încerca să-și scoată șosetele ude din picioare.

— E greu?

— Ia și tu portretul acela robot mâine dimineață, caută martori și o să vezi cum e, răspunse Graham.

— Nu, nu mai e nevoie, o să se dea la știri în seara asta. Ai umblat pe jos toată ziua?

— Nu pot merge cu mașina prin curțile oamenilor.

— Mi-am închipuit eu că n-o să iasă nimic din schița asta, spuse Crawford.

— Și ce mama dracu' voiai să fac?

— Să dai tot ce ai mai bun în tine, răspunse Crawford pregătindu-se să plece. De ceva timp munca e ca un drog pentru mine, mai ales de când m-am lăsat de băut. Cred că și pentru tine.

Graham era mânios. Crawford avea dreptate.

Din fire, Graham era tentat să tergiverseze lucrurile și o știa. În liceu reușise să compenseze acest defect prin viteza cu care își rezolva problemele; dar acum nu mai era la liceu.

Mai era ceva ce putea face, și știa asta de câteva zile. Putea să aștepte până îl va îmboldi disperarea în ultimele zile de dinaintea lunii pline. Sau putea să se miște acum, când încă mai putea fi de folos cuiva.

Avea nevoie de o părere. Un punct de vedere straniu pe care simțea nevoia să-l împărtășească; o dispoziție din aceea ciudată la care trebuia să revină după anii petrecuți în Florida Keys.

Motivele îi păcăneau în cap precum roțile dințate ale unui trenuleț din parcurile de distracții ce se cațără spre primul plonjon abrupt și, în culmea emoției, nedându-și seama că se ține cu mâinile de burtă, Graham spuse cu voce tare:

— Trebuie să-l văd pe Lecter.

Capitolul 7

Doctorul Frederick Chilton, șeful personalului de la Spitalul de Boli Psihice pentru Infractori din Chesapeake, ocoli biroul ca să-i strângă mâna lui Will Graham.

— Doctorul Bloom m-a căutat ieri, domnule Graham – sau să vă spun domnule doctor Graham?

— Nu sunt medic.

— Am fost încântat să iau din nou contact cu doctorul Bloom. Ne cunoaștem de ani de zile. Luați un loc.

— Apreciem ajutorul pe care ni-l acordați, doctore Chilton.

— Sincer să fiu, uneori mă simt mai mult secretara lui Lecter decât medicul lui, spuse Chilton. Însuși volumul corespondenței lui este o pacoste. Cred că unor cercetători li se pare șic să corespondeze cu el – am văzut unele dintre scrisorile lui înrămate la anumite catedre de psihologie și, într-o perioadă, am avut impresia că fiecare candidat la doctorat în psihologie voia să se consulte cu el. Dar îmi face o reală plăcere să colaborez cu dumneavoastră, desigur, și cu doctorul Bloom.

— Trebuie să-l văd pe Lecter într-un cadru cât se poate de restrâns, spuse Graham. E posibil să mai trec să-l văd sau să-l caut la telefon după ce stau de vorbă cu el azi.

Chilton dădu din cap.

— Pentru început, trebuie să vă spun că doctorul Lecter va sta în camera lui. Este singurul loc unde nu este imobilizat. Unul dintre pereții camerei lui este un dublu baraj de protecție, care se deschide spre hol. O să pun un scaun acolo și un paravan, dacă doriți. Trebuie să vă rog să nu-i dați niciun obiect în afară de hârtie, fără agrafe și capse. Fără spirale de metal, pixuri sau creioane. Are creioanele lui cu vârf moale.

— Va trebui să-i arăt niște materiale care să-l stimuleze, spuse Graham.

— Puteți să-i arătați și luna de pe cer dacă e pe hârtie moale. Să-i dați documentele prin tava glisantă de mâncare. Nu-i dați nimic printre bare și nu acceptați nimic direct de la el. Hârtiile vi le va înapoia tot prin tava de mâncare. Trebuie să insist. Doctorul Bloom și domnul Crawford m-au asigurat că veți coopera în această privință.

— Voi coopera, îl asigură Graham ridicându-se.

— Știu că sunteți nerăbdător să discutați cu el, domnule Graham, dar mai întâi aș dori să vă spun ceva. Vă va interesa, fără îndoială. Ar părea un gest gratuit să vă pun în gardă tocmai pe dumneavoastră cu privire la Lecter. Este foarte șiret. După ce a fost adus aici, un an s-a comportat exemplar și a lăsat impresia că este dispus să coopereze la terapie. Ca rezultat – acestea se întâmplau sub conducerea vechiului administrator – paza nu a mai fost atât de severă. În după-amiaza zilei de 8 iulie 1976 a început să se plângă de dureri în zona toracică. În sala de consultații i s-au scos legăturile pentru a i se face o electrocardiogramă. Unul dintre paznici a plecat din încăpere ca să fumeze, iar celălalt s-a întors preț de o secundă. Asistenta a fost foarte rapidă și puternică. A reușit să-și salveze un ochi. Poate vi se va părea curios.

Chilton scoase o rolă EKG dintr-un sertar și o desfăcu pe birou. Urmări linia fluctuantă cu arătătorul.

— Uitați, acum stă întins pe masa de consultație. Pulsul șaptezeci și doi. Aici o înșfacă de cap pe asistentă și o trage spre el. Pulsul șaptezeci și doi. Aici este țintuit de paznic. Nu a opus rezistență, deși paznicul i-a dislocat un umăr. Ați observat că pulsul nu s-a ridicat peste optzeci și cinci niciodată, nici măcar atunci când a smuls limba asistentei.

Chilton nu putea citi nimic pe chipul lui Graham. Se lăsă pe spate în scaun și își sprijini bărbia cu degetele. Avea mâinile uscate și pielea lucioasă.

— Știți, când a fost prins Lecter, am crezut că vom avea ocazia unică de a studia un sociopat get-beget, spuse Chilton. Nu prea mai prinzi din ăștia în carne și oase. Lecter este atât de lucid, atât de atent; are pregătire psihiatrică… Și este un ucigaș în serie. Părea că vrea să coopereze și am crezut că prin el vom putea studia această aberație a minții umane. Credeam că vom fi un fel de Beaumont care studiază digestia prin deschizătura din stomacul Sfântului Martin. După cum s-a dovedit, nu cred că știm mai mult acum decât în ziua în care a fost internat la noi. Ați mai vorbit cu Lecter în ultima vreme?

— Nu. L-am văzut doar când… L-am văzut mai mult la tribunal. Doctorul Bloom mi-a arătat articolele lui din publicațiile de specialitate, spuse Graham.

— Vă cunoaște foarte bine. Se gândește mult la dumneavoastră.

— Ați făcut ședințe cu el?

— Da. Douăsprezece. E impenetrabil. Prea sofisticat la teste ca să reținem ceva. Edwards, Fabre, chiar și doctorul Bloom și-au încercat norocul. Am notițele lor. A rămas o enigmă și pentru ei. Desigur, e imposibil să spunem ce anume vrea să ascundă și cât de mult înțelege de fapt. A, de când a fost internat, a scris niște articole strălucite pentru *Jurnalul american de psihiatrie* și pentru *Arhivele generale.* Dar tratează despre probleme pe care el nu le are. Cred că îi este teamă că, dacă le „rezolvă”, nu va mai interesa pe nimeni și va rămâne într-un salon oarecare de spital tot restul vieții.

Chilton făcu o pauză. Se antrenase să-și urmărească pacienții cu vederea periferică la interviuri. Credea că pe Graham îl poate privi astfel nestingherit.

— Toată lumea de aici este de părere că singurul om care a demonstrat o înțelegere practică a lui Hannibal Lecter sunteți dumneavoastră, domnule Graham. Puteți să-mi spuneți câte ceva despre el?

— Nu.

— Unii dintre membrii personalului sunt curioși: când ați văzut crimele comise de Lecter, „stilul” lor, ca să zic așa, ați reușit cumva să-i reconstituiți fanteziile? Și acest lucru v-a ajutat să-l identificați?

Graham nu răspunse.

— Avem dureros de puține materiale în acest domeniu. Există doar un articol în *Jurnalul de anomalii psihologice.* V-ar deranja dacă ați sta de vorbă cu personalul – nu, nu de data asta – doctorul Bloom mi-a spus foarte clar. Trebuie să vă lăsăm în pace. Poate data viitoare.

Doctorul Chilton văzuse multe atitudini ostile la viața lui. Acum putea să mai adauge una. Graham se ridică.

— Mulțumesc, doctore. Acum vreau să-l văd pe Lecter.

•

Ușa de oțel din aripa de maximă securitate se închise în urma lui Graham. Auzi zăvorul alunecând la loc. Graham știa că Lecter doarme până aproape de prânz. Privi de-a lungul coridorului. Din unghiul în care se afla nu putea vedea în celula lui, dar putea spune că înăuntru dăinuia o lumină slabă.

Graham voia să-l vadă pe Lecter dormind. Voia să aibă timp să-și ia inima în dinți. Dacă simțea nebunia lui Lecter în capul lui, trebuia să o aducă sub control cât mai repede. Ca o deversare de substanțe nocive.

Pentru a acoperi zgomotul propriilor pași, se coordonă cu un infirmier care ducea un cărucior cu lenjerie de pat. Este foarte greu să-l iei prin surprindere pe doctorul Lecter.

Graham se opri la mijlocul coridorului. Bare de oțel acopereau întreaga parte frontală a celulei. În spatele barelor, la o distanță mai mare de un braț, se întindea o plasă de plastic din tavan până jos și dintr-un perete în altul. Printre bare, Graham zări o masă și un scaun fixate în podea. Pe masă erau teancuri de cărți cu coperte de hârtie și scrisori. Se apropie de bare, puse mâna pe ele, apoi luă mâna de pe ele.

Dr. Hannibal Lecter dormea în patul de metal, cu capul ridicat pe o pernă sprijinită de perete. Pe piept era deschis *Le Grand Dictionnaire de Cuisine* al lui Alexandre Dumas.

Graham privea fix printre bare cam de cinci secunde când Lecter deschise ochii și spuse:

— E același aftershave oribil cu care te-ai dat și înainte de a veni la tribunal.

— Îl tot primesc de Crăciun.

Ochii doctorului Lecter sunt căprui și reflectă roșiatic lumina în puncte minuscule. Graham simți cum i se ridică pe ceafă fiecare fir de păr. Își duse mâinile într-acolo.

— Da, de Crăciun. Ai primit felicitarea?

— Da. Mulțumesc.

Felicitarea de Crăciun din partea lui Lecter îi fusese înmânată de către Laboratorul de Criminalistică al FBI din Washington. O dusese în curtea din spate, o arsese și se spălase pe mâini înainte de a o atinge pe Molly.

Lecter se ridică și se apropie de masă. E un bărbat scund și suplu. Foarte ordonat.

— De ce nu iei loc, Will? Cred că sunt niște scaune pliante pe coridor, în direcția aceea. Sau cel puțin așa mi se pare mie după zgomot.

— Infirmierul îmi aduce unul.

Lecter rămase în picioare până când Graham se așeză pe scaun pe coridor.

— Și ce mai face ofițerul Stewart? întrebă el.

— Stewart e bine.

Ofițerul Stewart își dăduse demisia din poliție după ce văzuse pivnița lui Lecter. Acum era proprietarul unui motel. Graham nu-i spuse. Știa că lui Stewart nu i-ar face nicio plăcere să primească scrisori de la Lecter.

— Ce păcat că problemele lui de ordin emoțional au afectat ce avea el mai bun. Mi se părea un tânăr ofițer foarte promițător. Ți se întâmplă să ai probleme, Will?

— Nu.

— Sigur că nu.

Graham avea impresia că privirea lui Lecter îi sfredelește țeasta. Atenția cu care se concentra asupra lui o simțea aproape ca pe o presiune fizică.

— Mă bucur că ai venit. Cât timp a trecut de atunci, trei ani? Cei care mă vizitează sunt profesioniști. Niște psihiatri de doi bani și așa-ziși *doctori* în psihologie veniți de la coada vacii. Nulități care încearcă să-și păstreze catedra scriind articole în publicații de specialitate.

— Doctorul Bloom mi-a arătat articolul tău despre dependența chirurgicală, apărut în *Jurnalul de psihiatrie clinică.*

— Și?

— Foarte interesant chiar și pentru un nespecialist.

— Nespecialist… nespecialist – nespecialist. Un termen interesant, spuse Lecter. Atâția oameni educați, atâția experți în burse guvernamentale. Și tu spui despre tine că ești un nespecialist. Dar tu m-ai prins, nu-i așa, Will? Știi cum ai făcut-o?

— Sunt sigur că ai citit stenograma. Totul e acolo.

— Ba nu. Știi cum ai făcut-o?

— Scrie în stenogramă. Ce mai contează acum?

— Nu pentru mine contează, Will.

— Vreau să mă ajuți, doctore Lecter.

— Da, așa m-am gândit și eu.

— E vorba de Atlanta și Birmingham.

— Da.

— Ai citit despre ele, sunt sigur.

— Am citit ziarele. Nu pot să decupez articolele. Nu mă lasă cu foarfecă. Uneori mă amenință că-mi ia cărțile. N-aș vrea să creadă că iar mă bântuie idei sadice.

Râse. Doctorul Lecter are dinți mici și albi.

— Vrei să afli cum își alege victimele, nu?

— Mă gândeam că ai niște idei în privința asta. Aș dori să mi le împărtășești și mie.

— Și care ar fi motivul pentru care ți le-aș spune?

Graham anticipase întrebarea. Un motiv de genul „pentru a opri crimele în serie” nu ar fi fost tocmai potrivit pentru unul ca Lecter.

— Sunt niște chestii de care tu nu dispui, cum ar fi materiale de cercetare, chiar fragmente de film. O să vorbesc cu șeful de personal.

— Chilton. Probabil te-ai întâlnit cu el înainte să vii la mine. Îngrozitor, nu-i așa? Spune-mi adevărul, încearcă să intre în mintea ta cu aceeași disperare cu care un adolescent vrea să dea chiloții jos unei pipițe. Te-a privit cu coada ochiului. Te-ai prins, nu-i așa? Poate îți vine greu să crezi, dar a încercat *să-mi dea mie* un Test de Percepție Tematică. Ha-ha. Stătea acolo la pândă ca o pisică tărcată care așteaptă să iasă șoricelul din găurică. Iartă-mă, uit că nu te numeri printre specialiști. Testul prezintă o imagine cu o femeie întinsă pe un pat și un bărbat în fundal. Se aștepta să evit o interpretare sexuală. Am râs. A bombănit și a spus tuturor că am reușit să scap de închisoare folosindu-mă de sindromul Ganser – o chestie plicticoasă, nu intru în detalii.

— Ai avea acces la cinemateca Asociației Medicale Americane.

— Nu cred că mi-ai aduce lucrurile de care am nevoie.

— Pune-mă la încercare.

— Și așa am multe de citit.

— O să primești dosarul cazului. Mai am și alt motiv.

— Spune, te rog.

— M-am gândit că poate ești curios să afli dacă ești mai deștept decât cel pe care îl caut.

— Atunci, printr-un raționament logic, tu te crezi mai deștept decât mine pentru că m-ai prins.

— Nu. Știu că nu sunt mai deștept decât tine.

— Atunci cum de m-ai prins, Will?

— Ai avut niște dezavantaje.

— Ce dezavantaje?

— Pasiunea. Și faptul că îți lipsește o doagă.

— Ești foarte bronzat, Will.

Graham nu răspunse.

— Ai mâinile bătucite. Nu mai arată a mâini de polițist. Loțiunea aia de ras n-ar alege-o decât un copil. Are un vapor pe etichetă, nu?

Dr. Lecter nu își ține aproape niciodată capul drept. Îl înclină când pune o întrebare, ca și cum ar înfileta un șurub al curiozității în fruntea interlocutorului. După un moment de liniște, Lecter spuse:

— Să nu crezi că mă convingi făcând apel la vanitatea mea intelectuală.

— Nici nu cred că o să te conving. O să o faci sau nu. Oricum, doctorul Bloom lucrează la același caz, și el e cel mai…

— Ai dosarul cu tine?

— Da.

— Și poze?

— Da.

— Dă-mi-le și poate mă răzgândesc.

— Nu.

— Visezi mult, Will?

— La revedere, doctore Lecter.

— Încă nu m-ai amenințat că o să-mi iei cărțile.

Graham se îndepărtă.

— Bine, dă-mi dosarul. O să-ți comunic părerea mea.

Graham fu nevoit să împacheteze strâns dosarul mult mai puțin voluminos ca cel complet ca să intre prin tava de mâncare. Lecter îl trase de partea cealaltă.

— Chiar la început e un rezumat. Poți să-l citești acum, îi spuse Graham.

— Te deranjează dacă îmi lași o oră la dispoziție să-l citesc singur pe îndelete?

Graham așteptă pe o canapea de mușama obosită din holul deprimant. Infirmierii veneau să-și bea cafeaua. Nu vorbi cu ei. Își concentră privirea asupra unor obiecte mici

din încăpere și se bucură că nu îi joacă în fața ochilor. Se duse de două ori la toaletă. Era amorțit.

Paznicul îi deschise din nou ușa către aripa de maximă securitate.

Lecter stătea la masă, îngândurat. Graham știa că își petrecuse o bună parte din oră privind fotografiile.

— E un băiețaș foarte timid, Will. Mi-ar plăcea să-l cunosc... Ai luat în calcul posibilitatea că ar putea fi desfigurat? Sau să creadă că e desfigurat?

— Oglinzile.

— Da. Observi că a spart toate oglinzile din case, nu doar câte îi trebuia ca să ia cioburile pe care le voia. Nu înfige cioburile ca să provoace răni, ci ca să se privească. În ochii lor, doamna Jacobi și... Care era celălalt nume?

— Doamna Leeds.

— Da.

— E interesant, spuse Graham.

— Nu e chiar așa de „interesant”. Te-ai gândit și tu la asta.

— M-am gândit, ce-i drept.

— Ai venit aici să te uiți la mine. Să adulmeci iar parfumul vremurilor bune, nu? De ce nu te adulmeci pe tine?

— Am nevoie de părerea ta.

— Nu am nicio părere în momentul de față.

— Când o să ai, fă-mi plăcerea și comunică-mi-o.

— Pot să păstrez dosarul?

— Nu m-am hotărât încă, răspunse Graham.

— De ce nu apare descrierea împrejurimilor? Sunt vederi frontale ale caselor, planurile etajelor, diagrame ale camerelor în care s-au petrecut crimele, dar nimic altceva. Cum sunt curțile?

— Curțile sunt în spatele caselor și sunt mari, împrejmuite și cu garduri vii. De ce?

— Pentru că, dragul meu Will, dacă acest pelerin simte o relație specială cu luna, poate îi place să iasă afară și să o privească. Înainte să-și facă toaleta, înțelegi. Ai văzut sânge

în lumina lunii, Will? Pare destul de negru. Desigur, își păstrează strălucirea inconfundabilă. Să zicem că, dacă ar fi în pielea goală, pentru o asemenea chestie ar fi mai indicat să iasă afară într-un loc unde nu-l vede nimeni. Doar trebuie să respectăm vecinii, nu?

— Crezi că își alege victimele în funcție de curte?

— Da, sigur. Și, la fel de sigur, vor mai fi multe victime. Lasă-mă să păstrez dosarul, Will. O să-l studiez. Când mai primești și alte informații, aș vrea să le văd. Poți să mă suni. Când primesc un telefon de la avocat, ceea ce se întâmplă foarte rar, îmi aduc telefonul aici. Mai demult îl comutau pe interfon, dar asculta toată lumea. Îmi dai numărul tău de acasă?

— Nu.

— Știi cum m-ai prins, Will?

— La revedere, doctore Lecter. Poți să-mi lași mesaje la numărul de pe dosar.

Graham porni spre ieșire.

— Știi cum m-ai prins?

Graham ieșise din raza lui vizuală și mergea din ce în ce mai repede spre ușa de oțel.

— M-ai prins *pentru că suntem identici,* fu ultimul lucru pe care Graham îl auzi înainte ca ușa de metal să se închidă în urma lui.

Era toropit și se temea că îi va trece toropeala. Umblând cu capul în jos, vorbind de unul singur, își auzea sângele zvâcnind ca un fâlfâit de aripi în van. Drumul până afară părea scurt. Nu era decât o clădire; nu existau decât cinci uși între Lecter și lumea de afară. Avea senzația absurdă că Lecter plecase odată cu el. Se opri după ce ieși, asigurându-se că este singur.

Dintr-o mașină de peste drum, cu teleobiectivul lung sprijinit pe bord, Freddy Lounds obținu un profil bun al lui Graham în pragul clădirii deasupra căruia era gravat „Spitalul de boli psihice pentru infractori din Chesapeake”.

Așa cum s-a văzut ulterior, *Tattler* a decupat imaginea în așa fel încât să se vadă doar chipul lui Graham și cuvintele „boli psihice” gravate în piatră pe frontispiciul instituției.

Capitolul 8

Hannibal Lecter rămase întins pe patul pliant, după ce stinsese lumina la plecarea lui Graham. Nu se clinti mai multe ore.

O vreme simți cum textura feței de pernă i se întipărește pe mâinile duse la ceafă, materialul acela neted pe pielea obrazului. Apoi simți mirosuri și își lăsă mintea să se joace în voie cu ele. Unele erau reale, altele nu. Turnaseră Clorox în canalizare; iz de spermă. În capătul coridorului serveau o mâncare cu chili; uniforme kaki scorțoase de atâta transpirație. Graham nu acceptase să-i dea numărul de telefon de acasă; mirosul amărui de cânepă și teișor proaspăt tăiate.

Lecter se ridică în capul oaselor. E posibil ca omul să fi fost politicos. Gândurile lui aveau mirosul încins de alamă al unui ceas electric.

Lecter clipi de câteva ori și ridică din sprâncene. Aprinse luminile și îi scrise un bilet lui Chilton, cerându-i permisiunea să telefoneze avocatului. Prin lege, Lecter avea dreptul de a vorbi în particular cu avocatul și nu abuzase de acest drept. Cum Chilton nu-l lăsa niciodată să meargă la telefon, i se aducea telefonul la el în celulă.

Doi paznici i-l aduseră, desfășurând un cablu lung de la priza din biroul lor. Unul din paznici avea cheile. Celălalt ținea un spray paralizant.

— Du-te în fundul celulei, doctore Lecter. Cu fața la perete. Dacă te întorci sau vii către bare înainte să auzi că s-a închis zăvorul, îți bag un jet direct în mutră. S-a înțeles?

— Da, cum să nu, zise Lecter. Vă sunt profund îndatorat că mi-ați adus telefonul.

Trebui să-și întindă degetele prin plasa de nailon ca să poată forma numărul. De la Informațiile din Chicago primi

numerele Catedrei de psihiatrie a Universității Chicago și numărul de la birou al lui Alan Bloom. Sună la centrala Catedrei de psihiatrie.

— Aș vrea să vorbesc cu doctorul Alan Bloom.

— Nu știu dacă a venit astăzi, dar vă fac legătura.

— O secundă, vă rog, ar trebui să știu cum o cheamă pe secretara lui și mi-ar fi rușine să spun că i-am uitat numele.

— Linda King. Un moment.

— Mulțumesc.

Telefonul sună de opt ori până răspunse cineva.

— Biroul Lindei King.

— Bună, Linda?

— Linda nu vine sâmbăta la serviciu.

Doctor Lecter contase tocmai pe asta.

— Ai putea să mă ajuți într-o problemă. Mă numesc Bob Greer și sunt de la Editura Blaine și Edwards. Doctorul Bloom m-a rugat să-i expediez un exemplar din cartea lui Overholser, *Psihiatrul și legea,* lui Will Graham și Linda trebuia să-mi trimită adresa și numărul de telefon, dar cred că a uitat.

— Eu nu sunt decât asistenta, pe Linda o găsiți luni…

— Trebuie să prind curierul rapid peste cinci minute și n-aș vrea să-l deranjez acasă pe doctorul Bloom și nici s-o bag pe Linda în încurcătură. E chiar în carnetul ei rotativ de pe birou sau cam așa ceva. Vin să dansez la nunta ta dacă îmi spui adresa.

— Nu are carnet rotativ.

— O agendă din aia care se deschide automat la litera pe care o apeși.

— Da.

— Fii drăguță și deschide-o. N-o să-ți mai răpesc mult timp.

— Cum îl cheamă?

— Graham. Will Graham.

— Bine, numărul lui de acasă este 305 JL5-7002.

— Îmi trebuie adresa, altfel nu pot trimite coletul.

— Adresa de acasă nu figurează.

— Dar ce figurează?

— Biroul Federal de Investigații, la intersecția Bulevardului Zece cu Pennsylvania, Washington D.C., a, da, și Cutia Poștală 3680, Marathon Florida.

— Minunat, mulțumesc, ești un înger.

— N-aveți pentru ce.

Lecter era satisfăcut: prin minte îi trecu plăcuta idee de a-i face o surpriză lui Graham și să-i dea cândva un telefon, și dacă nu va fi cumva destul de politicos, să-i trimită prin poștă de la un spital o pungă pentru anus contra naturii, de dragul vremurilor bune de demult.

Capitolul 9

În cafeneaua de la Laboratoarele Casei de Film Gateway din St. Louis, la peste 1 100 de kilometri sud-est de locul discuției de mai înainte, Francis Dolarhyde aștepta să i se aducă un hamburger. Antreurile din tăvile ținute la cald păreau cam expirate. Stătea în spatele casei de marcat și sorbea cafea dintr-un pahar de carton.

O tânără roșcată, îmbrăcată în halat de laborator, intră în cafenea și studie automatul de bomboane. Privi de câteva ori ceafa lui Francis Dolarhyde, după care țuguie buzele și se hotărî să intre în vorbă cu el.

— Domnul D.?

Dolarhyde se întoarse. Purta întotdeauna ochelari cu lentile roșii când ieșea din camera obscură. Ea fixă cu privirea partea ochelarilor care se sprijinea de nas.

— Vrei să stai puțin cu mine? Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce poți să-mi spui, Eileen?

— Că îmi pare rău. Bob era beat și se prostea. N-a vrut să spună nimic anume. Hai, vino să stai cu mine. Doar un minut. Vrei?

— Mmmm-hmm.

Dolarhyde nu spunea niciodată „sigur”, pentru că pronunța greu consoana siflantă. Se așezară. Ea răsucea în mână un șervețel.

— Toată lumea se simțea bine la petrecere și ne-am bucurat că ai venit, spuse ea. Ne-am bucurat sincer și ne-a făcut plăcere. Știi cum e Bob, imită voci tot timpul – ar trebui să facă o emisiune la radio. A imitat câteva accente când a spus bancuri, știi, poate să vorbească exact ca un negru. Când a imitat cealaltă voce, n-a vrut să te facă să te simți prost. Era prea beat ca să-și dea seama cine mai era acolo.

— Toți râdeau și după aceea… n-au mai… nu mai râdeau.

Dolarhyde nu spunea niciodată „s-au oprit” din cauza consoanei *s.*

— Atunci și-a dat seama Bob ce făcuse.

— Dar a continuat.

— Știu, spuse ea, reușind să privească direct de la șervet la ochelarii lui. Și i-am reproșat lucrul ăsta. Mi-a răspuns că nu o făcuse intenționat și că nu a vrut decât să continue gluma. Ai văzut cum roșise.

— M-a invitat la… la un duet cu el.

— Te-a îmbrățișat și a încercat să te ia de umăr. Voia să râzi și tu, domnule D.

— Am râs de m-am rupt, Eileen.

— Bob se simte ca ultimul om.

— Nu vreau să rămână cu impresia asta, că am vrut să râd de el. Transmite-i din partea mea. Iar situația de la studio nu va fi altfel. Doamne, dacă aș avea talent ca Bob, aș vrea… să fac bancuri tot timpul.

Era la fel de dureros pentru el să pronunțe și cuvântul „să”.

— Ne vom întâlni cu toții în scurt timp și își va da seama că mi-a trecut.

— Bine, domnule D. Să știi că, dincolo de purtarea lui de măscărici, e un tip pe cinste.

— Pariez. Chiar tandru, presupun.

Vocea lui Dolarhyde suna neclar. Întotdeauna când stătea jos vorbea cu bărbia în pumn și un deget sub nas.

— Poftim?

— Cred că vă potriviți, Eileen.

— Și eu cred, chiar cred. Nu bea decât la sfârșit de săptămână. Abia începe și el să se relaxeze, că îl și sună nevastă-sa. Se strâmbă când vorbesc cu ea, dar îmi dau seama că îl tulbură. O femeie știe lucrurile astea.

Îl bătu pe Francis Dolarhyde pe dosul mâinii și, în ciuda ochelarilor, văzu că atingerea îl mișcase.

— Relaxează-te, domnule D. Mă bucur că am avut această discuție.

— Și eu, Eileen.

Dolarhyde o privi plecând. Pe partea interioară a genunchiului avea o urmă de gură. Se gândi, corect de altfel, că Eileen nu prea îl apreciază. De fapt, nimeni nu-l aprecia.

În camera obscură și mare era răcoare și mirosea a substanțe chimice. Francis Dolarhyde verifică revelatorul din cuva A. Sute de metri de filme de familie, din toate părțile țării, treceau prin cuvă în fiecare oră. Temperatura și prospețimea substanțelor erau vitale. Aceasta era responsabilitatea lui, împreună cu celelalte operațiuni necesare până la ieșirea filmului din uscător. De multe ori pe zi lua mostre de film din cuvă și le studia cadru cu cadru. Era liniște în camera obscură. Dolarhyde le impusese asistenților să păstreze tăcerea și comunica cu ei mai mult prin gesturi.

Când se termina schimbul de seară, rămânea singur în camera obscură să developeze, să usuce și să lipească filme personale.

•

Dolarhyde ajunse acasă pe la zece seara. Locuia singur într-o casă mare, lăsată de bunici. Casa se afla la capătul unei alei cu pietriș care trece drept printr-o livadă de meri, la nord de St. Charles, Missouri, de cealaltă parte a râului Missouri din St. Louis. Proprietarul livezii o lăsase în paragină, nu prea dădea pe acolo. Copaci morți, contorsionați, se vedeau printre cei verzi. Acum, la sfârșitul lunii iulie, mirosul de mere putrede persista în livadă. Ziua erau multe albine. Cel mai apropiat vecin era la o distanță de șapte sute de metri.

Francis Dolarhyde își inspecta proprietatea de fiecare dată când ajungea acasă; cu câțiva ani înainte avusese loc o tentativă de spargere. Aprinse lumina în toate camerele și privi în jur. Unui musafir nu i-ar fi trecut prin cap că

locuiește singur. Hainele bunicii erau încă în dulapuri, periile bunicii la oglindă cu fire de păr în ele; proteza bunicii într-un pahar pe noptieră. Apa se evaporase demult. Bunica lui murise de zece ani.

Cel de la pompe funebre îl întrebase: „Domnule Dolarhyde, n-ați vrea să îmi aduceți proteza bunicii dumneavoastră?” El răspunsese: „Închideți capacul și lăsați-mă în pace”.

Satisfăcut să constate că nu mai era nimeni în casă, Dolarhyde urcă la etaj, făcu un duș și se spălă pe cap.

Se îmbrăcă într-un chimono din material sintetic, care părea de mătase. Se întinse pe patul îngust în care dormise de când era copil. Uscătorul de păr al bunicii era cu cască și furtun, își puse casca și, în timp ce își usca părul, frunzări o revistă de modă. Ura și brutalitatea din unele fotografii erau evidente.

Începu să se excite. Mișcă brațul veiozei ca să lumineze o ilustrație de pe perete, la piciorul patului. Era *Marele Dragon Roșu și Femeia înveșmântată cu Soare* de William Blake.

Imaginea îl uluise din prima clipă. Nu mai văzuse niciodată ceva care să se apropie atât de mult de gândirea lui grafică. Credea că Blake i se vârâse prin urechi în minte și văzuse Dragonul Roșu acolo. Săptămâni în șir, Francis Dolarhyde se temuse că gândurile i-ar putea iradia prin urechi, devenind vizibile în camera obscură și voalând filmul; își pusese dopuri de vată în urechi. Apoi, temându-se că bumbacul este prea inflamabil, încercase cu vata minerală. Urechile îi sângerau. În cele din urmă, tăiase bucăți mici dintr-o pânză de azbest ce acoperea scândura de călcat, le rulase și și le băgase în urechi.

Multă vreme nu avusese lângă el decât Dragonul Roșu. Acum avea și altceva: simți începutul unei erecții.

Voise să o facă încet, dar era prea nerăbdător.

Dolarhyde trase draperiile grele de la ferestrele din salonul de jos. Instală ecranul și proiectorul. Bunicul

adusese în salon un fotoliu reglabil, în ciuda obiecțiilor bunicii. Bunica pusese o broderie pe tetieră. Acum Dolarhyde era fericit. Se instalase foarte confortabil. Puse un prosop peste brațul fotoliului.

Stinse lumina. Așa cum stătea pe spate, în camera aceea întunecoasă, ar fi putut fi oriunde. Pe tavan era o lampă rotativă care arunca luminițe colorate pe pereți, pe podea, pe pielea lui. Putea să fie într-o navă spațială, într-o capsulă de sticlă printre stele. Când închise ochii, își imagină că simte punctele de lumină mișcându-se de-a lungul corpului său, iar când îi deschise din nou, că ar putea fi luminile orașelor de deasupra sau de dedesubtul lui. Nu mai exista jos și sus. Lampa se rotea mai repede pe măsură ce se încălzea, iar punctele mișunau pe el, se revărsau peste mobilă în șiroaie, cădeau pe pereți în jos ca ploile de meteoriți. Putea să fie o cometă care plonjează prin Nebuloasa Crabului.

Un singur loc se afla la adăpost de lumină. Pusese o bucată de carton lângă aparat, carton care arunca o umbră asupra ecranului.

Cândva, în viitor, avea să fumeze mai întâi niște marijuana pentru a spori efectul, dar acum nu avea nevoie de așa ceva.

Apăsă butonul de pornire cu degetul mare. Pe ecran apăru un dreptunghi alb, apoi gri și dungat în timp ce partea neînregistrată de film trecea prin spatele obiectivului, apoi apăru Scotty, ciulind urechile și fugind la ușa de la bucătărie, dând din coada boantă. O secvență cu Scotty fugind pe lângă bordură, întorcându-se într-o parte să-l muște în timp ce alerga pe lângă el.

Acum intră doamna Leeds în bucătărie, cu sacoșa de cumpărături. Râde și își atinge părul. Copiii intră după ea.

O altă secvență prost luminată în dormitorul de sus al lui Dolarhyde. Stă gol în fața reproducerii tabloului *Marele Dragon Roșu și Femeia înveșmântată cu Soare.* Poartă „ochelarii de protecție”, din aceia folosiți de jucătorii de

hochei care protejează ochii din toate părțile. Are o erecție pe care o îmbunătățește cu mâna.

Focalizarea se pierde pe când se apropie de camera de filmat cu mișcări studiate, întinde mâna să modifice focalizarea în timp ce fața lui umple ecranul. Imaginea tremură și devine brusc clară la un prim-plan al gurii lui, cu buza de sus desfigurată răsucită în sus, cu limba scoasă printre dinți și un ochi care se rotește încă încadrat în imagine. Gura umple ecranul, buzele tremurânde sunt retrase peste dinții rânjiți, urmează întuneric când gura înghite obiectivul.

Scena următoare a fost foarte dificil de filmat, lucru evident.

O imagine neclară, într-o lumină aspră de reflector, se transformă într-un pat pe care se zvârcolește Charles Leeds, doamna Leeds se ridică acoperindu-și ochii, întorcându-se către Leeds și atingându-l cu mâinile, rostogolindu-se la marginea patului, cu picioarele încurcate în cearșafuri, încercând să se ridice. Apoi camera se smucește către tavan cu mișcări haotice, după care imaginea redevine stabilă, doamna Leeds la loc pe saltea, o pată închisă la culoare pe cămașa de noapte, din ce în ce mai mare, și Leeds cu mâinile la beregată și ochii măriți sălbatic.

Ecranul se goli timp de cinci cadre, apoi hârșâitul unei lipituri.

Camera era stabilă acum, pe un trepied. Toți sunt morți. Dar aranjați ca pentru spectacol. Doi copii sprijiniți de peretele din fața patului, unul în colțul opus camerei. Domnul și doamna Leeds în pat, acoperiți. Domnul Leeds sprijinit de tăblie, cearșaful acoperind frânghia din jurul pieptului și capul căzut într-o parte.

Francis Dolarhyde apare în cadru din stânga, cu mișcările studiate ale unei dansatoare din Bali. Plin de sânge și gol, doar cu ochelari și mănuși, țopăie și se strâmbă printre morți. Merge spre partea patului unde

zace doamna Leeds, apucă cearșaful, îl smulge de pe pat și îl ridică mândru, cu un gest foarte teatral.

Acum, urmărind totul în salonul bunicilor, Dolarhyde era lac de sudoare. Limba groasă îi ieșea întruna din gură, cicatricea de pe buza superioară era udă și strălucitoare și el gemea în timp ce se masturba.

Chiar în momentul culminant constată cu regret că în secvența următoare de film își pierduse grația mișcărilor, râmând porcește cu fundul întors neglijent spre cameră. Fără pauze dramatice, fără senzație de ritm sau orgasm, doar frenezie bestială.

Oricum era minunat. Era minunat să urmărească filmul. Dar nu la fel de minunat ca acțiunile în sine.

Francis Dolarhyde credea că făcuse două greșeli majore: în film nu se vedeau momentele în care muriseră membrii familiei Leeds și el nu rămăsese la înălțime până în final. Părea că își pierduse standardul. Dragonul Roșu nu ar fi făcut așa ceva.

Bine. Avea multe filme de făcut și spera că, pe măsură ce căpăta experiență, va putea să păstreze o distanță estetică chiar și în momentele cele mai intime.

Trebuia să triumfe. Era munca lui de o viață, un lucru minunat. Va dăinui în veci.

Dar nu trebuie să lenevească. Trebuie să-și aleagă colegii de platou. Copiase deja o serie de filme de la picnicurile de familie din 4 Iulie. La sfârșitul verii era întotdeauna un mare aflux la procesare, pentru că soseau filmele de vacanță. Ziua Recunoștinței va prilejui un alt val de filme.

Familiile îi trimiteau cereri în fiecare zi.

Capitolul 10

Avionul de la Washington la Birmingham era pe jumătate gol. Graham se așeză la geam, lângă un loc liber. Refuză sendvișul vechi oferit de stewardesă și puse dosarul Jacobi pe măsuța extensibilă. La început erau enumerate asemănările dintre familiile Leeds și Jacobi.

Ambele cupluri se apropiau de patruzeci de ani, ambele aveau copii – doi băieți și o fată. Edward Jacobi mai avea un fiu, dintr-o căsătorie anterioară, care era la colegiu când avusese loc crima.

Ambii părinți din fiecare familie aveau educație universitară și ambele familii locuiau în case cu parter și etaj, în cartiere liniștite. Atât doamna Leeds, cât și doamna Jacobi fuseseră femei frumoase. Familiile aveau cam aceleași cărți de credit și abonamente la revistele în vogă.

Aici se terminau asemănările. Charles Leeds era avocat, în timp ce Edward Jacobi era inginer și metalurgist. Cei din Atlanta erau prezbiterieni, Jacobi erau catolici. Familia Leeds locuise totdeauna în Atlanta, iar Jacobi se mutase în Birmingham de trei luni, cu un transfer de la Detroit.

Sintagma „la întâmplare” îl tortura pe Graham ca picătura chinezească. „A selectat victimele la întâmplare”, „fără motiv” – ziarele foloseau acești termeni pe care poliția își dorea să nu fi fost inventați vreodată. „La întâmplare” nu este un termen prea fericit. Criminalii în serie nu își aleg victimele la întâmplare.

Bărbatul care îi omorâse pe cei din familiile Leeds și pe Jacobi văzuse la ei ceva ce-l atrăsese. Poate îi cunoștea bine – spera Graham – poate nu îi cunoștea deloc. Dar Graham era sigur că ucigașul îi văzuse înainte de a-i omorî. Îi alesese pentru că aveau ceva ce-l atrăgea, în special femeile. Ce anume?

Și modul de operare fusese diferit.

Edward Jacobi fusese împușcat în timp ce cobora pe scări cu o lanternă – probabil fiind trezit de un zgomot.

Doamna Jacobi și copiii fuseseră împușcați în cap, doamna Leeds în abdomen. Arma fusese aceeași în ambele cazuri: un pistol automat de 9 mm. În interiorul rănilor s-au găsit urme de vată minerală de la un amortizor artizanal. Pe cartușe nu erau amprente.

Numai Charles Leeds fusese atacat cu cuțitul. Doctorul Princi crede că era un cuțit cu lamă subțire și foarte ascuțit, probabil un cuțit de filetat.

Metodele de intrare erau de asemenea diferite: o ușă crăpată în cazul Jacobi, o rolă de tăiat sticlă la Leeds.

În fotografiile de la locul crimei din Birmingham nu se vedea atât de mult sânge ca la Leeds, dar pe pereții din dormitor erau pete de sânge la jumătate de metru deasupra podelei. Deci și la Birmingham criminalul aranjase victimele ca pe niște spectatori. Poliția din Birmingham căutase amprente pe cadavre, inclusiv pe unghii, dar nu găsise nimic. Chiar dacă se exhumau cadavrele, după o lună de vară în Birmingham era imposibil să se mai găsească amprente de tipul celei de pe ochiul unuia dintre copiii familiei Leeds.

În ambele locuri se găsiseră aceleași fire de păr blond, aceeași salivă, aceeași spermă.

Graham sprijini de scaunul din fața lui fotografiile cu cele două familii zâmbind și le privi îndelung în liniștea din avion.

Ce anume îl atrăsese pe criminal la ei? Graham voia să creadă că exista un factor comun pe care îl va descoperi curând.

Altfel va fi nevoit să intre, din nefericire, în multe alte case să vadă ce indicii i-a mai lăsat Zâna Măseluță.

•

Graham primi informații de la biroul FBI din Birmingham și sună la poliție din aeroport. Mașina pe care o închiriase

scuipa apă prin duzele de la aerul condiționat direct pe mâinile și brațele lui.

Prima oprire fu la biroul agenției imobiliare Geehan Realty de pe Dennison Avenue. Geehan, înalt și chel, străbătu iute covorul turcoaz ca să-l întâmpine pe Graham. Zâmbetul îi pieri când văzu legitimația și Graham îl rugă să-i dea cheile de la casa familiei Jacobi.

— O să fie polițiști în uniformă azi acolo? întrebă, stând cu mâna la frunte.

— Nu știu, răspunse Graham.

— Sper să nu. Am două vizionări după-amiază. E o casă bună. Joia trecută au venit unii din Duluth, un cuplu de pensionari bogați, hotărâți să-și ia casă în Sun Belt. Tocmai vorbeam despre amănunte – mai era puțin și rezolvam și cu ipoteca – când a apărut o mașină de poliție și s-au dat jos polițiștii. Cei doi le-au pus o serie de întrebări și au primit răspunsuri edificatoare. Ofițerii n-au omis nici cel mai mic detaliu, cine și unde fusese găsit. Atunci, la revedere, Geehan, ne pare rău că te-ai deranjat. Am încercat să le spun cât de bine o renovasem, dar n-au mai ascultat. Au plecat, târând picioarele slăbănoage pe pietriș, urcându-se în eleganta lor mașină Cadillac sedan De Ville cu care veniseră.

— În afară de cupluri, a mai întrebat cineva de casă, vreun bărbat singur?

— Nu pe mine. Avem mai mulți agenți. Poliția nu ne-a lăsat să zugrăvim până la un moment dat și săptămâna trecută abia am terminat interiorul. Două straturi de lavabil de interior, trei în locurile alea. Mai avem de lucrat la exterior. O să arate minunat.

— Cum poți să o vinzi înainte de stabilirea mesei succesorale?

— Nu pot să închei niciun contract până atunci, dar asta nu înseamnă că acel contract nu poate fi pregătit. Clienții se pot muta în baza unui precontract. Trebuie să fac ceva. Un

partener al meu se ocupă de hârtii și dobânda aia crește zi și noapte în timp ce dumneavoastră dormiți liniștit.

— Cine este avocatul însărcinat cu executarea testamentului domnului Jacobi?

— Byron Metcalf, de la Metcalf și Barnes. Cât credeți că rămâneți?

— Nu știu. Până termin.

— Lăsați cheia în cutia poștală. Nu e nevoie să mai treceți pe aici.

•

Graham avea senzația că pășește pe o pistă moartă pe când se apropia de casa familiei Jacobi. Se afla pe un lot de teren trecut recent în intravilan. Opri o dată la marginea autostrăzii să cerceteze harta înainte de a găsi o rută secundară asfaltată.

Trecuse mai mult de o lună de când fuseseră omorâți. Ce făcea el atunci? Instala două motoare diesel în coca unui iaht Rybovich de aproape douăzeci de metri, semnalizându-i lui Ariaga aflat în cabina macaralei să lase brațul cu încă un centimetru. Molly venise în după-amiaza aceea, și el și Molly și Ariaga stătuseră sub prelata ce acoperea corpul ambarcației pe jumătate terminată și mâncaseră creveți mari aduși de Molly și băuseră bere Dos Equis. Ariaga le explicase cea mai bună metodă de a curăța crustacee, desenând coada crustaceului cu degetul în rumegușul de pe punte, iar razele de soare, răsfrânte în apă, se reflectau jucăușe pe burțile pescărușilor ce zburau în cerc.

Un jet de apă din aerul condiționat atinse cămașa lui Graham și îl readuse la Birmingham, unde nu erau creveți și nici pescăruși. Conducea, iar prin dreapta lui se perindau pășuni și zone împădurite, cu capre și cai la păscut, în stânga Stonebridge, un vechi cartier rezidențial cu câteva case elegante și alte vile opulente, ale unor oameni bogați.

Văzu panoul agenției imobiliare cu o sută de metri înainte de a ajunge la reședința Jacobi, singură pe partea dreaptă a drumului. Rășina copacilor de pecan de pe marginea aleii

făcuse lipicios pietrișul care se izbea de aripile mașinii. Opri. Un tâmplar, cățărat pe o scară, monta niște obloane. O femeie ridică mâna către Graham când el dădu un ocol casei.

Curtea interioară, pavată, era umbrită de un stejar mare. Noaptea, stejarul oprea și lumina ce venea din curtea laterală. Pe aici intrase Zâna Măseluță, pe ușile glisante. Ușile fuseseră înlocuite cu unele noi, cu ramele de aluminiu încă strălucitoare și cu eticheta producătorului. Acum, în fața ușilor glisante fusese instalat un grilaj din fier forjat. Și ușa de la pivniță era nouă – din oțel și securizată cu zăvoare. Piesele componente ale unei căzi de baie așteptau ambalate pe pavaj.

Graham intră. Podele goale și aer mort. Pașii îi răsunau prin casa nemobilată.

Oglinzile noi din baie nu reflectaseră niciodată imaginea familiei Jacobi și nici pe cea a criminalului. Pe fiecare dintre ele era o pată albă, locul etichetei cu prețul. În colțul dormitorului matrimonial era o folie de protecție. Graham se așeză pe ea până când soarele se mută pe podea cu încă o scândură.

Nu mai era nimic. Nu găsea nimic care să-i trezească vreo intuiție.

„Dacă ar fi venit imediat după uciderea familiei Jacobi, familia Leeds ar fi rămas în viață?” se întrebă Graham. Încercă greutatea acestei poveri. Ea nu dispăru nici după ce ieși din casă, sub cerul liber. Graham ajunse la umbra unui pecan, cu umerii aduși, cu mâinile în buzunare, și privea aleea lungă care dădea în strada principală.

„Cum intrase Zâna Măseluță în casa familiei Jacobi? Trebuise să vină cu mașina. Unde parcase? Aleea cu pietriș însemna prea mult zgomot pentru o vizită discretă în miez de noapte”, se gândi Graham. Poliția din Birmingham era de altă părere.

•

Merse pe alee până la strada principală. Drumul asfaltat era mărginit de rigole cât vedeai cu ochii. Ar fi fost posibil să treci peste șanț cu mașina și să o ascunzi în tufișuri pe partea pe care era casa familiei Jacobi, dacă pământul ar fi fost uscat și tare.

Peste drum de casa familiei Jacobi era singura plăcuță indicatoare spre Stonebridge, care avertiza că zona era păzită de patrule de poliție. O mașină necunoscută ar fi fost observată acolo. Ca și un bărbat care s-ar plimba noaptea târziu. Exclusă parcarea în Stonebridge.

Graham se întoarse în casă și constată cu surprindere că telefonul funcționa. Sună la Biroul Meteo și află că în preziua crimei plouase abundent. Deci șanțurile erau pline. Zâna Măseluță nu își ascunsese mașina în tufișurile de pe marginea drumului.

Un cal de pe pășunea de lângă curte ținea pasul cu Graham mergând paralel cu el pe când se îndreptă spre partea din spate a proprietății, de-a lungul gardului vopsit în alb. Îi dădu calului o bomboană și se despărți de el la colț. O luă pe lângă gardul din spatele anexelor.

Se opri când văzu groapa în care copiii înmormântaseră pisica. Când el și Springfield se gândiseră la anexe, la secția de poliție din Atlanta, și le imaginaseră albe. De fapt, erau verde-închis.

Copiii înveliseră pisica într-un prosop de vase și o îngropaseră într-o cutie de pantofi cu o floare între lăbuțe.

Graham puse brațul pe gard și își sprijini capul de braț.

Înmormântarea unei pisici, ritual solemn al copilăriei. Părinți întorcându-se în casă, jenându-se să se roage. Copiii se uită unul la altul, descoperă durerea sfâșietoare pe care o încerci la pierderea cuiva drag. Fata coboară capul în piept, băieții la fel lângă lopata mai mare decât ei. După aceea urmează o discuție dacă pisica e sau nu în rai cu Isus și Dumnezeu, iar copiii nu mai țipă o vreme.

Soarele îl ardea pe ceafă, când Graham avu o străfulgerare: pe cât era de sigur că Zâna Măseluță

omorâse pisica, pe atât era de clar că îi privise pe copii cum o îngroapă. Trebuia să vadă neapărat.

Nu făcuse două drumuri, unul ca să omoare pisica și altul să îi omoare pe cei din familia Jacobi. Poliția nu găsise pe nimeni care să fi vorbit cu Jacobi după prânz, cu aproximativ zece ore înainte de a fi omorâți.

Cum venise Zâna Măseluță și unde stătuse la pândă?

Dincolo de gardul din spate începeau tufișurile care se întindeau, la înălțimea capului, cam treizeci de metri până la copaci. Graham scoase harta mototolită din buzunar și o desfășură pe gard. Văzu o întindere continuă de pădure, lată de trei sute de metri, în dreptul proprietății Jacobi, care continua în ambele direcții. În spatele pădurii, la sud, era un drum paralel cu cel din fața casei familiei Jacobi.

Graham se întoarse pe autostradă, măsurând distanța pe kilometrajul mașinii sale. Merse spre sud și o luă pe drumul pe care îl văzuse pe hartă. Măsurând din nou, conduse încet până când kilometrajul îi indică precis că se află în spatele casei familiei Jacobi, dincolo de pădure.

Aici drumul se termina la un cartier de locuințe sociale, atât de nou încât nici nu se afla pe hartă. Opri în parcare. Majoritatea mașinilor erau vechi și rablagite. Două erau pe butuci.

Copii de culoare jucau baschet direct pe pământ, aruncând la un singur coș fără plasă. Graham se sprijini de aripă și privi jocul câteva clipe.

Ar fi vrut să-și scoată haina, dar știa că pistolul 44 Special și aparatul plat de fotografiat de la curea vor atrage atenția. Totdeauna simțea un fel de jenă când oamenii se uitau la pistolul lui. În echipa cu tricouri erau opt jucători. Cei cu bustul gol erau unsprezece și jucau toți grămadă. Arbitrajul se făcea prin strigăte în cor. Un puști din cei dezbrăcați, căzut pe teren într-o îngrămădeală, se ridică și goni ca din pușcă spre casă. Se întoarse înarmat cu o prăjitură care-i stimulă forțele și reintră în echipă.

Țipetele și salturile mingii îl făcură pe Graham să se simtă mai bine.

Acestor copii le erau de ajuns o minge și un coș. Îl izbi din nou cât de multe lucruri aveau familiile Leeds și Jacobi, conform raportului celor de la Poliția din Birmingham, care eliminaseră furtul ca motiv al crimei: bărci și echipament sportiv, aparate de filmat, arme și undițe. Alt aspect comun celor două familii.

Odată cu imaginea lor în viață veni și imaginea de după masacru. Și Graham nu mai putu să se uite la meciul de baschet. Trase aer în piept și porni către pădurea întunecată de peste drum…

Tufișurile, dese la marginea pădurii de pini, se răreau când Graham ajunse în umbra copacilor și merse degajat pe acele de pin. Aerul era cald și liniștit. Gaițele din copacii din față îi anunțau sosirea.

Pământul era în pantă lină până la o albie de râu secată, unde creșteau câțiva stejari, iar urmele de ratoni și șoareci de câmp erau imprimate în argila roșie. În albie se vedeau și câteva urme de adulți, câteva de copii. Toate erau mâncate și adâncite de apă, deci lăsate cu multe ploi în urmă.

După albie, pământul se ridica din nou, nisipos, adăpostind ferigile de la baza pinilor. Graham urcă până văzu lumină printre copacii de la marginea pădurii. Printre trunchiuri se vedea etajul superior al casei familiei Jacobi. Apoi iar tufișuri de un stat de om până la poarta din spate a casei. Graham își croi drum și se opri la gard, privind în curte.

Zâna Măseluță ar fi putut să parcheze lângă grupul de case modeste și să vină prin pădure până la tufișurile din spatele casei. Ar fi putut să ademenească pisica în tufișuri și să o strângă de gât, apoi cu corpul inert într-o mână, târându-se pe genunchi și pe brațul liber până la gard. Graham văzu pisica răsucindu-se în aer, fără să se întoarcă pentru a cădea în picioare, prăbușindu-se pe spate, cu un

zgomot sec, în curte. Zâna Măseluță făcuse toate astea în plină zi – copiii n-ar fi avut cum să găsească și nici cum să îngroape pisica noaptea.

Sperase ca ei să o găsească. Așteptase tot restul zilei în zăpușeala din tufișuri? La gard putea fi zărit printre zăbrele. Ca să vadă totuși ce se întâmpla în curte, ar fi trebuit să se retragă mai în spate printre tufișuri, să se ridice în picioare chiar în dreptul ferestrelor casei, având soarele drept în față. Nu procedase așa, sigur se întorsese la copaci. Așa făcu și Graham.

Polițiștii din Birmingham nu erau proști. Se vedea că inspectaseră tufișurile. Dar asta fusese înainte să fie găsită pisica. Căutau indicii, obiecte scăpate pe jos, urme – dar n-au avut un unghi prielnic.

Înaintă câțiva metri și începu să cerceteze atent terenul, mergând înainte și înapoi. Mai întâi porțiunea ridicată de unde se vedea curtea, apoi liziera. Trecuse mai bine de o oră de căutare când o sclipire îi atrase privirea. O pierdu, o regăsi. Era inelul de la o cutie de suc, pe jumătate îngropat în frunzele de sub un ulm, unul dintre puținii care creșteau printre pini.

Îl zări de la vreo doi metri și jumătate și nu se apropie preț de cinci minute, scrutând terenul din jurul copacului. Se aplecă și îndepărtă frunzele îndreptându-se către copac, deplasându-se cu mare grijă pe poteca pe care și-o croise, de teamă să nu distrugă vreo urmă. Dădu încet la o parte frunzele din jurul trunchiului. Pe pătura de frunze din anul precedent nu era nicio urmă de picior.

Lângă inelul de aluminiu găsi un cotor de măr mâncat de furnici. Păsările mâncaseră semințele. Studie terenul încă zece minute. În cele din urmă se așeză pe jos, întinse picioarele, care îl dureau, și se sprijini cu spatele de copac.

Un roi de musculițe zbură printr-un con de lumină. O omidă se târî pe partea interioară a unei frunze.

Pe creanga de deasupra capului lui Graham era o urmă de noroi roșiatic lăsat de o cizmă.

Graham își atârnă haina de o ramură și începu să se cațăre cu grijă pe partea cealaltă a copacului, uitându-se atent la crengile de deasupra urmei de noroi. La zece metri înălțime privi în jur. La nicio sută șaptezeci de metri se zărea casa familiei Jacobi. De la înălțime arăta altfel. Culoarea acoperișului domina peisajul. Se vedea foarte bine curtea din spate și terenul dindărătul anexelor. De la această distanță, printr-un binoclu ca lumea se putea distinge clar expresia unei fețe.

Auzi zgomot de trafic în depărtare, lătratul unui câine. Zgomotul de fierăstrău al unei cicade acoperi toate celelalte sunete.

Chiar deasupra lui, o creangă groasă se unea cu trunchiul, formând un unghi drept cu casa. Se ridică să vadă mai bine și se aplecă peste trunchi să cerceteze creanga. Chiar aproape de obraz văzu cutia de suc înfundată între trunchi și creangă.

— Așa da, șopti Graham. Da, Doamne, da. Haide, cutie!

Putea totuși să fi fost lăsată de un copil.

Se urcă și mai sus pe partea lui și se întoarse când putu să vadă creanga de sus.

De pe partea ei superioară fusese desprinsă o bucată de coajă de mărimea unei cărți de joc. În centrul dreptunghiului verde, Graham văzu un semn scrijelit până la miezul alb:

Semnul fusese crestat curat și îngrijit cu un cuțit foarte ascuțit. Nu era mâna unui copil. Graham fotografie semnul, potrivind atent timpii de expunere.

Priveliștea de pe creanga aceea mare era perfectă. Fusese chiar îmbunătățită: o ramură fusese tăiată de pe

creanga de sus. Fibrele lemnului erau presate și capătul ușor teșit cu cuțitul.

Graham căută cu privirea ramura tăiată. Dacă ar fi fost pe jos, ar fi văzut-o. Da, acolo, mai jos, între frunzele verzi, se zăreau frunze uscate.

Laboratorul va analiza ambele capete pentru a măsura unghiul de tăiere. Ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă mai târziu cu un fierăstrău. Făcu mai multe fotografii ale ciotului rămas. Mormăi în sinea lui:

„Cred că după ce ai omorât pisica și ai aruncat-o în curte, domnule, te-ai urcat aici și ai așteptat. Cred că ai privit copiii și ți-ai petrecut timpul fluierând și visând. La căderea nopții, i-ai văzut pe membrii familiei trecând prin dreptul ferestrelor luminate și ai pândit până s-au lăsat storurile și ai văzut cum se sting luminile una câte una. După un timp ai coborât și ai intrat peste ei. Nu-i așa? N-a fost deloc greu să cobori de pe ditamai creanga cu o lanternă și la lumina strălucitoare a lunii.”

Pentru Graham, urcatul în copac fusese obositor. Băgă un băț în deschizătura cutiei de suc, o ridică ușor și coborî, ținând bățul în dinți când era nevoit să se folosească de ambele mâini.

Ajuns înapoi la locuințele sociale, Graham observă că cineva scrisese „Levon e cap sec” în praful de pe mașina lui. Înălțimea la care se afla scrisul dovedea că până și cei mai tineri rezidenți erau într-un stadiu avansat de alfabetizare. Se întrebă dacă scriseseră ceva și pe mașina Zânei Măseluță.

Graham privi câteva minute șirurile de ferestre. Cam o sută de apartamente. Era posibil ca oamenii să-și amintească dacă văzuseră un străin alb în parcare, târziu în noapte. Deși trecuse o lună, merita să încerce. Pentru a întreba toți locatarii într-un timp scurt avea însă nevoie de ajutorul poliției din Birmingham.

Se luptă cu tentația de a trimite cutia de suc direct lui Jimmy Price la Washington. Trebuia să ceară întăriri de la

poliția locală. Și era bine să le ofere lor întâi ce găsise. Prelevarea amprentelor de pe cutie nu prezenta nicio dificultate. Căutarea amprentelor lăsate de o mână plină de transpirație acidă era cu totul altceva. Price putea să facă treaba asta după intervenția laboratorului poliției, atâta vreme cât vor manevra cutia cu mănuși. Mai bine s-o dea la poliție. Știa că Departamentul de Documentare al FBI se va năpusti asupra semnului scrijelit pe creangă ca o mangustă turbată. Nimic nu se pierde, se fac fotografii pentru toată lumea.

Sună la Poliția din Birmingham, la Omucideri, din casa familiei Jacobi. Detectivii sosiră exact în momentul în care Geehan, agentul imobiliar, își poftea înăuntru potențialii clienți.

Capitolul 11

Eileen citea un articol din *National Tattler,* intitulat „Gunoaie în pâinea pe care o mâncați!” când Francis Dolarhyde intră în cafenea. Ea mâncase doar umplutura din sendvișul cu ton.

Din spatele ochelarilor roșii, ochii lui Dolarhyde scanară prima pagină a ziarului. Pe lângă „Gunoaie în pâinea pe care o mâncați!” mai existau și alte titluri: „Ascunzătoarea lui Elvis și iubirea lui secretă! Imagini în exclusivitate pentru dumneavoastră”, „Descoperire extraordinară în tratamentul bolnavilor de cancer!” și titlul principal „Hannibal Canibalul cooperează cu oamenii legii – polițiștii se consultă cu monstrul în legătură cu crimele «Zânei Măseluță»”.

Dolarhyde privea absent pe fereastră, amestecând în cafea până când Eileen se ridică. Aruncă mâncarea care mai rămăsese pe tavă și se pregăti să arunce și ziarul. Dolarhyde o atinse pe umăr.

— Pot să citesc și eu ziarul?

— Singur, domnule D. Îl iau doar pentru horoscop.

Francis Dolarhyde îl citi în birou cu ușa închisă. Freddy Lounds avea două articole în pagina de mijloc. Articolul principal era o reconstituire dramatică a asasinării familiilor Jacobi și Leeds. Fiindcă poliția nu dezvăluise prea multe detalii, Lounds apelase la propria imaginație pentru detaliile morbide.

Dolarhyde le găsi banale.

Articolul de pe margine era mai interesant:

Monstrul dement consultat în legătură
cu crimele în serie chiar de polițistul
pe care a încercat să-l ucidă

de
Freddy Lounds

CHESAPEAKE, M.D. – Vânătorii de oameni ai FBI, căutându-l pe Zâna Măseluță, ucigașul psihopat a două familii, una din Birmingham și alta din Atlanta, au cerut ajutorul celui mai sălbatic asasin aflat în detenție.

Dr. Hannibal Lecter, ale cărui fapte indescriptibile au fost redate în paginile acestui ziar cu trei ani în urmă, a fost consultat săptămâna aceasta de către superdetectivul William (Will) Graham, în celula de maximă securitate unde se află închis criminalul.

Graham a fost la un pas de moarte în urma rănilor de cuțit provocate de Lecter după ce l-a demascat.

Deși s-a pensionat înainte de limita de vârstă, a fost chemat acum să conducă vânătoarea.

Ce s-a petrecut la această stranie întâlnire? Cum s-a simțit Graham după aceea?

Fiecare cojoc își găsește acul, a declarat un important membru al FBI. Se referea la Lecter, cunoscut sub numele de «Hannibal Canibalul», care este psihiatru și criminal?

SAU SE REFEREA LA GRAHAM?

Tattler a aflat că Graham, fost instructor de judiciară la Academia FBI din Quantico, a fost internat cu mulți ani în urmă, într-un spital de boli psihice timp de patru săptămâni…

Oficialii federali au refuzat să spună de ce au atribuit unei persoane instabile psihic rolul principal al anchetei. Natura problemelor mentale ale lui Graham nu a fost dezvăluită, dar un fost angajat al spitalului a denumit-o drept „depresie profundă”.

Garmon Evans, fost asistent la Spitalul Naval Bethesda, a declarat că Graham a fost internat la Secția de psihiatrie la scurt timp după ce l-a omorât pe Garrett Jacob Hobbs, „Sfrânciocul din Minnesota”. Graham l-a împușcat mortal pe Hobbs în 1975, curmând regimul de teroare pe care acesta îl instaurase în oraș de opt luni.

Evans a declarat că Graham era retras și a refuzat să mănânce și să vorbească în timpul primelor săptămâni de internare.

Graham nu a fost niciodată agent FBI. Cei cu experiență îndelungată în domeniu sunt de părere că acest fapt se datorează testelor psihice extrem de dure la care sunt supuși toți angajații biroului, concepute special pentru a detecta instabilitatea. Surse federale au declarat doar că Graham a lucrat la Laboratorul de Criminalistică al FBI și a predat la Academia FBI după o carieră de excepție pe teren, unde a lucrat ca „anchetator special”.

Tattler a aflat că, înainte de a fi solicitat de FBI, Graham a lucrat la Brigada Omucideri a Poliției din New Orleans, post pe care l-a părăsit pentru a participa la cursuri postuniversitare de știință judiciară la Universitatea George Washington.

Unul dintre ofițerii care au lucrat cu Graham la New Orleans a declarat: „O fi el pensionat, dar federalii vor să-l aibă în preajmă. Ca și cum ai avea un piton rege sub casă, pe care nu-l vezi aproape deloc, dar știi că e acolo și înfulecă toți șerpii mocasin care ar putea să-ți amenințe viața”.

Dr. Lecter este condamnat la închisoare pe viață. Dacă va fi declarat vreodată sănătos psihic, va trebui să fie judecat în nouă capete de acuzare pentru crime deosebit de grave.

> Avocatul lui Lecter spune că ucigașul își petrece timpul scriind articole instructive în jurnalele științifice și „discută permanent”, prin corespondență, cu cei mai de vază psihiatri.

Dolarhyde își întrerupse lectura și privi cele două fotografii de deasupra articolului. Într-una apărea Lecter lipit de o mașină a poliției, iar cealaltă era o fotografie a lui Will Graham, făcută de Freddy Lounds la poarta Spitalului de Boli Psihice din Chesapeake. O fotografie minusculă a lui Lounds însoțea fiecare articol.

Dolarhyde privi mult timp fotografiile. Își plimbă încet arătătorul peste ele, înainte și înapoi, cu o atingere extrem de sensibilă la calitatea hârtiei. Se murdări de cerneală pe buricul degetului. Îl umezi cu limba și se șterse cu un șervețel de hârtie. Apoi decupă articolul și îl băgă în buzunar.

•

În drum spre casă, Dolarhyde cumpără hârtie igienică pentru toalete ecologice, care se dizolvă repede, folosite pe ambarcațiuni și rulote, și picături pentru nas.

Se simțea bine, în ciuda alergiei la polen. Ca majoritatea persoanelor supuse unei ample intervenții chirurgicale de rinoplastie, Dolarhyde nu avea păr în nas și suferea de alergie, mai ales la polen, infecțiile respiratorii îl asaltau mereu. Deși nu putu să se miște din loc timp de zece minute din cauza unui camion rămas în pană pe podul peste râul Missouri către St. Charles, rămase calm. Dubița lui neagră avea covor pe jos, era răcoroasă și liniștită. La casetofon se auzea Muzica Apelor de Händel.

Bătea tactul pe volan și își atingea ușor nasul. Alături se aflau două femei într-o mașină decapotabilă. Purtau pantaloni scurți și bluze legate în talie. Păreau obosite și plictisite să privească soarele care asfințea. Femeia de pe locul din dreapta își sprijinea capul de tetieră și ridicase picioarele pe bord. Pe mijlocul gol îi apăruseră două cute

din cauza poziției. Francis Dolarhyde văzu o urmă ca de ventuză pe partea interioară a coapsei. Ea îi surprinse privirea, se ridică și încrucișa picioarele. Zări expresia ei plină de silă. Îi spuse ceva celei de la volan. Amândouă priveau drept înainte. Știa că vorbeau despre el. Era *atât* de fericit că nu se înfuria. Puține lucruri îl mai înfuriau. Știa că era dovada că evolua spre câștigarea demnității.

Muzica era foarte plăcută.

Mașinile din fața lui Dolarhyde începură să se miște. Șirul de lângă el era încă aglomerat. De-abia aștepta să ajungă acasă. Bătu tactul pe volan și cu cealaltă mână coborî geamul. Tuși și scuipă o flegmă verde în poala femeii aflate în partea lui, chiar sub buric. Înjurăturile ei ascuțite acopereau muzica lui Händel când Dolarhyde demară.

•

Albumul masiv al lui Dolarhyde avea cel puțin o sută de ani. Era foarte greu, legat în piele neagră și cu colțuri de alamă. Își avea locul pe o măsuță din dulapul încuiat de la capătul scărilor. Din momentul în care îl văzuse la licitația de lichidare a unei companii tipografice din St. Louis, Dolarhyde știuse că va fi al lui.

Acum, îmbăiat și îmbrăcat în chimono, deschise dulapul și îl scoase. După ce puse albumul chiar sub pictura cu Marele Dragon Roșu, se așeză și îl deschise. Mirosul de hârtie veche îi umplu nările.

Pe prima pagină, cu litere mari pe care la subliniase chiar el, tronau cuvintele din Apocalipsa Sfântului Ioan: „Și acolo s-a pogorât un mare dragon roșu…”

Primul obiect din carte era singurul pus neglijent. Între două pagini, neatașată de nimic, era o poză îngălbenită a lui Dolarhyde copil, împreună cu bunica lui, pe treptele unei case mari. El se ține de fusta bunicii. Ea stă dreaptă, cu brațele încrucișate.

Dolarhyde trecu peste fotografie. O ignoră de parcă fusese lăsată acolo din greșeală.

În registru erau multe articole decupate, cele mai vechi relatând dispariția unor bătrâne din St. Louis și Toledo. Paginile dintre decupaje erau acoperite de scrisul lui Dolarhyde – cerneală neagră și un scris îngrijit, caligrafic, asemănător cu scrisul lui William Blake. Prinse de marginile foilor, fâșii de scalp își șerpuiau cozile de păr, aidoma unor comete presate în Albumul cu amintiri al Demiurgului.

Erau și articole despre familia Jacobi, plus diapozitive și filme, în buzunare de hârtie lipite de foi. La fel și cele despre familia Leeds, cu filmul alături.

Termenul „Zâna Măseluță” nu apăruse înainte de cazul din Atlanta. Porecla asta era tăiată din toate articolele despre cazul Leeds.

Acum Dolarhyde făcu același lucru și cu articolul din *Tattler,* anulând de mai multe ori „Zâna Măseluță” cu un marker roșu.

Întoarse o pagină nouă din registru și tăie marginile articolului ca să se potrivească cu pagina. Să pună și poza lui Graham? Cuvintele „boli psihice”, gravate în piatră deasupra capului lui Graham, îl jigneau. Detesta vederea unor asemenea locuri de detenție. Pentru moment lăsă deoparte chipul lui Graham.

Dar Lecter… Lecter… Nu era o poză prea bună a doctorului. Dolarhyde avea una mai bună, pe care o scoase dintr-o cutie din dulap. Fusese publicată la condamnarea lui Lecter și evidenția ochii pătrunzători. Dar tot nu era bine. În mintea lui, orice reproducere a imaginii lui Lecter trebuia să semene cu un portret tenebros de prinț renascentist. Pentru că Lecter, singurul dintre toți muritorii, ar putea avea sensibilitatea și experiența pentru a înțelege gloria și grandoarea Metamorfozei lui Dolarhyde.

Francis Dolarhyde era convins că Lecter știa că toți cei ce mor ca să își facă transformarea mai ușoară nu sunt ființe reale făcute din carne, ci din lumină și aer și culoare și țipete curmate scurt atunci când îi treci dintr-o ipostază în alta. Ca niște baloane de culoare ce explodează. Lecter era

conștient că victimele sunt mai importante pentru această Metamorfoză decât propriile vieți pentru care se zbat și se luptă cu ghearele și cu dinții, implorând milă în acele momente.

Și Dolarhyde ducea cu sine țipetele lor, așa cum un sculptor duce cu sine praful din piatra dăltuită. Lecter putea să înțeleagă că sângele și respirația lor erau singurele elemente ce trebuiau transformate pentru a servi drept combustibil Iluminării lui. Așa cum lumina se naște din ardere.

Își dorea să-l întâlnească pe Lecter, să-și împărtășească viziunile, să trăiască amândoi bucuria acestei împărtășiri, Lecter să-l întâmpine așa cum Ioan Botezătorul îl întâmpinase pe Cel Prorocit, să i se așeze deasupra așa cum Dragonul stătea pe Fiara al cărei număr e 666, din seria de tablouri ale lui Blake pe marginea Apocalipsei și să îl filmeze cum moare, și murind, cum se unește cu forțele Dragonului.

Dolarhyde își puse o pereche nouă de mănuși de cauciuc și se duse la birou. Desfăcu sulul de hârtie igienică pe care îl cumpărase și aruncă primul strat. Trase un șir de șapte bucăți și îl rupse.

Îi scrise o scrisoare lui Lecter, desenând atent literele cu mâna stângă.

Felul în care cineva vorbește nu este niciodată relevant în privința scrisului său; nu știi niciodată. Dolarhyde vorbea poticnit și molfăit din pricina handicapurilor reale și imaginare, iar diferența dintre scrisul și felul în care vorbea era uluitoare. Dar avea sentimentul că era trădat de cuvinte și nu putea nici într-un fel, nici în celălalt să exprime trăirile importante din sufletul lui.

Voia ca Lecter să-i răspundă. Avea nevoie de o reacție personală înainte de a-i comunica chestiunile cele mai importante.

Era oare în stare? Scotoci prin cutia cu documente, scoase toate decupajele din articolele sale și le citi pe toate

din nou. Apoi îi veni o idee simplă și continuă să scrie. Scrisoarea părea prea neîncrezătoare și timidă când o reciti. O semnase „Un admirator înfocat”.

Se gândi la semnătură câteva minute. „Admirator înfocat”, într-adevăr. Ridică bărbia într-un gest suprem ce vădea un moment de glorie.

Băgă degetul mare în gură, își scoase proteza și o puse pe registru.

Placa de sus era neobișnuită. Dinții erau normali, drepți și albi, dar partea rozalie de acrii avea o formă distorsionată, făcută special pentru a se potrivi cu fisurile și bonturile de pe gingiile lui. Atașat de placă era o proteză de plastic moale cu un obturator în capăt, care îl ajuta să-și închidă palatul moale când vorbea.

Luă o cutie mică din birou. Înăuntru era o altă proteză. Placa superioară era la fel cu cea de dinainte, dar nu mai avea și proteza pentru palat. Dinții strâmbi erau pătați și emanau un iz neplăcut. Erau identici cu proteza bunicii din paharul aflat în dormitorul de la parter.

Nările lui Dolarhyde fremătară în contact cu mirosul. Rânji cu gingiile lui dezgolite, își puse proteza și o umezi cu limba.

Împături scrisoarea chiar pe semnătură și mușcă zdravăn din ea. Când deschise iar scrisoarea, semnătura era înconjurată de amprenta ovală a mușcăturii; timbrul lui sec, o stanță pătată cu sânge vechi.

Capitolul 12

La ora cinci, avocatul Byron Metcalf își scoase cravata, își turnă ceva de băut și întinse picioarele pe birou.

— Sigur nu vreți?

— Altă dată.

Graham, care își smulgea scaieții de pe manșete, era bucuros că încăperea avea aer condiționat.

— Nu eram foarte apropiat de familia Jacobi, spuse Metcalf. Nu se aflau în oraș decât de trei luni. Am fost de câteva ori cu soția la ei să bem ceva. Ed Jacobi a venit la mine pentru întocmirea unui nou testament la puțin timp după ce s-a mutat în oraș. Așa l-am cunoscut.

— Dar sunteți executorul lui testamentar.

— Da. Soția lui era prima trecută ca executor, apoi eu în cazul decesului sau a incapacității ei. El are un frate în Philadelphia, dar nu cred că erau prea apropiați.

— Ați fost procuror-șef adjunct.

— Da, din 1968 până în 1972. Am candidat pentru funcția de procuror-șef în 1972. Am fost aproape, dar nu am mai fost ales. Acum nu îmi pare rău.

— Cum vi se pare ce s-a petrecut aici, domnule Metcalf?

— Primul lucru la care m-am gândit a fost Joseph Yablonski, liderul de sindicat. Corect?

Graham dădu din cap.

— Crima avea un mobil, lupta pentru putere în cazul respectiv, deghizată să pară drept atacul unui dement. Am luat la puricat toate documentele lui Ed Jacobi, împreună cu Jerry Estridge de la procuratură. Și nimic. Nimeni nu avea de câștigat de pe urma morții lui Ed Jacobi. Avea un salariu mare și drepturi de proprietate intelectuală asupra unor patente, dar cheltuia banii la fel de repede cum îi primea. Totul îi revenea soției, în afară de puțin teren în California

pentru copiii și urmașii lor. Mai instituise un fond special pentru fiul care a supraviețuit. Suficient cât să-l mai țină trei ani la facultate. Dar sunt sigur că peste trei ani va rămâne tot în anul întâi.

— Niles Jacobi, fiul cel mare.

— Da. Îi făcea probleme mari lui Ed. E cu mama lui în California. A făcut pușcărie pentru furt. Cred că maică-sa e cu droguri. Ed s-a dus să-l vadă anul trecut. L-a adus la Birmingham și l-a înscris la școală la Bardwell Community College. A încercat să-l țină mai mult acasă, dar se lua de ceilalți copii și era o pacoste pentru toată lumea. Doamna Jacobi a suportat un timp, dar până la urmă au decis să-l trimită la un internat.

— Unde era?

— În noaptea de 28 iunie? întrebă Metcalf cu ochii pe jumătate închiși. Da, poliția s-a întrebat asta. Și eu. A fost la un film, apoi s-a întors la cămin. E verificat. În plus, are grupa 0. Domnule Graham, trebuie să-mi iau soția cu mașina peste jumătate de oră. Putem discuta mâine dacă doriți. Spuneți-mi cum vă pot fi de folos.

— Aș vrea să văd obiectele personale ale familiei Jacobi. Jurnale, poze, orice.

— Nu există prea multe – majoritatea au fost distruse într-un incendiu în Detroit, înainte ca ei să se mute aici. Nimic suspect: Ed suda ceva în pivniță și au sărit niște scântei într-o găleată de vopsea. Casa a luat foc. Există totuși niște scrisori personale. Le am în seif, împreună cu mici obiecte de valoare. Nu-mi amintesc să fie vreun jurnal. Celelalte sunt la depozit. Poate că Niles are niște poze, dar mă îndoiesc. Știți ce, mâine la nouă și jumătate sunt la tribunal, dar putem aranja să mergem la bancă să vă uitați prin lucruri și eu vin să vă iau după aceea.

— Perfect, spuse Graham. Mai e ceva. Mi-ar fi de folos copiile tuturor documentelor în legătură cu autentificarea testamentului: plângeri, contestații, corespondență. Tot tacâmul.

— Cei de la Procuratura din Atlanta mi le-au cerut deja. Le compară cu actele familiei Leeds, spuse Metcalf.

— Aș dori totuși să am copiile mele.

— În regulă, cópii pentru dumneavoastră. Nu credeți că e vorba de bani, nu-i așa?

— Nu. Sper doar să apară pe undeva, cumva, același nume ca și la Atlanta.

— Și eu.

•

Campusul studențesc de la Bardwell Community College era alcătuit din patru clădiri dispuse în jurul unui patrulater de pământ bătătorit. Graham nimeri în mijlocul unei adevărate bătălii stereo.

Pe deasupra curții, din balcoane, răcneau unele la altele seturi de boxe: *Kiss* versus *Uvertura 1812.* Un balon cu apă se arcui în sus prin aer, ateriză la trei metri de Graham și se sparse.

Se feri îndărătul unei sfori cu rufe puse la uscat, păși peste o bicicletă pentru a ajunge în sufrageria apartamentului în care Niles Jacobi locuia cu chirie împreună cu un coleg. Ușa de la dormitorul lui Jacobi era crăpată și de acolo răbufneau acordurile unei melodii asurzitoare. Graham bătu la ușă: niciun răspuns.

Deschise ușa. Un băiat înalt, cu fața pătată, pufăia dintr-o narghilea. O fată în salopetă de jeans era întinsă pe celălalt pat. Tânărul întoarse capul spre Graham. Încerca din răsputeri să se dezmeticească.

— Îl caut pe Niles Jacobi.

Băiatul părea cam năucit. Graham închise aparatul de radio.

— Îl caut pe Niles Jacobi.

— Nu fac nimic rău, e doar niște buruiană pentru asta; Nimic altceva. N-ai învățat să bați la ușă?

— Unde e Niles Jacobi?

— Să mă ia dracu’ dacă știu. Ce treabă ai cu el?

Graham îi arătă insigna.

— Încearcă să-ți amintești.

— Of, la naiba, spuse fata.

— De la narcotice, fir-ar să fie. Nu merită, hai să stăm de vorbă puțin, omule.

— Hai. Să-mi spui unde e Jacobi.

— Cred că pot să aflu eu, zise fata.

Graham o așteptă cât ea întrebă prin celelalte camere. După fiecare bătaie în ușă, se auzea imediat cum se trage apa la toaletă.

În cameră erau puține semne ale prezenței lui Niles Jacobi – o fotografie a familiei Jacobi pe o comodă. Graham ridică un pahar cu gheață topită de pe ea și șterse inelul de apă cu mânșeta.

Fata se întoarse:

— Încercați la Șarpele cu Năbădăi, spuse ea.

•

Șarpele cu Năbădăi era un bar chiar la stradă, cu vitrine vopsite în verde-închis. Mașinile parcate în față erau o combinație ciudată: tiruri mari, fără containerele din spate, autoturisme medii, o decapotabilă lila, vechituri, mai ales din familia Dodge și Chevrolet, cu suspensiile ridicate pe spate să arate ca mașinile de curse și patru motociclete Harley Davidson complet echipate.

Un aparat de aer condiționat, montat deasupra ușii, picura constant apa adunată din condens. Graham se feri de picături și intră.

Barul era plin și mirosea a dezinfectant și a mahorcă stătută; tipa solidă care servea la bar se întinse peste capetele clienților ca să-i dea lui Graham cola pe care o ceruse. Era singura femeie din local.

Niles Jacobi, brunet, înalt și foarte subțire, era la tonomat. Punea monede în aparat, dar bărbatul de lângă el apăsa pe butoane ca să aleagă melodiile. Jacobi arăta ca un școlar amărât, spre deosebire de bărbatul de lângă el care arăta foarte stăpân pe sine.

Amicul lui Jacobi era o arătare stranie, cu o mutră de puști pe un corp musculos. Purta un tricou și jeanși care se albiseră pe conturul lucrurilor din buzunare. Mușchii brațelor ieșeau în evidență aproape monstruos, avea niște mâini urâte, ca două lopeți. Un tatuaj profesionist pe antebrațul stâng proclama: „Născut pentru a regula”, iar tatuajul artizanal de pe mâna cealaltă, făcut ca la închisoare, era Randy, adică „Libidinosul”. Părul tuns chilug la închisoare îi crescuse aiurea. În timp ce apăsa pe un buton al tonomatului, Graham văzu un petic ras pe brațul lui. Simți un junghi în stomac.

Îi urmă pe Niles Jacobi și pe Randy prin mulțime, până la capătul încăperii. Graham se opri la doi pași de masa lor.

— Niles, mă numesc Will Graham. Trebuie să vorbesc cu tine câteva minute.

Randy îl privi cu un aer superior și un zâmbet pervers. Își arătă unul dintre incisivi, care era cariat.

— Te cunosc de undeva?

— Nu, Niles. Eu trebuie să vorbesc cu tine.

Niles ridică întrebător dintr-o sprânceană. Graham se întrebă ce pățise cât stătuse la pușcăria din Chino.

— Discutam ceva între noi ca băieții. Cară-te, spuse Randy.

Graham privi gânditor la masa de mușchi din fața lui, la plasturele de la încheietura brațului, pus pe urma de ac de pe venă, la peticul ras pe care Randy își încercase tăișul cuțitului. Obicei de cuțitar. „Îmi e frică de Randy. Atac sau mă retrag.”

— M-ai auzit? repetă Randy. Cară-te!

Graham își desfăcu haina și puse insigna pe masă.

— Stai blând, Randy. Dacă încerci să te ridici, o să ai două burice în loc de unul.

— Îmi pare rău, să trăiți!

Politețe instantanee de deținut.

— Randy, vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să bagi mâna în buzunarul stâng de la pantaloni. Cu două degete. O

să găsești un cuțit cu lama de zece centimetri. Pune-l pe masă… Mulțumesc.

Graham băgă cuțitul în buzunar. Era unsuros.

— Acum, în celălalt buzunar ai portofelul. Scoate-l. Ai donat sânge azi, da?

— Și ce dacă?

— Dă-mi chitanța pe care ai primit-o, cea pe care trebuie s-o arăți data viitoare la banca de sânge. Întinde-o pe masă.

Grupa 0. Îl tăie și pe Randy de pe listă.

— De când ai ieșit de la pușcărie?

— Trei săptămâni.

— Cine este ofițerul care te supraveghează?

— N-am ieșit cu supraveghere.

— Asta-i probabil o minciună.

Graham voia să-l stârnească pe Randy. Putea să-l aresteze pentru că purta un cuțit mai lung decât cele acceptate prin lege. Prezența într-un local unde se vând băuturi alcoolice era o violare a condițiilor de eliberare sub supraveghere. Graham știa că avea un fel de ranchiună față de Randy pentru că se temuse de el.

— Randy.

— Da.

— Ieși afară!

•

— Nu știu ce aș putea să vă spun. Nu l-am cunoscut prea bine pe tata, spuse Niles Jacobi în timp ce Graham îl ducea cu mașina la școală. A părăsit-o pe mama când eu aveam trei ani și după aceea nu l-am mai văzut – mama n-a acceptat.

— A venit să te vadă primăvara trecută.

— Da.

— La închisoarea Chino.

— Văd că știți.

— Vreau doar să lămuresc lucrurile. Ce s-a întâmplat?

— Păi, venise la vorbitor, încordat și încercând să nu privească în jur – mulți oameni cred că închisoarea e un fel

de Grădină Zoologică. Mama îl făcuse cu ou și cu oțet, dar nu arăta prea rău. Era doar un bărbat care stătea acolo într-o haină sport de bună calitate.

— Ce ți-a spus?

— Mă așteptam să-mi facă scandal sau să se simtă vinovat, de obicei așa se întâmplă la vorbitor. Nu m-a întrebat decât dacă vreau să merg la școală. Mi-a spus că încercă să obțină custodia asupra mea dacă vreau să merg la școală. Și să încerc să fiu de treabă: „Trebuie să te ajuți pe tine în primul rând. Dacă faci asta, te înscriu la școală”. Și alte chestii de-astea…

— În cât timp după aceea ai ieșit?

— Două săptămâni.

— Niles, ai vorbit cuiva despre familia ta când erai la Chino? Colegilor de celulă sau altcuiva?

Niles Jacobi îl privi furiș pe Graham.

— Aha. Înțeleg. Nu, în niciun caz despre *tata.* Nici măcar nu mă gândisem la el de ani de zile, darămite să mai și trăncănesc despre el.

— Aici? Ți-ai chemat vreodată prieteni în casa părinților?

— *Părintelui,* nu părinților. Ea nu era mama mea.

— Ai vorbit vreodată cu colegii sau cu…?

— Sau cu traficanții de droguri vreți să spuneți, domnule ofițer Graham?

— Corect.

— Nu!

— Niciodată?

— Nici măcar o dată.

— Ți-a pomenit vreodată că ar fi amenințat, părea tulburat de ceva cu o lună sau două înainte de a se întâmpla tragedia?

— Era supărat ultima dată când am vorbit cu el, dar doar din cauza notelor mele. Chiulisem mult. Mi-a adus două ceasuri deșteptătoare. Nu știu nimic altceva.

— Ai vreun obiect personal al lui, poze, scrisori, orice?

— Nu.

— Ai o poză cu familia. E pe comoda din camera ta. Lângă narghilea.

— Nu e narghileaua mea. Nu pun scârboșenia aia în gură.

— Am nevoie de poză. Voi face o copie și ți-o voi înapoia.

Jacobi scutură pachetul și scoase o țigară. Începu să-și pipăie buzunarele după chibrituri.

— Asta-i tot. Nu pot să-mi imaginez de ce mi-au dat *mie* chestia aia. Tata care zâmbea către *doamna* Jacobi și răsfățații ăia mici. Ia-o! La mine nu s-a uitat niciodată așa.

•

Graham trebuia să cunoască familia Jacobi, cercul de cunoscuți pe care și-i făcuse Jacobi în Birmingham îl ajutase prea puțin.

Byron Metcalf îl duse la cutiile cu valori. Citi teancul subțire de scrisori, majoritatea de afaceri, și se uită la bijuterii și la argintărie.

Timp de trei zile, în care dăinui o căldură infernală, scotoci prin depozitul în care se aflau bunurile familiei Jacobi. Metcalf îl ajuta noaptea. Deschideau fiecare cutie, ladă și cutiuță și examinau conținutul. Fotografiile poliției îl ajutară pe Graham să vadă cum erau dispuse obiectele în casă.

Majoritatea pieselor de mobilier erau noi, cumpărate cu banii de la asigurări în urma incendiului din Detroit. Nu avuseseră timp să-și lase amprenta personală pe obiectele pe care și le cumpăraseră. Un singur lucru îi atrăsese atenția: o noptieră cu urme de pudră pentru amprente. Pe noptieră era o bucată de ceară verde, topită.

Se întrebă pentru a doua oară dacă ucigașul aprinsese lumânări.

Laboratorul Poliției din Birmingham se dovedise foarte profesional. Atât cei de acolo, cât și Jimmy Price din Washington obținuseră același rezultat cu cutia de suc: o amprentă difuză a vârfului unui nas.

Departamentul Arme de Foc și Unelte i-a comunicat constatările cu privire la ramura tăiată: fusese secționată cu un clește de buloane cu fălci groase și cursă scurtă.

Cei de la Documente trimiseseră semnul de pe lemn la Catedra de studii asiatice de la Langley. Graham ședea în depozit pe o cutie și citea interminabilul raport. Cei de la Studii Asiatice le spuseseră că semnul era un caracter chinezesc care însemna „Ai dat lovitura!” sau „Ai lovit-o în moalele capului!” – o expresie folosită uneori la jocurile de noroc. Era considerat un semn „pozitiv” sau „norocos”, care apărea și pe o piesă de Mah Jongg, spuneau experții orientaliști. Marca Dragonul Roșu.

Capitolul 13

Crawford, de la sediul FBI din Washington, vorbea la telefon cu Graham, aflat în aeroportul din Birmingham. Secretara lui băgă capul pe ușă, atrăgându-i atenția:

— Doctorul Chilton de la spitalul din Chesapeake pe 2706. Spune că e urgent.

Crawford dădu din cap.

— Stai o secundă, Will, spuse și apăsă pe un buton. Crawford la telefon.

— Domnule Crawford, sunt Frederick Chilton de la…

— Da, da, domnule doctor.

— Am aici un bilet, sau mai bine zis două bucăți de bilet, care pare să fie de la cel care a comis crimele din Atlanta și…

— De unde-l aveți?

— Din celula lui Hannibal Lecter. E scrisă pe hârtie igienică și are urme de dinți.

— Poți să-mi citești ce scrie fără să o atingi prea mult?

Străduindu-se să-și păstreze calmul, Chilton începu să citească:

Dragă Domnule Lecter,

Doresc să vă spun că sunt încântat că v-ați manifestat interesul față de mine. Când am auzit de vasta dumneavoastră corespondență, m-am întrebat: Să îndrăznesc oare? Sigur că îndrăznesc. Nu cred că le-ați spune cine sunt chiar dacă ați ști. În plus, corpul material pe care îl ocup în prezent este o chestiune banală.

Important este că sunt în Metamorfoză. Știu că numai dumneavoastră puteți înțelege. Am niște lucruri pe care aș dori să vi le arăt. Poate într-o

bună zi, dacă soarta va fi prielnică. Sper să putem coresponda…

— Domnule Crawford, aici e o gaură. O bucată de hârtie a fost ruptă. În continuare scrie așa:

Vă admir de ani de zile și am colecția completă a articolelor despre dumneavoastră din presă. Mi se par niște denigrări. La fel ca și cele despre mine. Le place să dea porecle înjositoare, nu-i așa? Zâna Măseluță. Ce ar putea fi mai deplasat? Mi-ar fi rușine să vă spun asta dacă nu aș ști că ați fost tratat și dumneavoastră la fel.

Mă interesează Graham. Arată cam ciudat pentru un polițai, nu? Nu e prea arătos, dar e sugestiv.

Ar fi trebuit ca, după lecția pe care i-ați dat-o, să fi învățat să nu-și mai bage nasul în treburile altora.

Iertați-mi hârtia pe care v-am comunicat toate acestea.

Am ales-o într-adins pentru că se dizolvă repede în cazul în care ați fi nevoit să o înghițiți.

— Aici iar lipsește o bucată, domnule Crawford. Vă citesc ultima parte:

Dacă îmi răspundeți, poate vă trimit ceva proaspăt data viitoare. Până atunci, rămân al dumneavoastră

Admirator înfocat

Se lăsă liniște după ce Chilton termină de citit.

— Mai sunteți acolo?

— Da. Lecter știe că ați găsit biletul?

— Deocamdată nu. În dimineața asta a fost mutat într-o altă celulă pentru că la el se făcea curățenie. În loc să-și facă treaba ca lumea și să folosească o cârpă, așa cum se cerea, omul de serviciu curăța chiuveta cu hârtia igienică pe care o trăgea de pe rolă. A găsit biletul înfășurat în rolă și mi l-a dat. Îmi aduc orice găsesc ascuns.

— Unde e Lecter acum?

— În celula cealaltă.

— Poate să-și vadă propria celulă de unde stă?

— Stați să mă gândesc… Nu, nu poate.

— O secundă, domnule doctor.

Crawford îl puse pe Chilton pe linia de așteptare. Se uită la cele două butoane care clipeau pe tastatura telefonului fără să le vadă. Crawford, pescarul de oameni, își privea dopul de plută mergând împotriva curentului. Trecu la Graham.

— Will…, un bilet, poate de la Zâna Măseluță, ascuns în celula lui Lecter. Pare o scrisoare de la un admirator. Cere într-un fel încuviințarea lui Lecter. Se interesează de tine. Pune întrebări.

— Cum trebuie să-i răspundă Lecter?

— Nu se știe încă. O parte a misivei e ruptă, o parte e răzuită. S-ar părea că există șansa ca ei să corespondeze mai departe atâta vreme cât Lecter nu știe că am pus mâna pe bilet. Vreau să trimitem biletul la laborator și să-i scotocim prin celulă, dar e riscant. Dacă se prinde, cine știe cum îl avertizează pe nenorocit… Avem nevoie de legătura dintre ei, dar avem nevoie și de bilet.

Crawford îi spuse lui Graham unde era ținut Lecter și cum fusese găsit biletul.

— Sunt o sută douăzeci de kilometri până la Chesapeake. N-am cum să te aștept, amice. Ce părere ai?

— Zece morți într-o lună – nu ne permitem un joc prelungit prin corespondență. Zic că e cazul să te duci să vezi despre ce e vorba.

— Așa și fac.

— Ne vedem în două ore.

Crawford își chemă secretara:

— Sarah, cheamă un elicopter. Vreau primul elicopter disponibil, nu-mi pasă dacă este al nostru, al marinei sau al Poliției din Washington. Sunt pe acoperiș în cinci minute, la heliport. Sună la Serviciul de Cercetări Documente, spune-le să ia o trusă cu ei. Spune-i lui Herbert să adune o echipă de cercetare. Pe acoperiș. Cinci minute.

Trecu la Chilton.

— Domnule doctor Chilton, trebuie să scotocim celula lui Lecter fură să-și dea seama și avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ați mai spus și altcuiva acest lucru?

— Nu.

— Unde este omul de serviciu care a găsit biletul?

— În biroul meu.

— Țineți-l acolo, vă rog, și spuneți-i să-și zăvorască gura. De cât timp a ieșit Lecter din celulă?

— O jumătate de oră.

— Faptul că a fost ținut acolo atâta e neobișnuit, ar putea să-i trezească suspiciuni?

— Nu, nu încă. De obicei durează cam jumătate de oră să o curețe. Peste limita asta de timp o să înceapă să i se pară dubios.

— Bine, atunci faceți următorul lucru: sunați la mecanicul sau inginerul clădirii și spuneți-i să închidă apa în clădire, apoi să scoată siguranțele de pe culoarul unde e celula lui Lecter. Puneți-l să se plimbe prin fața celulei în care stă Lecter acum cu o trusă de scule în mână, grăbit și bodogănind – prea preocupat să răspundă la întrebări – ați înțeles? Anulați ridicarea gunoiului dacă operațiunea nu a fost deja făcută. Nu atingeți biletul, da? Venim.

Crawford îl sună pe șeful de secție de la Analize științifice.

— Brian, am un bilet care vine cu elicopterul, posibil de la Zâna Măseluță. Prioritate de grad zero. Trebuie să ajungă înapoi de unde a venit într-o oră și fără să rămână niciun

semn pe el. Trebuie să meargă la serviciile de cercetări Păr și Fibre, la Amprente Latente și la Documente, apoi la tine, așa că vedeți cum vă împărțiți… Da. Îl iau eu. Ți-l aduc personal.

•

În lift era cald, supărător de cald – cele douăzeci și șapte de grade decretate de lege pentru instituțiile federale – când Crawford coborî de pe acoperiș cu biletul, cu părul răvășit caraghios de curentul palelor elicopterului. Când ajunse la laboratorul de analize Păr și Fibre se ștergea pe față de sudoare.

Păr și Fibre este o secție cu personal destul de redus, liniștită, deși cu o activitate continuă. În sala de acces pentru toate laboratoarele, se află teancuri de cutii cu dovezi trimise de secțiile de poliție din întreaga țară; benzi adezive care au sigilat guri și au legat încheieturi, haine rupte și pătate, așternuturi ale morții.

Crawford o zări pe Beverly Katz prin fereastra laboratorului când își croi drum printre cutii. O salopetă de copil atârna de un cuier deasupra unei mese acoperite cu hârtie albă. Lucrând cu lumină puternică în camera etanșă, ea peria salopeta cu o spatulă de metal, pe direcția firului și perpendicular pe el, peste scame și în sens invers. Un fir de pământ și nisip căzu pe hârtie. Odată cu el, mai încet decât particula de pământ, dar mai repede decât o scamă, se desprinse și un fir de păr, foarte creț. Ea înălță capul și îl privi cu ochii ei strălucitori de pasăre.

Crawford îi văzu buzele mișcându-se. Știa ce spune: „Te-am prins”. Așa spunea de fiecare dată.

Crawford bătu în geam și ea ieși repede, scoțându-și mănușile albe.

— Încă nu s-au luat amprentele, da?

— Nu.

— Am pregătit celălalt laborator.

Își puse o pereche de mănuși noi în timp ce Crawford deschidea servieta de documente. Biletul, din două bucăți,

era pus între două folii de plastic. Beverly Katz văzu urmele de dinți și îl privi pe Crawford fără să piardă timp cu întrebările. El dădu din cap afirmativ: urmele se potriveau cu mușcăturile făcute de asasin.

Crawford o privi pe fereastră cum fixa biletul cu un ac foarte subțire pe o hârtie albă. Îl privi cu o lupă puternică, apoi îl scutură ușor. Bătu în ac cu marginea unei spatule, apoi cercetă hârtia albă de dedesubt cu aceeași lupă.

Crawford se uită la ceas.

Katz fixă spatele biletului pe un alt ac. Cu o pensetă aproape la fel de fină ca un fir de păr, extrase un obiect minuscul.

Fotografie marginile rupte ale biletului prin lupă și îl puse înapoi între foliile de plastic. Puse o pereche de mănuși albe în cutia în care se afla biletul. Mănușile albe – semnalul că obiectul nu trebuie atins – aveau să rămână alături de bilet până la prelevarea amprentelor.

— Asta e, spuse ea înapoindu-i cutia lui Crawford. Un fir de păr. Maxim un milimetru. Niște granule albastre. Mă apuc de lucru. Ce mai aveți?

Crawford îi dădu trei plicuri marcate.

— Păr din pieptenele lui Lecter. Fire de barbă din mașina de ras electrică pe care o folosește. Fire de păr de la omul de serviciu. Trebuie să plec.

— Ne vedem mai târziu, spuse Katz. Părul tău arată de minune.

•

Jimmy Price de la Amprente Latente se uită chiorâș la bucata poroasă de hârtie igienică. Se încruntă fioros peste umărul tehnicianului care opera cu laserul cu heliu-cadmiu, încercând să distingă o amprentă și să o facă fluorescentă. Pe hârtie nu se vedeau decât niște forme incerte, pete de transpirație, nimic altceva.

Crawford se gândi să-l întrebe ceva, apoi se răzgândi și așteptă să se stingă lumina albastră ce se reflecta în lentilele lui.

— Trei indivizi au umblat cu biletul fără mănuși. Corect? întrebă Price.

— Mda. Omul de serviciu, Lecter și Chilton.

— Tipul care curăța chiuveta s-a spălat probabil pe mâini înainte. Dar ceilalți – dezastru.

Price ridică hârtia în lumină cu o pensetă pe care o ținea ferm.

— Aș putea să o afum, dar nu-ți garantez că petele de iod vor dispărea în timpul pe care îl ai la dispoziție.

— Ninhidrină? Accelerare la căldură?

În mod normal, Crawford nu i-ar fi oferit lui Price sugestii de ordin tehnic, dar era disperat să obțină un rezultat. Aștepta un perdaf, dar bătrânul răspunse trist și amărât:

— Nu. N-am putea să-l spălăm după aceea. Nu pot să-ți scot nicio amprentă de pe ăsta, Jack. Nu există.

— La dracu', exclamă Crawford.

Bătrânul se întoarse cu spatele. Crawford puse o mână pe umărul osos al bătrânului.

— La dracu', Jimmy, dacă era vreo amprentă, ai fi găsit-o cu siguranță.

Price nu răspunse. Despachetă o pereche de mâini care sosiseră de la un alt caz. Zăpada carbonică fumega în coșul de gunoi. Crawford aruncă mănușile albe în fumul acela.

•

Cu o dezamăgire crescândă, Crawford se grăbi la Serviciul Documente, unde îl aștepta Lloyd Bowman. Bowman fusese chemat de la tribunal și încerca atât de tare să se concentreze, încât clipea ca un om trezit din somn.

— Te felicit pentru noua frizură. Un gest de curaj, spuse Bowman mișcându-și mâinile rapid și sigur ca să pună biletul pe suprafața de lucru. Cât timp am la dispoziție?

— Maximum douăzeci de minute.

Cele două bucăți ale biletului păreau să strălucească în luminile lui Bowman. În partea de sus a biletului, gaura alungită era verde închis pe margini.

— Lucrul cel mai important, primul lucru, este cum să-i răspundă Lecter, spuse Crawford când Bowman termină de citit.

— Instrucțiunile de răspuns erau probabil pe partea care a fost ruptă.

Bowman lucra constant cu luminile, filtrele și camera de copiat în timp ce vorbea.

— Aici, în partea de sus, spune: „Sper să putem coresponda…” și după aceea începe gaura. Lecter a răzuit hârtia cu creionul cu vârf moale, apoi a împăturit-o și a smuls bucata.

— Da, nu are cu ce să taie.

Bowman fotografie urmele de dinți și spatele biletului în lumină extrem de oblică. Umbra lui sărea de pe un perete pe altul când deplasa lumina cu trei sute șaizeci de grade în jurul hârtiei și mâinile i se mișcau fantomatic prin aer.

— Acum putem să îl presăm puțin.

Puse biletul între două panouri de sticlă pentru a îndrepta marginile zdrențuite ale găurii. Fâșiuțele care atârnau erau mâzgălite cu cerneală roșie. Bowman murmură ceva în barbă. La a treia repetare, Crawford înțelese ce spunea: „Oi fi tu șmecher, dar nici eu nu-s mai prejos”.

Bowman schimbă filtrele la camera de filmat și focalizăpe bilet. Stinse toate luminile din încăpere, cu excepția uneia roșii și a luminii albastru-verzuie a monitorului.

Cuvintele „Sper să putem coresponda” și gaura cu marginile flendurite apărură mărite pe ecran. Mâzgăleala roșie dispăruse și pe margini se iviră fragmente de litere.

— Vopselele de anilină din cernelurile colorate sunt transparente la infraroșii, spuse Bowman. Aici și aici pot fi linii de T-uri. La capăt este coada a ceea ce ar putea fi un M, N sau R.

Bowman făcu o fotografie și aprinse luminile.

— Jack, în cazul lui Lecter nu există decât două modalități de a comunica cu un necunoscut – prin telefon și prin

intermediul unei publicații. Lecter poate să preia un apel telefonic imediat?

— Poate să primească telefoane, dar numai prin centrala spitalului și durează destul de mult.

— Atunci nu rămâne decât publicația ca modalitate sigură.

— Știm că dementul citește *Tattler*. Articolul despre Graham și Lecter a apărut în exclusivitate în *Tattler.*

— În *Tattler* sunt trei T-uri și un R. Rubrica de anunțuri, crezi? Ar merita să încercăm.

Crawford verifică la biblioteca FBI, apoi transmise prin telefon instrucțiuni către biroul din Chicago. Bowman îi întinse cutia cu bilețelul.

— *Tattler* apare în seara asta, spuse Crawford. Se tipărește marțea și miercurea la Chicago. Vom obține copii ale anunțurilor confidențiale.

— Poate obțin și eu ceva mai mult – oricum, nu ceva spectaculos, spuse Bowman.

— Orice ai găsi și ne e de folos, trimite direct la Chicago. Ține-mă la curent când mă întorc de la azil, spuse Crawford ieșind pe ușă.

Capitolul 14

Graham scoase cartela din aparatul de la metrou și ieși în aerul acelei după-amiezi fierbinți, în mână cu bagajul cu care fusese în avion. Clădirea J. Edgar Hoover arăta ca o enormă cușcă de ciment ce se ridica deasupra valurilor de căldură de pe Tenth Street. Mutarea FBI-ului în clădirea nouă era în curs de desfășurare când Graham plecase de la Washington. Nu lucrase niciodată acolo.

Crawford se întâlni cu el la punctul de control din garajul subteran, confirmând acreditările emise în pripă pentru Graham folosindu-se de legitimația sa. Graham părea obosit și nerăbdător să scape de formalități. Crawford se întreba ce gânduri îl frământau, știind că ucigașul pusese ochii pe el.

Lui Graham i se înmână un ecuson cu cod magnetic, la fel cu cel pe care îl avea Crawford la piept. Îl introduse în orificiul de la poartă și intră în labirintul de coridoare lungi și albe. Crawford îi ducea bagajul.

— Am uitat să-i spun lui Sarah să-ți trimită o mașină.

— Cred că am ajuns mai repede cu metroul. Ați rezolvat biletul lui Lecter în timp util?

— Da, răspunse Crawford. Acum m-am întors. Am turnat apă pe podeaua de pe coridor. Am înscenat spargerea unei țevi și un scurtcircuit. L-am pus pe Simmons – acum e agent special – să șteargă udătura de pe jos când Lecter a fost adus înapoi în celulă. Crede că Lecter a înghițit gălușca.

— Pe când eram în avion mă tot întrebam dacă nu cumva biletul l-a scris chiar Lecter.

— Mă gândisem și eu la același lucru până m-am uitat la el. Mușcătura de pe hârtie se potrivește cu cele găsite pe corpurile celor două femei. E scris cu pixul – obiect pe care Lecter nu-l are. Persoana care l-a scris a citit *Tattler,* dar

Lecter nu l-a citit. Rankin și Willingham au întors celula cu fundul în sus, au lucrat foarte bine, dar n-au găsit nimic. Au făcut în prealabil poze Polaroid ca să știe cum să pună totul la loc. Apoi l-au trimis pe omul de serviciu să-și facă treaba.

— Prin urmare, ce crezi?

— Ca dovezi fizice clare, biletul nu ne este de niciun folos deocamdată, răspunse Crawford. Va trebui să le urmărim corespondența, dar să mă ia naiba dacă știu cum. Restul rezultatelor de laborator le vom obține în câteva minute.

— Se pot asculta telefoanele la spital și se pot citi scrisorile?

— Avem mandat de ascultare a telefoanelor lui Lecter. Sâmbătă după-amiază a dat un telefon. I-a spus lui Chilton că își sună avocatul. Pe o linie de telefon automat interurban, așa că n-am putut să verific.

— Avocatul lui ce a spus?

— Nimic. Am conectat o linie închiriată la centrala spitalului, ca să nu ne mai scape din nou. Atât scrisorile trimise, cât și cele primite vor fi verificate. Bine că n-am avut probleme cu emiterea mandatului.

Crawford se opri în fața unei uși și băgă propriul ecuson în fanta încuietorii.

— Noul meu birou. Intră. Decoratorului i-a mai rămas niște vopsea de la crucișătorul la care lucra. Uite biletul. Copia are exact aceleași dimensiuni.

Graham îl citi de două ori. Începu să-i țiuie capul când văzu literele șerpuitoare ce-i alcătuiau numele.

— Arhiva a confirmat că *Tattler* este singurul ziar în care a apărut articolul despre tine și Lecter, spuse Crawford pregătindu-și un pahar de Alka-Seltzer. Nu vrei și tu? Îți face bine. A fost publicat luni noaptea, acum o săptămână. La chioșcurile de difuzare din țară a ajuns marți dimineață – chiar miercuri în unele zone, Alaska, Maine și altele. Zâna Măseluță a cumpărat un exemplar – nu putea să-l ia mai devreme de marți. L-a citit, i-a scris lui Lecter. Rankin și Willingham încă mai caută plicul în gunoiul de la spital.

Urâtă treabă. Hârtia și scutecele se aruncă în același loc. Bun, deci Lecter primește biletul de la Zâna Măseluță miercuri cel mai devreme. Rupe bucata cu indicațiile de răspuns, răzuiește și smulge o altă bucată. De ce?

— Era în mijlocul unui paragraf plin de complimente, spuse Graham. În mod normal nu le-ar distruge, e prea orgolios. De aceea n-a aruncat tot biletul.

Își frecă tâmplele cu pumnii.

— Bowman e de părere că Lecter va folosi *Tattler* ca să-i răspundă Zânei Măseluță. Zice că probabil așa au convenit. Crezi că intră în joc?

— Cum să nu. Adoră să trimită scrisori. Pute țara de prietenii lui prin corespondență.

— Dacă folosesc *Tattler,* Lecter nu prea a avut timp să-i răspundă în numărul care apare în noaptea asta, chiar dacă a trimis răspunsul prin curier rapid în ziua în care a primit biletul de la Zâna Măseluță. Chester de la Chicago e la ziar și verifică anunțurile. Ziarul se face chiar acum.

— Sper să nu ni-i urcăm în cap pe cei de la *Tattler.*

— Stai liniștit. Cel care se ocupă de anunțuri crede că Chester e agent imobiliar și vrea să îi vândă paginile de corectură cu anunțurile pe sub mână înainte să apară pe piață. Una câte una. Am primit totul, toate informațiile de la Mica publicitate, ca să-i lăsăm în ceață și să nu știe despre ce e vorba exact, ce căutăm noi. Să zicem că aflăm cum trebuie să-i răspundă Lecter și folosim noi metoda asta. Putem să trimitem un mesaj fals Zânei Măseluță – dar ce-i spunem? Cum folosim legătura asta?

— Evident, trebuie să-l facem să vină la o cutie poștală, spuse Graham. Să-l momim cu ceva ce-l interesează. „Dovezi importante” pe care Lecter le cunoaște în urma discuției avute cu mine. O greșeală pe care a făcut-o și pe care noi ne așteptăm să o repete.

— Ar trebui să fie cretin să pice în plasă.

— Știu. Vrei să-ți spun care ar fi cea mai bună momeală?

— Mi-e frică să aud răspunsul.

— Lecter, el ar fi cea mai ispititoare momeală, spuse Graham.

— Cum?

— Va fi foarte greu, al naibii de greu. Îl luăm pe Lecter în custodie federală. Chilton o să ne sară în cap, știu. Și îl băgăm într-un spital special de maximă securitate din Virginia. Înscenăm o evadare.

— Doamne, apără-ne.

— Îi trimitem Zânei Măseluță un mesaj în ediția de săptămâna viitoare a publicației *Tattler,* după marea „evadare”. Lecter îi va cere să se întâlnească.

— Cine dracu’ și-ar dori să se întâlnească cu Lecter? Chiar și Zâna Măseluță…

— Ca să-l omoare, Jack.

Graham se ridică în picioare. Încăperea nu avea ferestre să se uite afară, așa că se postă în fața panoului cu „Cei mai căutați zece infractori”, singurul element decorativ din biroul lui Crawford.

— Vezi tu, dacă-l omoară, Zâna Măseluță poate să-l absoarbă, să și-l înglobeze, să devină mai mult decât este.

— Pari destul de sigur.

— Nu sunt sigur. Cine poate fi sigur? În bilet spunea că „Am niște lucruri pe care aș dori să vi le arăt. Poate într-o bună zi, dacă soarta va fi prielnică”. Poate a fost o invitație serioasă. Nu cred că e doar politicos.

— Mă întreb ce-o fi vrând să-i arate? Victimele erau intacte. Nu lipsea nimic, în afară de niște păr și ceva piele, dar probabil au fost… Cum s-a exprimat Bloom?

— Ingerate, spuse Graham. Dumnezeu știe ce-o fi vrând să-i arate. Tremont, ții minte costumele lui Tremont din Spokane? Când era legat de targă încerca să arate către ele cu bărbia, ca să le atragă atenția polițiștilor din Spokane. Nu știu dacă Lecter îl va atrage pe Zâna Măseluță, Jack. Dar nu avem nimic mai bun de făcut.

— O să se calce lumea în picioare dacă o să afle că Lecter a evadat: Ziarele o să urle la adresa noastră. O fi cea mai

bună șansă, dar eu zic s-o lăsăm ca o ultimă șansă.

— Probabil că nu va veni la o cutie poștală, dar va fi curios să urmărească de la distanță acea cutie, să vadă dacă Lecter l-a vândut. Alegem o cutie care poate fi urmărită din puține locuri și punem sub urmărire toate punctele acelea.

Nici măcar Graham nu credea că e o idee grozavă.

— Cei de la serviciile secrete au un loc anume amenajat pe care nu l-au folosit încă. O să ni-l lase nouă. Dar dacă nu dăm un anunț azi, va trebui să așteptăm până luni, când iese numărul următor. Se tipărește la cinci, ora de aici. Cei de la Chicago mai au o oră și cincisprezece minute să găsească anunțul lui Lecter, dacă există.

— Cum rămâne cu scrisoarea lui Lecter prin care a trimis anunțul cu pricina – nu o putem găsi mai repede?

— Cei de la Chicago au întins niște antene la șeful de secție, spuse Crawford. Corespondența se află în biroul directorului de la anunțuri pentru mica publicitate. Ăștia vând numele și adresele oamenilor cu anunțuri de la mica publicitate unora care comercializează prin poștă produse pentru oameni singuri, talismane de dragoste, licori pentru potență, alte șarlatanii, „întâlniri cu asiatice frumoase”, cursuri de dezvoltare a personalității, chestii de genul ăsta. Am putea să-l convertim la acțiunea noastră cu ideea datoriei cetățenești pe directorul de la anunțuri și să aruncăm o privire în prăvălia lui, să-i cerem să tacă, dar nu vreau să risc să ne sară toți cei de la *Tattler* în cap. Ar trebui să avem un mandat ca să verificăm corespondența de acolo, și să păstrăm secretul. Mă mai gândesc cum să facem.

— Dacă cei de la Chicago nu găsesc niciun anunț, putem să băgăm noi unul. Oricum nu pierdem nimic, chiar dacă ne înșelăm cu privire la *Tattler,* spuse Graham.

— Și dacă avem dreptate și ei comunică într-adevăr prin intermediul lui *Tattler* și compunem un anunț pe baza a ce scrie în bilet și o dăm în bară – dacă i se pare ceva suspect –

am băgat-o pe mânecă rău de tot. Nu te-am întrebat de Birmingham. Ai găsit ceva?

— Nu prea mai e nimic. Casa familiei Jacobi a fost zugrăvită, redecorată și e de vânzare. Bunurile se află în depozit până la autentificarea testamentului. Cei cu care am vorbit nu îi cunoșteau prea bine. Toți spun însă că cei din familia Jacobi țineau foarte mult unul la altul, erau foarte apropiați. N-a rămas nimic din toată familia aceea în afară de cinci lădoaie aruncate într-un depozit. Mi-aș fi dorit…

— Nu-ți mai dori atâtea. Ai treabă.

— Și semnul de pe copac?

— „Ai lovit-o în moalele capului?” Mie nu-mi spune nimic, zise Crawford. Nici Dragonul Roșu. Beverly joacă Mah Jongg. E bună la jocul ăsta, dar nici ea nu prinde sensul mesajului. Știm după firul de păr că omul nostru nu e chinez.

— A tăiat ramura cu un clește de buloane. Nu văd…

Telefonul lui Crawford sună. Vorbi foarte succint.

— A venit expertiza de laborator, Will. Hai în biroul lui Zeller. E mai mare și nu atât de cenușiu.

Lloyd Bowman, uscat ca hârtia, în ciuda căldurii sufocante, îi ajunse din urmă pe coridor. Ținea în mână niște fotografii umede și sub braț avea niște faxuri.

— Jack, trebuie să ajung la tribunal la patru și un sfert, spuse el fluturând pozele. E vorba de falsificatorul Nilton Eskew și de iubita lui, Nan. Fata aia e în stare să deseneze cu mâna un bilet de trezorerie de nici nu-ți dai seama că e fals. De doi ani mă scot din minți. Își fac cecuri de călătorie pe un xerox color. Acum îi înfund. Ajung la timp sau îl sun pe procuror?

— Ajungi, stai liniștit, spuse Crawford. Aici e.

Beverly Katz îi zâmbi lui Graham de pe canapeaua din biroul lui Zeller, compensând atitudinea morocănoasă a lui Price, care ședea lângă ea. Șeful de la Analize științifice, Brian Zeller, era destul de tânăr, dar părul i se rărise deja și

purta ochelari cu lentile bifocale. Pe raftul din spatele biroului lui Zeller, Graham văzu opera științifică a lui H.J. Walls, *Medicina legală* a lui Tedeschi, în trei volume, și o ediție veche din *Naufragiul Germaniei* de Hopkins.

— Will, cred că ne-am întâlnit o dată la Universitatea George Washington, spuse el. Cunoști pe toată lumea de aici?… Bine.

Crawford se aplecă peste colțul biroului lui Zeller, cu brațele încrucișate.

— Are cineva vreo idee genială? Bine, atunci există ceva care să vă indice că biletul nu provine de la Zâna Măseluță?

— Nu, răspunse Bowman. Am vorbit la Chicago acum câteva minute și le-am dat niște numere pe care le-am detectat pe spatele biletului: 666. O să vă arăt la timpul potrivit. Ei au vreo două sute de anunțuri personale și toate sunt obișnuitele matrimoniale, apeluri către cei fugiți de-acasă. Nu-mi dau seama cum îl putem recunoaște dacă apare în numărul ăsta.

Crawford dădu din cap.

— Nici eu. Hai să ne ocupăm de dovezile fizice. Jimmy Price a făcut tot ce i-a stat în putere și n-a găsit nicio amprentă. Tu cum stai, Bev?

— Am un fir de barbă: numărul de solzi și miezul se potrivesc cu mostra de la Lecter. La fel și culoarea. Foarte diferită de mostrele din Birmingham și Atlanta. Trei granule albastre și niște pete negre au fost expediate lui Brian pentru examinare.

Beverly Katz ridică întrebător din sprâncene în direcția lui Zeller.

— Granulele provin de la un produs de curățare cu clor de pe piață. Probabil au ajuns pe bilet de pe mâinile omului de serviciu. Particulele negre sunt niște pete minuscule de sânge uscat. Sigur e sânge, dar prea puțin pentru a-l analiza.

— Când a rup bucata de hârtie pe de rolă, n-a rupt-o în dreptul perforațiilor, ci dincolo de ele, continuă Beverly

Katz. Dacă rola mai este la cel care a scris biletul și nu a folosit mai departe hârtia, o putem identifica. Propun să emitem un comunicat prin care să le transmitem polițiștilor să caute rola de hârtie în cazul unei eventuale arestări.

Crawford dădu din cap.

— Bowman?

— Sharon, de la mine de la birou, s-a interesat de hârtie și a identificat tipul. E hârtie igienică ecologică pentru toaletele de pe ambarcațiuni și pentru cele din rulote. E fabricată de Wedeker în Minneapolis. Se distribuie în toată țara.

Bowman își întinse fotografiile pe un suport aflat lângă geam. Avea o voce surprinzător de profundă pentru o persoană de statura lui și nodul de la cravată se mișca încet în sus și-n jos în timp ce vorbea.

— După scris, este o persoană dreptace, care scrie intenționat cu mâna stângă și litere mari de tipar. Se vede nesiguranța liniilor și mărimea variabilă a literelor. Proporțiile mă fac să cred că persoana are un ușor astigmatism necorectat. Cernelurile albastre de pe ambele bucăți ale biletului par să fie scrise cu același pix la lumina obișnuită, dar la lumina filtrelor colorate apare o ușoară diferență. A folosit două pixuri, trecând de la unul la celălalt undeva în porțiunea care lipsește. Se vede unde a început să nu mai scrie cu primul, care nu e folosit frecvent. Vedeți pata cu care începe? Probabil a stat cu vârful în jos și fără capac într-o cutie sau într-un pahar pentru creioane, ceea ce indică prezența unui birou. De asemenea, suprafața pe care a fost pusă hârtia era destul de moale, probabil o sugativă. Dacă o găsim, vom găsi și urmele lăsate de scris. Vreau să adaug sugativa în comunicatul lui Beverly.

Bowman trecu la fotografia ce reprezenta spatele biletului. Pentru că fotografia fusese mărită foarte mult, imaginea hârtiei părea neclară. Era străbătută de niște dungi difuze.

— A împăturit biletul ca să scrie pe partea de jos, inclusiv pe porțiunea ce a fost ruptă ulterior. În lumina oblică am descoperit câteva urme. Am descifrat un „666 sub…”. Poate acolo nu i-a mai scris pixul și a trebuit să scrie încă o dată ceea ce scrisese înainte. N-am văzut până nu am făcut această fotografie cu contrast foarte mare. În niciun anunț nu apare 666. Structura propozițiilor este corectă și coerentă. Felul în care este împăturită hârtia sugerează că a fost trimisă într-un plic de dimensiuni obișnuite. Cele două pete mai întunecate provin de la o cerneală tipografică: probabil că biletul a fost împăturit într-o hârtie de ziar. Cam asta e tot, spuse Bowman. Dacă nu mai ai întrebări, Jack, fug la tribunal. După ce depun mărturie, mă întorc.

— Îngroapă-i cu totul, spuse Crawford.

Graham studie rubrica de anunțuri personale din *Tattler.* („Doamnă atrăgătoare, plinuță, 52 de anișori, caută domn, zodia Leului, creștin, nefumător, 40-70 de ani. Fără copii, insist. Seriozitate. Posibil membru artificial. Trimiteți foto în prima scrisoare.”)

Pierdut în durerea și în disperarea anunțurilor, nu își dădu seama că plecase aproape toată lumea până nu auzi glasul lui Beverly.

— Îmi pare rău, Beverly. Ce ai spus?

Îi privi ochii strălucitori și fața luminoasă și blândă.

— Am spus că mă bucur că ai revenit, eroule. Arăți bine.

— Mulțam, Beverly.

— Saul s-a înscris la școala de bucătari. Când se mai așază lucrurile, treci pe la noi și lasă-l să experimenteze noile lui rețete pe pielea ta.

— Sigur.

Zeller plecase spre laborator. Nu mai rămăseseră decât Graham și Crawford, care privea ceasul:

— Mai sunt patruzeci de minute până începe tipărirea ziarului. Mă ocup de scrisorile pentru anunțuri. Ce zici?

— Cred că n-ai încotro.

Crawford transmise vestea la Chicago prin telefonul lui Zeller.

— Will, trebuie să avem pregătit anunțul fals dacă ni se confirmă de la Chicago.

— Mă ocup eu de anunț.

— Eu mă ocup de locul unde este amplasată cutia poștală.

Crawford sună la serviciile secrete și vorbi destul de mult. Graham tot mai scria când Crawford termină de vorbit.

— E bine. Cutia poștală e perfectă, spuse Crawford într-un târziu. E o cutie pentru mesagerie în fața unui service de extinctoare din Annapolis. E teritoriul lui Lecter. Zâna Măseluță o să vadă că e un loc pe care Lecter l-ar putea cunoaște. Căsuțe în ordine alfabetică. Oamenii de la service își iau corespondența și comenzile de acolo. Cineva va supraveghea dintr-o parcare de vizavi. Cei de la serviciile secrete se jură că o să iasă bine. O pregătiseră pentru un falsificator, dar nu a mai fost nevoie. Uite adresa. Cum rămâne cu mesajul?

— Trebuie să folosim două mesaje în aceeași ediție. Primul îl va avertiza pe Zâna Măseluță că dușmanii sunt mai aproape decât își închipuie. Îl pune în gardă că a făcut o greșeală gravă în Atlanta și că, dacă o repetă, e pierdut. Îi aduce la cunoștință că Lecter i-a trimis „informațiile secrete” pe care i le-aș fi comunicat eu: cum merge ancheta, pistele pe care le urmărim etc. Îl trimite pe Zâna Măseluță la un al doilea mesaj care începe cu „semnătura ta”. Al doilea mesaj începe cu „Admirator înfocat” și conține adresa cutiei poștale. Așa trebuie să facem. Chiar dacă o luăm pe un limbaj ocolit, avertismentul din primul mesaj ar putea să stârnească niște țăcăniți. Dacă nu găsesc adresa, n-au cum să vină la cutia poștală și să ne strice socotelile.

— Bine. Al dracului de bine. Vrei să aștepți în biroul meu?

— Mai bine mă mișc. Trebuie să-l văd pe Zeller.

— Du-te. Te chem eu dacă e nevoie.

Graham îl găsi pe șeful de secție la Serologie.

— Brian, poți să-mi arăți niște chestii?

— Sigur, ce anume?

— Mostrele pe care le-ai folosit ca să determini grupa de sânge a Zânei Măseluță.

Zeller îl privi pe Graham prin partea de apropiere a lentilelor bifocale.

— Există ceva ce n-ai înțeles în raport?

— Nu.

— Ceva neclar?

— Nu.

— Ceva *incomplet*? mormăi Zeller, ca și cum cuvântul ar fi avut un gust neplăcut.

— N-am ce-i reproșa raportului tău. Vreau doar să am dovada în mână.

— Da, desigur. Se poate.

Zeller era de părere că toți oamenii de teren rămân tributari superstițiilor de pe vremea când hăituiau vânatul în stradă. Era bucuros să-l ajute pe Graham să-și mai descrețească fruntea.

— E chiar acolo, la capăt.

Graham îl urmă printre mesele pline de aparate.

— Citești Tedeschi?

— Da, spuse Zeller peste umăr. Nu facem medicină legală aici, după cum știi, dar Tedeschi descrie o mulțime de lucruri folositoare. Graham. Will Graham. Tu ai scris lucrarea privind determinarea orei decesului cu ajutorul activității insectelor. Sau te confund?

— Eu am scris-o, încuviință el și făcu o pauză. Ai dreptate, Mant și Nuorteva din lucrarea lui Tedeschi sunt mai buni la determinările astea cu ajutorul insectelor.

Zeller fu surprins să audă exact ce gândea el.

— Da, are mai multe ilustrații și un tabel cu valurile de invazie. Fără supărare.

— Fără. Sunt mai buni. Chiar eu le-am spus-o.

Zeller luă eprubete și lamele dintr-un dulap și din frigider și le puse pe masa de laborator.

— Dacă vrei să mă întrebi ceva, voi fi acolo unde m-ai găsit. Reflectorul microscopului e pe partea asta.

Graham nu avea nevoie de microscop. Nu se îndoia de niciuna dintre descoperirile lui Zeller. Nu știa ce vrea. Ridică eprubetele și lamelele în lumină, și un plic de hârtie cerată cu două fire de păr blond găsite la Birmingham. Al doilea plic conținea trei fire de păr găsite pe doamna Leeds.

În fața lui Graham era spermă, păr și salivă. Și aerul dinăuntrul mostrelor unde încerca să vadă o imagine, o față, ceva care să înlocuiască spaima nedefinită care îl bântuia.

Dintr-un difuzor de pe perete se auzi vocea unei femei:

— Graham, Will Graham. În biroul agentului special Crawford. Urgență maximă.

O văzu pe Sarah dactilografiind cu căștile la urechi. Crawford se uită peste umărul ei.

— S-a descoperit un anunț cu 666, spuse Crawford cu jumătate de gură. I-l dictează lui Sarah acum. Spun că o parte din el pare a fi un cod.

Rândurile apăreau din mașina de scris a secretarei pe măsură ce aceasta le tasta:

Dragă Pelerin,
Mă onorezi…

— Asta e, asta e! exclamă Graham. Lecter l-a numit pelerin când a vorbit cu mine.

Ești foarte frumos…

— Doamne, spuse Crawford.

Îți ofer o sută de rugăciuni pentru mântuirea ta. Găsești ajutor în Ioan 6:*22, 8*:*16, 9*:*1*; *Luca 1*:*7,*

3:*1*; *Galateni 6*:*11*; *15*:*2*; *Faptele Sfinților Apostoli 3*:*3*; *Apocalipsa 18*:*7*; *Iona 6*:*8*…

Viteza de scriere scădea după fiecare cifră când Sarah verifica cifrele indicate la telefon. Când termină, lista de referințe biblice acoperea aproape un sfert de pagină. Era semnată „Fii binecuvântat, 666”.

— Asta e tot, spuse Sarah.

Crawford ridică receptorul.

— În regulă, Chester, cum a mers cu omul de la Mica publicitate?… Nu, ai făcut bine… Da, a ieșit. Rămâi lângă telefon, te mai sun.

— Un cod, spuse Graham.

— Da. Avem douăzeci și două de minute să trimitem un mesaj dacă putem să-l decodificăm pe ăsta. Șeful de serviciu are nevoie de zece minute și de trei sute de dolari ca să-l bage în ediția asta. Bowman e în birou, a luat o pauză. În timp ce-l puneți să decodifice mesajul, o să vorbesc la criptografie la Langley pentru orice eventualitate. Sarah, trimite un telex cu anunțul la secția de criptografie a CIA. Eu le spun să se pregătească.

Bowman puse mesajul pe birou și îl alinie perfect cu colțurile sugativei. Își curăță lentilele fără rame îngrozitor de încet, după cum i se păru lui Graham. Bowman avea reputația că este rapid. Chiar și cei de la explozibile îi iertau faptul că nu fusese pușcaș marin și îi recunoșteau calitățile.

— Avem douăzeci de minute, spuse Graham.

— Înțeleg. Ați sunat la Langley?

— Crawford a sunat.

Bowman citi mesajul de mai multe ori, îl privi invers și lateral, își plimbă degetele pe marginea lui. Luă o Biblie din raft. Cinci minute nu s-a auzit decât respirația celor doi și fâsâitul hârtiei subțiri a Bibliei.

— Nu, spuse el. N-o să reușim în timp util. Mai bine folosiți timpul ce-a mai rămas pentru altceva mai util, dacă mai puteți face altceva.

Graham îi arătă mâna goală. Bowman se întoarse cu fața la Graham și își scoase ochelarii. De fiecare parte a nasului îi rămăsese câte o pată rozalie.

— Ești sigur că biletul este singura informație pe care a primit-o de la Zâna Măseluță?

— Da.

— Atunci codul trebuie să fie simplu. Nu le trebuie acoperire decât față de cititorii obișnuiți. După găurile din bilet am dedus că nu lipsesc decât șapte centimetri. Nu prea e mult loc pentru instrucțiuni. Cifrele nu corespund alfabetului de închisoare – codul cu care bat pușcăriașii în perete. Cred că e un cod de carte.

Crawford li se alătură.

— Cod de carte?

— Așa pare. Primul numeral, „100 de rugăciuni”, poate indica numărul paginii. Numerele-pereche din referințele biblice pot reprezenta rândul și litera. Dar ce carte?

— Nu Biblia? întrebă Crawford.

— Nu, nu Biblia. La început așa am crezut și eu. Dar Galateni 6:11 m-a făcut să mă răzgândesc. „Vedeți cu ce fel de litere v-am scris eu, cu mâna mea.” S-ar potrivi, dar e o coincidență, pentru că după aceea avem Galateni 15:2. Dar nu există decât șase capitole în scrisoarea asta biblică. La fel cu Iona 6:8 – Iona are doar patru capitole. Nu a folosit Biblia.

— Poate că titlul cărții se ascunde în partea clară a mesajului lui Lecter, spuse Crawford.

Bowman clătină din cap:

— Nu cred.

— Atunci Zâna Măseluță a indicat cartea. A specificat-o în biletul către Lecter, spuse Graham.

— Așa se pare, spuse Bowman. Ce-ar fi să-l stoarcem pe Lecter? Într-un spital de boli psihice, cu ajutorul unor medicamente, cred că…

— Acum trei ani au încercat cu amital de sodiu ca să se afle unde îngropase un student la Princeton, spuse Graham.

Lecter, drept răspuns, le-a dat o rețetă de sos. În plus, dacă-l forțăm, s-ar putea să pierdem legătura. Dacă Zâna Măseluță a ales cartea, atunci ea trebuie să fie în celula lui Lecter.

— Sunt sigur că n-a comandat vreuna și nici nu a împrumutat un tom de la Chilton, spuse Crawford.

— Ce s-a scris în ziare despre cărțile lui Lecter? Ce cărți are în celulă?

— Cărți de medicină, de psihologie, de bucate.

— Atunci ar trebui să fie ceva simplu, ceva despre care Zâna Măseluță să știe că există în celula lui Lecter, spuse Bowman. Trebuie să obținem o listă cu cărțile lui Lecter. Aveți una?

— Nu, răspunse Graham privind în jos. Vorbesc cu Chilton… Așteaptă. Rankin și Willingham, când i-au cotrobăit prin celulă, au făcut poze cu polaroidul pentru ca apoi să așeze toate lucrurile la locul lor…

— Spune-le să se întâlnească cu mine, cu pozele, spuse Bowman închizându-și servieta.

— Unde?

— La Biblioteca Congresului.

Crawford mai sună o dată la secția de criptografie a CIA. Computerul de la Langley încerca progresiv și din greu substituiri de numere și litere și o varietate uimitoare de grile alfabetice. Nimic. Criptograful era de acord cu Bowman, că era un cod referitor la o carte. Crawford se uită la ceas:

— Will, avem doar trei opțiuni și trebuie să alegem una acum. Putem să retragem de la publicare mesajul lui Lecter și nu punem nimic în locul lui, putem să dăm mesajul ticluit de noi într-un limbaj obișnuit, necodificat, prin care să-l invităm la cutia poștală, sau putem să lăsăm să curgă anunțul lui Lecter așa cum e.

— Ești sigur că îl putem retrage de la publicare?

— Pentru cinci sute de dolari, șeful de secție îl scoate de la tipografie.

— N-aș vrea să dăm mesajul nostru într-un limbaj obișnuit, Jack. E posibil să nu-l mai contacteze niciodată pe Lecter.

— Da, dar nici n-aș lăsa să curgă mesajul lui Lecter fără să știu ce scrie în el, spuse Crawford. Ce-ar putea să-i spună în plus față de cele deja cunoscute de Zâna Măseluță? Dacă află că avem o amprentă parțială de deget mare și el nu are cazier, poate să-și ia pielea de pe deget, să-și scoată dinții și să ne tragă un zâmbet știrb la tribunal.

— Amprenta nu exista în dosarul pe care i l-am arătat lui Lecter. Ar fi mai bine să-l lăsăm să curgă. Măcar îl va încuraja pe Zâna Măseluță să-l mai contacteze.

— Și dacă îl încurajează și la altceva, nu doar să-i mai scrie?

— O să ne fie greață mult timp, spuse Graham. Trebuie s-o facem.

•

Cincisprezece minute mai târziu, la Chicago, sulurile tiparniței lui *Tattler* se roteau cu o viteză care făcea să se ridice praful în hala mașinilor. Agentul FBI care stătea în mirosul de cerneală și ziare calde luă unul dintre primele exemplare. Titlurile principale erau „Transplant de cap!” și „Astronomii l-au zărit pe Dumnezeu!”

Agentul verifică dacă anunțul lui Lecter fusese publicat acolo unde trebuia și băgă ziarul într-un plic ce avea să ajungă la Washington prin curier rapid. Va revedea acest ziar mulți ani mai târziu și își va aminti că amprenta de cerneală de pe prima pagină era a lui când își va duce copiii să vadă exponatele istorice de la sediul FBI.

Capitolul 15

Chiar înainte de ivirea zorilor, Crawford se trezi dintr-un somn adânc. Dormitorul era cufundat în întuneric, simți fundul dolofan al nevesti-sii proptit în spinarea lui. Nu își dădu seama de ce se trezise decât atunci când auzi telefonul sunând a doua oară. Îl găsi din prima mișcare.

— Jack, Lloyd Bowman la telefon. Am spart codul. Trebuie să afli chiar acum ce scrie.

— Da, Lloyd, spuse Crawford, căutându-și papucii.

— Spune așa: „Casa Graham din Marathon, Florida. Salvează-te! Omoară-i pe toți!”

— La dracu’. Trebuie să fug.

— Știu.

Crawford coborî în birou fără să-și ia halatul pe el. Sună în Florida de două ori, o dată la aeroport, apoi îl sună pe Graham la hotel.

— Will, Bowman a spart codul.

— Ce zice?

— Îți spun imediat. Ascultă-mă. Totul e sub control, să știi. M-am ocupat de tot, așa că rămâi la telefon.

— Spune-mi acum!

— E adresa ta de acasă. Lecter i-a dat ticălosului adresa ta de acasă. Stai, Will. Șeriful a trimis acum două mașini la Sugarloaf. Ambarcațiunea vămii de la Marathon a plecat și ea în aceeași direcție. Zâna Măseluță nu avea cum să acționeze într-un timp atât de scurt. Stai. Te miști mai repede dacă te ajut eu. Acum ascultă ce vreau să-ți spun. Polițiștii nu o vor speria pe Molly. Mașinile șerifului vor închide drumul către casă. Doi polițiști se vor apropia și vor păzi casa. Sun-o dimineață, când se trezește. Trec să te iau în jumătate de oră.

— N-o să mai fiu aici.

— Următorul avion spre Florida pleacă abia la opt. E mai ușor să-i aducem pe ei aici. O să stea în casa fratelui meu din Chesapeake. Am un plan bun, Will. Ascultă-mă până la capăt. Dacă nu-ți convine, te urc cu mâna mea în avion.

— Trebuie să iau ceva din depozitul de arme.

— Luăm ce vrei tu, numai așteaptă-mă și vin eu să te iau.

•

Molly și Willy fură printre primii pasageri care coborâră din avion la Aeroportul Național din Washington. Îl văzu pe Graham în mulțime. Nu zâmbi, ci se întoarse către Willy și îi spuse ceva în timp ce mergeau repede în fruntea grupului de turiști care se întorceau din Florida.

Îl privi pe Graham din cap până în picioare, se apropie și îl sărută. Degetele ei bronzate erau reci când îi atinse fața.

Graham văzu că Willy îl privește, îi întinse mâna cât era de lung și i-o strânse și pe a băiatului.

Îndreptându-se spre mașină, Graham făcu o glumă pe seama greutății valizei lui Molly.

— O duc eu, se oferi Willy.

Un Chevrolet cafeniu cu număr de Maryland îi urmă după ce ieșiră din parcare.

Graham traversă podul la Arlington și le arătă monumentele lui Lincoln, lui Jefferson și pe cel al lui Washington înainte de a o lua către est, spre golful Chesapeake. La cincisprezece kilometri depărtare de Washington, Chevroletul cafeniu opri pe marginea drumului. Șoferul privi împrejur cu mâna dusă la gură și o voce venind de nicăieri pârâi în mașină.

— Fox Edward, ești liber ca pasărea cerului. Călătorie plăcută!

Graham luă microfonul ascuns sub bord.

— Recepție, Bobby. Mulțumesc.

Chevroletul rămase în urma lor și semnaliza că întoarce.

— Voiam să fiu sigur că nu ne urmăresc mașini ale presei sau altcineva, spuse Graham.

— Înțeleg, răspunse Molly.

După-amiază, târziu, se opriră la un restaurant și mâncară crabi. Willy se duse să vadă acvariul în care se găsesc crustacee.

— Îmi pare atât de rău, Molly, spuse Graham.

— Te urmărește?

— Nu aveam niciun motiv să credem acest lucru. Lecter i-a sugerat tactica asta, Lecter l-a împins.

— Am o senzație îngrozitoare.

— Știu. Tu și Willy sunteți în siguranță în casa fratelui lui Crawford. Nimeni nu știe că sunteți acolo în afară de mine și de Crawford.

— Aș prefera să nu discutăm despre Crawford.

— O să fie bine, ai să vezi.

Ea trase adânc aer în piept și când expiră, toată ura păru să iasă odată cu aerul, după care Molly arăta calmă și obosită, îi zâmbi strengărește:

— La naiba, m-am enervat și eu o dată. Vom locui singuri? N-o să avem în preajmă niciun Crawford?

— Nu, răspunse Graham, mutând bolul de biscuiți ca să o ia de mână. Ce știe Willy?

— Știe destule. Mama lui Tommy, prietenul lui, avea un ziar de scandal acasă. Tommy i l-a arătat lui Willy. Scriau multe despre tine, verzi și uscate. Despre Hobbs, despre unde ai fost după aceea, despre Lecter, totul. S-a întristat. L-am întrebat dacă vrea să vorbim pe tema asta. M-a întrebat dacă eu știam de la început. I-am răspuns că da, că tu mi-ai spus totul înainte de a ne căsători. L-am întrebat dacă vrea să afle cum s-au petrecut lucrurile în realitate și mi-a spus că te va întreba direct pe tine.

— Foarte bine. Foarte bine pentru el. Ce publicație era, *Tattler*?

— Nu știu. Cred că da.

— Mulțumesc, Freddy.

Din adâncul pieptului i se ridică un val de mânie când se gândi la Freddy Lounds. Se spălă pe față cu apă rece la toaletă.

•

Erau în birou, Sarah tocmai îi ura noapte bună lui Crawford când sună telefonul. Puse jos poșeta și umbrela și răspunse:

— Biroul agentului special Crawford... Nu, domnul Graham nu este aici, dar pot... Da, stați o clipă... vine mâine după-amiază, dar stați să...

Tonul vocii ei îl făcu pe Crawford să vină mai aproape de birou. Sarah ținea receptorul de parcă legătura se întrerupsese.

— A cerut cu Will și a spus că poate o să sune mâine după-amiază. Am încercat să-l rețin.

— Cine era?

— Mi-a spus: „Transmiteți-i lui Graham că este Pelerinul”. Așa îl numea doctorul Lecter pe...

— Zâna Măseluță, spuse Crawford.

•

Graham se duse la magazin în timp ce Molly și Willy despachetau. Găsi pepene galben. Parcă mașina vizavi de casă și stătu câteva clipe cu mâinile pe volan. Îi era rușine că, din cauza lui, Molly fusese scoasă din casa pe care o iubea și silită să stea printre străini.

Crawford făcuse tot ce-i stătuse în putință să aranjeze casa, încât să se simtă cât mai bine. Nu era o casă fără personalitate, destinată martorilor aflați în custodie federală, cu brațele fotoliilor decolorate de sudoarea atâtor mâini, ci o căsuță cochetă, proaspăt zugrăvită, cu flori viu colorate pe trepte. Era produsul unor mâini pricepute și al unui simț al ordinii. Curtea din spate se întindea în pantă până la golful Chesapeake și acolo se afla și un ponton plutitor.

Lumina albastru-verzuie a televizorului pulsa îndărătul draperiei. Molly și Willy se uitau la baseball, Graham știa. Tatăl lui Willy fusese un foarte bun jucător de baseball. El și Molly se cunoscuseră în autobuzul de școală, se căsătoriseră în timpul facultății.

În turnee plecau cu toții, când el încerca să intre la echipa Cardinals. Se simțiseră foarte bine. Fusese angajat de probă la Cardinals și se descurcase de minune în primele două meciuri. După aceea începuse să aibă dificultăți la înghițit. Chirurgul încercase să scoată toată tumoarea, dar s-au format metastaze și asta l-a măcinat de viu. A murit cinci luni mai târziu, când Willy avea șase ani. Willy se uita încă la baseball de câte ori avea ocazia. Molly se uita la baseball când era supărată.

Graham nu avea cheie. Bătu la ușă.

— Răspund eu, se auzi vocea lui Willy.

— Așteaptă!

Chipul lui Molly apăru de după perdea.

— Bine, deschide.

Willy deschise ușa. În pumnul pe care îl ținea strâns lângă picior avea o măciucă. Priveliștea îl înfioră pe Graham. Probabil că băiatul o adusese în valiză.

Molly îi luă punga.

— Vrei o cafea? Este gin, dar nu din ăla care îți place ție.

Când ea se duse la bucătărie, Willy îl rugă pe Graham să iasă cu el afară. De pe veranda din spate se vedeau luminile ambarcațiunilor ancorate în golf.

— Will, trebuie să știu ceva în plus ca să o apăr pe mama?

— Amândoi sunteți în siguranță aici, Willy. Mașina care a venit după noi s-a asigurat că nu ne urmărește nimeni. Nimeni nu poate să afle unde stați.

— Nebunul ăsta vrea să te omoare, nu?

— Nu știm asta. Dar trebuia să vă mut de acolo.

— O să-l omori?

Graham închise o clipă ochii.

— Nu. Treaba mea este să-l găsesc. O să-l închidă într-un spital de nebuni ca să-l trateze și să-l împiedice să mai facă rău cuiva.

— Mama lui Tommy avea un ziar, Will. Scria că ai omorât un tip în Minnesota și ai fost internat la nebuni. N-am știut. E adevărat?

— Da.

— Am vrut s-o întreb pe mama, dar m-am gândit că mai bine te întreb pe tine.

— Mă bucur că ai venit direct la mine. Nu era doar spital de nebuni; acolo se tratau tot felul de boli.

Distincția i se păru importantă. Continuă:

— Eram la secția de psihiatrie. Probabil te deranjează să afli că am fost acolo. Pentru că sunt căsătorit cu mama ta.

— I-am promis tatei că o să am grijă de ea. Și am grijă de ea.

Graham simți că nu trebuie să-i spună prea multe, ci doar să-l lămurească.

În bucătărie se stinsese lumina. Văzu profilul lui Molly îndărătul ușii cu plasă. Simți apăsându-l greutatea gândului ei. Willy era sufletul ei.

Willy nu prea știa ce să mai întrebe. Graham luă inițiativa:

— Chestia cu spitalul a fost după afacerea cu Hobbs.

— L-ai împușcat?

— Da.

— Cum s-a întâmplat?

— În primul rând, Garrett Hobbs era dement. Ataca studente și le… omora.

— Cum?

— Cu cuțitul: am găsit un șpan pe hainele uneia dintre fete. Era exact tipul de șpan produs de o filieră de filetat țevi. Mai ții minte când am reparat dușul de afară? Pe când căutam omul cu pricina, am cercetat o grămadă de instalatori, muncitori la gaze și alții. Hobbs lăsase scrisoarea de demisie la firma unde lucrase și mi s-a părut… ciudată. Nu lucra nicăieri, așa că a trebuit să-l caut acasă. Urcam pe scările blocului în care locuia Hobbs. Aveam lângă mine un ofițer în uniformă. Probabil că Hobbs ne-a văzut venind. Aproape ajunsesem la etajul lui când și-a împins soția pe scări în jos, a căzut pe scări la vale și a murit.

— A omorât-o?

— Da. L-am rugat pe ofițer să cheme brigada SWAT. Apoi am auzit voci de copii și țipete în apartament. Aș fi vrut să aștept ajutoare, dar n-am putut.

— Ai intrat în apartament?

— Da. Hobbs apucase fetița și îi ținea un cuțit la gât. Începuse să o taie. L-am împușcat.

— Fetița a murit?

— Nu.

— S-a făcut bine?

— Da, după un timp. Acum e bine.

Willy cugetă liniștit la cele ce auzise. De pe o barcă din golf ajungeau la ei acordurile unei melodii.

Graham omisese diverse momente în relatarea pe care i-o făcuse lui Willy, dar asta nu însemna că scăpase de imaginile de atunci. Nu-i spusese că doamna Hobbs se agăța de el, plină de răni și de sânge. Că murise la picioarele lui. Că îi descleștase degetele de pe picioarele lui și își scrântise umărul încercând să spargă ușa. Că fata se zbătea în brațele lui cu gâtul tăiat, că revolverul lui calibrul .38 împrăștiase bucăți de carne din Hobbs și el tot mai hăcuia fata și nu cădea la pământ. Hobbs pe jos, urlând. Fata horcăind. Îi atinsese esofagul, nu și arterele. Fata se uita la el cu ochi înghețați, apoi la tatăl ei întins pe jos, care urla: „Vezi? Vezi?”, înainte să-și dea duhul. Atunci își pierduse Graham încrederea în revolverele calibrul .38.

— Willy, povestea cu Hobbs m-a tulburat rău de tot. Revedeam scena iar și iar. Nu puteam să mă gândesc la altceva. Îmi făceam reproșuri. Apoi n-am mai simțit nimic. Nu mai puteam nici să mănânc și nici să vorbesc. Am fost foarte deprimat. Un medic mi-a spus să mă internez și m-am internat. După o vreme mi-am revenit. Fata care fusese rănită în apartamentul lui Hobbs a venit să mă vadă. Se simțea bine și am stat mult de vorbă. Până la urmă mi-a trecut și m-am întors la muncă.

— E chiar atât de rău să omori pe cineva, chiar dacă trebuie?

— Willy, e unul dintre cele mai urâte lucruri de pe lume.

— Mă duc o clipă la bucătărie. Vrei ceva, o cola?

Lui Willy îi plăcea să-i facă mici servicii lui Graham, să-i aducă și el câte ceva, dar făcea în așa fel încât să nu i se pară acestuia că o făcea special pentru el, ci ca și cum dacă tot avea o treabă în partea aia, putea să-l servească și pe el.

— Sigur, o cola.

— Mama ar trebui să vină și ea să se uite să vadă ce frumoase sunt luminile în golf.

•

Noaptea târziu, Graham și Molly ședeau în leagănul de pe veranda din spate. Ploua mărunt și luminile bărcilor formau mici halouri în ceață. Briza dinspre golf era foarte rece.

— Ar putea să dureze mult, nu?

— Sper că nu, dar nu exclud nici posibilitatea asta.

— Will, Evelyn a zis că se ocupă ea de magazin săptămâna asta și patru zile din săptămâna viitoare. Dar trebuie să mă întorc la Marathon când îmi vin clienții, măcar o zi sau două. Pot să stau la Sam și Evelyn. Ar trebui să mă duc personal la Atlanta la piață. Să mă pregătesc pentru septembrie.

— Evelyn știe unde ești?

— I-am spus că la Washington.

— Bine.

— E greu să ai ceva pe lumea asta. Greu să obții, greu să păstrezi. Al dracului de nesigură planeta asta.

— Și urâtă.

— O să ne întoarcem la Sugarloaf, nu?

— Da.

— Să nu te grăbești prea tare, să faci vreo prostie din cauza asta.

— Nu.

— Trebuie să fii devreme înapoi?

Vorbise cu Crawford jumătate de oră la telefon.

— Înainte de prânz. Dacă vrei să te întorci la Marathon, trebuie să punem niște lucruri la punct încă de dimineață. Willy poate să se ducă să pescuiască.

— Trebuia să te întrebe de celălalt caz.

— Știu. Îl înțeleg.

— Să-l ia dracu' pe reporterul ăla, cum l-o fi chemând…

— Lounds. Freddy Lounds.

— Cred că îl urăști. Îmi pare rău că am adus vorba. Hai să ne culcăm. O să-ți fac masaj.

Simți cum îl încearcă un fel de enervare. Fusese nevoit să se justifice în fața unui puști de unsprezece ani. Copilul spusese că nu avea niciun fel de resentimente că el ajunsese la balamuc. Acum ea voia să-i facă masaj.

— Hai la culcare, Willy s-a liniștit.

„Când ești încordat, mai bine să-ți ții gura."

— Dacă vrei să te gândești la ceva, te las singur, spuse ea.

Nu voia să se gândească. Hotărât lucru, nu voia să se gândească la nimic.

— Tu o să-mi faci masaj pe spate și eu o să-ți fac masaj în altă parte, spuse el.

— Treci la treabă, meștere.

•

Curenții de altitudine luaseră cu ei, peste golf, ploaia măruntă și, la nouă dimineața, din pământ ieșeau aburi. Țintele de la poligonul poliției păreau că se topesc în aerul vălurit. Supraveghetorul privi prin binoclu să se asigure că bărbatul și femeia de la capătul îndepărtat al poligonului respectau regulile de siguranță.

Pe acreditările de la Ministerul Justiției, pe care i le arătase bărbatul, scria „Anchetator". Asta putea să însemne orice. Supraveghetorul nu era de acord ca altcineva în afară de instructorul de tir să aibă dreptul să-i învețe pe alții să tragă cu pistolul. Dar trebuia să admită faptul că omul de la FBI știa meserie ca orice bun instructor.

Deși nu foloseau decât un revolver calibrul .22, el o învăța pe eleva lui tragerea de luptă, din poziția Weaver: cu piciorul stâng ușor înainte, ambele mâini ferm pe revolver, cu tensiune izometrică în brațe. Trăgea spre silueta aflată la șapte metri în fața ei. Iar și iar își scotea pistolul din tocul de lângă subraț exersând gestul. Supraveghetorul se plictisi.

O schimbare de sunet îl făcu să ducă din nou binoclul la ochi. Își puseseră căștile și trăgeau cu un revolver scurt și greoi. Recunoscu zgomotul făcut de gloanțele pentru ținte ușoare. Pistolul îl interesa, deși nu îl vedea prea bine. Merse de-a lungul poligonului și se opri la câțiva metri în spatele lor. Voia să-l studieze, dar nu era un moment prielnic. Reuși să-l vadă mai bine când ea scoase cartușele goale și puse altele cinci dintr-un încărcător de viteză.

O armă ciudată pentru un federal. Era un revolver cu butoi, Bulldog .44 Special, scurt și urât, cu o țeava foarte mare. Fusese modificat substanțial de Mag Na Port. Țeava fusese găurită aproape de capăt, o gaură de evacuare a gazelor, să mai reducă reculul, cu percutor tip vechi, și un pat zdravăn să ai de ce ține. Bănuia că fusese înzestrat și cu un accelerator. Un revolver parșiv când era încărcat cu ce îi pregătea federalul. Se întrebă cum îi va face față femeia.

Muniția de pe raftul de lângă ei era aranjată progresiv, de la gloanțe ușoare la cele mai afurisite. La început au tras cu gloanțe de tir, cu vârful bont, apoi cu gloanțe normale, iar ultimele erau niște gloanțe despre care instructorul doar citise, nu le văzuse în realitate: o serie de gloanțe Glaser Safety. Vârfurile arătau ca niște radiere de creion, rotunjite, urma cămașa glonțului, din cupru, cu o alică de calibrul .12 plutind în teflon lichid. Proiectilul ușor era proiectat să zboare cu viteză foarte mare, să se înfigă în țintă și să lanseze alica. În carne, rezultatele erau devastatoare. Supraveghetorul își aminti ce citise despre gloanțele astea. Până acum se trăsese cu ele în nouăzeci de cazuri asupra unor oameni. În toate cele nouăzeci de cazuri

fusese nevoie doar de un singur glonț pentru a imobiliza infractorul. În optzeci și nouă din cazuri, moartea survenise instantaneu. Unul singur supraviețuise, uimindu-i pe medici. Glonțul Glaser avea și un avantaj în privința siguranței – nu ricoșa și nu străpungea pereții, omorând oameni în alte camere.

Bărbatul se purta foarte bând cu eleva lui și o încuraja cât putea, dar ceva îl făcea să arate cam amărât.

Femeia trăsese deja cu gloanțele de calibru normal. Supraveghetorul constată surprins că se descurca foarte bine cu reculul, rămânea cu ochii deschiși și nici nu clipea când trăgea. Ce-i drept, îi luase cam patru secunde să tragă primul glonț pentru că scosese pistolul din poșetă, dar trei erau în cercul din mijloc. Nu era rău pentru un începător. Avea talent.

Se întorsese de ceva timp în turnul de supraveghere când auzi șuierul drăcesc al gloanțelor Glaser. Le trăsese pe toate cinci. Nu era practica standard a federalilor. Supraveghetorul se întrebă ce Dumnezeu vedeau ăia în silueta din fața lor de le trebuia cinci gloanțe Glaser pentru a o distruge.

Graham apăru în turn ca să predea căștile, lăsându-și eleva pe o bancă, cu capul în jos și coatele pe genunchi. Supraveghetorul îi spuse că ar trebui să fie mulțumit de progresele ei. Învățase multe într-o zi de antrenament. Graham îi mulțumi absent. Expresia lui îl nedumeri pe supraveghetor. Avea o expresie de parcă fusese martorul unei pierderi irevocabile.

Capitolul 16

Apelantul, „Domnul Pelerin”, îi spusese lui Sarah că ar putea suna din nou în după-amiaza următoare. La sediul FBI fuseseră luate toate măsurile pentru interceptarea convorbirii.

„Cine era Domnul Pelerin? Nu era Lecter, Crawford verificase. Era oare Zâna Măseluță? Poate”, gândi Crawford. Birourile și telefoanele din încăperea lui Crawford fuseseră mutate peste noapte într-o încăpere mai mare, de cealaltă parte a culoarului.

Graham stătea în pragul ușii unei cabine antifonate. În spatele lui, în cabină, se afla telefonul lui Crawford. Sarah îl curățase cu detergent Windex. Simțise nevoia să-și găsească o ocupație, deoarece biroul ei și masa de lângă el erau ocupate cu casetofoane, un spectrograf de amprente vocale și un evaluator de stres. Pe scaunul ei ședea Beverly Katz.

Ceasul mare de perete indica douăsprezece fără zece. Doctorul Alan Bloom și Crawford stăteau cu Graham. Adoptaseră o atitudine pasivă, cu mâinile în buzunare.

Un tehnician, așezat vizavi de Beverly Katz, bătea tactul cu degetele pe birou. Privirea încruntată a lui Crawford îl făcu să se oprească.

Pe biroul lui Crawford erau două telefoane noi, o linie deschisă spre centrala electronică a lui Bell System și o linie specială pentru camera de comunicații.

— Cât timp vă trebuie să-l localizați? întrebă doctorul Bloom.

— Merge mult mai repede cu centrala nouă, spuse Crawford. Poate un minut dacă vine printr-un sistem computerizat. Mai mult dacă vine printr-o centrală manuală, unde operatorii trebuie să se repeadă la fișe.

Crawford ridică vocea ca să îl audă toți cei din încăpere.

— Dacă sună, convorbirea va fi scurtă, așa că trebuie să ne sincronizăm perfect. Repetăm, Will?

— Sigur. Când ajungem la partea unde vorbesc eu cu el, o să vreau să te întreb câteva lucruri, doctore.

Bloom sosise după ceilalți. După-amiază avea curs la Quantico, la științe Comportamentale. Bloom simți miros de pulbere explozivă pe hainele lui Graham.

— Bine, spuse Graham. Sună telefonul. Circuitul se închide imediat și începe localizarea prin sistemul de urmărire, dar generatorul de ton continuă sunetul de apel pentru ca el să nu-și dea seama că am ridicat receptorul. Asta ne dă un avans cam de douăzeci de secunde, spuse el și continuă, adresându-se tehnicianului: Generatorul de ton în poziția „off” după al patrulea apel, s-a înțeles?

Tehnicianul aprobă din cap:

— După al patrulea apel.

— Acum Bev ridică receptorul. Vocea ei e diferită de cea pe care a auzit-o ieri. Tonul ei nu trădează decât plictiseală. Cere să vorbească cu mine. Bev spune „Va trebui să-l chem prin pager, puteți să așteptați o secundă?” Ești pregătită, Bev?

Lui Graham nu i se părea o idee bună să repete replicile. Să nu pară false și plate.

— Bun, deci linia e deschisă la noi, închisă la el. Cred că mai mult o să aștepte pe fir decât o să vorbească.

— Sigur nu vrei să-i punem muzica de așteptare? întrebă tehnicianul.

— În niciun caz, spuse Crawford.

— Îl lăsăm să aștepte cam douăzeci de secunde, apoi Beverly îi spune: „Domnul Graham e la telefon. Vă fac legătura”. Atunci ridic eu receptorul.

Graham se întoarse către dr. Bloom.

— Cum ar trebui să-l abordez?

— El se va aștepta să fii sceptic în privința identității lui. Eu aș afișa un scepticism politicos. Aș face o mare diferență

între enervarea pe care o produc cei care dau telefoane să se afle în treabă și semnificația, importanța unui apel din partea lui. Falsurile sunt ușor de recunoscut, pentru că le lipsește capacitatea de a înțelege ce s-a întâmplat, chestii de genul ăsta. Pune-l să spună ceva ca să demonstreze că este el.

Dr. Bloom privi spre podea și duse o mână la ceafă.

— Te faci că nu știi ce vrea. Poate vrea înțelegere, poate că te-a ales pe tine ca adversar și vrea să guste triumful pervers de a fi ajuns la tine – o să vedem. Încearcă să-i detectezi starea de spirit și oferă-i ce-ți cere, dar lasă-te greu de convins. N-aș merge pe ideea de a-l îndemna să apeleze la noi pentru ajutor decât dacă simți că asta vrea într-adevăr. Dacă este paranoic, o să-ți dai seama repede. În cazul ăsta i-aș împărtăși suspiciunile și mânia. Lasă-l să se descarce. Dacă își dă drumul, poate uită cât vorbește. Mai multe nu pot să-ți spun.

Bloom puse o mână pe umărul lui Graham și îi spuse la ureche:

— Vezi, ăsta nu e un discurs de ridicat moralul și nici praf în ochi. Poate reușești să-l scoți din starea aceea de neîncredere. Nu lua în seamă sfaturile, fă ce simți tu că e mai bine.

Așteptare. Jumătate de oră de liniște fu de-ajuns.

— Fie că sună sau nu, trebuie să hotărâm ce facem de-acum încolo, spuse Crawford. Încercăm schema cu cutia poștală?

— Nu văd nimic mai bun, spuse Graham…

— Avem două capcane, una pânda la tine acasă și cealaltă, cutia poștală.

Telefonul sună. Generatorul de ton porni. La sistemul de urmărire începu localizarea. Patru apeluri. Tehnicianul apăsă pe buton și Beverly răspunse. Sarah asculta.

— Biroul agentului special Crawford.

Sarah dădu din cap. Știa cine sunase; era un prieten mai vechi de-al lui Crawford de la Alcool, Tutun și Arme de Foc.

Beverly închise repede și localizarea fu oprită. Toți cei din clădirea FBI știau că trebuie să lase linia liberă.

Crawford revăzu detaliile în legătură cu cutia poștală. Erau plictisiți și încordați în același timp. Lloyd Bowman le relata cum perechile de numere din referințele biblice ale lui Lecter se potriveau în pagina 100 a cărții *Bucuria gătitului.* Sarah servea cafele în pahare de carton. Telefonul începu să sune. Generatorul de ton intră pe fir și se începu localizarea. Patru apeluri. Tehnicianul apăsă pe buton. Beverly răspunse.

— Biroul agentului special Crawford.

Sarah dădea insistent din cap. Graham intră în cabină și închise ușa. Vedea buzele lui Beverly mișcându-se. Apăsă pe „Așteptare” și privi secundarul ceasului de pe perete. Graham își vedea fața în receptorul curățat. Două fețe umflate, una în difuzor și alta în microfon. Simți și el mirosul de pulbere explozivă de pe cămașă. „Nu închide! Doamne-ajută! Nu închide!” Trecuseră patruzeci de secunde. Telefonul se mișcă ușor pe masă când sună. „Lasă-l să sune. Încă o dată.” Patruzeci și cinci de secunde. „Acum.”

— Will Graham la telefon, vă pot fi de folos cu ceva?

Un râs înfundat:

— Cred că da.

— Cine este la telefon, vă rog?

— Nu ți-a spus secretara?

— Nu, m-a chemat dintr-o ședință, domnule, și…

— Dacă îmi spui că nu vrei să vorbești cu Domnul Pelerin, închid chiar acum. Da sau nu?

— Domnule Pelerin, dacă aveți o problemă la care eu vă pot oferi ajutor, discut cu plăcere.

— Cred că tu ai probleme, domnule Graham.

— Îmi pare rău, nu v-am înțeles.

Brațul secundarului se apropia de un minut.

— Ai fost cam ocupat, nu? întrebă vocea.

— Prea ocupat să rămân la telefon dacă nu spuneți ce doriți.

— Preocuparea mea e și preocuparea ta: cazurile de la Atlanta și Birmingham.

— Știți ceva despre asta?

Un râs molcom.

— Dacă știu? Te interesează Domnul Pelerin? Da sau nu. Închid dacă minți.

Graham îl vedea pe Crawford prin geam. Avea un receptor în fiecare mână.

— Da. Dar, vedeți, eu primesc o groază de telefoane și majoritatea sunt de la oameni care pretind doar că știu anumite lucruri.

Crawford puse un receptor jos și mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie.

— Nici nu vă închipuiți câți mă sună aiurea, continuă Graham. După câteva minute de vorbit îmi dau seama că nu au nici măcar capacitatea de a înțelege ce se petrece. Dumneavoastră?

Sarah ridică hârtia în dreptul geamului. Scria: „Cabină telefonică din Chicago. Poliția gonește într-acolo”.

— Dacă știi ceva despre Domnul Pelerin, poate o să-ți spun dacă ai dreptate sau nu, spuse vocea înfundată.

— Hai să lămurim despre cine vorbim, spuse Graham.

— Vorbim despre Domnul Pelerin.

— De unde să știu eu că Domnul Pelerin a făcut ceva ce mă interesează pe mine? A făcut?

— Să spunem că da.

— Sunteți Domnul Pelerin?

— N-am să-ți spun asta.

— Sunteți prieten cu el?

— Într-un fel, da.

— Atunci, dovediți-o. Spuneți-mi ceva despre el care să mă convingă că îl cunoașteți suficient de bine.

— Tu mai întâi. Dovedește-mi tu primul.

Un chicotit nervos.

— Prima dată când greșești, închid.

— Bine, atunci, Domnul Pelerin e dreptaci.

— Asta e o idee banală. Majoritatea oamenilor sunt dreptaci.

— Domnul Pelerin e un neînțeles.

— Fără generalități de rahat, te rog!

— Domnul Pelerin este foarte puternic din punct de vedere fizic.

— Da, s-ar putea spune.

Graham privi ceasul. Un minut și jumătate. Crawford îl încuraja printr-un gest al capului.

„Nu-i oferi niciun amănunt care l-ar putea face să-și schimbe modul de operare.”

— Domnul Pelerin este alb și are cam un metru optzeci și șapte. Nu mi-ați spus încă nimic relevant. Nici nu m-ați convins că îl cunoașteți.

— Vrei să închid?

— Nu, dar ați spus că vom face un troc. N-am primit nimic în schimb.

— Crezi că Domnul Pelerin e nebun?

Bloom dădu din cap că nu.

— Nu cred că o persoană atât de precaută ca el poate fi nebună. Cred că e diferit. Am convingerea că mulți îl cred nebun, și asta pentru că el nu i-a lăsat să-l înțeleagă.

— Descrie-mi exact ce crezi că i-a făcut doamnei Leeds și poate îți spun dacă ai dreptate sau nu.

— Nu vreau să fac asta.

— La revedere!

Lui Graham aproape îi sări inima din piept, dar reuși să audă o respirație la celălalt capăt al firului.

— Nu pot să fac asta până…

Graham auzi ușa cabinei telefonice trântindu-se și receptorul căzând cu zgomot. Voci slabe și pocnituri în timp ce receptorul se bălăbănea. Toți cei prezenți auziră la difuzor:

„— Stai pe loc! Nicio mișcare! Mâinile la ceafă și ieși încet din cabină. Încet, pune mâinile pe ușă și depărtează picioarele.”

Graham fu cuprins de un sentiment plăcut de ușurare.

„— Nu sunt înarmat, Stan. Îmi găsești legitimația în buzunarul de la piept. Nu mă gâdila.”

O voce confuză țipă în receptor.

— Cu cine vorbesc?

— Will Graham de la FBI.

— Sergent Stanley Riddle, de la Poliția din Chicago, se auzi răspunsul iritat. Îmi spuneți și mie ce se întâmplă?

— Spune-mi dumneata. Ați arestat pe cineva?

— Da. Pe Freddy Lounds, reporterul. Îl cunosc de zece ani… Uite-ți legitimația, Freddy… Faceți plângere?

Graham păli. Crawford roși. Doctorul Bloom privea banda învârtindu-se.

— Mă auziți?

— Da, fac plângere, spuse Graham aproape sufocat. Luați-l și rețineți-l până vine procurorul.

Lounds luă receptorul. Vorbea repede și clar, fără ghemotoacele de vată din gură.

— Ascultă, Will…

— Spune-i procurorului tot ce dorești, nu mie. Dă-mi-l pe sergentul Riddle.

— Am aflat ceva…

— La dracu’, dă-mi-l pe sergentul Riddle odată!

Vocea lui Crawford interveni pe fir:

— Dă-mi-l mie, Will.

Graham trânti receptorul cu un zgomot care îi făcu să tresară pe toți cei din raza difuzorului. Ieși din cabină, apoi din încăpere fără să se uite la nimeni.

— Lounds, ai stârnit toți dracii din iad, spuse Crawford.

— Vreți să-l prindeți sau nu? Pot să vă ajut. Lăsați-mă să vorbesc un minut.

Lounds se grăbi, profitând de tăcerea lui Crawford:

— Ascultă, tocmai mi-ați demonstrat cât de mare nevoie aveți de *Tattler.* Înainte nu eram foarte sigur, dar acum sunt. Anunțul e strâns legat de caz, altfel nu v-ați fi dat

peste cap să localizați convorbirea. Minunat. *Tattler* vă stă la dispoziție. Cu tot ce vreți.

— Cum ai aflat?

— Omul de la Mica publicitate a venit la mine. Mi-a spus că biroul vostru din Chicago a trimis un civil să verifice anunțurile. Tipul a luat cinci scrisori. A zis că sunt „legate de un caz de fraudă prin corespondență”. Pe dracu’. Omul meu a făcut cópii xerox ale scrisorilor și plicurilor înainte de a vi le da. M-am uitat peste ele. Știam că a luat cinci ca să o acopere pe cea pe care o voia de fapt. Mi-a trebuit o zi sau două să le verific pe toate. Răspunsul era pe plic. Ștampila poștei din Chesapeake. Codul de pe ștampilă era al spitalului. Am fost acolo, după prietenul tău. Ce altceva putea să fie? Dar trebuia să fiu sigur. De aceea am sunat, să văd dacă el e cel căutat de voi. El e, într-adevăr.

— Ai făcut o mare greșeală, Freddy.

— Aveți nevoie de *Tattler* și eu pot să vi-l pun la dispoziție. Anunțuri, editoriale, monitorizarea corespondenței, orice vreți. Pot să fiu discret. Pot. Lasă-mă să intru și eu în jocul ăsta, Crawford.

— Nu e niciun joc.

— Bine, atunci înțeleg că nu o să vă pese dacă în numărul viitor cineva o să dea șase anunțuri personale adresate „domnului Pelerin”, cu aceeași semnătură.

— Îți fac ordin de interdicție și te bag în anchetă pentru obstrucționarea justiției.

— Dar o să afle toate ziarele.

Lounds știa că este înregistrat, dar nu îi mai păsa.

— Îți jur, Crawford, că o s-o fac. O să-ți fac șansa bucățele înainte să o pierd pe a mea.

— Mai adaugă și transmiterea interstatală a unui mesaj de amenințare la tot ce ți-am enumerat mai devreme.

— Lasă-mă să vă ajut, Jack. Pot, crede-mă.

— Du-te la poliție, Freddy, și dă-mi-l pe sergent.

•

Automobilul Lincoln Versailles al lui Freddy Lounds mirosea a lac de păr și aftershave, a ciorapi și a trabucuri. Polițistul fu cât se poate de fericit să iasă la aer când ajunseră la secție.

Lounds îl cunoștea pe căpitanul secției și pe mulți dintre polițiștii de patrulă. Căpitanul îi oferi o cafea și sună la procuratură să „se limpezească rahatul ăsta odată”.

Nu veni nimeni de la poliția federală să-l ia pe Lounds. Peste jumătate de oră primi un telefon de la Crawford și vorbi cu el din biroul căpitanului. Apoi fu eliberat. Căpitanul îl conduse la mașină.

Lounds era nervos și conducea smucit când traversă pasarela spre apartamentul lui din partea de est a orașului, cu vedere spre lacul Michigan. Voia să obțină mai multe avantaje de pe urma acestei povești. Banii erau unul dintre ele, majoritatea urmând să provină din vânzarea cărții despre caz. La treizeci și șase de ore de la prinderea criminalului va apărea o ediție a cărții lui. Un reportaj exclusiv în presă îi va asigura gloria. Va avea satisfacția să vadă cum presa serioasă – *Chicago Tribune, Los Angeles Times,* sanctitatea sa *Washington Post* și sfântul *New York Times* – îi publică materialele cu drept de autor, cu poză deasupra articolului. Și, după aceea, corespondenții augustelor publicații, care îl priveau de sus, care nu se așezau la aceeași masă cu el, vor crăpa de ciudă.

Lounds era un paria pentru ei din pricină că se convertise la o altă credință. Dacă ar fi fost un incompetent, un prostovan, veteranii presei serioase i-ar fi iertat că lucrează pentru *Tattler,* tot așa cum oamenii iartă gesturile unui retardat. Dar Lounds era bun. Avea toate calitățile necesare unui bun reporter – inteligență, tupeu și nas de copoi. Avea multă energie și răbdare.

Printre dezavantajele lui se număra faptul că era enervant și, în consecință, neagreat de directorii de știri, și că avea tupeul de a se scoate pe sine în evidență în toate reportajele pe care le făcea. În Lounds zăcea nevoia

imperioasă de a se face remarcat, nevoie confundată adesea cu orgoliul. Lounds era dolofan, mic și urât. Avea dinți de cal, iar ochii lui de șobolan luceau ca scuipatul pe asfalt.

Lucrase în presa „serioasă” timp de zece ani până când își dăduse seama că nimeni nu-l va trimite niciodată corespondent la Casa Albă. Văzuse că redactorii-șefi îl țineau în chip de om bun la toate și așa urmau să-l folosească până avea să devină un bețivan bătrân, la un birou uitat de lume, îndreptându-se inevitabil spre ciroză sau spre o moarte într-un incendiu provocat de țigara pe care uitase s-o stingă.

Aveau nevoie de informațiile pe care le putea obține el, dar, dacă se putea, fără să fie nevoiți să-l vadă și pe el. Îl plăteau foarte bine, ceea ce totuși nu înseamnă prea mult dacă ai nevoie de bani mulți pentru femei. Îl băteau pe umăr și îi spuneau că are un curaj de nota zece, dar refuzau să-i rezerve un loc în parcare.

Într-o după-amiază din 1969, în timp ce rescria un articol, Freddy avu o revelație.

Frank Larkin ședea lângă el scriind ce i se dicta la telefon. Dictarea era moara de măcinat a reporterilor bătrâni de la ziarul la care lucra Freddy. Frank Larkin avea cincizeci și cinci de ani, dar arăta de șaptezeci. Avea o privire ștearsă și, la fiecare jumătate de oră, se ducea la dulapul lui de la vestiar să bea ceva. Freddy îi simțea duhoarea de la masa la care lucra. Larkin se ridică, se duse la biroul editorului de știri, o femeie, și îi spuse ceva în șoaptă. Freddy Lounds asculta întotdeauna conversațiile celorlalți. Larkin îi ceru femeii să-i aducă un tampon de la automatul din toaleta pentru angajate. Folosea tampoane pentru că avea sângerări anale.

Freddy se opri, renunță să mai bată la mașină articolul la care lucra. Mototoli articolul și înlocui hârtia cu una albă pe care își scrisese demisia. O săptămâna mai târziu lucra la *Tattler.*

Începu ca redactor la rubrica despre cancer, cu un salariu dublu față de cel de dinainte. Conducerea fu impresionată de stilul lui. *Tattler* își permitea să-l plătească bine, deoarece ziarul câștiga fabulos de pe urma subiectelor despre cancer. Unul din cinci americani moare de cancer. Rudele muribundului, epuizate, încercând să lupte cu furia tumorii cu gesturi de încurajare, budincă de banane și bancuri răsuflate, caută cu disperare ceva care să le dea o speranță.

Studiile de marketing arătau că un titlu cu caractere mari de tipul „Leac pentru cancer” sau „Medicament miraculos pentru cancer” creștea vânzările din supermarketuri ale unui număr din *Tattler* cu 22,3 procente. Acest procentaj scădea cu 6 procente dacă articolul era pomenit în partea de sus a paginii întâi, chiar sub numele publicației, din cauză că oamenii aveau timp să citească rezumatul articolului în timp ce li se făcea nota la casă. Experții de marketing au descoperit că era mai bine ca titlul să fie color pe pagina întâi și articolul în paginile de mijloc, pentru că oamenilor le era greu să țină ziarul desfăcut cu o mână și căruciorul cu cealaltă.

Articolul standard era, în prima parte, format din cinci paragrafe optimiste, scrise cu caractere de 10, apoi urma restul articolului cu caractere de 8, apoi cu 6, înainte de a se recunoaște faptul că „medicamentul miraculos” nu era disponibil deocamdată, sau că testele pe animale de-abia începuseră.

Freddy Lounds își câștiga banii scriind asemenea articole, iar poveștile lui vindeau o mulțime de exemplare. Pe lângă creșterea numărului de cititori, ziarul câștiga și de pe urma reclamelor mascate despre pandantive magice și alte panacee. Fabricanții acestora plăteau în plus dacă reclama la produsele lor era tipărită chiar lângă articolele săptămânale despre cancer.

Mulți cititori au trimis scrisori la ziar pentru a obține mai multe informații. S-au câștigat bani buni și de pe urma

acestor scrisori, vânzându-li-se adresele unui predicator „evanghelist” prin radio, un sociopat notoriu obișnuit să urle pe post, care le scria celor disperați și le cerea bani, folosind plicuri imprimate cu textul: „Cineva drag va muri dacă nu…”

Freddy Lounds era cât se poate de potrivit pentru *Tattler,* și ziarul era numai potrivit cu el. Acum, după unsprezece ani de muncă la ei, câștiga 72 000 de dolari pe an. Își făcea chefurile și cheltuia banii pe distracții. Trăia așa cum știa el să trăiască.

După cum mergeau lucrurile, credea că poate să obțină un contract mai avantajos pentru ediția de masă a cărții pe care o pregătea, și mai erau și veniturile care ar fi putut veni dacă se făcea și un film. Freddy Lounds auzise că Hollywoodul este locul perfect pentru oamenii avizi de bani.

Freddy se simțea bine. Coborî în garajul subteran al clădirii în care locuia și parcă pe locul lui cu un scrâșnet de cauciucuri. Pe perete era scris numele lui cu litere de-o șchioapă, marcând locul rezervat: Domnul Frederick Lounds.

Wendy venise deja: Datsunul ei era parcat lângă locul lui. Bun. Își dorea să o poată lua cu el la Washington, să vadă cum le curg balele polițailor ălora când vor da ochii cu așa frumusețe de femeie. Fluieră în lift, în drum spre apartament.

•

Wendy îi făcea bagajele. Trăise o viață tot făcându-și bagajele, așa că se pricepea. Curată, jeanși și bluză în carouri, părul castaniu, strâns într-o coadă de cal la spate, putea fi confundată cu o fată de la țară dacă nu ar fi fost atât de palidă și cu o asemenea înfățișare îngrijită. Wendy sugera mai degrabă dorința de a cocheta cu adolescența.

Îi aruncă lui Lounds o privire versată ce nu mai știa ce e aceea uimire de mulți ani. Văzu că tremură.

— Te zbați prea tare, Roscoe.

Ei îi plăcea să-i spună Roscoe și, dintr-un motiv oarecare, el era încântat de acest nume.

— Ce iei, avionul de șase?

Îi aduse ceva de băut și luă de pe pat costumul de material plastic strălucitor și cutia în care își ținea peruca, făcându-i loc să se întindă.

— Te duc eu la aeroport. Nu merg la club înainte de șase.

Ea era proprietara clubului topless Wendy City și nu mai trebuia să danseze.

Lounds contribuise și el la afacere.

— Când m-ai sunat, parcă erai Domnul Cârtiță, spuse ea.

— Cine?

— Domnul Cârtiță. Știi tu, duminica dimineața, ăla misterios care îl ajută pe agentul secret Veveriță. Ne-am uitat când erai răcit… Ai dat lovitura azi, nu-i așa? Pari mulțumit de tine.

— Corect. Astăzi am riscat, iubito, și am câștigat. Mi s-a deschis o poartă de aur.

— Ai timp să dormi puțin înainte să pleci. Nu te omorî chiar așa cu munca.

Lounds își aprinse o țigară. Alta era deja aprinsă în scrumieră.

— Știi ce? spuse ea. Pariez că dacă îți bei paharul și îmi povestești totul, o să dormi mai liniștit.

Fața lui Freddy Lounds, lipită pe gâtul ei, ca un pumn strâns, se relaxă în cele din urmă, un pumn care se deschide și devine palmă, acum exprimând liniște. Se opri din tremurat. Îi relată totul în șoaptă, cu gura între sânii ei măriți artificial; ea desena cu degetul opturi pe ceafa lui.

— Ești șmecher, Roscoe, spuse ea. Culcă-te acum. Te trezesc eu să ajungi la avion. O să iasă totul bine. Și o să ne distrăm de minune după aceea, ca în vremurile bune.

Vorbiră despre locurile pe care le-ar putea vizita. El adormi.

Capitolul 17

Doctorul Alan Bloom și Crawford ședeau pe niște scaune pliante, singurele piese de mobilier rămase în biroul lui Crawford.

— Domnule doctor, ne-a scăpat.

Doctorul Bloom studie trăsăturile de maimuță ale lui Crawford și se întrebă ce urmează. Îndărătul chipului morocănos și al pastilelor efervescente Alka-Seltzer, doctorul detectase o inteligență ascuțită ca lama unui bisturiu.

— Unde s-a dus Will?

— O să-i treacă furia după ce face o plimbare, spuse Crawford. Îl urăște pe Lounds.

— Credeai că o să-l pierzi pe Will după ce Lecter i-a publicat adresa? Că o să se întoarcă la el acasă, la soție și la copil?

— Doar o clipă. Oricum, a fost șocat.

— E de înțeles, admise dr. Bloom.

— Atunci mi-am dat seama – nu poate să se ducă acasă, și nici Molly și Willy nu vor putea să se întoarcă acasă până nu îl prindem pe Zâna Măseluță.

— Ai cunoscut-o pe Molly?

— Da. E o tipă pe cinste. Îmi place de ea. Desigur, îmi dorește să ajung direct în iad. În consecință, prefer să o evit o perioadă.

— Crede că te folosești de Will ca să-ți rezolvi problemele tale?

Crawford îl privi intens pe doctorul Bloom.

— Am de discutat niște chestii cu el. O să ne consultăm cu tine. Când trebuie să ajungi la Quantico?

— Marți dimineață. Dar pot să amân.

Doctorul Bloom fusese invitat să țină o serie de cursuri la Departamentul de Științe Comportamentale al Academiei FBI.

— Lui Graham îi place de tine. Zice că nu încerci să te joci cu mintea lui, spuse Crawford.

Remarca lui Bloom cum că s-ar folosi de Graham îi rămăsese în gât.

— Nu încerc. N-aș îndrăzni, spuse dr. Bloom. Sunt la fel de sincer cu el ca și cu oricare dintre pacienții mei.

— Exact.

— Nu, eu vreau să fiu prieten cu el și chiar sunt, Jack. Domeniul meu de activitate este observația. Adu-ți aminte că, atunci când m-ai rugat să fac un studiu despre el, am refuzat.

— Petersen, cel de deasupra, comandase studiul, nu eu.

— Tu mi l-ai cerut. Oricum, dacă ar fi să trag anumite concluzii în privința lui Graham, ceva care să fie de folos și altora din punct de vedere terapeutic, aș face-o într-o formă atât de subtilă, încât nimeni nu și-ar da seama la cine mă refer. Dacă va exista o lucrare științifică cu un asemenea subiect, nu va fi publicată decât postum.

— Postum se referă la tine sau la Graham?

Doctorul Bloom nu răspunse.

— Am observat ceva ce mă face curios: nu rămâi niciodată singur în aceeași încăpere cu Graham, nu-i așa? Desigur, gestul nu e evident. Dar nu rămâi niciodată între patru ochi cu el. De ce? Crezi că are capacități paranormale?

— Nu. Este un om cu memorie fotografică – are o memorie vizuală fantastică – dar nu cred că e medium. Nu a acceptat să se lase testat de Duke, dar asta nu înseamnă nimic. Detestă să se bage cineva în mintea și sufletul lui. Și eu, la drept vorbind.

— Dar…

— Will vrea să facă din asta un exercițiu pur intelectual și, în definiția îngustă pe care o dă știința judiciară, asta și

este. E bun, dar îmi închipui că sunt și alții la fel de buni ca ei.

— Nu mulți, răspunse Crawford.

— Ce are în plus este empatia pură și capacitatea de proiecții mentale, spuse dr. Bloom. Poate să abordeze orice punct de vedere, al tău, al meu – și poate și altele care îl sperie și îl dezgustă. Se poate pune în pielea altuia. E un dar incomod, Jack. Percepția este o armă cu două tăișuri.

— De ce nu rămâi niciodată singur cu el?

— Pentru că am o curiozitate pur profesională în ceea ce privește persoana lui și sunt sigur că și-ar da seama de asta foarte repede. Îi merge mintea.

— Dacă vede că încerci să i te bagi în suflet, o să tragă jaluzelele.

— O analogie destul de dură, dar într-adevăr corectă. Te-ai răzbunat destul, Jack. Hai să trecem la subiect și s-o scurtăm. Nu mă simt prea bine.

— Probabil o manifestare psihosomatică, spuse Crawford.

— Te înșeli. E doar vezica urinară. Ce vrei?

— Am la dispoziție un mijloc prin care îi pot vorbi Zânei Măseluță.

— *Tattler,* spuse Bloom.

— Corect. Crezi că avem cum să-l împingem spre autodistrugere prin ceea ce îi vom spune?

— Să-l facem să se sinucidă?

— Sinuciderea mi-ar conveni de minune.

— Mă îndoiesc. În anumite tipuri de boli mintale asta ar fi posibil. În cazul ăsta însă am dubii. Dacă ar avea tendințe spre autodistrugere, n-ar mai fi atât de atent în tot ceea ce face. Nu s-ar proteja atât de bine. Dacă ar fi un caz clasic de schizofrenie, cu manii paranoide, ai putea să-l influențezi și să-l faci să se dea de gol prin ceva. Poate să se automutileze. Oricum, nu te-aș ajuta.

Sinuciderea era inamicul principal al doctorului Bloom.

— Da, probabil că nu m-ai ajuta, încuviință Crawford. Putem să-l întărâtăm?

— De ce vrei să știi? În ce scop?

— Te întreb doar un lucru: am putea să-l întărâtăm și în același timp să-i atragem atenția?

— A făcut deja o fixație pentru Graham și îl consideră adversarul lui, știi prea bine. Nu umbla cu șmecherii. Te-ai hotărât să pui pielea lui Graham la bătaie, nu-i așa?

— Sunt de părere că ar trebui s-o facem și pe asta. Dacă nu, pe douăzeci și cinci iar o să facă o baie de sânge. Ajută-mă!

— Nu înțeleg ce dorești.

— Un sfat – asta îți cer.

— Nu de la mine, spuse dr. Bloom. Mai bine de la Graham. Nu vreau să interpretezi greșit, și în mod normal nu aș spune-o, dar trebuie să aflu: care crezi că este unul dintre cele mai puternice motivații ale lui Graham?

Crawford dădu din cap.

— Frica, Jack. Omul ăsta se confruntă cu o frică nemaipomenită.

— Pentru că a fost rănit?

— Nu, nu numai din pricina asta. Frica merge mână în mână cu imaginația, e o pedeapsă, e prețul imaginației.

Crawford își privi fix mâinile butucănoase încrucișate pe pântece. Roși. Discuția devenea jenantă.

— Sigur. E un lucru care nu se spune „durilor”. Nu te teme să-mi spui că îi este frică. N-am cum să îmi schimb părerea că e un om de ispravă. Nu sunt chiar nemernic, doctore.

— Nici n-am crezut vreodată treaba asta, Jack.

— Nu l-aș pune la bătaie dacă n-aș fi sigur că îl protejez măcar în proporție de optzeci la sută. Nu se descurcă rău. N-o fi cel mai bun, dar e rapid. Doctore, ne ajuți să-l întărâtăm pe Zâna Măseluță? Au murit deja prea mulți.

— Numai în cazul în care Graham cunoaște toate riscurile și și le asumă de bunăvoie. Vreau să aud că spune asta cu gura lui.

— Semănăm mult, doctore. Eu nu-l trag niciodată pe sfoară. Nu mai mult decât ne tragem reciproc pe sfoară noi toți.

•

Crawford îl găsi pe Graham în atelierul minuscul de lângă laboratorul lui Zeller, pe care îl rechiziționase și îl tapetase cu fotografii și înscrisuri personale ale victimelor. Crawford așteptă până ce Graham lăsă din mână *Buletinul forțelor de ordine* pe care îl citea.

— Hai să te pun la curent cu ce am pregătit pentru data de douăzeci și cinci.

Nu era nevoie să-i spună lui Graham că pe douăzeci și cinci era următoarea lună plină.

— Când va acționa din nou?

— Da, dacă avem vreo problemă pe douăzeci și cinci.

— Nu dacă. Ci când.

— Ambele crime au avut loc sâmbătă noaptea. Birmingham, 28 iunie, lună plină, sâmbătă noaptea. Atlanta, 26 iulie, o zi înainte de luna plină, dar tot sâmbătă noaptea. De data asta luna plină cade într-o luni, 25 august. Fiindcă are o slăbiciune pentru zilele de sfârșit de săptămână, o să fim gata de vineri.

— Gata? O să fim gata?

— Corect. Știi cum scrie la carte că se investighează o crimă?

— Niciodată n-am văzut să se facă așa cum scrie la carte, spuse Graham. Niciodată nu iese bine.

— Nu. Aproape niciodată. Totuși ar fi nemaipomenit să reușim să o facem: să trimitem un om înăuntru. Doar unul. Să-l lăsăm să cerceteze locul. Cu microfon ascuns, să ne transmită tot ce constată. Să aibă la dispoziție locul atâta timp cât vrea. Numai el… numai tu.

O pauză interminabilă.

— Ce vrei să spui?

— Începând cu vineri, douăzeci și doi, o să avem un laborator mobil Grumman Gulfstream la baza aeriană

Andrews. L-am luat de la Interne. Vom fi pe față – eu, tu, Zeller, Jimmy Price, un fotograf și doi oameni pentru interogări. Pornim de îndată ce primim apelul. Oriunde ar fi să se întâmple, în est sau în sud, ajungem într-o oră și un sfert.

— Cum rămâne cu poliția locală? Nu-i obligă nimeni să coopereze cu noi. N-o să aștepte.

— Trimitem dispoziții tuturor șefilor de poliție și șerifilor să semnaleze, dar să nu se amestece. Ordine similare vor fi pe birourile tuturor dispeceratelor și ofițerilor de serviciu.

Graham clătină din cap.

— Rahat. Nu se vor abține. N-o să meargă.

— Să știi că nu le cerem prea mult. Vrem doar ca în momentul în care au un semnal care privește cazul nostru, primii ofițeri care ajung la fața locului să intre și doar să se uite. Personalul medical poate să intre și să vadă dacă mai poate fi salvat cineva. Apoi să iasă. Barajele pe șosele, interogările, n-au decât să facă tot ce vor – nu mă interesează. Totul este să lase locul faptei neatins. Ajungem acolo, intri tu. Ai microfon. Vorbești cu noi când ai chef, nu zici nimic dacă n-ai chef. Nu te grăbește nimeni. Când vrei, intrăm și noi.

— Poliția locală nu o să aștepte.

— Sigur că nu. O să trimită niște indivizi de la Omucideri. Dar cererea noastră va avea un oarecare efect. N-o să se mai calce toți în picioare, lovindu-se unii de alții. Terenul o să rămână în bună măsură neatins, să te poți edifica.

Neatins. Graham se sprijini cu capul de spătar și privi tavanul.

— Dar, bineînțeles, continuă Crawford, mai avem încă treisprezece zile până atunci.

— Hei, Jack!

— Ce? întrebă Crawford.

— Mă omori, mă omori cu zile.

— Nu înțeleg.

— Ba înțelegi. Ați decis să mă folosiți ca momeală fiindcă nu ați reușit încă să aflați nimic și nu aveți alternativă. Așa că, înainte să mă întrebi, ți-ai zis c-ar fi mai bine să-mi povestești cât de rău o să fie data viitoare. O tactică psihologică bună. Bună pentru idioți. Ce credeai că o să-ți răspund? Te temeai că mi-a dispărut curajul după ultima întâlnire cu Lecter?

— Nu.

— Nu ți-aș purta pică, chiar de-ar fi așa. Cunoaștem amândoi persoane cărora li s-a întâmplat una ca asta. Nu-mi place să umblu cu vesta de Kevlar și nici să-mi țâțâie fundu'. Dar m-am băgat în rahat și n-am cum să dau înapoi. Nu putem să ne ducem liniștiți la casele noastre atâta vreme cât el e în libertate.

— Nu m-am îndoit niciodată că o să accepți.

Graham își dădu seama că nu minte.

— E și altceva la mijloc, nu?

Crawford amuți.

— Nu Molly. În niciun caz.

— Doamne, Will, nici măcar *eu* n-aș fi în stare să-ți cer așa ceva.

Graham îl fixă câteva clipe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jack! Ai decis să-l scoatem la înaintare pe Freddy Lounds, nu-i așa? Tu și micuțul Freddy ați bătut palma.

Crawford se încruntă privind o pată de pe cravată. Ridică ochii către Graham.

— Știi și tu că e cea mai bună metodă de a-l momi. Zâna Măseluță va fi cu ochii pe *Tattler*. Ce alte atuuri mai avem?

— Chiar trebuie să îl implicăm și pe Lounds?

— El controlează tot ce mișcă la *Tattler*.

— Deci îl umilesc pe Zâna Măseluță în gura gazetei și după aia îi oferim o ocazie să se răzbune. Crezi că varianta asta e mai bună decât capcana cu cutia poștală? Nu-mi răspunde, știu că e mai bine așa. Cu Bloom ai vorbit?

— În treacăt. O să ne întâlnim amândoi cu el. Și cu Lounds. O să-i întindem și momeala cu scrisoarea în același timp.

— Și îl ademenim și la mine acasă? Cred că va trebui să-i oferim o ocazie cât mai bună. Un spațiu accesibil. Undeva unde să se apropie cu ușurință. Nu cred că va încerca să mă trimită în lumea drepților cu pușca cu lunetă. M-o fi păcălind el cu unele, dar nu-l pot vedea cu o armă în mână.

— O să postăm oameni de veghe în locurile mai înalte.

Se gândeau amândoi la același lucru. Vesta antiglonț de Kevlar putea să oprească lovitura de cuțit sau glonțul de 9 milimetri, capul însă rămânea vulnerabil. Nu aveau cum să-l protejeze împotriva unei împușcături în cap dacă se trăgea asupra lui din vreo ascunzătoare.

— Vorbește tu cu Lounds. Știi că mie nu-mi face nicio plăcere să-l văd.

— Trebuie să-ți ia un interviu, Will, spuse Crawford blând. Trebuie să te fotografieze.

Bloom îl avertizase pe Crawford că în privința asta o să-l convingă mai greu.

Capitolul 18

La momentul oportun, Graham reuși să-i surprindă atât pe Crawford, cât și pe Bloom. Părea dispus să facă un compromis cu Lounds și afișa o expresie binevoitoare, contrastând flagrant cu răceala din privire. Privilegiul de a intra în sediul FBI avu un efect surprinzător asupra manierelor lui Freddy Lounds. Era chiar politicos, când își amintea că așa se cade, și umbla repede și fără prea mult zgomot în vreme ce-și pregătea aparatura.

Graham îi refuzase un singur lucru: nu îl lăsase să vadă jurnalul doamnei Leeds și nici corespondența privată a membrilor celor două familii. Răspunsese calm tuturor întrebărilor lui Lounds. Amândoi își consultau notițele luate la întâlnirea cu doctorul Bloom, reformulând adesea întrebările și răspunsurile în conformitate cu sfaturile doctorului.

•

Lui Alan Bloom i se păruse dificil să găsească o modalitate de a-l jigni pe Zâna Măseluță încât să-l înfurie. Își expuse doar teoriile referitoare la el. Ceilalți îl urmăreau cu atenție, ca niște elevi silitori într-o sală de karate, ascultând o prelegere de anatomie.

Doctorul Bloom sublinia că acțiunile și scrisoarea Zânei Măseluță indicau un tipar maniacal menit a compensa sentimentele intolerabile de neadaptare. Spargerea oglinzilor indica o legătură între aceste sentimente și înfățișarea lui. Obiecțiile criminalului cu privire la porecla „Zâna Măseluță” porneau de la implicațiile homosexuale ale cuvântului „Zână”. Bloom era de părere că avea un conflict subconștient de natură homosexuală, o frică teribilă de a nu fi cumva homosexual. Părerea lui Bloom era susținută de o observație ciudată făcută în casa familiei Leeds: cutele și

petele de sânge acoperite indicau că Zâna Măseluță îl îmbrăcase pe domnul Leeds cu niște pantaloni scurți după moartea acestuia. Doctorul Bloom susținea că făcuse acest lucru pentru a sublinia lipsa lui de interes față de bărbați.

Psihiatrul le vorbi despre legătura strânsă între impulsurile agresive și cele sexuale, care se formează la sadici încă de la vârstă fragedă. Atacurile sălbatice îndreptate în primul rând asupra femeilor și înfăptuite în prezența familiilor lor erau încercări evidente de răzbunare asupra unei imagini materne. Bloom, plimbându-se prin încăpere, vorbind parcă mai mult ca pentru sine, își denumi subiectul „progenitura unui coșmar". Crawford închise ochii la auzul compasiunii din glasul doctorului.

•

În interviul acordat lui Lounds, Graham făcuse o serie de afirmații pe care un criminalist nu le-ar face niciodată și pe care un ziar serios nu le-ar lua niciodată în seamă. Declarase că Zâna Măseluță e un om urât, impotent vizavi de persoanele de sex opus și susținuse, intenționat ca să-l înfurie, că ucigașul molestase sexual victimele de sex masculin. Graham declarase că Zâna Măseluță era fără îndoială măscăriciul apropiaților și produsul unei relații incestuoase.

Subliniase faptul că Zâna Măseluță nu este atât de inteligent ca Hannibal Lecter. Promisese să furnizeze ziarului *Tattler* mai multe observații și detalii cu privire la criminal, pe măsură ce le va afla și el. Mulți colegi de breaslă nu erau de acord cu el, susținuse Graham, dar atâta vreme cât el conducea ancheta, *Tattler* putea să conteze pe informații verificate din partea lui.

Lounds făcuse multe fotografii. Cea mai importantă fusese realizată în „ascunzătoarea din Washington" a lui Graham, un apartament pe care îl „luase în folosință până o va zdrobi pe Zână". Era singurul loc unde „își găsea liniștea" în „atmosfera de carnaval" a anchetei. În fotografie, Graham apărea într-un halat de baie, așezat la

un birou, studiind documente noaptea târziu. Studia un portret de o „concepție artistică” grotescă a „Zânei”. Fereastra din spatele lui dădea spre domul Capitoliului, iluminat de reflectoare și, cel mai important, în colțul din stânga jos al ferestrei, șters, dar lizibil, se vedea firma motelului ieftin de peste drum. Zâna Măseluță putea găsi foarte ușor apartamentul dacă voia într-adevăr.

La sediul FBI, Graham fusese fotografiat în fața unui spectrometru de masă. Nu avea nicio legătură cu cazul, dar lui Lounds i se păruse că dă bine. Graham acceptase chiar să apară în aceeași fotografie cu Lounds, în fața rafturilor cu arme de foc. Lounds ținea un pistol automat de nouă milimetri, același tip ca arma „Zânei”. Graham arăta către amortizorul artizanal dintr-o țeavă de antenă de televizor.

Doctorul Bloom rămase surprins când îl văzu pe Graham că pune prietenește o mână pe umărul lui Lounds, chiar înainte de a apăsa Crawford pe declanșator.

S-a stabilit ca interviul și pozele să fie publicate în *Tattler,* în ediția de a doua zi, luni, unsprezece august. De îndată ce se văzu cu materialul, Freddy Lounds porni către Chicago. Spusese că vrea să supravegheze personal punerea în pagină pentru tipografie. Aranjase să se întâlnească cu Crawford marți după-amiază, la cinci străzi distanță de capcană.

Începând cu ziua de marți, când *Tattler* ajungea la toate chioșcurile, monstrului aveau să i se întindă două capcane. Graham se va duce în fiecare seară în apartamentul în care fuseseră făcute pozele. Un anunț personal codificat din același număr al ziarului îl invita pe „Zână” la o cutie poștală din Annapolis, păzită zi și noapte. Dacă devenea bănuitor în privința cutiei poștale, își putea închipui că toate eforturile de a-l prinde fuseseră canalizate într-acolo. Atunci Graham ar apărea o țintă mai atrăgătoare, gândise FBI-ul.

Autoritățile din Florida organizaseră o pândă și la Sugarloaf Key.

Vânătorii nu erau prea mulțumiți – două acțiuni care legau de mâini și de picioare un număr mare de forțe polițienești ce ar fi fost de folos și în altă parte, plus prezența lui Graham în apartamentul-capcană, care făcea imposibilă deplasarea lui în afara orașului.

Deși judecata îi spunea lui Crawford că era cea mai bună mișcare, acțiunea i se părea prea pasivă. Avea impresia că alergau în jurul cozii când îi despărțeau doar două săptămâni de următoarea lună plină.

Zilele de luni și marți trecură greu, timpul se scurgea paradoxal: minutele păreau ore, iar orele zburau ca minutele.

•

Spurgen, instructorul-șef al Brigăzii SWAT de la Quantico, dădu un tur blocului luni după-amiază. Graham îl însoți. Crawford ședea pe bancheta din spate.

— Traficul pietonal scade în jur de șapte și un sfert. Toți merg la cină, spuse Spurgen.

Trupul lui compact, atletic și șapca îndesată pe cap îl făceau să arate ca un mijlocaș de fotbal.

— Dă-ne un semnal pe mâine noapte, pe canalul nesecurizat, după ce treceți de pasajul cu linia ferată. Pe la opt treizeci, opt patruzeci.

Opri în parcarea blocului.

— Locul ăsta pentru o astfel de capcană nu e chiar cel mai nimerit, dar putea fi și mai rău. Veți parca aici mâine-noapte. Vom schimba locul de parcare în fiecare seară, dar va rămâne tot pe partea asta. Sunt șaptezeci și cinci de metri până la intrarea în apartament. Hai să mergem!

Spurgen, nu prea înalt și crăcănat, o luă înaintea lui Graham și Crawford. „Caută locurile cele mai critice”, gândi Graham.

— Dacă e să se întâmple, probabil o să se întâmple pe alee, spuse șeful SWAT. Vezi, drumul normal, în linie dreaptă de la mașina ta la intrare, e prin centrul parcării. Aici e punctul cel mai depărtat de mașinile ce staționează

tot timpul în locul ăsta. Va trebui să o ia pe porțiunea cu asfalt ca să se apropie de tine. Cât de bine stai cu auzul?

— Binișor, răspunse Graham. Și în parcarea asta nenorocită aud și mai bine.

Spurgen cercetă chipul lui Graham, dar nu descoperi nicio expresie care să-i fie cunoscută și să-i spună ce gândea celălalt. Se opri în mijlocul parcării.

— O să reducem puterea lămpilor de pe stradă ca să facem mai dificilă misiunea unuia care ar vrea să tragă cu pușca.

— Mai dificilă și pentru oamenii voștri, spuse Crawford.

— Dintre ai noștri, doi au lunete cu infraroșu, spuse Spurgen. Am niște spray de contrast cu care o să te rog să te dai pe haine, Will. Apropo, nu mă interesează cât de cald îți este – trebuie să porți vestă antiglonț de fiecare dată. Clar?

— Da.

— Ce e?

— E Kevlar. Ai ceva de comentat, Jack? O șansă în plus?

— O șansă în plus, spuse Crawford.

— E foarte probabil că o să te abordeze din spate sau o să vină din față și o să se întoarcă să te împuște în spate după ce trece de tine, spuse Spurgen. A împușcat de șapte ori în cap, corect? Nu e începător. O să te împuște și pe tine în cap dacă îi lași timp. Nu-i lăsa timp. După ce îți arăt niște chestii în hol și în apartament, mergem la poligon. Ești de acord cu programul ăsta?

— E de acord, răspunse Crawford în locul lui Graham.

Spurgen era „marele preot” al poligonului. Îl puse pe Graham să poarte dopuri în urechi sub căștile de protecție și îi prezentă ținte din toate unghiurile. Era bucuros să vadă că Graham nu folosea pistolul calibru .38 cum era regulamentar, dar îl îngrijora flama de la țeava modificată care i-ar fi putut afecta acuitatea privirii pe timp de noapte. Traseră timp de două ore. La sfârșit, Spurgen insistă să

verifice țeava și partea culisantă a pistolului calibrul .44 folosit de Graham.

Graham făcu un duș și se schimbă ca să scape de mirosul prafului de pușcă înainte de a se duce la Molly și Willy, în golf, pentru o ultimă noapte de libertate.

Își luă soția și fiul vitreg la magazin, dându-le instrucțiuni cum să aleagă pepenii. Insistă să cumpere din belșug tot ce le trebuia – vechiul *Tattler* mai era pe raft lângă casa de marcat și spera ca Molly să nu vadă numărul de a doua zi dimineața. Nu voia să-i spună ce se va întâmpla.

Când îl întrebă ce vrea la cină săptămâna următoare, trebui să-i spună că va fi plecat la Birmingham. Era prima minciună pe care i-o spunea, ceea ce îl făcu să se simtă la fel de jegos ca bancnotele uzate.

O privi printre rafturile cu produse: Molly, soția lui, o femeie frumoasă, obsedată de noduli, de controlul medical trimestrial, de teama de întuneric – teamă pe care știa să și-o stăpânească – de convingerea obstinată că timpul înseamnă încă o șansă, convingere pe care o plătise scump de tot. Cunoștea valoarea zilelor pe care le aveau împreună. Știa să se bucure de un moment de împlinire, să-l țină în loc, și îl învățase și pe el să se bucure de astfel de momente.

Acordurile muzicii lui Pachelbel se răspândeau în camera înecată de soare, unde s-au cunoscut și unde fericirea era prea mare pentru a fi păstrată și chiar și atunci teama îl pândea ca umbra unui uliu: *totul era prea frumos ca să dureze.*

Molly își tot schimba geanta de pe un umăr pe altul, de parcă pistolul ar fi cântărit mai mult decât cele cinci sute treizeci de grame ale lui. Graham s-ar fi simțit jignit dacă ar fi auzit din partea altcuiva tocmai ceea ce bombănea el când ajunse în dreptul pepenilor din raft: „O să-l bag pe nenorocit într-un sac de plastic. Trebuie să o fac”.

Fiecare încărcat cu propriile minciuni, arme și cumpărături, cei trei alcătuiau o echipă mică și solemnă. Molly își dăduse seama că ceva nu e în ordine. Nu vorbi cu

Graham după ce stinseră lumina. Visă pași grei și demenți coborând pe scări într-o casă cu camere care se schimbau întruna.

Capitolul 19

La Aeroportul Internațional Lambert din St. Louis, există un chioșc de ziare la care se vând principalele publicații de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Ziarele din New York, Chicago și Los Angeles vin cu avioanele de marfă și se vând în ziua în care apar. Ca multe alte chioșcuri, acesta este proprietatea unei companii și, pe lângă revistele și publicațiile notorii, vânzătorul trebuie să accepte și tot felul de fițuici de doi franci. Așa se face că atunci când la chioșc fu livrat *Chicago Tribune,* lângă el căzu și un pachet gros cu exemplare din *Tattler*. Pachetul încă era cald la mijloc.

Vânzătorul se agita în fața chioșcului, încercând să aranjeze exemplarele din *Tribune.* Avea destule de făcut. Băieții care vindeau ziua nu aveau niciodată problemele lui cu aranjarea vitrinelor.

O pereche de cizme negre cu fermoar apărură în colțul privirii lui: unul care-și făcuse obiceiul să răsfoiască ziarele la stand. Nu, cizmele erau îndreptate către el. Cineva voia ceva. Vânzătorul dorea să aranjeze în continuare ziarele, dar simți în ceafă privirea insistentă a omului. Meseria lui era vremelnică, nu era obligat să fie amabil.

— Ce doriți?

— *Tattler.*

— Trebuie să aștepți până desfac pachetul.

Cizmele nu plecară. Erau prea aproape.

— Ți-am spus că trebuie să aștepți până desfac pachetul. Ai înțeles? Nu vezi că am treabă?

Zări o mână și o sclipire de oțel, sfoara retezată pocni, pachetul de ziare de desfăcu într-o secundă. O monedă de un dolar cu efigia lui Susan B. Anthony zornăi pe caldarâm. Un exemplar curat din *Tattler,* smuls din mijlocul grămezii, le făcu pe cele de deasupra să se împrăștie. Vânzătorul se

ridică în picioare, roșu la față. Bărbatul pleca cu ziarul la subraț.

— Tu! Hei, tu!

Bărbatul se întoarse către el.

— Eu?

— Da, tu. Ți-am spus…

— Ce mi-ai spus?

Veni spre el. Veni prea aproape.

— Ce mi-ai spus?

De obicei, un comerciant insistent își enervează clienții. Era însă ceva straniu în calmul acestuia. Vânzătorul privi în jos.

— Ți-au rămas douăzeci și cinci de cenți rest.

Dolarhyde îi întoarse spatele și plecă. Roșeața din obrajii vânzătorului de ziare dispăru abia după o jumătate de oră. „Da, tipul ăsta a venit și acum o săptămână. Dacă mai vine o dată, îi zic să se care dracului. Am ceva sub tejghea pentru deștepți ca el.”

Dolarhyde nu citi ziarul în aeroport. Mesajul lui Lecter din joia precedentă îl derutase oarecum. Desigur, Lecter avusese dreptate: era într-adevăr un bărbat frumos. Îi făcuse plăcere să-l citească. Simți un soi de dispreț pentru teama pe care doctorul o resimțea față de polițist. Lecter nu înțelegea nici el cu mult mai mult decât oamenii obișnuiți.

Totuși ardea de nerăbdare să vadă dacă mai primise vreun mesaj. Avea să aștepte să ajungă acasă pentru ca să-l citească în liniște. Dolarhyde era mândru de capacitatea lui de autocontrol. Se gândi la vânzătorul de ziare în timp ce conducea mașina. Fusese o vreme când el, Dolarhyde, i-ar fi cerut scuze și nu s-ar mai fi întors niciodată acolo. Ani de zile înghițise rahat la nesfârșit din partea oamenilor. Gata. Individul l-ar fi putut jigni pe Francis Dolarhyde, dar nu avea cum să țină piept Dragonului. Era una dintre binefacerile Metamorfozei.

•

La miezul nopții, lampa de pe biroul lui era încă aprinsă. Mesajul din ziar fusese decodificat și lăsat pe podea, printre tăieturile din *Tattler* rămase în urma articolelor decupate pentru registru. Marele jurnal era deschis sub tabloul cu Dragonul, lipiciul se usca sub articolele proaspăt lipite. Sub ele era lipită o punguță de plastic, încă goală. Legenda de lângă punguță suna așa: „Cu Acestea M-a Jignit”.

Dolarhyde plecă din birou. Acum ședea pe treptele pivniței, în duhoarea rece de pământ și umezeală. Raza lanternei electrice se plimbă peste mobila acoperită cu huse, spatele măreților oglinzi ce decoraseră odinioară casa și acum se sprijineau de pereți, lada cu dinamită.

Raza poposi pe o formă înaltă, una dintre cele câteva din colțul îndepărtat. Înaintă spre ea, plasele de păianjen agățându-i-se de față. Praful îl făcu să strănute când ridică husa.

Clipi pentru a-și alunga lacrimile și puse lumina lanternei pe scaunul cu rotile din stejar pe care îl dăduse la iveală de sub husă: spătar înalt, masiv și greu. Era unul dintre cele trei aflate în pivniță. Statul i le dăduse bunicii în anii 1940 când conducea azilul de bătrâni din casă.

Roțile scârțâiră când împinse scaunul pe podea. În ciuda greutății, îl cără cu ușurință pe scări. În bucătărie unse roțile. Cele din față, mai mici, scârțâiau încă, dar cele din spate aveau rulmenți buni și se învârteau la o simplă atingere cu degetul.

Murmurul liniștitor al roților îi domoli furia crescândă. Dolarhyde le învârtea și murmura și el ceva.

Capitolul 20

Când Freddy Lounds părăsi sediul publicației *Tattler,* joi la prânz, era obosit și fericit în același timp: pusese cap la cap toate elementele relatării pentru ziar în avionul către Chicago și compusese articolul în treizeci de minute fix în redacție.

În restul timpului se preocupase exclusiv de cartea lui, ignorându-i cu totul pe toți cei care îl căutau. Era un bun organizator și avea deja scrise pagini care totalizau cincizeci de mii de cuvinte.

La prinderea Zânei Măseluță va izbucni în urale și va scrie repede un articol despre operațiune, integrat perfect în materialul deja existent. Aranjase ca trei dintre cei mai buni reporteri de la *Tattler* să fie gata să ia notițe. La câteva ore după prinderea criminalului, vor scotoci după detalii prin casa Zânei Măseluță, oriunde o fi locuind. Agentul lui editorial vorbea de sume foarte mari. Discutarea proiectului cu agentul era, la drept vorbind, o violare a înțelegerii cu Crawford. Toate contractele și memoriile aveau să fie postdatate după prinderea criminalului ca să se acopere mârșăvia.

Crawford avea un atu – deținea înregistrarea amenințărilor lui Freddy Lounds. Proferarea de amenințări, chiar dacă el fusese într-un stat și Crawford în altul, era un delict federal și putea fi pus sub acuzare fără să beneficieze de protecția Primului Amendament privitor la dreptul la libertatea de expresie. Freddy Lounds mai știa că, doar cu un telefon, Crawford putea să-i ridice tot Fiscul în cap.

Lounds nu era cu totul lipsit de onestitate; nu își făcea iluzii prea mari în legătură cu natura activității sale. Dar pentru acest proiect dovedise o fervoare aproape evlavioasă. Era posedat de viziunea unei vieți îmbelșugate,

se vedea scăldându-se în bani. Îngropate sub tot noroiul pe care-l împroșcase, vechile lui speranțe licăreau încă. Acum începuseră să sclipească și să se ridice la suprafață. Mulțumit că echipamentul de filmare și înregistrare era pregătit, porni către casă pentru a mai apuca trei ore de somn înainte de zborul la Washington, unde avea să-l întâlnească pe Crawford lângă capcană.

Garajul subteran era o adevărată pacoste. Duba neagră, parcată pe locul de lângă el, depășise marcajul. Călcase în spațiul rezervat „domnului Frederick Lounds”.

Lounds deschise smucit ușa propriei mașini, izbi dubița lăsând o zgârietură. Să-l învețe minte pe nesimțit.

Lounds tocmai își încuia mașina când ușa dubei se deschise în spatele lui. Nici nu apucă să se întoarcă bine când măciuca îl lovi peste ureche. Ridică mâinile, dar genunchii i se muiaseră, gâtlejul i se strânsese și nu mai avea aer. Când putu să respire din nou, inspiră vapori de cloroform.

•

Dolarhyde parcă duba în spatele casei, coborî și se dezmorți. Tot drumul de la Chicago, bătuse un vânt lateral infernal și îl dureau mâinile. Studie cerul nopții. Ploaia de stele a Perseidelor trebuia să înceapă; nu trebuia să o rateze.

Apocalipsa: „Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ”.

Fapta lui dintr-un alt timp. Trebuie să și-o amintească. Dolarhyde descuie ușa din spate și procedă la cercetarea de rutină a casei. Când reveni afară, purta un ciorap pe față.

Deschise duba și aduse o rampă. Apoi îl coborî pe Freddy Lounds, doar în chiloți, cu gura și ochii acoperiți cu plasture. Deși era doar semiconștient, nu se moleșise. Stătea drept, cu capul sprijinit de spătarul înalt al scaunului cu rotile. De la ceafă până la călcâie era lipit de scaun cu adeziv epoxidic.

Dolarhyde îl împinse în casă cu scaunul cu rotile și îl propti într-un colț al salonului, cu spatele la încăpere, ca și cum ar fi fost pedepsit.

— Ți-e frig? Vrei o pătură?

Dolarhyde desprinse plasturele de pe ochii și gura lui Lounds. Freddy Lounds nu răspunse. Mirosul de cloroform îi persista în nări.

— O să-ți aduc o pătură.

Dolarhyde luă o pătură de lână de pe canapea și îl înveli până la bărbie. Trecându-i pe sub nas o sticlă de amoniac, Freddy Lounds deschise larg ochii, dar dinaintea lui nu văzu decât îmbinarea dintre doi pereți. Tuși și începu să vorbească:

— Accident? Sunt grav rănit?

Vocea din spatele lui:

— Nu, domnule Lounds. Totul o să fie bine.

— Mă doare spatele. Pielea. M-am ars? Sper că nu m-am ars.

— Ars? Ars. Nu. Stai aici și odihnește-te. Revin în scurt timp.

— Vreau să mă întind. Ascultă, trebuie să sun la birou. Ah, sunt pe un scaun pentru infirmi. Mi-am rupt coloana – spune-mi adevărul.

Pași ce se îndepărtau.

— Ce caut aici? întrebarea se sfârși într-un tremur.

— Pătimești pentru păcatele tale, domnule Lounds.

Freddy Lounds auzi pași în sus pe scări. Auzi dușul. Gândea mai limpede acum. Își aminti că plecase de la birou cu mașina, dar după aceea nimic. O parte a capului îi zvâcnea și mirosul de cloroform îl făcea să tușească. Cum ședea drept și rigid, îi era frică să nu vomite și să se înece. Deschise gura și trase adânc aer în piept. Își auzea bătăile inimii.

Lounds spera că doarme și visează. Încercă să-și desprindă mâna de pe brațul scaunului, se opinti din ce în ce mai mare, până când durerea din braț și palmă ar fi fost

suficientă să-l trezească din orice vis. Nu dormea. Mintea începu să-i lucreze.

Dacă se forța puțin, putea să întoarcă ochii ca să-și vadă brațele preț de o secundă. Văzu cum era imobilizat: nu era prins de un cadru pentru cei accidentați cu spinarea ruptă, nu se afla în vreun spital. Fusese răpit și imobilizat. Lui Freddy Lounds i se păru că aude pași pe dușumeaua de deasupra. Poate erau doar bătăile propriei inimi.

Încercă să gândească. Se strădui să gândească. „Liniștește-te și gândește! își șopti el. Liniștește-te și gândește."

Scările scârțâiră când Dolarhyde coborî. Lounds îi simți greutatea pe fiecare treaptă. Acum, o prezență în spatele lui.

Lounds îngăimă câteva cuvinte înainte de a fi în stare să-și recapete vocea:

— Nu ți-am văzut fața. Nu pot să te identific. Nu știu cum arăți. Lucrez la *National Tattler,* o să-ți dea o recompensă grasă. Juma' de milion, poate un milion. Un milion de dolari.

Liniște în spatele lui. Apoi scârțâitul unor arcuri de canapea.

— La ce te gândești acum, domnule Lounds?

„Lasă durerea și teama deoparte și gândește. Acum. Mai mult ca niciodată. Să mai ai timp. Ani. Nu s-a hotărât să mă omoare. Nu m-a lăsat să-i văd fața."

— La ce te gândești acum, domnule Lounds? repetă Dolarhyde.

— Nu știu ce mi s-a întâmplat.

— Știi cine sunt, domnule Lounds?

— Nu. Și nici nu vreau să aflu, crede-mă.

— Dacă ar fi să mă iau după tine, sunt un ratat, un pervers sexual. Un animal, ai spus. Probabil eliberat dintr-un ospiciu prin bunăvoința unui judecător.

În mod normal, Dolarhyde ar fi evitat consoana siflantă din „pervers" și „sexual". Dar acum avea un singur spectator și acesta nu mai avea niciun chef să râdă de el.

— Acum știi.

„Nu minți. Gândește repede.”

— Da.

— De ce scrii minciuni, domnule Lounds? De ce spui că sunt nebun? Răspunde-mi.

— Când cineva… când cineva face un lucru pe care restul oamenilor nu îl înțelege, îl numesc…

— Nebun.

— Ca de exemplu… pe frații Wright. Și asta s-a întâmplat în tot cursul istoriei.

— Istorie. Înțelegi ce fac eu acum, domnule Lounds?

Înțeleg. Asta era. O șansă. Lovește tare.

— Nu, dar cred că acum am ocazia să înțeleg și atunci vor înțelege toți cititorii mei.

— Te simți privilegiat?

— E un privilegiu, da. Dar trebuie să-ți spun, ca de la om la om, că mi-e frică. E foarte greu să te concentrezi când ți-e frică. Dacă ai o idee măreață, nu trebuie să mă faci să mă tem ca să mă impresionezi.

— De la om la om. Hmm, de la om la om. Expresia asta vrea să sugereze sinceritate. Apreciez că te gândești la sinceritate, domnule Lounds, dar eu nu sunt om. Am început prin a fi om, dar, prin Grația lui Dumnezeu și prin Voința mea, am devenit un Altul, Mai Mult decât un om. Spui că ți-e frică. Crezi că Dumnezeu urmărește această scenă, domnule Lounds?

— Nu știu.

— Și te rogi Lui acum?

— Câteodată mă rog. Mă rog numai când sunt speriat, ca să spun drept.

— Și Dumnezeu te ajută?

— Nu știu. După aia nu mă mai gândesc. Ar fi trebuit să mă gândesc.

— Ar fi trebuit. Hmmm. Sunt atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le înțelegi. Peste puțin timp am să te ajut să înțelegi. Mă scuzi o clipă?

— Sigur.

Pași care ieșeau afară din cameră. Hârâitul și zornăitul unui sertar de bucătărie. Freddy Lounds scrisese multe articole despre crime petrecute în bucătării, unde se află la îndemână atâtea obiecte ascuțite. Rapoartele poliției te pot face să-ți schimbi rapid părerea despre bucătării. Acum curge apa.

Lounds presupuse că era noapte. Crawford și Graham îl așteptau. Acum sigur i se observase lipsa. Un fel de tristețe amestecată cu un gol imens zvâcneau în același ritm cu frica.

O respirație în spatele lui, o sclipire albă prinsă cu colțul ochiului. O mână, puternică și albă. Îi întinse o cană de ceai cu miere. Lounds sorbea ceaiul cu un pai.

— O să fac un articol de zile mari, spuse el printre înghițituri. Tot ce vrei tu să spui. Te descriu cum vrei tu, sau nu te descriu deloc. Nu te descriu deloc.

— Taci.

Un deget îl bătu în creștetul capului. Luminile se aprinseră mai tare. Scaunul începu să se rotească.

— Nu. Nu vreau să te văd.

— O, dar trebuie, domnule Lounds. Ești reporter. Ești aici ca să iei informații. După ce te întorc, deschide ochii și privește-mă. Dacă nu-i deschizi, îți capsez pleoapele de frunte.

Un plescăit, un declic și scaunul se roti: Lounds era acum cu fața la cameră, strângând ochii. Un deget îl bătea insistent în piept. O atingere pe pleoape. Deschise ochii.

Lui Lounds, care ședea țintuit de scaun, celălalt îi păru foarte înalt cum stătea în picioare, în chimono. Ciorapul de pe față era rulat până la nas. Se întoarse cu spatele la Freddy Lounds și lăsă halatul să cadă. Mușchii puternici ai spatelui se încordară deasupra tatuajului strălucitor al cozii care pornea din partea de jos a spatelui și se încolăcea pe picior. Dragonul întoarse încet capul, privi peste umăr la Lounds și zâmbi, arătându-și colții pătați.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Freddy Lounds.

Lounds era acum în centrul camerei, de unde vedea ecranul. Dolarhyde, în spatele lui, își puse iar halatul și proteza care îi permitea să vorbească.

— Vrei să știi Cine Sunt?

Lounds încercă să dea din cap, dar, cum era lipit de scaun, simți cum i se întinde pielea capului.

— Mai mult ca orice. Mi-era teamă să întreb.

— Privește.

Primul diapozitiv prezenta tabloul lui Blake, marele Om-Dragon, cu aripile desfăcute și coada biciuind aerul, deasupra Femeii Înveșmântate în Soare.

— Acum înțelegi?

— Înțeleg.

Dolarhyde trecu repede peste celelalte diapozitive. Clic. Doamna Jacobi în viață.

— Înțelegi?

— Da.

Clic. Doamna Leeds în viață.

— Înțelegi?

— Da.

Clic. Dolarhyde, Dragonul ridicat în două picioare în poziție heraldică, cu mușchii încordați și tatuajul cozii amenințător deasupra patului soților Jacobi.

— Înțelegi?

— Da.

Clic. Doamna Jacobi așteptând.

— Înțelegi?

— Da.

Clic. Doamna Jacobi după.

— Înțelegi?

— Da.

Clic. Dragonul heraldic.

— Înțelegi?

— Da.

Clic. Doamna Leeds așteptând, cu soțul prăbușit alături.

— Înțelegi?
— Da.
Clic. Doamna Leeds după, plină de sânge.
— Înțelegi?
— Da.
Clic. Freddy Lounds, o copie a unei fotografii din *Tattler*.
— Înțelegi?
— O, Doamne!
— Înțelegi?
— Dumnezeule mare!
Cuvintele îi ieșeau cu greu, ca unui copil care plânge.
— Înțelegi?
— Te rog, nu.
— Nu ce?
— Nu eu.
— Nu ce? Ești bărbat, domnule Lounds. Ești bărbat?
— Da.
— Sugerezi cumva că aș fi vreun ciudat?
— Dumnezeule, nu!
— Tu ești un ciudat, domnule Lounds?
— Nu.
— O să mai scrii minciuni despre mine, domnule Lounds?
— Nu, nu, nu.
— De ce ai scris minciuni, domnule Lounds?
— Așa mi-a spus poliția. Ei au spus să scriu așa.
— Îl citezi pe Graham.
— Graham mi-a spus minciunile. Graham.
— Acum vei spune adevărul? Despre Mine. Despre Opera Mea. Despre Metamorfoza mea. Despre *Arta* mea, domnule Lounds. Nu e asta artă?
— Artă!

Teroarea de pe chipul lui Freddy Lounds îl eliberă pe Dolarhyde de chinul pronunției, acum zburda printre consoane siflante și fricative; explozivele erau marile lui aripi întinse.

— Ai spus că eu, care văd mai departe decât tine, sunt nebun. Eu, care am împins lumea mult mai departe decât ai făcut-o tu, nebun. Am îndrăznit mai mult decât tine. Mi-am lăsat amprenta asupra acestui pământ atât de adânc, încât va dăinui mai mult decât țărâna ce va rămâne din tine. Viața ta față de a mea e o dâră de melc pe o piatră. O urmă subțire și băloasă de melc, întinsă pe literele de pe monumentul meu.

Cuvintele pe care Dolarhyde le scrisese în jurnal fremătau acum în el.

— Eu sunt Dragonul și tu mă faci *nebun*? Mișcările mele sunt urmărite și înregistrate la fel ca cele ale unei stele. Ai auzit de steaua din 1054? Sigur că nu. Cititorii tăi te urmăresc așa cum urmărește un copil cu degetul o dâră de melc, aceleași raționamente obosite ce se învârt în cerc. Înapoi la craniul tău superficial și la fața ta de cartof precum melcul se întoarce acasă în propria-i mizerie. Înaintea Mea ești un melc în soare. Ești martor la o mare Metamorfoză și nu-ți dai seama de nimic. Ești o furnică pe o placentă. Stă în natura ta să faci un singur lucru bun: să tremuri în fața Mea. Nu frica este ceea ce-mi datorezi, Lounds, tu și alți pișăcioși. Îmi datorezi venerație.

Dolarhyde rămase cu capul în jos, cu degetul mare și arătătorul sprijinindu-și puntea nasului. Apoi plecă din încăpere.

„Nu și-a scos masca, se gândi Lounds. Nu și-a scos masca. Dacă se întoarce fără mască, sunt mort. Doamne, sunt ud tot.”

Roti ochii către ușă și așteptă, ascultând sunetele ce veneau din fundul casei. Când reveni, Dolarhyde avea încă masca pe față. Ducea o cutie cu mâncare și două termosuri.

— Pentru călătoria ta înapoi spre casă, spuse el ridicând un termos. Gheață. O să avem nevoie. Înainte de a pleca, vom face o înregistrare. Atașă un microfon de pătura de lângă obrazul lui Lounds. Repetă după mine.

Înregistrară timp de jumătate de o oră. În cele din urmă spuse:

— Cam asta e tot, domnule Lounds. Ai fost minunat.

— Acum pot să plec?

— Da. Totuși există o modalitate prin care să te ajut să înțelegi mai bine și să ții minte.

Dolarhyde se întoarse cu spatele.

— Vreau să înțeleg. Vreau să știi că apreciez faptul că mă lași să plec. De acum încolo voi fi cinstit, cât se poate de cinstit în tot ce am să fac, crede-mă.

Dolarhyde nu putea să-i mai răspundă: își schimbase proteza. Banda porni din nou.

Rânji către Lounds. Puse mâna pe inima lui Lounds și, aplecându-se mult spre el, ca și cum ar fi vrut să-l sărute, îi smulse cu dinții buzele și le scuipă pe jos.

Capitolul 21

Se crăpa de ziuă la Chicago, un aer greu și un cer cenușiu.

Un paznic ieși din holul sediului *Tattler* și se opri pe marginea trotuarului să fumeze o țigară. Se scarpină la spate. Era singur pe stradă și în liniștea acelei dimineți auzea până și zgomotul semaforului care schimba culorile în vârful dealului, un cvartal mai departe.

La jumătate distanță de la semafor, spre nord, în afara razei vizuale a paznicului, Francis Dolarhyde trebăluia prin dubă în jurul lui Lounds. Aranja pătura ca o glugă, așa încât fața lui Freddy Lounds nu se zărea deloc. Lounds suferea dureri îngrozitoare. Părea năucit, dar mintea îi funcționa în ritm amețitor. Trebuia să țină minte niște lucruri. Pe sub legătura de la ochi, prea întinsă în dreptul nasului, văzu degetele lui Dolarhyde verificând călușul.

Dolarhyde îmbrăcă un halat alb de infirmier, puse un termos în poala lui Lounds și îl coborî din dubă. După ce blocă roțile scaunului și se întoarse să pună rampa de coborâre în mașină, Lounds văzu bara de protecție a mașinii pe sub legătura de la ochi. Se chinui să se întoarcă… Da! Numărul de înmatriculare. O fracțiune de secundă, dar Lounds îl memora.

Mergeau, simți roțile căruciorului care treceau peste îmbinări de asfalt. Un colț și o curbă. Hârtie fâșâind sub roți.

Dolarhyde opri scaunul într-un loc ferit, între o pubelă și un camion. Îi desfăcu legătura de la ochi fără să i-o scoată. Lounds închise ochii. O sticlă de amoniac pe sub nas. Vocea blândă de lângă el:

— Mă auzi? Aproape ai ajuns.

Acum îi luă legătura de la ochi.

— Clipește dacă mă auzi.

Dolarhyde îi deschise ochii cu degetul mare și cel arătător. Lounds îi privi chipul.

— Te-am cam păcălit, spuse Dolarhyde bătând în termos. Nu am păstrat buzele tale la gheață.

Trase pătura brusc și deschise termosul. Lounds se zbătu când simți mirosul de benzină, pielea de pe antebrațe i se jupui, scaunul vechi gemu sub el. Simți benzina rece peste el, vaporii îl înăbușeau. Dolarhyde împinse scaunul spre mijlocul străzii.

— Îți place să fii animalul de casă al lui Graham, Freddiiiiiiiiiii?

Îi dădu foc cu un gest brusc și îl împinse, îl expedie la vale pe stradă spre sediul *Tattler,* în vreme ce roțile scaunului mobil scârțâiau. Paznicul ridică privirea când un răcnet smulse călușul incandescent. Văzu mingea de foc apropiindu-se, sărind prin gropi, lăsând în urmă-i fum, scântei și flăcări ca niște aripi, reflexii frânte alunecând în vitrinele magazinelor. Căruciorul deraie de pe traseu, se lovi de o mașină parcată și se răsturnă în fața clădirii, o roată învârtindu-se în gol și flăcări printre spițe, brațele cuprinse de foc ridicându-se în poziția de luptă a arșilor.

Paznicul se refugie în hol. Se întrebă dacă va exploda, dacă trebuie să se depărteze de ferestre. Declanșă alarma de incendiu. Ce altceva putea să facă? Înșfăcă extinctorul de pe perete și privi afară. Nu explodase încă. Paznicul se apropie precaut prin fumul dens de deasupra trotuarului și în cele din urmă pulverizează spumă peste Freddy Lounds.

Capitolul 22

Conform planului inițial, Graham trebuia să părăsească apartamentul-capcană din Washington la 5:45, înainte de traficul de vârf de dimineață. Crawford îl sună în timp ce se bărbierea.

— Bună dimineața.

— Nu prea bună, spuse Crawford. Zâna Măseluță l-a prins pe Lounds la Chicago.

— La dracu', nu!

— N-a murit încă și cere să-ți vorbească.

— Mă duc.

— Ne vedem la aeroport. Zborul United 245. Pleacă peste patruzeci și cinci de minute. Te poți întoarce în timp util pentru capcană.

•

Agentul special Chester de la Biroul FBI din Chicago se întâlni cu ei la Aeroportul O'Hare. Ploua torențial. Chicago e un oraș obișnuit cu sirenele. Mașinile din fața lor se dădeau la o parte neîncrezătoare, în timp ce Chester conducea pe autostradă cu lumina roșie sclipind intermitent în ploaia care cădea neîntrerupt. Ridică glasul astfel încât să acopere sunetul sirenei:

— Poliția din Chicago spune că a fost săltat în garajul lui. Informațiile pe care le dețin sunt la mâna a doua. Nu prea ne iubește lumea pe aici.

— Ce-a dezvăluit din acțiunile noastre?

— Tot, capcanele, absolut tot.

— Lounds a apucat să-l vadă?

— Nu avem o descriere. Poliția din Chicago a dat în consemn general un număr de înmatriculare cu șase sute douăzeci.

— L-ați căutat pe Bloom?

— Am vorbit doar cu soția lui, Jack. Doctorul Bloom e la spital, astăzi dimineață a fost operat de bilă.

— Minunat, zise Crawford.

Chester opri sub copertina spitalului. Se întoarse în scaun.

— Jack, Will, înainte să urcați… am auzit că dementul l-a făcut zdrențe pe Lounds. Ar trebui să vă așteptați la ce e mai rău.

Graham dădu din cap. Pe drum încercase neîncetat să-și reprime speranța că Lounds va muri înainte de sosirea lor, ca să nu mai fie obligat să-l vadă. Coridorul Centrului de Arși Paege era impecabil de curat. Un medic înalt, cu o față stranie, nu știai dacă e tânăr sau bătrân, le făcu semn să plece de lângă șirul de oameni de la ușa lui Lounds.

— Arsurile domnului Lounds sunt fatale, spuse doctorul. Pot doar să-i alin durerea, asta fac. A inspirat flăcări și esofagul și plămânii sunt compromiși. Este posibil să nu-și mai recapete cunoștința. Ar fi o binecuvântare. Dacă și-o recapătă, poliția mi-a cerut să-i scot tubul de respirație din gură ca să poată răspunde eventual la întrebări. Am fost de acord – dar numai pentru puțin timp. În acest moment terminațiile lui nervoase sunt anesteziate de foc. Îl așteaptă dureri cumplite dacă apucă să trăiască până îi trece anestezia asta. Vreau să fie clar, am spus și poliției: voi întrerupe orice întrebări dacă el îmi cere să îl sedez. Ați înțeles?

— Da, răspunse Crawford.

După ce făcu un semn cu capul ofițerului de pază, își prinse mâinile la spate și se îndepărtă ca o egretă ce pășește solemn prin mlaștină.

Crawford îl privi pe Graham.

— Crezi că poți să-l vezi?

— Da. Doar eu i-am pregătit pe cei de la SWAT.

Lounds fusese așezat în pat cu capul ridicat pe o pernă. Părul și urechile îi dispăruseră, iar compresele de pe ochi țineau loc pleoapelor carbonizate. Gingiile îi erau pline de

băsici. Asistenta de lângă el mută suportul de perfuzie pentru a-i permite lui Graham să se apropie. Lounds mirosea ca un grajd incendiat.

— Freddy, sunt Will Graham.

Lounds își întinse gâtul pe pernă.

— E o mișcare reflexă, nu e conștient, spuse asistenta.

Tubul de plastic introdus în esofagul ars și umflat, ca să poată respira, hârâia în același ritm cu aparatul de respirație artificială. Un sergent, palid la față, ședea într-un colț cu un reportofon și o mapă pe genunchi, iar Graham nici nu-l observă până când acesta deschise gura și spuse:

— Lounds a pronunțat numele dumneavoastră în camera de urgență înainte de a i se pune tubul.

— Erai acolo?

— Am ajuns mai târziu. Dar am înregistrat ce a spus. Le-a dat pompierilor un număr de înmatriculare. A leșinat și a rămas inconștient în ambulanță, dar și-a revenit un minut, la urgență, când l-au resuscitat. Niște oameni de la *Tattler* au urmărit ambulanța – erau și ei acolo. Am o copie după caseta înregistrată de ei.

— Vreau să o ascult.

Detectivul umblă la reportofon.

— Cred că ar fi mai bine să folosiți căștile, spuse el.

Apăsă buton. Graham auzi voci, zgomot de rotile, „… înăuntru, acolo”, o ușă lovindu-se de targă, o tuse oribilă și o voce croncănind dintr-o gură fără buze:

— *„Jâna Aselută.*

— Freddy, l-ai văzut? Cum arată, Freddy?

— *Wendy*? *Rog Wendy. Gaam de ină. Cuva aia om stia. Gaam de ină. Cuva aia om pus mana mine poză ca elam anial de cas. Wendy*?

Un horcăit. Vocea unui doctor:

— Gata. Trebuie să ajung la el. La o parte. Acum.”

Asta fusese tot. Graham stătea aplecat deasupra lui Lounds în timp ce Crawford asculta banda.

— Verificăm numărul de înmatriculare, spuse detectivul. Ați înțeles ce spunea?

— Cine e Wendy? întrebă Crawford.

— Gagica aia de pe culoar. Blonda cu țâțe. Vrea să-l vadă. Nu știe nimic.

— De ce n-o lași să intre? întrebă Graham fără să se uite la ceilalți.

— Fără vizitatori.

— Omul e pe moarte.

— Credeți că nu știu? Sunt aici de la șase fără un sfert, pe mă-sa. Scuză-mă, soră.

— Ia o pauză, spuse Crawford. Puțină cafea, spală-te cu apă rece pe față. Nu poate să spună nimic. Dacă spune, se înregistrează pe casetă.

— Da, mi-ar prinde bine.

Când detectivul plecă, Graham îl lăsă pe Crawford la marginea patului și se apropie de femeia de pe culoar.

— Wendy?

— Da.

— Dacă ești sigură că vrei să vezi ce e înăuntru, vino cu mine.

— Vreau. Poate ar trebui să mă pieptăn.

— Nu mai contează acum, spuse Graham.

Când detectivul se întoarse, nu încercă să o dea afară. Wendy de la Wendy City ținea în mână degetele înnegrite ale lui Lounds și îl privea fără să clipească. El se mișcă o dată, înainte de amiază.

— O să fie bine, Roscoe, spuse ea. O să ne distrăm de minune.

Lounds tresări încă o dată și muri.

Capitolul 23

Căpitanul Osborne, de la Brigada Omucideri a Poliției din Chicago, avea o față cenușie și ascuțită ca a unei vulpi sculptate de piatră. Pe biroul lui era un exemplar din *Tattler.* Nu invită pe niciunul dintre ei să ia loc.

— Cu Freddy Lounds nu ați pus la cale nimic la Chicago?

— Nu, el urma să vină la Washington, spuse Crawford. Avea bilet de avion rezervat. Sunt sigur că ați verificat.

— Da. Ieri a plecat de la birou pe la unu jumate. A fost săltat din garajul de acasă pe la două fără zece.

— Ați găsit ceva deosebit în garaj?

— Cheile lui împinse sub mașină. Nu există supraveghetor pentru garaj, ci o ușă cu telecomandă, dar de câteva ori le-a făcut figuri și au renunțat la sistem. Nimeni n-a văzut nimic. Expresia asta a ajuns la ordinea zilei. Verificăm mașina.

— Vă putem ajuta?

— O să aveți rezultatele când sunt gata. Acum nu prea ai chef de vorbă, Graham. În ziar ai spus vrute și nevrute.

— Nici eu n-am auzit mare lucru de la tine, deși trăncănești întruna.

— Ești nervos, domnule căpitan? interveni Crawford.

— Eu? De ce? Localizăm o convorbire pentru voi și arestăm un nenorocit de reporter de știri. N-aveți nimic contra lui, dimpotrivă. Ați făcut nu știu ce aranjament cu el din cauza căruia a fost flambat în fața clădirii ziarului. Acum toate celelalte ziare l-au adoptat de parcă ar fi fost pruncul lor. Acum avem și noi în Chicago o crimă comisă de Zâna Măseluță. Minunat. „Zâna Măseluță în Chicago.” Până la miezul nopții o să avem șase cazuri de împușcături la domiciliu, tipul vine acasă beat, nevasta aude un zgomot, ia

arma, poc! Zâna Măseluță s-o fi simțit bine la Chicago, poate vrea să rămână să se mai distreze puțin.

— Avem două opțiuni: să ne batem ca chiorii între noi, să alertăm Procuratura Generală și șeful Poliției Statelor Unite, stârnim tot rahatul, sau ne înțelegem între noi ca să-l prindem pe ticălos. Era operațiunea condusă de mine și știu că s-a ales praful. Vi s-a întâmplat așa ceva în Chicago? Nu vrem să ne certăm. Vrem să-l prindem și să ne întoarcem la casele noastre.

Osborne mută niște obiecte pe birou, un suport de creioane, o poză cu un copil cu mutră de vulpe în uniformă de fanfară. Se lăsă pe spate pe scaun, țuguie buzele și lăsă să-i scape un oftat din adâncul sufletului:

— În momentul ăsta îmi doresc doar o cafea. Vreți și voi?

— Eu aș vrea, spuse Crawford.

— Și eu, adăugă Graham.

Osborne le dădu două pahare de plastic. Arătă către niște scaune.

— Zâna Măseluță nu putea să-l transporte pe Lounds decât într-o dubă sau o camionetă, spuse Graham.

Osborne încuviință dând din cap.

— Numărul de înmatriculare pe care l-a văzut Freddy Lounds a fost furat de pe o dubă de reparații TV din Oak Park. Formatul ăla de număr se emite special pentru dube sau camionete, deci e clar. A înlocuit numărul de pe duba de reparații cu un alt număr, ca să nu se descopere șmecheria prea repede. Isteț băiat. Un lucru știm sigur: a furat numărul de la duba TV cândva după opt treizeci, în dimineața zilei de ieri. Șoferul dubei a pus benzină și a plătit cu cartea de credit. Băiatul de la benzinărie a notat numărul real al dubei, deci trebuie să fi fost furat după aceea.

— Nimeni n-a văzut o dubă sau o camionetă? întrebă Crawford.

— Nimic. Paznicul de la *Tattler* n-a văzut nimic. Ar putea să arbitreze concursuri de lupte libere la cât de puține

vede. Pompierii au venit primii la *Tattler.* Căutau un incendiu. Acum vorbim cu cei care au lucrat peste noapte în vecinătatea sediului *Tattler și* cu oamenii din zona în care a lucrat tipul de la TV. Poate l-a văzut cineva pe nebun furând numărul.

— Aș vrea să mai văd scaunul o dată, spuse Graham.

— E în laboratorul nostru. O să-i chem, spuse Osborne și făcu o pauză. Freddy Lounds avea vână, trebuie să-i recunoaștem acest merit. Să țină minte numărul de înmatriculare în halul în care era! Ați ascultat ce zicea la spital?

Graham dădu din cap.

— Nu vreau să pun sare pe rană, dar țin să mă asigur că am auzit același lucru. Cum v-a sunat vouă?

Graham cită monoton:

— „Zâna Măseluță. Graham e de vină. Curva aia de om știa. Graham e de vină. Curva aia de om a pus mâna pe mine în poză de parcă eram animal de casă."

Osborne nu-și dădea seama ce simțea Graham. Îi puse o altă întrebare:

— Vorbea despre poza cu tine și cu el din *Tattler*?

— Trebuia s-o facem.

— De unde i-a venit ideea să vorbească despre poza asta?

— M-am ciorovăit de mai multe ori cu Lounds.

— Dar în fotografie părea că sunteți foarte apropiați. Zâna Măseluță omoară mai întâi animalele de companie, nu?

— Ai ghicit.

Individul ăsta cu mutra lui de vulpe cioplită în piatră are o minte brici, gândi Graham.

— Păcat că nu l-ați urmărit și pe Lounds.

Graham nu replică.

— Lounds trebuia să fie cu noi când Zâna Măseluță avea să vadă ziarul, spuse Crawford.

— Spusele lui mai înseamnă ceva pentru voi, ceva de care ne putem agăța?

Graham se întoarse cu picioarele pe pământ și trebui să-și repete în minte întrebarea lui Osborne ca să-i poată răspunde:

— Din ceea ce ne-a spus Freddy Lounds știm că Zâna Măseluță a văzut ziarul înainte să se ocupe de el, corect?

— Corect.

— Dacă pornim de la ideea că *Tattler* l-a stârnit, nu vi se pare că a pus totul la punct într-un timp extraordinar de scurt? Ziarul a ieșit de la tipografie luni noaptea, el a ajuns la Chicago și a furat numere de mașină, marți cândva, și marți după-masă s-a ocupat de Lounds. Ce vă spune asta?

— Că a văzut ziarul mai devreme, că stă prin apropiere, spuse Crawford. L-a văzut ori aici, la Chicago, ori în altă parte, luni noaptea. Să nu uităm că aștepta mesajul de la Lecter.

— Ori era deja aici, ori a venit cu mașina de la o distanță convenabilă, spuse Graham. Așa se face că l-a pus pe Lounds în scaunul ăla vechi și masiv cu rotile pe care nu l-ar fi putut lua în avion – nici măcar nu e pliant. Și nu cred că a venit aici cu avionul, s-a apucat să fure numere și a pornit în căutarea unui scaun vechi cu rotile. Scaunul trebuie să fie al lui – cu unul nou n-ar fi putut face ce a făcut.

Graham se ridică în picioare, răsucea șnurul de la jaluzele, îi făcea noduri, privind zidul de cărămidă al galeriei de aerisire.

— L-a adus cu el sau l-a văzut de dinainte și știa de unde să-l ia.

Osborne dădu să pună o întrebare, dar expresia lui Crawford îl atenționa să aștepte. Graham continua să facă noduri.

— L-a văzut de dinainte…, murmură Crawford.

— Mda, răspunse Graham. Îți poți da seama cum… ideea a pornit de la scaunul cu rotile. Văzându-l și gândindu-se la el. Așa îi vin ideile când se gândește cum să-și execute victimele. Cred că a fost o priveliște de neuitat… Freddy Lounds în flăcări rulând pe stradă în scaunul cu rotile.

— Crezi că a stat să privească?

— Poate. Oricum și-a imaginat scena când s-a hotărât cum să-l pedepsească.

Osborne îl privi pe Crawford. Crawford avea dreptate. Osborne știa că acesta are dreptate, raționamentul lui trebuia dus mai departe.

— Dacă avea scaunul sau îl văzuse tot timpul… putem să întrebăm pe la aziluri, propuse Osborne.

— Era perfect pentru imobilizarea lui Lounds, spuse Graham.

— Pentru multă vreme. A lipsit cincisprezece ore și douăzeci și cinci de minute, cu aproximație, spuse Osborne.

— Dacă voia doar să-l lichideze pe Freddy Lounds, putea să o facă în garaj, spuse Graham. Putea să-i dea foc în mașină. A vrut să stea de vorbă cu el, să-l facă să sufere.

— Ori în dubă, ori în altă parte, zise Crawford. Ținând cont de durată, cred că l-a dus într-un loc anume.

— Într-un loc sigur. Dacă îl înfofolea bine, nu ar fi sărit în ochi intrând și ieșind cu el dintr-un azil, spuse Osborne.

— Gândiți-vă la mizerie, spuse Crawford. Trebuia să facă și curățenie acolo după aceea. Deci avea scaunul, acces la dubă și un loc sigur ca să-l „prelucreze”… Ar putea fi… acasă la el?

Telefonul lui Osborne sună. Mormăi ceva în receptor.

— Ce?… Nu, nu vreau să vorbesc cu *Tattler*… Bine, dar să nu fie rahaturi… Căpitan Osborne, da… La ce oră? Cine a răspuns prima dată – la centrală? Scoate-o din centrală, te rog. Mai spune-mi o dată… trimit pe cineva în cinci minute.

Osborne privi gânditor telefonul după ce închise.

— Secretara lui Freddy Lounds a primit un telefon acum cinci minute, spuse el. Jură că era vocea lui Lounds. Zicea ceva, ea n-a înțeles prea bine, „… puterea Marelui Dragon Roșu”. Doar atât a înțeles.

Capitolul 24

Doctorul Frederick Chilton stătea pe coridorul din fața celulei lui Hannibal Lecter, flancat de trei infirmieri solizi. Unul ținea o cămașă de forță și legături pentru picioare, celălalt un spray paralizant. Al treilea încărca o săgeată tranchilizantă în pușca cu aer comprimat.

Lecter citea un tabel cu niște date la birou și lua notițe. Auzise pașii. Auzi cum se încarcă pușca, dar continuă să citească și nu dădu niciun semn că ar simți prezența lui Chilton. Chilton îi trimisese ziarele la prânz și îl lăsase să aștepte până seara ca să afle ce pedeapsă i se rezerva pentru că îl ajutase pe Dragon.

— Doctore Lecter, spuse Chilton.

Lecter se întoarse.

— Bună seara, doctore Chilton.

Nu păru să sesizeze prezența infirmierilor. Îl privea doar pe Chilton.

— Am venit să-ți iau cărțile. *Pe toate.*

— Înțeleg. Pot să întreb când le voi primi înapoi?

— Depinde de atitudinea ta.

— E hotărârea ta?

— Eu decid sancțiunile și pedepsele.

— Desigur. Will Graham nu ți-ar cere așa ceva.

— Înapoi la plasă și trage asta pe tine, Lecter. Acum! Să nu te mai rog o dată.

— Desigur, doctore Chilton, sper să fie măsura treizeci și nouă – cele de treizeci și șapte mă cam strâng peste piept.

Doctorul Lecter își puse cămașa de forță ca pe un frac. Un infirmier i-o legă la spate printre bare.

— Duceți-l în pat, spuse Chilton.

În timp ce infirmierii goleau rafturile de cărți, Chilton își șterse ochelarii și răsfoi cu un pix prin hârtiile lui Lecter.

Lecter privea din colțul întunecat al celulei. Avea un fel de grație deosebită, în ciuda faptului că mișcările îi erau stânjenite.

— Sub dosarul galben, spuse Lecter calm, este o notă de respingere de la Arhive pentru tine. Mi-a fost adusă din greșeală și am deschis-o fără să mă uit la plic. Îmi cer scuze.

Chilton roși. Îi spuse unui infirmier:

— Ar fi bine să iei și scaunul de pe toaleta domnului Lecter.

Chilton privi tabelul cu date al lui Lecter. Lecter își scrisese vârsta deasupra: patruzeci și unu.

— Și asta ce înseamnă? întrebă Chilton.

— Timp, răspunse Lecter.

•

Șeful de secție Brian Zeller luă valiza curierului și roțile scaunului la laboratorul Analiză Instrumente, mergând într-un ritm care făcea să-i foșnească pantalonii de gabardină. Personalul, rămas din schimbul de zi, cunoștea acest sunet: Zeller se grăbește. Prea multe amânări. Curierul plictisit, zborul lui anulat de la Chicago din cauza vremii și redirecționat spre Philadelphia, mașina pe care o închiriase și o condusese până la laboratorul FBI din Washington.

Laboratorul Poliției din Chicago este eficient, dar nu are aparatura necesară pentru anumite analize. Doctorul Zeller se pregătea să le facă acum.

Lăsă petele de vopsea de pe portiera mașinii lui Lounds la spectrometrul de masă. Beverly Katz, de la Păr și Fibre, luă roțile căruțului și se apucă de lucru împreună cu alți colegi.

Ultima oprire a lui Zeller fu în camera mică și caldă unde Liza Lake era aplecată peste cromatograful cu gaz. Testa cenușa provenind de la un incendiu din Florida, privind cum acul subțire desena linii frânte pe rola de hârtie.

— Gaz de brichetă Ace, spuse ea. Cu ăsta i-a dat foc.

Privise atât de multe mostre, încât nici nu mai era nevoie să consulte catalogul de mostre.

Zeller își luă ochii de la Liza Lake și își reproșă faptul că simțea plăcere venind la biroul ei. Își drese glasul și ridică cele două cutii de vopsea strălucitoare.

— Chicago? întrebă ea.

Zeller dădu din cap afirmativ. Verifică starea cutiilor și sigiliul de pe capace. Într-o cutie era cenușă de pe scaunul cu rotile, în cealaltă un material carbonizat de la Lounds.

— De când stă în cutii?

— De vreo șase ore.

— O să iau proba de deasupra.

Găuri capacul cu o seringă specială, extrase aerul de deasupra și îl injectă direct în cromatograful cu gaz. Reglă aparatul. Pe măsură ce mostra se plimba de-a lungul coloanei de o sută cincizeci de metri a aparatului, acul înregistra pe sulul lat de hârtie.

— Fără plumb… spuse ea. E benzină. Fără plumb. Nu-mi dau seama ce marcă.

Frunzări un catalog cu mostre.

— Încă nu știu marca. Încerc cu pentan și îți voi comunica.

— Bine, spuse Zeller.

Pentanul dizolvă fluidele din cenușă, după care se fragmentează imediat în cromatograf și lasă fluidele pentru analiza fină.

•

Până spre ora unu dimineața, Zeller avea toate datele de care avea nevoie. Liza Lake identificase marca de benzină: Freddy Lounds fusese ars cu un amestec Servco Supreme. O periere atentă a șanțurilor de pe roți scoase la iveală două tipuri de fibră – lână și sintetic. Praful recoltat din șanțurile roților – noroi și mucegai – indica faptul că scaunul fusese depozitat într-un loc rece și întunecat. Celelalte rezultate au fost mai puțin edificatoare. Petele de vopsea nu proveneau de la vopseaua originală, de fabrică. Analiza spectrometrică și compararea cu datele referitoare la vopsele din baza națională duse la concluzia că este un

email Duco fabricat într-un lot de 700 000 de litri în primul trimestru din 1978, disponibil în mai multe lanțuri de magazine.

Zeller sperase să identifice tipul de cărucior și data aproximativă de fabricație.

Trimise rezultatele la Chicago prin telex.

Poliția din Chicago voia rotilele înapoi. O livrare ciudată pentru curier. Zeller puse în geantă rapoartele de laborator, plus corespondența și un pachet care venise pentru Graham.

— Nu sunt Federal Express, bombăni el după ce se asigură că nu-l aude nimeni.

•

Ministerul Justiției are la dispoziție câteva apartamente lângă Judecătoria Districtului 7 din Chicago, unde sunt cazați juriștii și martorii experți în timpul unui proces. Lui Graham i se repartizase un asemenea apartament, vizavi de Crawford. Apăru la nouă seara, obosit și ud. Nu mai mâncase de la micul dejun din avionul dinspre Washington și gândul la mâncare îi repugna. Miercurea cea ploioasă se făcea simțită peste tot. O zi mai proastă ca niciodată.

Acum, că Freddy Lounds murise, părea că el este următorul și Chester îl păzise toată ziua: în garajul lui Lounds, pe trotuarul cu urme de incendiu, din fața sediului *Tattler,* unde ziaristul arsese ca o torță. Cu lumini de bliț care i se aprindeau în față, ca de la stroboscop, spuse presei că este „îndurerat de pierderea prietenului său Freddy Lounds”.

Se duse chiar și la înmormântare, însoțit de agenți federali și de poliție, în speranța că ucigașul va veni să-l vadă pe Graham jelind. Nu simțea nimic anume, doar un fel de greață și câte un val de bucurie grotescă pentru că nu murise ars în locul lui Lounds. Lui Graham i se părea că nu învățase nimic în patruzeci de ani: doar obosise.

Își făcu un martini mare și îl bău în timp ce se dezbrăca. Mai bău unul după duș, în timp ce se uita la știri: „O

capcană a celor de la FBI destinată să prindă Zâna Măseluță s-a întors împotriva lor. Un reporter a murit. Vom reveni cu detalii după publicitate”. La sfârșitul știrilor vorbeau deja despre criminal folosind termenul de „Dragonul”. *Tattler* dăduse totul în vileag. Graham nu era surprins. Ediția de joi avea să se vândă bine.

Își făcu un al treilea martini și o sună pe Molly. Văzuse știrile de la șase și de la zece și citise *Tattler*. Știa de-acum că Graham fusese folosit drept momeală.

— Ar fi trebuit să-mi spui, Will.

— Poate. Dar nu cred.

— Va încerca să te omoare?

— Mai devreme sau mai târziu. Acum i-ar fi foarte greu, fiindcă mă mișc dintr-un loc în altul. Sunt păzit tot timpul și el știe asta.

— Pari cam afumat, ai fost pe la prietenul din frigider?

— Am băut ceva.

— Cum te simți?

— Ca naiba.

— La știri s-a spus că reporterul n-a avut protecția FBI.

— Trebuia să fie cu Crawford când Zâna Măseluță urma să ia ziarul.

— La știri i se spune acum Dragonul.

— Așa își spune el.

— Will, mai e ceva… vreau să-l iau pe Willy și să plecăm de aici.

— Unde?

— La bunicii lui. Nu l-au văzut demult, o să se bucure.

Părinții tatălui lui Willy aveau o fermă în Oregon.

— E urât aici. Știu că e un loc sigur – dar nu prea dormim. Poate m-au speriat lecțiile de tir, nu știu.

— Îmi pare rău, Molly. Nici nu știi cât de rău.

— O să-mi fie dor de tine. Și lui Willy.

Se hotărâse, așadar.

— Când pleci?

— De dimineață.

— Cum rămâne cu magazinul?

— Evelyn vrea să-l țină ea. O să semnez cu angrosiștii pentru toamna asta, doar pentru dobândă, și ea va păstra tot ceea ce câștigă.

— Câinii?

— Am rugat-o să-i cheme pe cei de la protecția animalelor. Îmi pare rău, dar poate altcineva o să aibă grijă de ei.

— Molly, eu…

— Dacă aș ști că stând aici aș împiedica să ți se întâmple vreun rău, aș face-o. Nu te pot ajuta cu nimic dacă mai rămân, Will. Odată plecați, o să ai grijă doar de tine. Iar eu n-am de gând să port pistolul ăsta toată viața.

— Du-te în Oakland și omoară-ți timpul cu meciurile din prima ligă, să nu te plictisești.

Nu dorise să spună asta. Tăcerea se prelungea cam mult.

— Bine, te sun eu, spuse ea, sau mai bine mă suni tu acolo.

Graham simți că se rupe ceva înăuntrul lui. Se sufocă.

— O să sun la birou să aranjeze ei toate cele necesare pentru plecare. Ai făcut rezervările?

— Nu pe numele meu. M-am gândit că ziarele…

— Bine. Bine. O să trimit pe cineva să vă conducă. Nu va trebui să vă îmbarcați la poartă. Ieșiți din Washington fără să afle nimeni. Pot să fac asta? Lasă-mă să o fac. La cât pleacă avionul?

— Nouă patruzeci. Cursa American 118.

— Bine. La opt și jumătate… În spatele Institutului Smithsonian. Lasă mașina în parcare. Persoana trimisă de mine o să mimeze că-și ascultă ceasul și o să-l ducă la ureche când coboară din mașină, da?

— Bine.

— Schimbați la O’Hare? Pot să vin…

— Nu. La Minneapolis.

— Oh, Molly. Poate vin să vă iau de la ferma aia când se termină nebunia asta.

— Ar fi frumos.

Foarte frumos.

— Ai destui bani?

— Am făcut un transfer de la bancă.

— Ce?

— Iau banii la aeroport. Stai liniștit.

— O să-mi fie dor de tine.

— Și mie, dar va fi la fel ca acum. Prin telefon, distanța nu mai contează. Willy te salută.

— Salută-l și pe el din partea mea.

— Ai grijă, dragule.

Nu-i mai spusese niciodată dragule. Nu-i păsa de nume noi; dragule, Dragonul Roșu.

Ofițerul de noapte de la Washington se arătă bucuros să facă pregătirile pentru călătoria lui Molly. Graham își lipi fața de geamul rece și privi cum fâșii de ploaie biciuie traficul abia auzit de sub el, cum strada trece brusc de la cenușiu la culori tari în lumina orbitoare a fulgerelor. Pe geam rămase o amprentă de frunte, nas, buze și bărbie. Molly pleca. Ziua se terminase și nu-i rămânea decât noaptea și vocea fără buze care îl acuza. Femeia lui Lounds îl ținuse pe muribund de mână, ce mai rămăsese din mâna aceea, până se terminase tot. În urechi îi răsuna vocea robotului: „Bună ziua, sunt Valerie Leeds. Îmi pare rău că nu pot să vă răspund acum…”

— Și mie îmi pare rău, spuse Graham.

Graham își umplu iar paharul și se așeză la masa de lângă fereastră, privind scaunul gol din fața lui. Privi până când spațiul gol de pe scaunul din fața lui închipui o formă omenească, alcătuită din întuneric și firicele de praf ce pluteau în aer. Încercă să distingă un chip. Nu se mișca, nu avea materialitate, o siluetă fără chip, dar îl fixa cu o atenție cât se poate de reală.

— Știu că e greu, spuse Graham.

Era foarte beat.

— Trebuie să te oprești. Nu mai omorî pe nimeni până reușim să te prindem. Dacă tot simți nevoia să faci ceva, la naiba, vino după mine dacă vrei. Nu-mi pasă, mi se rupe. O să fie mai bine după aia. Acum au niște medicamente bune, îți alungă coșmarurile. Îți taie impulsurile acelea nebune. Ajută-mă puțin. Molly a plecat, bătrânul Freddy Lounds e mort. Am rămas doar noi doi.

Se întinse peste masă cu mâna pregătită să atingă silueta aceea, dar ea dispăruse.

Graham puse capul pe masă, cu obrazul pe braț. Vedea amprenta lăsată de chipul lui pe fereastra dinspre stradă la lumina fulgerelor, o față pe care se târau picături. O față fără ochi. O față pe care se târau picături de ploaie.

Graham încercase din răsputeri să-l înțeleagă pe Dragon. Uneori, în liniștea din casele victimelor, înseși spațiile prin care Dragonul se mișcase încercau să-i vorbească. Alteori Graham se simțea aproape de el. Un sentiment pe care îl cunoștea de la alte anchete: senzația oribilă că el și Dragonul fac aceleași lucruri în diverse momente ale zilei, că existau paralele în detaliile cotidiene ale vieții lor. Undeva, Dragonul mânca, se spăla, dormea în același timp cu el. Graham încerca să-l cunoască. Să-l vadă îndărătul probelor de laborator, al rapoartelor de poliție, să-i prindă fața adevărată, încerca foarte tare, cât de tare putea.

Dar pentru a începe să-l înțeleagă pe Dragon, pentru a auzi cum cad picăturile reci în întunericul ce-l înconjoară pe acesta, pentru a vedea lumea prin ochelarii lui roșii, Graham trebuia să vadă lucruri pe care nu le-ar putea vedea niciodată, ar fi trebuit să zboare prin timp…

Capitolul 25

Springfield, Missouri, 14 iunie 1938

Marian Dolarhyde Trevane, obosită și în plin travaliu, coborî dintr-un taxi la City Hospital. Vântul fierbinte îi biciuia gleznele cu praful drumului în timp ce urca scările. Geamantanul arăta mai bine decât rochia lălâie din material nesifonabil, la fel și poșeta de seară din plasă pe care și-o apăsa pe pântecul ca un balon. În poșetă avea șaizeci de cenți, în burtă pe Francis Dolarhyde.

Îi spuse funcționarului de la internări că o cheamă Betty Johnson – o minciună. Mai spuse că soțul ei este muzician, dar nu știe unde se află, ceea ce era adevărat. Fu trimisă la secția de caritate a maternității. Nu o privi pe niciuna dintre pacientele de lângă ea, ci doar șirul de tălpi de vizavi. Peste patru ore fu dusă în sala de nașteri, unde se născu Francis Dolarhyde. Obstetricianul remarcă faptul că arăta „mai degrabă a iepure decât a pui de om”, un alt adevăr. Se născuse cu fisuri bilaterale în buza superioară și în palatul moale și palatul tare. Partea centrală a cavității bucale era neancorată și ieșea în afară. Nasul era plat.

Medicii au ajuns la concluzia că nu ar fi fost indicat să-l arate mamei imediat după naștere. Așteptau să vadă dacă supraviețuiește fără aport de oxigen. Îl puseră într-un pătuț, undeva în fundul sălii de nou-născuți, cu spatele la fereastra de vizionare. Respira, dar nu se putea hrăni. Nu putea să sugă cu palatul crăpat.

Plânsetul lui din prima zi nu era continuu ca al unui nou-născut dependent de heroină, dar la fel de pătrunzător. În după-amiaza celei de-a doua zile nu mai scotea decât un scâncet slab. Când se schimbă tura la trei după-amiaza, o umbră impozantă întunecă pătuțul: Prince Easter Mize, 130

de kilograme, femeie de serviciu și ajutor la maternitate, stătea cu brațele încrucișate la piept și îl privea. În cei douăzeci și șase de ani de experiență cu nou-născuți văzuse cam treizeci și nouă de mii de micuți. Acesta avea să trăiască dacă era hrănit.

Prince Easter nu primise niciun semn de la Domnul că ar trebui să lase să moară acest copil. Se îndoia că lucrurile stăteau altfel cu personalul medical. Scoase din buzunar un capac de cauciuc prin mijlocul căruia ieșea un tubuleț curbat de sticlă. Puse capacul la o sticlă cu lapte. Cu o singură mână mare ținu copilul și îi sprijini capul. Îl ținu la piept până îi simți bătăile inimii. Apoi îl întoarse și îi băgă tubul pe gât. El înghiți cam cincizeci de grame și adormi.

— Așa, făcu ea.

Îl puse în pat și se întoarse la strânsul scutecelor.

•

În a patra zi, asistentele au mutat-o pe Marian Dolarhyde Trevane într-o rezervă. Pe policioara de deasupra chiuvetei era un buchet de nalbe, într-o vază de porțelan, rămase de la fosta ocupantă a rezervei: florile ținuseră destul de bine.

Marian era o fată frumoasă. Fața umflată, ca la lăuze, începea să revină la normal. Îl privi pe doctor când el începu să-i vorbească, ținând o mână pe umărul ei. Simțea un miros puternic de săpun pe mâna lui și se gândea la ridurile pe care le avea la colțurile ochilor până să-și dea seama ce îi spune. Apoi închise ochii și nu îi mai deschise până când aduseră copilul. În cele din urmă întoarse capul și îl privi. Închiseră ușa când răcni. Apoi îi administrară un sedativ.

În a cincea zi părăsi spitalul singură. Nu știa încotro să meargă. Acasă nu se putea întoarce: maică-sa îi spusese clar și răspicat că nu mai avea ce căuta acasă.

Marian Dolarhyde Trevane număra pașii dintre stâlpii de iluminat. O dată la trei stâlpi se oprea și se așeza pe valiză ca să se odihnească. Măcar avea valiza. În fiecare oraș era o

casă de amanet lângă autogară. Aflase acest lucru când călătorise cu soțul ei.

În 1938, Springfield nu era ceea ce s-ar putea numi un centru pentru chirurgie plastică. În Springfield trăiai cu fața cu care te-ai născut. Un chirurg de la City Hospital își dădu toată silința pentru Francis Dolarhyde, împingând înăuntru partea frontală a gurii cu o bandă elastică, apoi unind crestăturile buzei cu o grefă tehnică, ieșită din uz în zilele noastre. Rezultatele estetice nu erau de invidiat. Chirurgul se ostenise să se documenteze asupra problemei și decisese, corect, că operația de reparare a palatului tare trebuia să aștepte până când copilul împlinea cinci ani. O intervenție prematură ar fi putut determina o dezvoltare anormală a feței. Un dentist din oraș se oferi să facă un obturator, care se atașa de palatul copilului, permițându-i să se hrănească fără să-i intre laptele în nas. Un an și jumătate copilul a stat la Casa de Copii din Springfield, după care a fost trimis la orfelinatul Morgan Lee Memorial.

Părintele S.B. „Buddy” Lomax conducea orfelinatul. Fratele Buddy i-a adunat pe ceilalți copii și le-a spus că Francis are buză de iepure, dar că nu trebuie să-l strige niciodată așa. Fratele Buddy le sugeră să se roage pentru el.

•

În anii următori, mama lui Francis Dolarhyde învață să aibă grijă de ea.

Marian Dolarhyde își găsi în St. Louis un post de dactilografă pentru unul dintre reprezentanții Partidului Democrat. Cu ajutorul lui reuși să anuleze căsătoria cu absentul domn Trevane. În procedurile de anulare nu se făcea referire la existența unui copil.

Nu mai păstrase nicio legătură cu mama ei. („Nu eu te-am pus să te coți cu irlandezul ăla jegos”, fuseseră cuvintele de despărțire ale doamnei Dolarhyde către Marian când fata plecase de acasă cu Trevane.)

Fostul soț o sună o dată la birou. Treaz și spășit, îi spuse că revenise pe drumul cel bun și se interesă dacă el, Marian și copilul, „pe care nu avusese bucuria să-l cunoască”, ar putea începe o nouă viață împreună. Părea lefter.

Marian îi spuse că pruncul se născuse mort și închise telefonul. La scurt timp apăru beat la pensiunea unde locuia Marian, cu o valiză în mână. Când ea îi ceru să plece, el spuse că era vina ei că li se dusese de râpă căsnicia și copilul se născuse mort. Și nici nu credea că e al lui. Într-un acces de furie, Marian îi spuse lui Michael Trevane ce fel de copil avea și se oferi să i-l dea, amintindu-i că în familia lui existau două cazuri cu asemenea malformații. Îl alungă în stradă și îi spuse să nu o mai caute niciodată. Nu o mai căută. Dar după niște ani, beat și înciudat de soțul bogat și viața îmbelșugată a lui Marian, o sună pe mama ei.

Îi spuse doamnei Dolarhyde despre copilul diform și dădu vina pe dinții ei strâmbi, spunând că defectul ereditar provenea din familia Dolarhyde. O săptămână mai târziu, un tramvai din Kansas îl tăie pe Michael Trevane în două.

Când Trevane îi spuse doamnei Dolarhyde că Marian avea un fiu, femeia rămase trează toată noaptea. Înaltă și slabă în balansoarul ei, bunica Dolarhyde privea fix focul din șemineu. Spre dimineață începu să se legene încet, semn că luase o hotărâre. După o vreme, la etaj, în casa cea mare, se auzi o voce spartă care striga în somn. Podeaua de deasupra bunicii Dolarhyde scârțâi când niște pași călcând greu se îndreptară către baie. O bufnitură puternică în tavan – cineva căzuse – și vocea spartă scoase un strigăt de durere.

Bunica Dolarhyde nu își luă ochii de la foc. Începu să se legene tot mai tare și, cu timpul, strigătele la etaj se stinseră.

•

La sfârșitul celui de-al cincilea an al vieții sale, Francis Dolarhyde avu parte de primul și singurul vizitator la orfelinat. Zăcea în duhoarea stătută din cantină când veni

un băiat și îl conduse în biroul fratelui Buddy. Îl aștepta acolo o femeie înaltă, între două vârste, foarte pudrată, cu părul strâns într-un coc. Avea o față foarte albă, iar părul cărunt avea tente de galben, ca și ochii și dinții. Ceea ce îl izbi pe Francis și ceea ce avea să-și amintească întotdeauna: femeia zâmbi încântată când îl privi. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Și nici nu avea să se mai întâmple.

— Dumneaei este bunica ta, îi spuse fratele Buddy.

— Bună, spuse ea.

Fratele Buddy îl șterse la gură cu mâna lui lungă.

— Salut-o și tu pe bunica ta, haide.

Francis învățase să spună câte ceva acoperindu-și nările cu buza de sus, dar la formule de salut nu prea se pricepea. Reuși un „uuna” după îndelungi sforțări.

Bunica păru și mai încântată de el.

— Poți să spui „bunica”?

— Încearcă să spui „bunica”, insistă fratele Buddy.

B-ul de la începutul cuvântului îl doborî. Ochii i se umplură de lacrimi.

O viespe bâzâia și se izbea de tavan.

— Lasă, spuse bunica. Pariez că un băiat mare ca tine poate să-și spună numele. Haide, spune-i bunicii cum te cheamă.

Fața copilului se lumină. Băieții mai mari îl ajutaseră, învățându-l să-și pronunțe aproape corect numele. Voia să facă impresie bună. Se concentră:

— *Față piz'ă.*

•

Trei zile mai târziu, bunica Dolarhyde îl luă pe Francis de la orfelinat acasă. Începu să facă exerciții de pronunție. Se concentrară asupra unui singur cuvânt: „Mama”.

•

La doi ani de la anularea căsătoriei, Marian Dolarhyde îl cunoscu și se căsători cu Howard Vogt, un avocat de succes, cu legături solide cu camarila politică din St. Louis și ce mai

rămăsese din sistemul mafiot al lui Pendergast în Kansas City.

Vogt era văduv și avea trei copii, era un bărbat ambițios și deschis, cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Marian Dolarhyde. Nu ura nimic pe lume în afară de ziarul *Post-Dispatch* din St. Louis care îl luase la bani mărunți în scandalul voturilor din 1936, iar în 1940 dejucase încercarea partidului de a fura postul de guvernator al statului.

În 1943 soarta începuse din nou să-i surâdă lui Vogt. Candida cu tam-tam electoral pentru forumul legislativ și fusese menționat ca posibil delegat la apropiata convenție constituțională a statului. Marian era o gazdă folositoare și atrăgătoare și Vogt îi cumpărase o casă frumoasă, cu lambriuri de lemn, pe strada Olive, perfectă pentru organizarea de dineuri. Francis Dolarhyde era doar de o săptămână la bunică-sa când aceasta îl luă cu ea să-l vadă și fiică-sa. Bunica nu văzuse niciodată casa acesteia. Servitoarea care îi deschise ușa nu o cunoștea.

— Sunt doamna Dolarhyde, spuse ea dând-o la o parte pe femeie.

Combinezonul îi ieșea de sub fustă la spate cam opt centimetri. Îl conduse pe Francis într-o sufragerie mare, cu șemineu.

— Cine a venit, Viola? se auzi vocea unei femei de la etaj.

Bunica puse mâna pe obrazul lui Francis. El simți mirosul mănușii reci de piele. O șoaptă precipitată:

— Du-te la mama, Francis. Du-te la mama. Fugi!

Îl luă de umeri și îl împinse către scări. Băiatul urcă repede până pe palier, de unde se întoarse să o privească. Ea îl încuraja să meargă mai departe printr-un gest al bărbiei. Se îndreptă pe culoarul ciudat, până la ușa deschisă a dormitorului. Maică-sa ședea la masa de toaletă, verificându-și machiajul într-o oglindă luminată. Se pregătea pentru o întrunire a membrilor partidului și prea mult ruj n-ar fi dat bine. Era cu spatele la ușă.

— *Ama,* șuieră Francis cum fusese învățat, străduindu-se să pronunțe corect. *Amă.*

Marian văzu un chip în oglindă.

— Dacă îl cauți pe Ned, să știi că n-a venit încă de la…

— *Amă.*

Păși în lumina necruțătoare. Marian auzi de jos vocea mamei sale, care cerea un ceai. Căscă ochii și încremeni. Nu se întoarse. Stinse lumina de la masa de toaletă și dispăru din oglindă. În camera întunecată scoase un geamăt ușor care se frânse într-un hohot de plâns. Plângea pentru ea, plângea pentru el.

•

După aceea, bunica îl luă pe Francis la toate întrunirile politice, explicându-le tuturor participanților cine era și de unde venea. Îl învățase să salute și să spună „bună” tuturor, deși nu exersaseră cuvântul acasă. Domnul Vogt a pierdut alegerile cu o diferență de opt sute de voturi.

Capitolul 26

În casa bunicii, noua lume a lui Francis Dolarhyde era o pădure de picioare cu vene varicoase. La venirea lui Francis, bunica Dolarhyde se ocupa deja de trei ani de azilul de bătrâni. Banii începuseră să fie o problemă de la moartea soțului ei, în 1936; fusese crescută ca o doamnă și nu se pricepea deloc la afaceri.

Nu rămăsese decât cu o casă mare și cu datoriile făcute de soțul ei. Nici nu putea fi vorba de pensiune. Casa era prea izolată ca să aibă succes ca pensiune. Fusese amenințată cu evacuarea.

Anunțul din ziar despre căsătoria lui Marian cu influentul domn Howard Vogt i se păruse o mană cerească. Îi scrisese lui Marian în repetate rânduri, dar nu primise niciun răspuns. De fiecare dată când telefona, servitoarea îi spunea că doamna Vogt este plecată.

În cele din urmă acceptă cu amărăciune propunerea autorităților locale de a lua în grijă bătrâni fără niciun fel de venituri, lipiți pământului. Pentru fiecare dintre ei primea o sumă de la primărie și, din când în când, niște cecuri de la rudele ce puteau fi depistate de autorități. Fusese greu financiar înainte să înceapă să vină și pacienți din familii din clasa mijlocie, care plăteau separat pentru îngrijiri. Și nu avusese niciun ajutor din partea lui Marian în tot acest timp, deși Marian ar fi putut să o ajute.

Acum Francis se juca pe podea prin pădurea de picioare, folosind piese de Mah Jongg pe post de mașinuțe pe care le împingea printre membrele diforme ca niște rădăcini noduroase.

Doamna Dolarhyde reușea să îi țină curați pe bătrâni, dar ajungea la disperare pentru că nu reușea să-i facă să nu-și piardă încălțările din picioare. Bătrânii ședeau toată ziua în

sufragerie și ascultau un radio. Doamna Dolarhyde adusese și un acvariu, iar un sponsor o ajutase să pună linoleum peste parchet, măsură de precauție justificată de incontinența inevitabilă a bătrânilor.

Ședeau unul lângă altul pe canapele și în scaunele cu rotile ascultând radioul, privind cu ochii lor decolorați peștii din acvariu, uitându-se în gol, sau urmărind în minte ceva ce văzuseră cu mult timp în urmă.

Francis avea să-și amintească mereu târșâitul picioarelor pe linoleum în zilele de caniculă când toată lumea era agitată, mirosul de roșii și varză înăbușite de la bucătărie, mirosul bătrânilor ca niște hălci de carne puse la uscat la soare. Și radioul mergând fără încetare cu aceleași texte publicitare:

Ce bucurie, ce bucurie mare
Rinso face rufele albe și strălucitoare.

Francis petrecea mai tot timpul în bucătărie, pentru că prietena lui era acolo. Bucătăreasa, Queen Mother Bailey, era fiica unor servitori ai familiei răposatului domn Dolarhyde. Câteodată îi aducea lui Francis o prună în buzunarul de la șorț și îl numea „Micuțul oposum visător”. În bucătărie era cald și bine. Dar Queen Mother Bailey pleca acasă noaptea…

Decembrie 1943

Francis Dolarhyde, acum în vârstă de cinci ani, era întins în pat în camera lui de la etaj. Era întuneric. Draperiile erau trase și prin țesătura lor se contura trandafirul japonez. Nu putea să spună „japonez”. Voia să facă pipi. Îi era frică să se ridice pe întuneric.

O strigă pe bunica.

— *Aaaima. Aaaima.*

Ca un pui de țap. Strigă până obosi.

— *Tte llog, aaaima.*

Se scăpă pe el, simți fierbinte pe picioare și sub fund și după aceea rece, cămașa lipindu-i-se de piele. Nu știa ce să facă. Respiră adânc și se întoarse cu fața la ușă. Nu i se întâmplă nimic. Puse piciorul pe podea. Se ridică în întuneric, cu pijamaua lipită de picioare, obrajii arzând. Fugi spre ușă. Clanța îl lovi deasupra ochiului. Căzu, se ridică și fugi în jos pe scări, scârțâind cu degetele pe balustradă. În camera bunicii. Se vârî în pat lângă ea, sub pătură, acum era cald. Rămase lipit de ea. Bunica nervoasă, încordată, cu spatele drept lângă obrazul lui, cu vocea sâsâită:

— N-am văsut assa seva nisiodată…

Un clămpănit pe noptieră, în vreme ce-și căuta placa dentară, alt clămpănit când și-o puse în gură.

— N-am văzut niciodată un copil mai dezgustător și mai murdar ca tine. Dă-te jos, dă-te jos din pat.

Aprinse veioza. El stătea pe covor și tremura. Ea își plimbă degetul mare peste sprânceana unde se lovise copilul. Când își retrase mâna, văzu sânge pe deget.

— Ai spart ceva?

Clătină din cap atât de repede încât niște picături de sânge săriră pe cămașa de noapte a bunicii.

— Sus. Du-te!

Întunericul îl înghiți în timp ce urca scările. Nu putea să aprindă luminile. Bunica tăiase scurt cordoanele de la lămpi ca să ajungă doar ea la ele. Nu voia să se întoarcă în patul ud. Rămase multă vreme în întuneric, ținându-se cu mâinile de tăblia de la picioare. Gândi că n-o să vină. Chiar și cele mai întunecate colțuri ale încăperii știau că n-o să vină.

În cele din urmă veni, smucind cordonul plafonierei, cu brațele pline de cearșafuri. Nu scoase o vorbă cât timp schimbă așternuturile. Îl înșfacă de braț și îl târî pe culoar până la baie. Lampa era deasupra oglinzii și trebui să se ridice pe vârfuri ca să o aprindă. Îi dădu o cârpă de spălat, rece și umedă.

— Dă-ți cămașa jos și șterge-te.

Simți mirosul de leucoplast și văzu strălucirea foarfecii de croitorie tăind o bucată de leucoplast. Bunica îl săltă de pe capacul vasului de toaletă și îi obloji rana.

— Ei, și acum fii atent, spuse ea.

Ținea foarfecă de croitorie sub burtica lui rotundă și simți fierul rece.

— Uită-te.

Îl luă de ceafă și îl aplecă să-și vadă penisul micuț pe lama de jos a foarfecii deschise. Apropie lamele foarfecii până începu să-l ciupească.

— Vrei să ți-o tai?

Încercă să o privească, dar ea îi apăsa capul în jos. Se smiorcăi și pe burtică îi căzu salivă.

— Vrei?

— Nu, *Aaima.* Nu, *Aaima.*

— Mă jur, dacă mai murdărești o dată patul, ți-o tai. Înțelegi?

— *Hda, Aaima.*

— Poți să găsești closetul și pe întuneric și poți să te așezi pe el ca un băiat cuminte ce ești. Acum du-te la culcare.

•

La două noaptea se stârni vântul, suflând cald dinspre sud-est, făcând să se lovească una de alta crengile merilor uscați, răscolind frunzele celor verzi. Vântul trimise o ploaie caldă pe o latură a casei unde dormea Francis Dolarhyde, acum în vârstă de patruzeci și doi de ani. Stătea pe o parte și își sugea degetul, cu părul umed de transpirație, lipit de frunte și ceafă.

Acum se trezește. Își ascultă răsuflarea în întuneric și clipește repede. Degetele îi miros ușor a benzină. Are vezica plină. Pipăie pe noptieră după paharul cu proteza. Dolarhyde își pune totdeauna proteza înainte de a se ridica din pat. Acum pornește spre baie. Găsește closetul pe întuneric și se așază pe el ca un băiat cuminte ce e.

Capitolul 27

Schimbarea petrecută în comportamentul bunicii s-a văzut prima dată în iarna lui 1947, când Francis avea opt ani. Nu mai mânca împreună cu Francis în camera ei. S-au mutat în sala comună, unde prezida masa bătrânilor. De mică fusese crescută să fie o gazdă cât mai primitoare și acum scoase clopoțelul de argint, îl șterse și îl puse lângă farfuria ei.

Buna desfășurare a unei mese, servirea promptă, întreținerea conversației, încurajarea celor timizi și punerea în evidență a calităților unora în fața celorlalți necesită o abilitate diplomatică deosebită pe care, din nefericire, astăzi nu se mai pune mult preț. În tinerețe, bunica fusese foarte pricepută în această privință. Acum eforturile ei la masă făceau mai fericite serile celor doi sau trei bătrâni care mai vorbeau coerent.

Francis ședea pe scaunul gazdei, la începutul aleii de capete care se mișcau în sus și în jos în timp ce bunica trezea amintirile celor care mai aveau așa ceva. Se arătă foarte interesată de luna de miere din Kansas City a doamnei Floder, rememoră de câteva ori febra galbenă cu domnul Eaton și ascultă cu o expresie politicoasă sunetele neinteligibile ale celorlalți.

— Nu-i așa că e interesant, Francis? întrebă ea și sună din clopoțel pentru felul următor.

Mâncarea consta din niște carne pasată și legume pe care bunica o împărțea în feluri diferite spre disperarea ajutorului de la bucătărie.

La masă nu erau luate în seamă niciodată micile stângăcii. Cu un sunet de clopoțel și un gest în mijlocul propoziției rezolva situațiile dificile ale celor care vărsaseră

din farfurie, adormiseră sau uitaseră de ce se aflau la masă. Bunica ținea doar atâția angajați câți își putea permite.

Pe măsură ce sănătatea bunicii se deteriora, pierdea din greutate și putea să îmbrace rochii în care nu mai încăpuse de mult. Unele erau elegante. Trăsăturile și coafura o făceau să semene cu George Washington de pe bancnota de un dolar.

În primăvară, începuse să-și piardă din maniere. Prezida la masă și nu permitea nimănui să o întrerupă când povestea despre copilăria ei din St. Charles, evocând chiar momente foarte personale pentru a le oferi exemple demne de urmat lui Francis și celorlalți.

Era adevărat că în 1907 bunica se bucurase de un sezon de baluri în care fusese declarată cea mai frumoasă și fusese invitată la balurile mai selecte de peste râu, în St. Louis.

Aceste povestiri aveau un „scop didactic” pentru toată lumea, spunea ea, privindu-l țintă pe Francis, care încrucișase picioarele sub masă.

— Am crescut într-o perioadă în care se făceau prea puține pentru corectarea micilor defecte lăsate de natură, spuse ea. Aveam piele fină și păr frumos, și exploatam la maximum aceste avantaje. Datorită unui efort de voință și dispoziției mele optimiste, am reușit să nu mă las complexată de dinții mei – și am făcut-o atât de bine, încât au devenit parte a șarmului meu. Nu i-aș fi schimbat pentru nimic în lume.

Nu avea încredere în doctori, explică ea pe îndelete, dar la un moment dat devenise evident că, din cauza problemelor cu gingiile, își va pierde dinții. A apelat la unul dintre cei mai renumiți dentiști din zonă, doctorul Felix Bertl, un elvețian. „Dinții elvețieni” ai doctorului Bertl erau la mare modă printre cei înstăriți. Avea un cabinet foarte frumos, spunea bunica. Cântăreții de operă care se temeau că proteza le va afecta tonalitatea vocii, actorii și alte personalități publice veneau și de la San Francisco să-și

aranjeze dantura. Dr. Bertl putea să reproducă întocmai dinții naturali ai pacientului și experimentase diverși compuși și efectul lor asupra rezonanței bucale.

După ce îi terminase proteza, dinții ei arătau la fel ca înainte. Nu își pierduse nimic din șarmul ei unic, spunea cu un zâmbet înțepat. Scopul didactic al acestei povestiri i-a scăpat lui Francis până când a aflat că nu va mai avea parte de nicio operație până nu va fi în stare să și-o plătească singur.

Francis rezista prin ritualul acesta al cinei doar pentru că după aceea urma ceva ce el aștepta cu mare nerăbdare: soțul lui Queen Mother Bailey venea în fiecare seară să o ia cu căruța trasă de catâri, pe care o folosea la transportul lemnelor de foc. Dacă bunica avea treabă sus, Francis se plimba cu căruța pe calea de acces până la drumul principal.

Aștepta toată ziua venirea serii. Se suia în căruță lângă Queen Mother, bărbatul ei înalt și sfrijit fiind abia vizibil în întuneric, roțile de fier ale căruței se hurducau cu zgomot pe pietriș, iar hățurile scoteau clinchete. Doi catâri, cafenii și uneori murdari de noroi, cu coamele ridicate ca niște perii, își bălăbăneau cozile peste crupe. Miros de transpirație și pânză de bumbac fiartă, tutun și harnașamente calde. Uneori se simțea miros de fum când domnul Bailey dădea foc pentru a elibera terenul de vegetație pentru viitoare culturi, alteori, când lua pușca la el, Francis vedea niște animale, iepuri sau veverițe, întinse pe burtă în căruță ca și cum ar fugi.

Nu vorbeau niciodată când mergeau pe drum; domnul Bailey li se adresa numai catârilor. Zdruncinatul căruței îl împingea plăcut pe Francis într-unul sau altul dintre cei doi soți. Îl lăsau la marginea drumului spre cămin și el promitea că se întoarce direct acasă și privea cum se îndepărtează lumina felinarului de la căruță. Îi auzea vorbind în depărtare. Câteodată Queen Mother îl făcea pe soțul ei să

râdă și râdea împreună cu el. Pe Francis îl liniștea râsul lor: știa că nu fac haz de el.

Mai târziu avea să-și schimbe însă părerea în privința asta…

•

Ocazionala parteneră de joacă a lui Francis era fiica unui arendaș care locuia la trei câmpuri depărtare. Bunica o lăsa să vină să se joace pentru că o amuza să o îmbrace în hainele pe care le purtase Marian când era mică.

Era un copil roșcat, fără vlagă, de cele mai multe ori prea obosit ca să se mai joace. Într-o după-amiază toridă de iunie, plictisită să caute gândaci în ograda păsărilor, fetița îi ceru lui Francis să-i arate cocoșelul.

Într-un cotlon, ascuns între coteț și un gard care îi ferea de privirile indiscrete de la geamurile de jos ale casei, Francis îi arătă ce voia ea să vadă. Ea făcu la rândul ei același lucru, rămânând cu chiloții de bumbac în vine. În timp ce Francis se apleca să vadă mai bine, de după colț apăru un pui fără cap, zburătăcind și ridicând praful. Fata făcu un salt înapoi când pasărea o stropi cu sânge pe picioare.

Francis se ridică brusc, cu pantalonii încă în vine. Queen Mother Bailey veni de după colț, încercând să prindă puiul și îi văzu.

— Uite ce e, băiete, spuse ea calm, acum, că ai văzut ce voiai să vezi, mergi în treaba ta. Găsește-ți ceva mai bun de făcut, ca orice copil, și nu-ți mai da jos nădragii. Mai bine m-ai ajuta să prind puiul. Și tu, fato.

Jena copiilor dispăru repede în vreme ce alergau după pui. Dar bunica văzuse totul de la o fereastră de sus…

•

Bunica o privi pe Queen Mother intrând în casă. Copiii se îndreptară spre coteț. Bunica așteptă cinci minute, apoi se duse tiptil după ei. Trânti ușa de perete și îi găsi strângând pene pentru pălării.

Pe fată o trimise acasă și pe Francis îl luă în casă. Îi spuse că îl va trimite din nou la orfelinatul fratelui Buddy după ce îl va pedepsi.

— Du-te sus. Du-te în camera ta, dă-ți pantalonii jos și așteaptă-mă să iau o foarfecă.

Stătu ore întregi în cameră, întins pe pat fără pantaloni, agățându-se disperat de cearșaf și așteptând să apară foarfeca. Așteptă până se stinseră sunetele cinei și auzi scârțâitul căruței cu lemne și fornăitul catârilor. Soțul lui Queen Mother venise să o ia acasă. Adormi cândva spre dimineață și se trezi tremurând. Așteptă mai departe. Bunica nu veni. Poate uitase. Așteptă și zilele următoare, înfiorându-se de fiecare dată când își amintea. Avea să aștepte mereu.

Începu să o evite pe Queen Mother Bailey. Nu îi vorbea și nu îi explica de ce se supărase pe ea. Greșea crezând că ea îi spusese bunicii ce se întâmplase în ograda păsărilor. Acum era convins că râsetele pe care le auzise pe când privea lumina felinarului dispărând în depărtare erau pe seama lui. Era convins că nu mai putea avea încredere în nimeni. Îi era greu să adoarmă liniștit când îl copleșeau toate aceste gânduri. Îi era greu să stea liniștit într-o noapte cu atâta lumină răspândită de lună.

Francis știa că bunica avea dreptate. O jignise. O făcuse să-i fie rușine de el. Toată lumea trebuia să afle ce făcuse – chiar și cei de peste râu, din St. Charles. Nu era supărat pe bunica. Știa că o iubea foarte mult. El voia să facă bine. Își imagină că hoții sparg casa și el o apără pe bunica și ea își retrage vorbele:

— Francis, până la urmă nu ești un copil al diavolului. Ești băiețelul meu cuminte.

Se gândi că un hoț intră în casă cu gândul să-i arate bunicii cocoșelul. Cum ar putea să o apere Francis? Era prea mic să țină piept unui hoț mare.

Se tot gândi. În cămară era satârul lui Queen Mother. Îl ștergea cu hârtie de ziar după ce omora un pui. El ar fi

trebuit să aibă grijă de satâr. Doar era responsabilitatea lui. Avea să lupte cu frica lui de întuneric. Dacă o iubește într-adevăr pe bunica, el ar trebui să fie cel care stârnește frică în întuneric. Nu hoțul.

Se furișă până jos și găsi satârul atârnând în cui. Avea un miros ciudat, ca al chiuvetei după ce scurgea sângele puilor în ea. Era ascuțit și greutatea lui îi dădea un sentiment de siguranță.

Se duse cu satârul în camera bunicii ca să se asigure că nu e niciun hoț acolo.

Bunica dormea. Era foarte întuneric, dar el știa exact unde e bunica. Dacă ar fi fost vreun hoț, l-ar fi auzit respirând, așa cum o auzea și pe bunica. Ar ști unde îi este beregata la fel de bine cum știa unde este beregata bunicii: puțin mai jos de locul unde se auzea respirația.

Dacă ar fi vreun hoț, l-ar surprinde cât ai clipi. Ar ridica satârul deasupra capului cât ai clipi. Francis călcă pe papucul bunicii de lângă pat. Satârul se legănă în întuneric și se atinse de abajurul metalic al veiozei.

Bunica se întoarse în pat și plescăi. Francis rămase locului încremenit. Brațele îi tremurau din pricina efortului de a ține satârul sus. Bunica începu să sforăie. Iubirea pe care o simțea Francis pentru bunică-sa acum depășea orice limite. Se târî afară din cameră. Se pregătise să o apere pe bunica. Trebuia să facă ceva. Nu îi mai era teamă de casa întunecată, dar simți cum aceasta îl sufoca.

Ieși pe ușa din spate și se opri în noaptea luminată puternic de lună, rămase cu fața în sus, gâfâind de parcă ar fi putut inspira lumina aceea.

În albul ochilor lui dați peste cap se reflecta discul minuscul și strâmb al lunii mari de deasupra, ce se rotunji când ajunse în centrul pupilei ochilor fixați asupra astrului nopții.

Iubirea creștea în el și se învârtoșă insuportabil în nădragi, și nu știa cum s-o domolească. Porni spre coteț, grăbi pasul, simți pământul rece sub picioare, satârul rece

lovindu-i-se de picior, o rupse la fugă până când trăi emoția exploziei…

•

În timp ce se spăla la pompa din ograda orătăniilor, pe Francis îl încercă un fel de plăcută alinare și liniște cum nu mai simțise niciodată. Orbecăise până atunci ca să descopere că pacea era nesfârșită și pretutindeni în jurul lui.

Ceea ce nu tăiase bunica din pură bunătate, el descoperi că se afla încă acolo unde trebuia, ca un fel de răsplată, pe când își spălă sângele de pe picioare și de pe burtă. Mintea îi era limpede și calmă. Trebuia să scape în vreun fel de cămașa de noapte. Mai bine o ascundea sub sacii din afumătoare.

•

Bunica fu foarte nedumerită când descoperi puiul mort. Spuse că nu părea să fie opera unei vulpi. O lună mai târziu, Queen Mother găsi încă unul când se duse să adune ouăle. A treia oară găsi unul cu capul tăiat.

Bunica relată la cină că era pe deplin convinsă că acele fapte abominabile fuseseră comise de „un fost angajat” care avea ciudă pe ei. Spunea că apelase la ajutorul șerifului.

Francis ședea fără să scoată un sunet la locul lui, închizând și deschizând pumnul ca și când puiul ar mai fi clipit printre degete. În unele nopți se ținea de cocoșel să se asigure că nu i-l tăiase bunica. În unele nopți când se ținea de cocoșel avea impresia că puiul clipea printre degete.

•

Starea bunicii se degrada rapid. Era din ce în ce mai irascibilă și servitorii nu o mai suportau și plecau. Deși la bucătărie lucrurile mergeau bine, se amesteca și în treburile bătrânei Queen Mother. Queen Mother, care lucrase toată viața pentru familia Dolarhyde, era singura care mai rămăsese din personalul de dinainte.

Cu obrajii roșii din pricina căldurii din bucătărie, bunica mișuna neobosită de la o treabă la alta, lăsând adesea

mâncăruri pe jumătate făcute, care nu mai ajungeau pe masă niciodată. Improviza mâncăruri din resturi în timp ce legumele putrezeau în pivniță. În același timp, în mod paradoxal, ajunsese fanatică în legătură cu risipa. Redusese cantitățile de săpun și înălbitor pentru rufe până când cearșafurile rămâneau cenușii.

În noiembrie angajă cinci femei de culoare să aibă grijă de cămin. Niciuna nu rezistă prea mult.

Bunica era furioasă în seara în care plecă ultima din ele. Umbla țipând prin casă. Intră în bucătărie și văzu că Queen Mother lăsase un pumn de făină pe planșetă după ce frământase un aluat. În aburul și căldura din bucătărie, cu jumătate de oră înainte de cină, se duse la Queen Mother și o pălmui. Queen Mother scăpă polonicul din mână, șocată. Izbucni în lacrimi. Bunica se pregătea să îi mai dea o palmă. O palmă mare și rozalie o îmbrânci:

— Să nu faci asta *niciodată.* Nu mai ești în toate mințile. Chiar dacă nu mai ești în toate mințile, să nu mai îndrăznești să faci asta *niciodată.*

Urlând și ocărând-o, bunica răsturnă, să-și verse nervii, o oală mare cu supă care se vărsă pe plită sfârâind. Se duse în camera ei și trânti ușa. Francis o auzi blestemând și aruncând de pereți cu lucrurile prin cameră. Nu mai ieși până a doua zi.

Queen Mother curăță locul și dădu de mâncare bătrânilor. Își luă puținele lucruri într-un coș, puloverul și căciula împletită, îl căută pe Francis, dar nu îl găsi. Era în căruță când îl văzu stând pe verandă. Francis o văzu cum coboară și vine la el:

— Micuțule oposum, eu trebuie să plec. Nu mă mai întorc. Sironia de la magazin o să o cheme pe mama ta. Dacă ai nevoie de mine până vine mama ta să te ia, mă găsești acasă.

Își retrase obrazul de la atingerea ei. Domnul Bailey îndemnă catârii să o ia din loc. Francis privi lumina felinarului îndepărtându-se. O mai privise și altă dată cu

sentimentul amar că Queen Mother îl trădase. Acum nu îi mai păsa. Era fericit. O lumină palidă de gaz pierind în depărtare. Nu se compara cu luna. Se întrebă cum ar fi să ucidă un catâr.

•

Marian Dolarhyde Vogt nu veni când o chemă Queen Mother Bailey. Veni abia două săptămâni mai târziu, chemată de șeriful din St. Charles. Ajunse după-amiaza târziu, într-un Packard de dinainte de război. Purta mănuși și pălărie. Ajutorul de șerif o opri la capătul aleii și îi spuse:

— Doamnă Vogt, mama dumneavoastră a sunat la noi pe la prânz, spunând că un angajat o fură. Când am ajuns aici, să mă scuzați, dar vorbea aiurea. Casa era neîngrijită. Șeriful s-a gândit să vă chemăm pe dumneavoastră mai întâi, mă înțelegeți… fiindcă domnul Vogt e o personalitate a comunității locale…

Marian îl înțelese cum nu se poate mai bine. Domnul Vogt era responsabil cu domeniul public în St. Louis și nu era tocmai în grațiile partidului.

— Din câte știu, nu a mai văzut nimeni cum arată casa, spuse ajutorul de șerif.

Marian își găsi mama dormind. Doi bătrâni mai ședeau încă la masă și își așteptau prânzul. O femeie ieși în chiloți în curtea din spate.

Marian îi telefonă soțului:

— Cât de des se inspectează locurile astea?… N-ar trebui să fi văzut casa… nu știu *dacă* s-au plâns rudele, nu cred că oamenii ăștia au rude… Nu. Tu vezi-ți de treaba ta. Adu niște negri. Trimite-mi niște negri… Și pe doctorul Waters. Mă descurc eu cu problemele de aici.

Doctorul și un infirmier ajunseră în patruzeci și cinci de minute, urmați de un camion în care erau servitoarea lui Marian și alți cinci servitori. Marian, doctorul și infirmierul se aflau în camera bunicii când Francis se întoarse de la școală. Francis o auzea pe bunica blestemând. Când o aduseră în fața casei într-un scaun cu rotile, avea ochii

sticloși și un pansament la încheietura mâinii. Fața îi era boțită și stranie fără proteză. Și brațul lui Marian fusese bandajat: bunica o mușcase.

Bunica plecă în mașina doctorului, pe bancheta din spate, lângă infirmier. Francis o privi îndepărtându-se. Încercă să îi facă un semn cu mâna, dar lăsă brațul să cadă. Echipa de curățenie organizată de Marian frecă podelele și aerisi casa, spălă o cantitate enormă de rufe și îi îmbăie pe bătrâni. Marian lucră cot la cot cu ei și le dădu o masă frugală.

Intră în vorbă cu Francis doar ca să-l întrebe ce mai face. Apoi trimise acasă echipa și chemă autoritățile locale. Doamna Dolarhyde avusese un atac cerebral, le explică ea.

Era întuneric când veniră asistenții sociali să-i ia pe bătrâni într-un autobuz de școală. Francis se gândi că îl vor lua și pe el. Dar nu se pomeni nimic despre soarta lui.

În casă rămaseră doar Francis și Marian. Ea ședea la masă, cu capul în mâini. El ieși și se urcă într-un măr sălbatic. În cele din urmă Marian îl strigă. Făcuse o valiză cu lucrușoarele lui.

— Trebuie să vii cu mine, spuse ea în drum spre mașină. Urcă. Nu pune picioarele pe banchetă.

Plecară cu Packardul. În spatele lor, scaunul cu rotile rămăsese în curte. Nu s-a făcut tam-tam. Autoritățile locale și-au exprimat regretul față de accidentul suferit de doamna Dolarhyde, pentru că se îngrijea foarte bine de bătrâni. Imaginea familiei Vogt rămase intactă. Pe bunica o internară într-un sanatoriu particular de boli psihice. Aveau să treacă paisprezece ani până ce Francis va reveni în casa bunicii.

•

— Francis, ei sunt fratele și surorile tale vitrege, îi spuse maică-sa.

Erau în bibliotecă.

Ned Vogt avea doisprezece ani, Victoria treisprezece și Margaret nouă. Ned și Victoria se uitară unul la altul.

Margaret se uită în jos. Lui Francis i s-a dat o cameră la etajul servitorilor. De la alegerile dezastruoase din ’44 nu își mai permiteau cameristă și încăperea rămăsese goală. L-au înscris la Școala primară Potter Gerard, foarte aproape de casă și la mare distanță de Școala episcopală la care învățau ceilalți frați vitregi ai lui.

Aceștia îl ignorară total în primele zile, dar la sfârșitul primei săptămâni Ned și Victoria o luară pe scara servitorilor să-i vadă camera de sus. Francis îi auzi șoptind minute întregi înainte de a apăsa pe clanță. Când văzură că ușa era încuiată, Ned spuse:

— Deschide ușa.

Francis o deschise. Nu mai schimbară nicio vorbă cu el în timp ce îi cotrobăiau printre lucruri și prin dulap. Ned Vogt deschise sertarul de la masa de toaletă și scoase cu două degete lucrurile pe care le găsi: batiste cu monograma F.D., un degetar pentru chitară, o insectă strălucitoare într-o sticluță de medicamente, un exemplar din *Baseball Joe* din colecția „Descoperă lumea” care se udase cândva și se încrețise, și o urare de însănătoșire semnată „Colega ta, Sarah Hughes”.

— Ce-i ăsta? întrebă Ned.

— Un degetar.

— La ce se folosește?

— La chitară.

— Ai tu chitară?

— Nu.

— Atunci la ce-ți trebuie? întrebă Victoria.

— Îl fololea tata.

— Nu înțeleg ce zice. Ce-ai spus? Fă-l să mai spună o dată, Ned.

— A zis că a fost al lui taică-său.

Ned își suflă nasul într-o batistă și o puse la loc în sertar.

— Au venit să ia poneii azi, spuse Victoria.

Ședea pe patul îngust. Ned se așează lângă ea, cu spatele la perete, cu picioarele pe pătură.

— Am rămas fără ponei, spuse Ned. Și fără casa de vacanță de la lac. Știi de ce? Vorbește odată, bastard mic ce ești!

— Tata nu se simte prea bine și nu mai câștigă atâția bani cât ar trebui, spuse Victoria. În unele zile nu se duce deloc la birou.

— Știi de ce se simte rău, bastard mic ce ești? întrebă Ned. Și vorbește omenește să înțeleg și eu.

— Bunica spune că bea el. Acum priceput?

— Se simte rău din cauza feței tale pocite, zise Ned.

— Tot de-aia a pierdut și alegerile, spuse Victoria.

— Afară, ieșiți, strigă Francis.

Când se întoarse să deschidă ușa, Ned îl lovi cu piciorul în spate. Francis încercă să-și ducă mâinile în dreptul rinichilor, gest care îi salvă degetele pentru că Ned începuse să-l lovească în burtă.

— O, Ned. O, Ned, interveni Victoria.

Ned îl luă de urechi pe Francis și îl duse la oglindă.

— De-aia se simte rău!

Ned îl izbi cu fața de oglindă.

— De-aia se simte rău!

Poc cu fața în oglindă.

— De-aia se simte rău!

Poc cu fața în oglindă. Oglinda se umplu de sânge și muci. Ned îi dădu drumul și Francis se așeză pe podea. Victoria îl privi cu ochii holbați, mușcându-și buza de jos. Îl lăsară acolo. Fața lui Francis era mânjită de sânge și salivă. Ochii îi erau plini de lacrimi. Dar nu plânse.

Capitolul 28

O ploaie cum numai la Chicago se dezlănțuie răpăia în noapte peste prelata de deasupra mormântului deschis al lui Freddy Lounds. Tunetul parcă îl lovea în moalele capului pe Will Graham, care și așa simțea cum îi bubuie creierul în timp ce bătea drumul între masă și pat, unde coșmarurile îl pândeau de sub pernă.

Casa veche de pe colina din St. Charles, ținând piept vântului, geme prelung, parcă la unison cu răpăitul ploii în geamuri și bubuitul tunetului. Scările scârțâie în noapte. Domnul Dolarhyde coboară scările, cu chimonoul foșnind pe trepte, cu ochii cârpiți, încercând să se dezmeticească din somn.

Are părul ud și pieptănat îngrijit. Și-a frecat unghiile, înaintează alene, foarte, foarte atent ca și cum ar duce o ceașcă ce stă să dea pe dinafară.

Pelicula de film lângă proiector. Doi subiecți. Alte role îngrămădite în coșul de gunoi pentru ars. Au mai rămas două, alese din zecile de filme de familie pe care le-a copiat la laborator și le-a adus să le vadă acasă.

Așezat confortabil în fotoliul rabatabil, cu o tavă cu fructe și brânză alături, Dolarhyde se pregătește să urmărească imaginile.

Primul film prezintă un picnic din week-end-ul de 4 Iulie. O familie arătoasă: trei copii, tatăl, cu gât de taur, umblând cu degetele lui groase în borcanul cu murături. Și mama.

Cea mai bună imagine cu ea este la un meci de softball cu copiii vecinilor. Numai cincisprezece secunde cu ea; vine de la baza a doua, se așază în fața aruncătorului cu picioarele depărtate, pregătită să țâșnească în orice direcție, sânii apărându-i în decolteul puloverului când se apleacă. O trecere enervantă a imaginii la un copil care manevrează

bâta. Iarăși femeia, mergând către bază. Pune piciorul pe perna pe care o folosesc drept bază. Mușchii coapsei i se încordează.

Iarăși și iarăși privește Dolarhyde cadrele cu femeia. Piciorul pe bază, șoldul înainte, mușchii coapsei încordați sub șortul din material de jeans.

Oprește imaginea pe acest ultim cadru. Femeia și copiii ei. Sunt murdari și obosiți. Se îmbrățișează și un câine li se gudură la picioare.

Un tunet înspăimântător face să zăngăne cristalele din vitrina înaltă a bunicii. Dolarhyde se întinde să ia o pară.

Al doilea film are mai multe secvențe. Titlul, *Casa Nouă,* este scris cu bănuți pe un carton de imprimat, deasupra unei pușculițe în chip de purceluș, sparte. Prima secvență începe cu tatăl care dă jos panoul pe care scrie „De vânzare”. Îl ridică și se întoarce către cameră cu un zâmbet jenat. Are buzunarele pantalonilor scoase și întoarse pe dos.

O secvență mai lungă, aparatul se mișcă necontrolat în mâna celui care filmează, cu mama și copiii stând pe trepte. E o casă frumoasă. Urmează o secvență la piscină. Un copil, cu capul cam mic, aleargă în jurul unei trambuline, lăsând urme ude de picioare pe gresie. Niște capete în apă. Un câine mic înoată spre o fată, cu urechile lipite de ceafă, cu botul săltat. I se vede albul ochilor. Mama, în apă, se ține de scară și se uită spre aparat. Părul ei negru și ondulat are lucirile blănii de animal. Pieptul rotund lucește umed deasupra sutienului, picioarele călcând apa.

Noapte. Un cadru cam neclar, din cauza expunerii proaste, prezintă drumul de la piscină spre casa luminată, luminile se reflectă în apa bazinului.

Distracție de familie în interior. Cutii și ambalaje peste tot. Un cufăr vechi pe care nu apucaseră să-l ducă în pod. Fata cea mică încearcă hainele bunicii. Are pe cap o pălărie mare cu flori. Tatăl e pe canapea. Pare puțin băut. Probabil că tatăl ține camera acum. Imaginile sunt cam mișcate.

Mama e la oglindă, încercând și ea pălăria. Copiii se învârt în jurul ei, băieții fac haz pe seama vechiturilor. Fata o privește atent pe mamă, închipuindu-și că așa va arăta când va fi mare.

Un prim-plan. Mama se întoarce și pozează spre cameră cu un zâmbet larg, cu o mână după ceafă. E foarte drăguță. La gât are o camee.

Dolarhyde oprește imaginea. Derulează filmul înapoi de multe, foarte multe ori: femeia se întoarce de la oglindă și zâmbește iarăși și iarăși.

Absent, Dolarhyde ia filmul cu meciul de softball și îl aruncă în coșul de gunoi. Scoate rola din proiector și privește eticheta lipită de firma Gateway pe cutie: Bob Sherman, Star Route 7, cutia poștală 603, Tulsa, Oklahoma.

A, se ajunge ușor cu mașina.

Dolarhyde ține filmul în palmă și îl acoperă cu cealaltă mână, ca și cum ar fi fost o creatură micuță ce încearcă să se elibereze. Părea că i se izbește de palmă ca un greiere.

Își amintește stângăcia și graba dovedite de el în casa familiei Leeds când s-au aprins luminile în cameră. A trebuit să se ocupe de doamna Leeds înainte să aprindă luminile pentru filmare.

De data asta vrea un scenariu într-un ritm mai lent. Ar fi nemaipomenit să se vâre între cei care dorm cu aparatul de filmat pornit, și să se răsfețe puțin. Apoi poate să-i ucidă pe întuneric, să se ridice în capul oaselor între ei, juisând fericit.

Poate să facă asta doar cu un film cu infraroșii și știe de unde să-l ia.

Lumina proiectorului e încă aprinsă. Pentru Dolarhyde, care ține filmul în palme, pe ecranul gol se perindă alte imagini în geamătul prelung al vântului.

Nu simte dorință de răzbunare, numai Iubire și gândurile Gloriei ce va veni, pe când inimile care bat tot mai slab și mai repede, ca pașii ce se pierd topindu-se în liniște.

El întinzându-și aripile în poziție heraldică. El întinzându-și aripile, plin de Iubire, familia Sherman primindu-l.

Trecutul nu se vede deloc în urma lui; doar Gloria ce va veni. Nu se gândește la casa mamei lui. De fapt, amintirile lui conștiente din perioada aceea sunt surprinzător de puține și neclare.

Cândva, în jurul vârstei de douăzeci de ani, amintirile despre casa mamei lui s-au cufundat în întuneric, lăsând doar o dâră în mintea lui. Știa că nu locuise acolo decât o lună. Nu își amintea că fusese exilat din casa aceea pentru că spânzurase pisica Victoriei. Una dintre puținele imagini pe care le mai reținea era cea a casei, cu toate luminile aprinse, văzută din stradă, într-un amurg de iarnă în timp ce el se întorcea de la Școala primară Potter Gerard către pensiunea unde fusese exilat, la mai bine de un kilometru și jumătate depărtare.

Își amintea mirosul din biblioteca familiei Vogt, ca un pian abia deschis, când maică-sa îl primea acolo să-i dea lucrurile pentru vacanță. Nu își amintea mutrele cu ochii holbați de la ferestrele de sus pe când el se îndepărta pe trotuarul înghețat, în vreme ce darurile ținute sub braț parcă îl ardeau, trezindu-i furia, în vreme ce pășea grăbit către un loc care exista doar în mintea lui și nu avea nicio legătură cu St. Louis.

Avea de acum unsprezece ani și trăia fantezii intense și foarte active, iar când povara Iubirii lui devenea de nesuportat, o lăsa să se reverse. Omora animale de casă, dar avea mare grijă să nu fie prins, cântărind detașat consecințele. Animalele erau așa de blânde încât nu trebuia să facă decât un efort fizic neglijabil. Autoritățile nu au făcut niciodată legătura între el și stropii de sânge de pe pardoselile murdare ale garajelor.

La patruzeci și doi de ani nu își mai amintea nimic din toate acestea. Nici nu se mai gândea la oamenii din casa maică-sii – mama, fratele vitreg și surorile vitrege.

Se întâmpla să-i revadă în coșmarurile lui, când febra îl făcea să trăiască vise fără șir, chipurile lor apărându-i diforme, imense, iradiind în toate culorile, ca niște papagali, aplecate asupra lui în postura amenințătoare a călugăriței pândind alte gângănii.

Când stătea să se gândească, foarte rar de altfel, evoca numeroase amintiri care îi ofereau satisfacții. Erau mai ales din perioada serviciului militar. Prins la șaptesprezece ani în timp ce intra pe fereastra casei unei femei cu un scop ce nu fusese niciodată elucidat, avusese de ales între punerea sub acuzație și serviciul militar. Alesese armata. După instrucția de bază, a fost selecționat pentru un curs de specializare pentru operatori foto în San Antonio, unde a lucrat la filmele pentru pregătirea medicilor militari de la Brooke Army Hospital.

Chirurgii de la Brooke s-au arătat interesați de malformația lui și au hotărât să-i facă o operație estetică. I-au făcut o reconstituire plastică a nasului, folosind cartilaj de la ureche pentru lungirea septului și i-au reparat buza cu ajutorul procedurii Abbe, foarte interesantă din punct de vedere tehnic, care a atras în sala de operații o mulțime de alți medici specialiști. Chirurgii au fost mulțumiți de rezultat. După operație, Dolarhyde a refuzat oglinda și s-a uitat pe fereastră.

În registrele cinematecii apare că Dolarhyde a împrumutat multe filme, majoritatea despre traumatologie, și le-a ținut peste noapte.

În 1958 s-a înrolat din nou, ajungând astfel să descopere Hong Kongul. Fusese încartiruit la Seul, Coreea de Sud, se ocupa de developarea filmelor făcute de avioanele americane de recunoaștere care erau trimise în misiune dincolo de paralela 38, și a reușit să viziteze Hong Kongul de două ori în permisie. În 1959, în Hong Kong și în Kowloon îți puteai împlini orice fantezie.

Bunica a fost externată din sanatoriu în 1961, vag calmată cu Thorazin. Dolarhyde a cerut să fie lăsat la vatră

cu două luni mai devreme de termenul de eliberare, datorită unor probleme grave familiale, și s-a întors să aibă grijă de ea.

A fost o perioadă foarte liniștită și pentru el. Acum, că avea slujba de la Gateway, își permitea să plătească o femeie care să stea cu bunica în timpul zilei. Noaptea o petreceau împreună în salon fără să schimbe o vorbă. Doar tic-tacul ceasului și dangătul lui mai spărgeau liniștea. Și-a mai văzut mama o dată, la înmormântarea bunicii, în 1970. Privea prin ea, peste ea, cu ochii lui galbeni, izbitor de asemănători cu ai ei. Parcă i-ar fi fost cu totul străină. Înfățișarea lui de acum o surprinse pe maică-sa: avea pieptul lat, subțire în talie, moștenise pielea frumoasă a maică-sii, și o mustață despre care ea bănuia că ar fi făcută din păr transplantat din cap. L-a sunat după o săptămână, a auzit doar receptorul trântit în furcă fără să-i răspundă măcar un cuvânt.

•

Vreme de nouă ani după moartea bunicii, Dolarhyde nu a fost deranjat și nu a deranjat pe nimeni. Avea sufletul netulburat și neted ca pielița unei semințe. Știa că așteaptă. Dar nu știa ce anume.

Un eveniment neînsemnat, de care ne lovim cu toții, i-a spus seminței din craniul lui că a venit Timpul să încolțească: pe când stătea la o fereastră orientată spre nord, examinând un film, a observat că pielea mâinilor începuse să dea semne de îmbătrânire. Era ca și cum mâinile lui, în vreme ce ținea filmul, i se dezvăluiseră deodată în fața ochilor. În lumina bună de nord a văzut că pielea începuse să-i atârne pe oase și tendoane, și mâinile îi erau acoperite cu mici diamante de dimensiunea solzilor de șopârlă.

În timp ce își întorcea mâinile ca să le vadă mai bine, îl podidi un miros copleșitor de varză și roșii înăbușite. Începu să tremure, deși în cameră era cald. În seara aceea făcu mai multe exerciții de forță ca de obicei.

În pod, în sala de gimnastică a lui Dolarhyde, era o oglindă de înălțimea încăperii, lângă haltere și banca de exerciții. În ea își putea admira corpul în liniște, fiindcă întotdeauna purta mască. Se studie cu grijă, încordându-și mușchii. La patruzeci de ani încă ar fi putut să câștige un concurs regional de body building. Dar nu era mulțumit.

Peste o săptămână dădu cu ochii de pictura lui Blake, care îl impresionă extraordinar, pe loc. O văzuse într-o fotografie color din revista *Time,* care ilustra un reportaj despre retrospectiva Blake de la Muzeul Tate din Londra. Special pentru expoziție, Muzeul Brooklyn trimisese la Londra *Marele Dragon Roșu și Femeia Înveșmântată cu Soare.* Criticul de artă de la *Times* spunea: „Nu multe reprezentări demonice din arta occidentală radiază o asemenea încărcătură coșmarescă și înspăimântătoare de energie sexuală. Dolarhyde și-a dat seama de asta fără să citească articolul.

Zile întregi a purtat cu el poza din revistă, fotografiind-o și mărind-o noaptea în camera obscură. Mare parte din timp era foarte agitat. Așezase imaginea mărită lângă oglinda din sala de gimnastică și o privea cu ochii holbați în timp ce făcea exercițiii. Nu putea să adoarmă decât după ce ridica greutăți până la epuizare și privea filmele de traumatologie care îl ajutau să se masturbeze.

Știuse încă de la vârsta de nouă ani că era un om singur și că așa va rămâne toată viața, concluzie la care, în general, se ajunge în jurul vârstei de patruzeci de ani. Acum, când ajunsese la această vârstă, trăia fantezii uluitoare, care aveau prospețimea și nevoia imediată de împlinire ca imaginația unui copil. Și asta îl purta cu un pas dincolo de Singurătate.

Într-o perioadă în care alți oameni încep să vadă și să se teamă de izolare, Dolarhyde avu revelația că este singur fiindcă este Unic. Cu fervoarea unei convertiri, văzu că, dacă se străduia, dacă dădea glas adevăratelor nevoi pe care le reprimase atâta timp – dacă le cultiva ca pe niște

inspirații așa cum și erau într-adevăr – putea să se Metamorfozeze.

Fața Dragonului nu se vede în tablou, dar Dolarhyde ajunsese treptat să-și dea seama cum arată. În vreme ce privea filmele de traumatologie în sufragerie, încă încordat după efortul fizic, deschise larg fălcile ca să primească proteza bunicii. Nu se potrivea cu gingiile lui strâmbe care începură să-l doară.

Făcuse exerciții pentru fălci în momentele de intimitate, mușcând cu toată puterea într-o bucată de cauciuc tare până ce mușchii ajunseră să i se vadă proeminenți prin obraz ca două nuci.

În toamna anului 1979, Francis Dolarhyde ridică o parte dintre economiile de-o viață și își luă un concediu de trei luni de la Gateway. Plecă în Hong Kong și luă cu el și proteza bunicii.

Când se întoarse, roșcata Eileen și ceilalți colegi ai săi căzură de acord că vacanța îi priise de minune. Era calm. Nu mai folosea deloc vestiarul și dușul angajaților – oricum nu le folosise prea des nici înainte.

Proteza bunicii trona iar în paharul de pe noptiera de lângă patul ei. Proteza lui cea nouă era încuiată în biroul de sus. Dacă Eileen l-ar fi văzut în fața oglinzii, cu proteza în gură, cu noul tatuaj strălucind în lumina crudă a sălii de forță, ar fi scos un țipăt. Numai unul!

Acum avea timp, nu trebuia să se grăbească. Eternitatea era înaintea lui. Peste cinci luni alese familia Jacobi. Familia Jacobi era prima care îl ajutase, prima care îl înălțase către Gloria Metamorfozei lui. Sentimentele încercate în fața familiei Jacobi fuseseră cele mai înălțătoare, mai mult decât orice trăise până atunci.

Până la Leeds.

Și acum, când Puterea și Măreția îi sporeau, urma la rând familia Sherman și scenele de intimitate în infraroșu la care se gândise atâta. Foarte promițător.

Capitolul 29

Francis Dolarhyde era nevoit să-și părăsească teritoriul atât de familiar de la Laboratoarele Gateway ca să obțină ce voia de la vecini. Dolarhyde era șef de producție la cel mai mare departament de la Gateway – procesarea filmelor de familie – dar mai existau alte patru departamente.

Recesiunea din anii 1970 se făcu simțită în industria filmelor de familie și aparatele video câștigau rapid teren. Laboratoarele Gateway fuseseră nevoite să-și diversifice activitatea. Adăugaseră unele departamente care transferau imaginea de pe film pe casete video, altele care tipăreau hărți aeriene și ofereau servicii deosebite pentru producătorii de reclame pe filme de format mic. În 1979 dădu norocul peste Gateway. Prinse un contract cu Ministerul Apărării și Ministerul Energiei pentru obținerea și testarea de noi emulsii pentru fotografia cu infraroșu. Ministerul Energiei voia filme sensibile la infraroșu pentru studiile de conservare a căldurii. Cei de la Apărare voiau filme pentru misiunile de recunoaștere pe timp de noapte. La sfârșitul anului 1979, Laboratoarele Gateway au cumpărat o firmă mică din apropiere, Baeder Chemical, unde și-au mutat sediul pentru acest proiect.

În pauza de prânz, Dolarhyde porni spre cei de la Baeder, în vreme ce afară dăinuia un cer albastru și limpede, evitând cu grijă bălțile de pe asfalt, în care se reflecta acest cer senin. Moartea lui Lounds îi declanșase o dispoziție excelentă.

Toată lumea de la Baeder ieșise la masă. Găsi ușa pe care o căuta la capătul unui labirint de coridoare. Deasupra ușii scria: „Se folosesc materiale sensibile la infraroșu. INTERZISĂ folosirea luminilor de siguranță, INTERZIS fumatul, INTERZISE băuturile calde”, iar deasupra plăcuței

era aprinsă lumina roșie. Dolarhyde apăsă pe un buton și, într-o clipă, lumina roșie se făcu verde. Intră în camera de acomodare și bătu la ușa interioară.

— Intră.

Era vocea unei femei. Înăuntru, răcoare, întuneric total. Zgomotul apei curgând, mirosul familiar al revelatorului D-76 și o undă de parfum.

— Sunt Francis Dolarhyde. Am venit în legătură cu problema uscătorului.

— Bine. Scuză-mă, am gura plină. Acum am terminat de mâncat.

Auzi un foșnet de hârtie mototolită și aruncată la coș.

— De fapt, Ferguson avea nevoie de uscătorul acela, spuse vocea din întuneric. E în concediu acum, dar știu eu unde trebuie montat. La Gateway aveți uscător?

— Am eu două. Unul e mai mare. Nu mi-a spus cât loc are disponibil.

Dolarhyde văzuse un raport cu privire la uscător cu câteva săptămâni înainte.

— O să-ți arăt eu dacă nu te deranjează să aștepți puțin.

— Bine.

— Stai cu spatele lipit de ușă – vocea ei căpătă tonul unui profesor experimentat – vino trei pași în față până simți gresia sub picioare și la stânga o să găsești un scaun.

Îl găsi. Acum era mai aproape de ea. Auzea fâsâitul șorțului de laborator.

— Mulțumesc pentru vizită, spuse ea.

Avea o voce clară și puțin metalică. Continuă:

— Ești șef de producție în clădirea cea mare, nu?

— Îhî.

— Același „domn D.” care taie și spânzură când se îndosariază greșit contractele de achiziții?

— Chiar el.

— Sunt Reba McClane. Sper că nu s-a întâmplat nimic rău pe-aici.

— Nu mai e proiectul meu. Eu doar am supravegheat construirea camerei obscure când au cumpărat Baeder. N-am mai trecut de șase luni pe aici.

Un discurs lung pentru el, mai ușor de vorbit pe întuneric.

— O secundă și aprind lumina. Ai nevoie de ruletă?

— Am una.

Lui Dolarhyde îi plăcea să stea de vorbă cu ea pe întuneric. O auzi cum umblă prin poșetă, apoi zgomotul unei cutii de pudră deschisă și închisă. Îi păru rău când sună ceasul anunțând terminarea procesării.

— Gata. Pun astea în Gaura Neagră, spuse Reba McClane.

Dolarhyde simți un val de aer rece, auzi cum se închide o ușă de dulap pe garnituri de cauciuc și fâsâitul aparatului de vacuum. Pe când trecea pe lângă el, simți o adiere de parfum. Dolarhyde își apăsă buzele cu pumnul și își luă o figură gânditoare. Se aprinse lumina. O văzu stând lângă ușă, zâmbind, întoarsă nesigură oarecum în direcția lui. Își mișca ochii des și necontrolat sub pleoapele lăsate. Îi văzu bastonul alb de oarbă sprijinit de perete. Lăsă mâna jos de la gură și zâmbi.

— Pot să iau și eu o prună? întrebă el.

Pe masa la care stătuse ea mai înainte erau mai multe prune.

— Sigur, sunt chiar foarte bune.

Reba McClane avea cam treizeci de ani, un ten sănătos de fată de la țară, o osatură frumoasă, vădind tenacitate. Avea o cicatrice mică, în formă de stea, între sprâncene. Părul ei era de culoarea grâului, cu tente auriu-roșiatice. Era tunsă cu breton, o coafură puțin demodată. Pe față și pe mâini avea niște pistrui care-i dădeau un aer plăcut. Pe fundalul faianței și oțelului din laborator era strălucitoare ca însăși Toamna.

Înțelese că putea să o privească în voie. Privirea lui putea să o mângâie fără opreliști, ușor ca aerul. Ea nu avea cum

să-i întâlnească ochii.

Dolarhyde simțea adesea pe piele puncte înțepătoare când vorbea cu o femeie. Punctele i se deplasau pe corp oriunde credea el că privește femeia. Chiar dacă în realitate ea era cu spatele la el, suspecta că îi poate vedea reflexia. Întotdeauna era atent la suprafețele care-i reflectau imaginea, cunoștea unghiurile de reflexie ca pe propriile buzunare.

Acum pielea lui era liniștită. A ei era pistruiată, sidefată pe gât și la încheieturi.

— O să-ți arăt camera unde vrea să-l instaleze, spuse ea. Să facem măsurătorile.

Făcură măsurătorile.

— Te-aș ruga să-mi faci un serviciu, spuse Dolarhyde.

— Cu plăcere.

— Am nevoie de niște peliculă cinematografică pentru infraroșu. Una sensibilă până la o mie de nanometri.

— Va trebui s-o ții în congelator și s-o pui la loc după ce filmezi.

— Știu.

— Poți să-mi dai o idee despre condițiile de filmare, poate te ajut…

— Cam de la doi metri jumătate, cu filtre Wratten pentru luminozitate. La Grădina Zoologică, spuse el. În Lumea întunericului. Vor să filmeze animalele nocturne.

— Cam ciudate și înfricoșătoare animale dacă nu se poate folosi un film comercial cu infraroșu.

— Mmm-hmm.

— Sigur că pot să te ajut. Totuși ar fi o problemă. Știi că multe dintre materialele noastre se obțin prin contractul cu Ministerul Apărării. Este necesară o semnătură pentru orice iese de aici.

— Nicio problemă.

— Când îți trebuie?

— Cel mai târziu până pe douăzeci.

— Nu mai trebuie să-ți spun că un film cu o sensibilitate atât de mare este foarte greu de manevrat. Răcitoare, zăpadă carbonică, tot tacâmul. Pe la patru o să proceseze niște mostre. Poți să vii dacă vrei. Poți să alegi emulsia cea mai potrivită și mai ușor de folosit.

— O să vin.

Reba McClane numără prunele de pe masă după plecarea lui Dolarhyde: luase doar una.

Ciudat domnul Dolarhyde, nicio inflexiune de milă sau grijă în vocea lui când aprinsese lumina. Poate știa că e oarbă. Sau, mai degrabă, poate nu-i păsa. Ar fi reconfortant.

Capitolul 30

Ceremoniile pentru înmormântarea lui Freddy Lounds erau în plină desfășurare la Chicago. *National Tattler* plătise tot, grăbind pregătirile pentru ca înhumarea să aibă loc joi, a doua zi după deces. Ca fotografiile să intre în ediția de joi noaptea.

Slujba de la biserică a fost lungă, și lungă a fost și înmormântarea. Un evanghelist de la radio nu mai termina cu cuvintele de laudă. Graham își stăpânea cu greu lehamitea pricinuită de mahmureală și încercă să-i studieze pe cei veniți la cimitir.

Corul de lângă groapă se achită onorabil de banii pe care îi primise, în timp ce aparatele fotografilor de la *Tattler* zumzăiau fără oprire. Două echipe TV erau prezente cu camere fixe și teleobiective. Fotografii poliției, cu acreditări de jurnaliști, fotografiau mulțimea.

Graham recunoscu câțiva civili de la Brigada Omucideri a Poliției din Chicago. Erau singurele fețe pe care le cunoștea.

Mai era și Wendy, de la *Wendy City*, prietena lui Lounds. Ședea sub copertină, aproape de sicriu. Graham abia o recunoscu. Avea peruca blondă strânsă într-un coc și purta un taior negru.

În timpul ultimului imn religios, se ridică în picioare, înaintă clătinându-se, îngenunche și își sprijini capul de sicriu, cu brațele întinse pe covorul de crizanteme în lumina intermitentă a blițurilor.

Mulțimea păși în tăcere spre porțile cimitirului, călcând pe iarba uscată. Graham mergea lângă Wendy. O mulțime de curioși se holbau la ei printre barele gardului înalt de fier.

— Cum te simți? întrebă Graham.

Se opriră între morminte. Avea ochii secați de lacrimi, privirea goală.

— Mai bine decât tine. Te-ai îmbătat, nu?

— Da. Te păzește careva?

— Cei de la secție au trimis niște tipi. Unii îmbrăcați în civil, la club. Avem mulți clienți acum. Parcă s-au adunat toți ciudații.

— Îmi pare rău. Ai fost… cred că te-ai ținut tare la spital. Ți-am admirat purtarea.

Ea dădu din cap.

— Freddy era băiat bun. N-ar fi trebuit să aibă parte de un sfârșit atât de groaznic, îți mulțumesc că m-ai adus în salon, la spital.

Privi în depărtare, clipind, gândindu-se la ceva. Fardul de ochi era ca praful de piatră pe pleoapele ei. Se întoarse către Graham.

— Uite care-i treaba. *Tattler* îmi dă niște bani. Probabil ți-ai dat seama, nu? Pentru un interviu și scena de la cimitir. Nu cred că l-ar deranja pe Freddy.

— S-ar fi înfuriat dacă ai fi refuzat.

— Așa m-am gândit și eu. Sunt niște nenorociți, dar plătesc bine. Au încercat să mă facă să spun că tu l-ai asmuțit pe dement asupra lui Freddy când cu poza aia, când îi țineai mâna pe umăr. N-am spus-o eu. Dacă în articol o să scrie că am spus eu, să știi că nu-i adevărat.

Graham nu replică în niciun fel, ea îi cercetă atent chipul.

— Știu că nu îți plăcea de el – dar nu contează. Dar dacă ai fi știut că se va întâmpla așa ceva, te-ai fi dat peste cap să-l prinzi pe Zâna Măseluță, nu?

— Da, Wendy, aș fi pus oameni la pândă.

— Aveți vreun fir? Oamenii ăștia nu par să facă mare lucru, doar trăncăneală.

— Nu avem prea multe. Câteva chestii de la laborator, cărora încercăm să le dăm de capăt. A lucrat curat și tipul e norocos.

— Tu ești?

— Ce să fiu?

— Norocos?

— Din când în când.

— Freddy n-a avut niciodată noroc. Îmi zicea că o să dea lovitura cu asta. Trăia cu speranța.

— Probabil chiar ar fi dat lovitura.

— Uite, Graham, dacă vreodată ai chef să stăm de vorbă la un pahar, mi-ar face plăcere.

— Mulțumesc.

— Dar nu ieși beat pe stradă.

— Oh, da.

Doi polițiști îi croiră drum lui Wendy prin mulțimea de curioși adunați dincolo de poartă. Unul dintre ei avea un tricou pe care scria: „Zâna Măseluță vine doar o dată”. O fluieră pe Wendy. Femeia de lângă el îl plesni peste față. Un polițist solid se strecură făcându-și loc cu greu lângă Wendy, în Nissanul model 280ZX, și ea porni și pătrunse cu mașina în viermuiala traficului. Un al doilea polițist îi urmă într-o mașină fără însemne distinctive.

Chicago, în după-amiaza aceea fierbinte, puțea de parcă tocmai s-ar fi lansat o ploaie de artificii. Graham se simțea copleșit de singurătate și știa și de ce: toate înmormântările parcă te îndeamnă la sex, parcă să alungi gândul morții. Vântul foșnea printr-o coroană uscată uitată la picioarele lui. Preț de o secundă, asta îi aminti de coroanele unor palmieri foșnind în bătaia vântului mării. Tare mult ar fi vrut să fie acum acasă, știind bine că acolo nu putea și nici nu avea cum să ajungă până când Dragonul nu-și dădea sufletul.

Capitolul 31

Sala de proiecții de la Baeder Chemical era mică – cinci rânduri de scaune pliante cu un culoar în mijloc. Dolarhyde ajunse târziu. Se așeză pe rândul din spate cu brațele încrucișate. Pe ecran se perindau forme gri, colorate și forme geometrice luminate din diverse poziții, filmate pe diferite emulsii de infraroșu.

Prezența lui îl deranja pe Dandridge, tânărul care se ocupa de proiecții. Dolarhyde reușise să se impună în fața colegilor de serviciu ca expert pentru camera obscură al companiei-mamă de alături și toată lumea știa că e un perfecționist. Dandridge nu îi mai ceruse sfatul de câteva luni bune, o rivalitate meschină care dura de când Gateway cumpărase Baeder Chemical.

— Reba, spune-ne cum se efectuează developarea mostrei… opt, spuse Dandridge.

Reba McClane ședea la capătul unui rând, cu o mapă în poală. Vorbind răspicat și plimbându-și degetele pe materialul informativ din mapă în semiîntunericul acela, explică modul de developare – substanțele, temperatura, timpul, condițiile de depozitare înainte și după filmare.

Filmul, sensibil la lumină infraroșie, trebuia manevrat în întuneric. Ea făcuse toate operațiunile din camera obscură, identificând mostrele cu ajutorul unui cod în relief și notând pe întuneric etapele pe care le parcursese. Lesne de înțeles de ce era atât de apreciată la Baeder.

Proiecția se termină.

Reba McClane rămase pe scaun în timp ce toți ceilalți părăseau sala. Dolarhyde se apropie cu grijă de ea și îi vorbi de la distanță pentru că mai erau unii care nu plecaseră încă. Nu voia ca femeia să se simtă stânjenită și să aibă senzația că cineva o urmărește.

— Credeam că n-ai să vii, spuse ea.

— S-a stricat un aparat, de-aia am întârziat.

— Ai apucat să vezi mostra 1000 C?

— Da.

— Ziceau că a ieșit bine. E mult mai ușor de manevrat decât seria 1200. Crezi că e ceea ce-ți trebuie?

— Sigur.

Avea poșeta și o haină ușoară de ploaie. El se dădu înapoi când o văzu înaintând pe culoar cu bastonul alb. Nu părea să aibă nevoie de ajutor. El nu se oferi.

Dandridge băgă capul pe ușă.

— Reba dragă, Marcia a trebuit s-o șteargă. Te descurci?

Reba se înroși.

— Mă descurc foarte bine. Mulțumesc, Danny.

— Te-aș duce eu, dar sunt în întârziere. Ce spuneți, domnule Dolarhyde, ați putea să…

— Danny, am cu ce să ajung acasă.

Își înăbușea furia. Încerca să-și controleze expresia, dar nu putea să-și controleze roșeața. Privind cu ochii lui galbeni și reci, Dolarhyde înțelese perfect mânia ei; știa că Reba McClane simțea mila leșioasă a lui Dandridge ca un scuipat pe obraz.

— Te duc eu, spuse Dolarhyde într-un târziu.

— Nu, mulțumesc.

Se gândise că el ar putea să se ofere și intenționase să accepte. Nu obliga pe nimeni să o ajute. La naiba cu Dandridge, cu falsitatea lui, la naiba cu toți și o să ia autobuzul. Avea bilet, știa drumul până în stație și putea merge încotro avea chef. Rămase în toaletă cât să se asigure că plecase toată lumea din clădire. Îngrijitorul îi deschise ușa.

Urmări bordura unei benzi despărțitoare din parcare, cu haina de ploaie pe umeri, bătând ușor cu bastonul și căutând să evite bălțile.

Dolarhyde o privi din dubă. Sentimentele care îl încercau îl făceau să nu se simtă la largul lui; erau periculoase la

lumina zilei. Preț de o secundă, în asfințitul acela plăcut, parbrizele, bălțile și jenții de oțel sclipiră ca lama unei foarfeci. Bastonul ei alb îl liniști, anihilând lucirea lamei de foarfecă, anihilând foarfeca. Amintirea blândeții ei îl ușura. Porni motorul.

Reba McClane auzi duba în spate. Acum ajunsese în dreptul ei.

— Mulțumesc pentru invitație.

Ea dădu din cap, zâmbi și continuă să meargă pipăind drumul cu bastonul.

— Te duc eu.

— Mulțumesc, dar întotdeauna merg cu autobuzul.

— Dandridge e un prost. Mergi cu mine.

„Ce-ar spune oricare altul?”

— Mie mi-ar face plăcere.

Ea se opri. Îl auzi coborând din dubă. De obicei oamenii o luau de braț, neștiind ce să facă. Nevăzătorilor nu le place să-și piardă echilibrul din cauza unei asemenea atingeri. Este la fel de neplăcut pentru ei ca și cum ar merge pe un podeț fără balustradă. De fapt, nimănui nu-i place să fie împins. Nu o atinse. Ea îi spuse:

— Ar fi mai bine să te iau eu de braț.

Cunoștea multe antebrațe. Acesta o surprinse. Era tare ca un buștean de stejar. Nu avea de unde să știe cât curaj îi trebuise lui să o lase să-l atingă.

Duba era mare și înaltă. Înconjurată de ecouri și rezonanțe deosebite de cele ale unei mașini obișnuite, se ținu de marginile scaunului până când Dolarhyde îi fixă centura de siguranță. Centura îi apăsa un sân și ea o mută la mijlocul pieptului. Nu-și spuseră prea multe pe drum. Dolarhyde o privea când se oprea la stopuri.

Locuia în partea stângă a unui duplex, pe o stradă liniștită din apropierea Universității Washington.

— Intră să bem ceva.

În toată viața lui, Dolarhyde nu intrase în mai mult de douăsprezece case. În ultimii zece ani intrase în patru: a lui,

a lui Eileen, ale familiilor Leeds și Jacobi. Casele oamenilor erau o experiență neobișnuită pentru el.

Reba simți duba clătinându-se ușor când el coborî. Treapta era înaltă. Se izbi ușor de Dolarhyde. Era ca și cum s-ar fi izbit de un copac. Era mult mai greu și mai solid decât își închipuise, apreciind după voce și pași. Solid și agil. Cunoscuse cândva un fundaș de la Bronco venit să filmeze un apel umanitar cu niște copii…

Cum intră pe ușă, Reba McClane își sprijini bastonul într-un colț și deveni deodată liberă: se mișca fără efort. Porni muzica, își atârnă haina în cuier. Dolarhyde trebui să se asigure din nou că era oarbă într-adevăr. Simțindu-se într-o casă străină, îl încercă un fel de excitație.

— Un gin tonic?

— Apă tonică.

— Nu vrei suc?

— Apă tonică.

— Nu ești băutor, nu?

— Nu.

— Vino în bucătărie, spuse ea deschizând frigiderul. Ce-ai spune de… – trecu repede cu mâna în revistă obiectele din frigider – o bucată de plăcintă? Karo cu arahide, e excelentă.

— Bine.

Luă o plăcintă neatinsă din congelator și o puse pe bufet.

Cu mâinile perpendicular pe suprafața plăcintei, își plimbă degetele pe marginea cutiei până când circumferința îi spuse că degetele ei mijlocii se află la ora nouă și la ora trei.

Apoi își lipi degetele mari unul de altul și le apăsă pe plăcintă. Marcă centrul cu o scobitoare.

Dolarhyde încercă să poarte o conversație ca să nu-i simtă privirea fixă.

— De cât timp lucrezi la Baeder?

Fără *s*-uri.

— De trei luni. Nu știai?

— Ei îmi comunică doar informații minime.

Ea zâmbi.

— Probabil ai călcat pe cineva pe coadă când ai organizat camerele obscure. Oricum, tehnicienii îți sunt recunoscători. Instalațiile sanitare funcționează perfect și sunt suficiente prize. Chiar și pentru 220 exact unde e nevoie.

Își puse degetul mijlociu de la mâna stângă pe scobitoare, degetul mare pe marginea cutiei și îi tăie o felie de plăcintă ghidând cuțitul cu arătătorul de la mâna stângă. O privi cum manevrează cuțitul strălucitor. Ciudat să poți privi o femeie în față cât dorești.

Reba își prepară un gin tonic tare și se duseră în sufragerie, își trecu mâna deasupra unei lămpi cu picior, nu simți căldură și o aprinse.

Dolarhyde mâncă plăcinta din trei înghițituri și se așeză încordat pe canapea, părul lins strălucindu-i în lumina lămpii, își puse mâinile puternice pe genunchi.

Ea își sprijini capul de spătar și își ridică picioarele pe o pernă turcească.

— Când se filmează la Zoo?

— Poate săptămâna viitoare.

Dolarhyde era bucuros că sunase la Grădina Zoologică și le oferise un film sensibil la infraroșu: Dandridge ar putea verifica.

— E o Grădină Zoologică frumoasă. Am fost acolo cu sora și cu nepoata mea când au venit să mă ajute să mă mut. Am îmbrățișat o lamă. A fost bine, dar mirosul, Doamne, am crezut că mă urmărește peste tot o lamă până când mi-am schimbat cămașa.

Asta însemna că trebuia să facă totuși conversație. Trebuia să spună ceva sau să plece.

— Cum ai ajuns la Baeder?

— Au pus un anunț la Institutul Reiker din Denver, unde lucram înainte. Verificam avizierul și am dat peste slujba asta. De fapt, cei de la Baeder au vrut să facă figură bună și

să-și schimbe sistemul de recrutare a personalului, să renunțe la modul lor elitist pentru ca să-și păstreze contractul cu Ministerul Apărării. Au ales șase femei, două negrese, două mexicane, o asiatică paraplegică și pe mine dintr-un total de opt angajări. Vezi tu, toate intram în cel puțin două categorii.

— Ai făcut treabă bună la Baeder.

— Și celelalte. Baeder nu dă bani de pomană nimănui.

— Și înainte?

Începuse să transpire. Conversația era treabă grea. Cu privitul era mai ușor: avea picioare frumoase, se zgâriase la gleznă când se răsese. Simți de-a lungul brațelor parcă o senzație vagă a greutății picioarelor ei.

— Timp de zece ani după ce am terminat școala am pregătit nevăzători care rămăseseră cu această infirmitate în urma unor accidente. Asta e prima mea slujbă de afară.

— Cum adică de afară?

— În afara școlii pentru nevăzători, în lume. La Reiker am trăit într-un fel de izolare. Pregăteam nevăzătorii să trăiască în lumea de afară, dar noi înșine nu făceam acest lucru. Vorbeam prea mult între noi despre lumea aceea. M-am gândit să scot capul. De fapt, voiam să fac terapie logopedică cu copii cu defecte de vorbire și auz. Dar probabil o s-o fac și pe asta la un moment dat, spuse ea terminând băutura. Uite, am niște bulete de crab. Sunt bune. N-ar fi trebuit să-ți servesc desertul mai întâi. Vrei?

— Îhî.

Pe fruntea ei apăru o încruntătură abia perceptibilă. Intră în bucătărie.

— Cafea? strigă ea.

— Îhî.

Reba începu o discuție banală despre prețurile din magazine, dar nu primi niciun răspuns. Se întoarse în sufragerie și se așeză pe pernă, cu coatele pe genunchi.

— Hai să discutăm despre un subiect mai delicat, să ne cunoaștem mai bine.

Liniște.

— Nu ai mai scos niciun cuvânt de când am pomenit de terapia logopedică.

Avea o voce blândă și fermă în același timp. Fără accente de milă.

— Eu te înțeleg pentru că vorbești foarte bine și sunt dispusă să te ascult. În general, oamenii nu sunt atenți, întreabă tot timpul: „Ce? Poftim?” Dacă nu vrei să vorbești, nu-i nimic. Dar sper să vrei. Pentru că poți și pentru că mă interesează ce ai de spus.

— Îhî. E bine, spuse Dolarhyde în șoaptă.

Fără îndoială, micul discurs de mai înainte însemna mult pentru ea: îl invita în clubul despre care vorbise? Cel cu două categorii distincte: pe de-o parte ea, de cealaltă chinezoaica paraplegică? Dolarhyde se întrebă în care se încadra el.

Următoarea ei replică îi tăie respirația.

— Pot să îți ating fața? Vreau să știu dacă zâmbești sau ești încruntat. Vreau să știu dacă să tac din gură sau nu.

Ea ridică mâna și așteptă.

„Cum s-ar descurca oare cu degetele secționate de o mușcătură?” se întrebă Dolarhyde. Putea să o facă și cu proteza cu care ieșea în lume la fel de ușor cum ar mușca un baton de patiserie. Dacă și-ar apăsa călcâiele în podea, spatele în spătarul canapelei și ar apuca-o cu ambele mâini de încheietură, n-ar avea cum să-și tragă mâna la timp. Cranț, cranț, cranț, cranț, poate i-ar lăsa degetul mare. Pentru măsurat plăcintele.

Îi luă încheietura între degetul lui mare și arătător și îi roti mâna bătătorită în lumină. Avea multe cicatrice micuțe și zgârieturi recente. Cicatricea netedă de pe dosul palmei putea fi de la o arsură.

„Prea aproape de casă. Prea devreme implicată în Metamorfoza lui. Oricum ea nu va mai fi acolo ca să vadă.”

Dacă îl întrebase asemenea lucru incredibil, sigur nu știa nimic personal despre el. Nu auzise niciun fel de bârfe.

— Crede-mă pe cuvânt că zâmbesc, spuse el.

Pronunțase *s*-ul cât se putea de corect și era adevărat că pe față i se așternuse un zâmbet care-i punea în evidență dinții frumoși cu care se arăta în lume. Îi lăsă mâna dintr-a lui. Ea își lăsă palma pe jumătate închisă pe pulpă, degetele pipăind rochia ca o privire ce s-ar fi ferit să i se uite în față.

— Cred că e gata cafeaua, spuse ea.

— Plec.

Trebuia să plece. Acasă! Să se ușureze. Ea dădu din cap.

— Îmi pare sincer rău dacă te-am jignit cu ceva.

— Nu.

Reba rămase pe un taburet, ascultând declicul încuietorii. Plecase. Reba McClane își puse un alt gin tonic. Ascultă câteva discuri cu Segovia și se tolăni pe canapea, unde Dolarhyde lăsase o urmă caldă. În aer pluteau mirosurile lui – cremă de ghete, curea nouă de piele, loțiune bună de ras.

Ce om retras, acest Francis Dolarhyde. La birou nu auzise decât foarte puține discuții despre el; Dandridge spunându-i unuia dintre lingăii lui: „ticălosul ăla de Dolarhyde”.

Intimitatea era importantă pentru Reba. În copilărie, încercând să se acomodeze cu lumea din jur după ce își pierduse vederea, nu avusese parte de niciun fel de intimitate. Acum, în public, nu putea să-și dea seama dacă este privită sau nu. Așa că felul retras de a fi al lui Dolarhyde îi plăcea. Nu simțise nicio urmă de milă din partea lui, și era bine. Și ginul era bun. Deodată Segovia i se păru sâcâitor. Puse discul cu cântecele balenelor.

Își reaminti: trei luni grele într-un oraș nou. Venea iarna, trebuia să găsească prin zăpadă pârtiile. Reba McClane se ținea curajoasă, cu picioarele bine înfipte în pământ, la naiba cu toată autocompătimirea. Nu suporta așa ceva. Era conștientă că în ea exista mânia invalidului și, pentru că nu putea să scape de ea, încerca să o întoarcă în folosul ei, alimentându-și prin ea nevoia de independență, întărindu-și

hotărârea de a profita din plin de fiecare zi. Era o dură în felul ei. Credința în orice fel de dreptate firească pe lumea asta nu era decât ca o luminiță de veghe, știa prea bine. Orice ar face, va sfârși la fel ca toți ceilalți: întinsă pe spate, cu un tub în nas, întrebându-se: „Asta a fost tot?”

Știa că nu va avea niciodată parte de lumina vederii ca toți ceilalți, dar existau și lucruri pe care *putea* să le aibă. Erau lucruri de care se putea bucura. Îi făcea plăcere să-și ajute elevii, și plăcerea era ciudat sporită de faptul că știa că nu va fi nici recompensată și nici pedepsită pentru ajutorul pe care li-l dădea.

Când își făcea prieteni, se ferea de bărbații care erau înclinați să le facă pe femei dependente de ei, și să le placă să se hrănească sufletește cu sentimentul acestei dependențe. Avusese câteva asemenea relații – faptul că era oarbă îi atrăgea, ideea neputinței îi atrăgea și aceștia erau dușmanii ei.

Legături amoroase! Reba știa că este o femeie atrăgătoare: Doamne, de câte ori cei ce o apucau de braț, chipurile ca s-o ajute, nu încercau, ca din întâmplase, să-i atingă și sânul cu dosul palmei! Îi plăcea foarte mult să facă sex, dar cu ani în urmă învățase un lucru simplu despre bărbați: pe majoritatea îi înspăimânta ideea să nu se trezească cu o povară din relația respectivă. Iar în cazul ei spaima lor era mult mai mare. În plus, o deranja foarte tare sentimentul că un bărbat se strecura în patul ei și apoi o ștergea pe furiș de parcă s-ar fi temut să nu fie prins la coteț pe când șterpelea găini.

Ralph Mandy obișnuia să o invite la cină în oraș. Era atât de laș în fața vieții și-i plăcea să se miorlăie atât de mult, încât era incapabil de iubire. Ralph avusese grijă să-i spună de atâtea ori prin ce greutăți trecuse el și cuvintele lui parcă o opăreau de fiecare dată. Ralph era simpatic, dar ea nu voia să se implice prea mult în acea relație. Nu mai voia să-l vadă pe Ralph. Nu mai avea chef să discute și să simtă

cum la celelalte mese din jur se lasă tăcere, semn că o privesc mâncând.

Ar fi atât de bine să fie dorită de un bărbat pe care să nu-l intimideze prezența ei. Care să fie la fel de relaxat ca ea. Unul care să nu-și *facă griji* pentru ea.

Francis Dolarhyde – timid, cu corp de fundaș și fără prejudecăți.

Nu văzuse și nici nu pipăise niciodată o buză despicată și nu avea asociații între imaginea unei astfel de malformații și sunetele pe care le scotea un astfel de invalid. Se întreba dacă Dolarhyde credea că îl înțelege cu ușurință pentru că „orbii aud mult mai bine decât noi”. Poate ar trebui să-i spună că acest mit e o prostie. Nevăzătorii sunt doar mai atenți la ce aud și atât.

Se spun atâtea lucruri neadevărate despre nevăzători. Se întreba dacă Dolarhyde credea și el că nevăzătorii „au sufletul mai pur” decât restul oamenilor, că sunt într-un fel sanctificați de infirmitatea lor. Zâmbi în sinea ei: nici asta nu e adevărat.

Capitolul 32

Poliția din Chicago lucra sub reflectoarele presei, care inițiase o „numărătoare inversă” la știrile de noapte până la următoarea lună plină. Mai rămăseseră unsprezece zile. Familiile din Chicago erau înspăimântate. În același timp, audiența crescuse simțitor la filmele de groază care, în mod normal, ar fi trebuit să nu mai prezinte niciun interes după o săptămână la cinematografele unde puteai urmări spectacolul fără să te dai jos din mașină. Fascinație și groază, întreprinzătorul care intrase pe piața punk-rock cu tricouri inscripționate cu „Zâna Măseluță” inventase o nouă sintagmă: „Dragonul Roșu – o aventură bestială de o noapte”. Vânzările erau cam la fel de bune la amândouă tipurile de tricou.

Jack Crawford fusese nevoit să apară la o conferință de presă cu oficiali ai poliției după înmormântarea lui Lounds. Primise ordine de sus să facă mai simțită prezența agenților FBI, deci și a persoanei sale; nu o făcuse însă mai auzită, căci nu scosese nicio vorbă.

Când anchetele cu desfășurare mare de forțe nu dau rezultatele scontate, tind să aibă tendințe potrivnice, oamenii încep să calce pe același teren, iar și iar, bătând pasul pe loc. Evenimentele încep să se rotească în jurul acelorași eșecuri, formând un fel de ochi al furtunii ce semăna perfect cu un zbuciumat zero absolut.

Oriunde mergea, Graham dădea peste detectivi, camere de luat vederi, o viermuială de oameni în uniformă și pârâitul neîncetat al stațiilor de emisie-recepție. Trebuia să-și recapete liniștea și luciditatea.

Crawford, venit de la conferința de presă, îl găsi la căderea nopții într-o cameră pentru deliberările juraților, aflată deasupra cabinetului procurorului-șef. Lămpile

atârnau foarte jos deasupra fetrului verde de pe masa juraților, pe care o luminau puternic, unde Graham își întinsese însemnările și fotografiile. Își scosese haina și cravata. Ședea cufundat într-un fotoliu, privind fix două fotografii. Avea în față fotografia înrămată a familiei Leeds și, lângă ea, pe o mapă sprijinită de o carafă cu apă, fotografia familiei Jacobi.

Fotografiile lui Graham îi amintiră lui Crawford de altarul rabatabil al toreadorilor, gata de întins în orice cameră de hotel. Nu era nicio fotografie cu Lounds. Bănui că Graham nu se gândea deloc la cazul Lounds. Nu voia să-l enerveze, așa că nu pomeni nimic despre asta.

— Arată ca o sală de biliard, spuse Crawford.

— I-ai dat gata?

Graham era palid, dar nu se lăsa doborât de oboseală. Ținea în mână un pahar cu suc de portocale.

— Doamne, spuse Crawford prăbușindu-se pe un scaun. Mai degrabă reușești să te pișii împotriva vântului decât să gândești în îngrămădeala aia.

— Ceva vești?

— Singurul lucru notabil a fost scena cu comisarul scărpinându-se la boașe, încurcat în fața unei întrebări în timpul conferinței de presă. Uită-te la știrile de la șase și de la unșpe dacă nu-ți vine să crezi.

— Vrei suc de portocale?

— Mai bine mestec sârmă ghimpată.

— Perfect, am eu mai mult de băut.

Graham avea fața suptă și ochii prea sclipitori.

— Și benzina?

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Liza Lake. În zona Chicago sunt patruzeci și trei de stații Servco Supreme. Băieții căpitanului Osborne le-au întors pe dos încercând să verifice vânzările la bidon către camioane și dube. Încă nimic, dar nu au verificat toate schimburile. Servco mai are alte 186 de stații în opt state. Am cerut ajutorul celor de la

jurisdicțiile locale. O să dureze ceva. Dacă Dumnezeu mă iubește, a folosit o carte de credit. Am avea o șansă.

— Nu și dacă atunci când a cumpărat benzina a pus-o în rezervor și după aia a tras-o în bidon cu furtunul.

— L-am rugat pe comisar să nu spună că Zâna Măseluță locuiește în apropiere. Oamenii sunt și așa foarte speriați. Dacă mai află și asta, iese mare balamuc.

— Crezi că e aproape?

— Tu nu crezi? E foarte credibil.

Crawford luă raportul autopsiei lui Lounds și se chiori la el prin ochelarii îngușți de lectură.

— Vânătaia de pe cap e mai veche decât rănile de la gură. Mai veche cu cinci până la opt ore, nu se știe exact. Și rănile de la gură aveau câteva ore când l-au dus pe Lounds la spital. Erau arse cele de la buze, dar cele din interiorul gurii n-au fost afectate. Mai avea niște cloroform pe… în plămâni, cât i-a mai rămas din ei. Crezi că era inconștient când l-a mușcat Zâna Măseluță?

— Nu. Voia să-l știe treaz, să-l vadă că simte.

— Așa m-am gândit și eu. Bine, deci îl lovește în cap – în garaj. Îl face să tacă cu cloroform până îl duce într-un loc unde zgomotul nu mai contează. Îl aduce înapoi și ajunge aici la câteva ore după mușcătură.

— Putea foarte bine să le facă pe toate în dubă, să-l *aranjeze* acolo dacă o parcase pe undeva pe aproape, într-un loc unde să nu bată la ochi, sugeră Graham.

Crawford își masă nasul cu degetele, motiv pentru care vocea îi sună ca la megafon.

— Uiți de roțile scaunului. Bev a găsit două fire de covor, unul sintetic și unul de lână. E probabil ca ăla sintetic să fi fost într-adevăr din dubă. Dar cine dracu’ a mai văzut covoare de lână într-o dubă? Puțini. Un covor de lână sugerează o casă, Will. Iar murdăria și noroiul provin dintr-un loc întunecat unde a fost depozitat scaunul, poate o pivniță.

— Poate.

— Acum fii atent aici.

Crawford scoase din servietă un atlas cu drumurile. Trasase un cerc pe harta care indica distanțele și timpul aproximativ necesar pentru parcurgerea lor cu mașina.

— Freddy a lipsit ceva mai mult de cincisprezece ore, iar rănile i-au fost provocate în intervalul acela. O să fac niște supoziții, deși nu îmi prea place… De ce râzi?

— Mi-am amintit de o scenă de pe vremea când erai cu studenții la practică și unul dintre ei ți-a spus ceva cum că, după supoziția lui nu știu ce…

— Eu nu-mi mai amintesc scena. Uite…

— L-ai pus să scrie pe tablă cuvântul „supoziție”, apoi ai luat tu creta și ai scris „supoziție=supozitor” și ai început să urli la el: „Când îți dai cu supozitorul, înseamnă că îți bați joc și de mine și de tine”. Cam așa ziceai dacă-mi aduc bine aminte.

— Avea nevoie de un șut în fund să-și revină la normal. Acum, uită-te la asta. Dacă a prins traficul de după-masă în Chicago când l-a scos din oraș pe Lounds și s-a distrat vreo două ore cu el unde l-o fi dus, apoi s-a întors, înseamnă că nu avea cum să meargă la o depărtare mai mare de șase ore de oraș. Uite, cercul ăsta de pe hartă reprezintă distanța a șase ore de mers cu mașina. Vezi, e mai ondulat pentru că pe unele drumuri se ajunge mai încet.

— Poate că a rămas în oraș.

— Sigur, dar mai departe de cerc nu avea cum să ajungă.

— Ai restrâns deci teritoriul la Chicago, Milwaukee, Madison, Detroit, Dubuque, Peoria, St. Louis, Indianapolis, Cincinnati și Toledo – ca să numesc doar o mică parte dintre ele.

— Stai că n-am terminat. Știm că a cumpărat ziarul *Tattler* la foarte scurt timp după apariție. Probabil luni noaptea.

— Putea să-l cumpere în Chicago.

— Știu, dar odată ce ai ieșit din oraș, nu poți cumpăra *Tattler* decât în foarte puține locuri luni noaptea. Iată o listă

de la Departamentul de Distribuție de la *Tattler* – locurile unde putea ajunge luni noaptea cu avionul sau camionul, în interiorul cercului. Prin urmare, ne rămân Milwaukee, St. Louis, Cincinnati, Indianapolis și Detroit. Ziarele ajung la aeroporturi și la nouăzeci de chioșcuri deschise non-stop. Le verificăm pe toate. Poate își aduce aminte vreun vânzător de ziare de vreun client ciudat luni noaptea.

— Poate. A fost o idee bună, Jack.

Dar mintea lui Graham era în altă parte. Dacă Graham ar fi fost un agent obișnuit, Crawford l-ar fi amenințat cu o mutare disciplinară în Insulele Aleutine. Dar nu spuse decât:

— M-a sunat frate-meu azi. Molly a plecat de la el, așa mi-a zis.

— Mda.

— Într-un loc sigur?

Graham era convins că Crawford știa exact unde a plecat Molly.

— La bunicii lui Willy.

— O să se bucure să-l vadă pe pușți.

Crawford așteptă în zadar un răspuns din partea lui Graham.

— Sper că totul e bine.

— Lucrez, Jack. Stai liniștit. Nu se simțea în largul ei acolo.

Graham scoase de sub teancul de fotografii de la înmormântare un pachet plat, legat cu sfoară și începu să-i dezlege nodurile.

— Ce-i aia?

— E de la Byron Metcalf, avocatul familiei Jacobi. Brian Zeller l-a trimis. Nu e niciun pericol.

— Stai un pic, vreau să văd și eu.

Crawford întoarse pachetul în mâinile lui păroase până găsi ștampila și semnătura lui S.F. „Semper Fidelis” Aynesworth, șeful secției Explozibile a FBI, prin care se certifica efectuarea testului cu fluoroscopul.

— Verifică întotdeauna. Verifică întotdeauna.

— Și eu verific tot timpul, Jack.

— Chester ți l-a adus?

— Da.

— Ți-a arătat ștampila înainte să ți-l dea?

— Da.

Graham tăie sfoara.

— Sunt cópii ale tuturor documentelor necesare pentru autentificarea testamentului în cazul Jacobi. L-am rugat pe Metcalf să mi le trimită – putem să le comparăm cu documentele din cazul Leeds, când o să vină și astea.

— Am pus deja un avocat să le verifice.

— *Eu* am nevoie de ele. Știu prea puține despre Jacobi, Jack. Erau nou-veniți în oraș. Am ajuns la Birmingham la o lună după aceea. Toate lucrurile lor erau deja într-un depozit. Am reușit să văd ceva despre Leeds, dar nu și despre Jacobi. Trebuie să-i cunosc. Vreau să vorbesc cu persoane care i-au cunoscut în Detroit și mai vreau să mă duc câteva zile la Birmingham.

— Am nevoie de tine aici.

— Auzi, Lounds a fost o pradă ușoară. Noi l-am întărâtat împotriva lui Lounds. Poliția se ocupă de puținele dovezi din acest caz. Lounds doar l-a călcat pe nervi, dar familiile Leeds și Jacobi au fost *ținta* lui. Trebuie să facem o legătură între ele. Dacă îl vom prinde vreodată, cu asta o să-l prindem.

— Așadar, ai testamentul lui Jacobi, spuse Crawford. Ce anume speri să găsești?

— Orice rahat, Jack. Acum, tocmai am dat peste o rambursare a cheltuielilor medicale.

Graham scoase din pachet declarația fiscală.

— Lounds a fost găsit într-un scaun cu rotile. Medical. Valerie Leeds a fost operată cam cu șase săptămâni înainte să moară – scria în jurnal. Un chist la sân. Iarăși problemă medicală. Mă întrebam dacă nu cumva a fost operată și doamna Jacobi.

— În raportul de autopsie nu scrie nimic despre vreo operație.

— Nu, dar poate nu avea niciun semn distinctiv pe corp. Poate lipsea fișa medicală din Detroit. Poate s-a pierdut ceva pe drum. Dacă a fost nevoie de vreun tratament sau consultație, trebuie să existe cererea de rambursare și o cerere pentru asigurări.

— Vrei să zici că o fi vreun infirmier itinerant? Care să fi lucrat și în Detroit sau Atlanta și în Birmingham?

— Dacă ai fost internat la nebuni, te prinzi repede cum merg lucrurile. Poți să treci cu ușurință drept infirmier, spuse Graham.

— Vrei să mâncăm?

— Aștept până mai târziu. Mâncarea mă prostește.

Crawford se ridică să plece și, din pragul ușii, îl privi pe Graham. Luminile joase îi adânceau cearcănele lui Graham în timp ce studia victimele care îl fixau din fotografie. Camera mirosea a disperare. Ar fi mai bine pentru caz dacă l-ar trimite din nou pe Graham pe teren? Crawford nu-și permitea să-l lase să se consume degeaba între patru pereți. Dar dacă dădea de un fir?

Compasiunea nu-i tempera excelentele instincte administrative ale lui Crawford. De aceea i se ordonase să-l lase pe Graham într-ale lui.

Capitolul 33

Pe la zece seara, Dolarhyde era aproape epuizat după exercițiile cu halterele, privise filmele și încercase să se masturbeze. Cu toate acestea, era încă neliniștit. Gândindu-se la Reba McClane, simți o excitație care-i apăsa pieptul, o apăsare rece. Nu ar trebui să se gândească la Reba McClane. Întins pe șezlong, cu pieptul încă tresăltând în urma efortului, privi știrile de la televizor pentru a urmări cum se descurcă poliția în cazul Freddy Lounds.

Îl văzu pe Will Graham stând lângă sicriu, corul urlând dezlănțuit lângă mormânt. Graham era firav. Lui Dolarhyde i-ar fi fost ușor să-i frângă spinarea. Mai frumos decât să-l ucidă. Să-i frângă spinarea, apoi să i-o răsucească, ca să-l țină minte. Ar fi pe cărucior la următoarea anchetă.

Nu era nicio grabă. Lasă-l pe Graham să se teamă.

În ultima vreme, Dolarhyde se simțea cuprins constant de o beție surdă a puterii.

Poliția din Chicago făcuse ceva zarvă la conferința de presă. În afară de declarațiile în care vorbeau cât de mult lucraseră ei la caz, esențialul era următorul: nu se înregistrase niciun progres în cazul lui Freddy.

Jack Crawford se afla între cei din spatele microfoanelor. Dolarhyde îl recunoscuse după o poză din *Tattler.* Un purtător de cuvânt din partea *Tattler,* încadrat de doi bodyguarzi, declara:

— Acest act sălbatic și lipsit de sens nu face decât ca vocea ziarului *Tattler* să se audă mai puternic.

Dolarhyde pufni pe nas. Poate că așa era. Sigur rămânea faptul că îi închisese gura lui Freddy.

Crainicii de la știri îl numeau acum „Dragonul”. Înainte, faptele sale fuseseră numite de poliție „crimele Zânei Măseluță”. Un progres evident.

Nu mai rămăseseră decât știrile locale. Un mocofan de reporter relata de la Grădina Zoologică. Fără îndoială, fusese trimis oriunde numai să nu se împiedice lumea de el prin redacție.

Dolarhyde se întinsese după telecomandă când zări pe ecran pe cineva cu care vorbise la telefon doar cu câteva ore în urmă: directorul Grădinii Zoologice, dr. Frank Warfield, cel care fusese atât de fericit să aibă filmul oferit de Dolarhyde.

Doctorul Warfield consulta împreună cu un dentist un tigru cu un dinte spart. Dolarhyde ar fi vrut să vadă tigrul, dar reporterul stătea în fața camerei de luat vederi. Într-un târziu, acesta se dădu la o parte.

Legănându-se în scaunul rabatabil, privind la televizor de-a lungul propriului său tors puternic, Dolarhyde văzu tigrul imens, zăcând inconștient pe o masă grosolană de operații. În ziua aceea îi pregăteau dintele. Peste câteva zile aveau să i-l pună, comunică nătângul reporter. Dolarhyde îi privi lucrând calm între fălcile înspăimântătoare ale fiarei dungate.

„Îți pot atinge fața?” întrebase domnișoara Reba McClane.

Dorea să-i poată spune Rebei McClane ceva. Ar fi vrut să-i transmită măcar o vagă bănuială în privința a ceea ce fusese aproape înfăptuit. I-ar fi plăcut să-i împărtășească măcar o mică parte din Gloria Metamorfozei lui. Dar femeia nu putea să se bucure de comuniunea asta și să scape cu viață în același timp. Logica lui îi spunea că trebuia s-o lase să trăiască: fusese văzut cu ea și se afla prea aproape de casa lui. Încercase să împărtășească gloria cu Lecter, dar Lecter îl trădase.

Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să aibă cu cine să o împărtășească. I-ar fi plăcut să-i destăinuie fetei doar atât cât să o poată lăsa în viață.

Capitolul 34

— Eu știu că e o chestie politică, tu știi că e o chestie politică, dar este cam ceea ce faci oricum de cele mai multe ori, îi spuse Crawford lui Graham.

Mergeau în după-amiaza târzie pe State Street Mall, spre clădirea biroului federal.

— Ceea ce faci acum e treaba ta, dar prezintă-mi și mie în linii mari profilul celor două familii, iar eu mă voi ocupa de restul.

Departamentul Poliției din Chicago ceruse secției Științe Comportamentale a FBI un portret psihologic detaliat al victimelor. Oficialii din poliție afirmaseră că îl vor folosi în planificarea dispozițiilor către patrulele suplimentare în perioada de lună plină.

— Nu fac decât să-și ia măsuri de precauție ca să-și salveze fundul lor amărât, asta fac de fapt, spuse Crawford, fluturând punga cu cartofi prăjiți. Victimele au fost oameni influenți, așa că patrulele trebuie concentrate în cartierele rezidențiale. Sunt conștienți că se va isca un scandal pe marginea acestei decizii – șefii s-au certat în legătură cu suplimentarea forței umane încă de când a dat Freddy ortul popii. Dacă vor patrula cartierele celor bogați, iar criminalul lovește în South Side, Dumnezeu să-i aibă în grijă pe edilii orașului. Dar, dacă se întâmplă acest lucru, pot da vina pe federali. Parcă îi și aud: asta ne-au spus *ei* să facem.

— Nu cred că șansele de a lovi în Chicago sunt mai mari decât în altă parte, spuse Graham. Nu există niciun motiv să credem acest lucru. E un nenorocit. De ce nu poate Bloom să facă profilul psihologic? Este consultant la Științe Comportamentale.

— Nu vor să-l facă Bloom, vor să-l facem noi. Nu le-ar folosi la nimic să dea vina pe Bloom. În afară de asta, este

încă în spital. Am primit direct instrucțiuni să fac acest lucru. Cineva de sus a stat de vorbă cu cei de la Justiție. Ordin de la mahări să-l facem noi. Vrei, te rog, să-l faci?

— O să-l fac. La urma urmei, cu asta mă ocup.

— Asta-i tot ce știu, adăugă Crawford. Continuă cum ai început.

— Mai degrabă m-aș întoarce la Birmingham.

— Nu, spuse Crawford. Rămâi lângă mine să rezolvăm chestia asta.

Ultimele clipe ale acelei vineri se topeau încet spre apus. Mai rămăseseră zece zile.

Capitolul 35

— Ești gata să-mi spui ce fel de „plimbare” e asta? îl întrebă Reba McClane pe Dolarhyde sâmbătă dimineața după ce merseseră în tăcere timp de zece minute. Spera să fie vorba de un picnic.

Dubița se opri. Îl auzi pe Dolarhyde lăsând geamul:

— Dolarhyde, spuse el. Doctorul Warfield v-a lăsat numele meu.

— Da, domnule. Vă rog să puneți acest fluturaș sub ștergător când parcați mașina.

Înaintau încet. Reba simți cum mașina face o curbă ușoară. Mirosuri ciudate și grele în aer. Trâmbițat de elefant.

— Grădina Zoologică! spuse ea. Minunat.

Ar fi preferat un picnic. Ce naiba, era totuși plăcut.

— Cine este doctorul Warfield?

— Directorul Grădinii Zoologice.

— Ești prieten cu el?

— Nu. Am făcut grădinii o favoare cu filmul. Acum îmi întorc serviciul.

— Cum?

— Vei avea ocazia să atingi un tigru.

— Nu mai spune!

— Ai privit vreodată un tigru?

Femeia se simți bucuroasă că o întrebase așa ceva.

— Nu. Țin minte o pumă, pe când eram mică. Nu aveau altceva la Grădina Zoologică din Red Deer. Cred că ar trebui să discutăm despre asta.

— Lucrează la dintele unui tigru. Sunt nevoiți să-l… anestezieze. Dacă vrei, îl poți atinge.

— Vor fi acolo o mulțime de oameni, persoane care așteaptă să urmărească evenimentul?

— Nu. Fără public. Vom fi doar Warfield, noi, și vreo doi oameni. Televiziunea va sosi după ce noi vom pleca. Vrei?

O insistență ciudată răzbătea din cuvintele lui.

— La naiba, bineînțeles că vreau! Mulțumesc… e o surpriză pe cinste.

Dubița se opri.

— Uf, cum o să știu că e adormit de-a binelea?

— Gâdilă-l. Dacă râde, ia-o la fugă cât te țin puterile să scapi cu viață.

Podeaua din camera de tratament părea a fi un fel de linoleum sub pașii Rebei. Încăperea era răcoroasă, cu ecouri puternice. O căldură învăluitoare venea din capătul celălalt al sălii. Se auziră pași apăsați și ritmați ca atunci când se cară o povară, iar Dolarhyde o conduse spre o latură a camerei până când simți îngustimea unui colț. Animalul fusese adus înăuntru, îi simțea mirosul. O voce:

— Sus acum. Ușor. Jos. Putem lăsa targa sub el, doctore Warfield?

— Mda, înfășoară perna aia într-unul din prosoapele verzi și așază-i-o sub cap. Îl trimit pe John după tine când terminăm.

Pași îndepărtându-se. Așteptă ca Dolarhyde să spună ceva. Nu o făcu.

— E aici, spuse ea.

— Zece oameni l-au cărat pe o targă solidă. E mare. Trei metri, doctorul Warfield îi ascultă inima. Acum se uită sub o pleoapă. Uite-l că vine spre noi.

Un corp în fața ei ecrană zgomotul sălii.

— Doctorul Warfield, Reba McClane, făcu Dolarhyde prezentările.

Femeia întinse mâna. Simți atingerea unei palme mari, moi.

— Vă mulțumesc pentru permisiunea de a veni, spuse. Este o ocazie nemaipomenită.

— Mă bucur că *ați putut* veni. Sosirea dumneavoastră îmi face ziua mai interesantă. Apropo, am apreciat cu adevărat

filmul.

Vocea doctorului Warfield amintea de vocea unui bărbat în floarea vârstei, o voce profundă, de om cult, negru. Din Virginia, presupuse ea.

— Așteptăm ca să fim siguri că respirația și bătăile inimii sunt stabile înainte ca doctorul Hassler să înceapă. Hassler este acolo, tocmai își potrivește oglinda pe frunte. Să rămână între noi: o poartă pentru a-și face curaj. Haideți să faceți cunoștință cu el. Domnule Dolarhyde?

— Să mergem.

Femeia întinse mâna spre Dolarhyde. Atingerea întârzie, ușoară ca o boare. Palma lui lăsă o urmă de transpirație pe degetele ei. Doctorul Warfield îi așeză mâna pe brațul lui și porniră încet înainte.

— E complet adormit. Aveți vreo idee cum arată…? Vă voi descrie tot ce doriți.

Se opri, neștiind cum să pună problema.

— Îmi amintesc pozele din cărți de când eram mică, și am văzut o dată o pumă într-o Grădină Zoologică de lângă casă.

— Acest tigru este asemenea unei superpume, spuse doctorul. Piept mai lat, cap mult mai masiv și un schelet și o musculatură foarte puternice. E un mascul bengalez de patru ani. Are aproape trei metri lungime de la nas la vârful cozii și cântărește patru sute de kilograme. E întins pe partea dreaptă, sub un reflector puternic.

— Simt lumina.

— E puternic colorat, cu dungi negre și portocalii, iar portocaliul este atât de intens, încât pare să radieze în aerul înconjurător.

Deodată, doctorul Warfield se temu că fusese o cruzime din partea lui să vorbească despre culori. Aruncând însă o privire scurtă spre Reba, se liniști.

— E la doi metri de noi, îi simți mirosul?

— Da.

— Domnul Dolarhyde s-ar putea să vă fi povestit, un cretin l-a înghiontit prin gard cu cazmaua unui grădinar. I-a

spart colțul lung din partea stângă sus. E în regulă, doctore Hassler?

— Nicio problemă. Mai așteptăm un minut sau două.

Warfield i-l prezentă pe dentist Rebei.

— Draga mea, ești prima surpriză *plăcută* pe care mi-a oferit-o vreodată Frank Warfield, spuse Hassler. Poate ți-ar plăcea să examinezi chestia asta. Este un dinte de aur, un colț de fapt.

Îl așeză în palma ei.

— Greu, nu-i așa? Am curățat dintele spart și am făcut un mulaj acum câteva zile, iar astăzi i-l vom reconstitui. L-aș fi putut face alb, bineînțeles, dar m-am gândit că așa va fi mai amuzant. Doctorul Warfield îți va confirma faptul că nu scap nicio ocazie să mă dau în spectacol. Nu mă apreciază la justa mea valoare și nu mă lasă să pun un anunț pe cușcă pentru a-mi face reclamă.

Simți cu degetele ei sensibile dintele conic, curbat și lustruit:

— Ce lucrare minunată!

Auzi o respirație adâncă și liniștită în apropiere.

— Va face senzație printre copii când va căsca, spuse Hassler. Și nu cred că va tenta vreun hoț. Acum să trecem la partea amuzantă. Nu ți-e frică, nu-i așa? Voinicul dumitale însoțitor ne privește ca o fiară. Nu te obligă tocmai el să faci asta?

— Nu! Nu, eu vreau s-o fac.

— Stă cu spatele la noi, spuse doctorul Warfield. Doarme la aproximativ un metru de dumneata, urcat pe o masă de operații. Uite cum vom face: îți voi așeza mâna stângă… Ești dreptace, nu-i așa? Îți voi așeza mâna stângă pe marginea mesei și poți explora cu cea dreaptă. Nu te grăbi. Voi fi aici, lângă dumneata.

— Și eu la fel, adăugă doctorul Hassler.

Îi încânta acest joc. Sub luminile puternice, părul ei mirosea asemenea rumegușului încălzit de soare. Reba simțea căldura lămpii deasupra capului. O furnica în

creștet. Apoi simți mirosul propriului păr încins, săpunul lui Warfield, alcoolul, dezinfectantul și felina. O apucă o ușoară amețeală, care nu dură însă decât o fracțiune de secundă. Apucă marginea mesei și întinse precaută mâna, până atinse vârful firelor de păr, încălzite de lumină, un strat mai răcoros dedesubt, apoi căldura calmă a corpului. Își plimbă mâna de-a lungul firelor și în răspăr, blând, pe blana groasă, simțind părul fugindu-i printre degete, pielea lunecând pe coastele puternice în ritmul respirației animalului.

Prinse pielea tigrului și firele de păr se zburliră printre degete. Era atât de aproape de acel tigru! Se îmbujoră la față și brusc căpătă acea expresie de neputință proprie orbilor, mimica aceea specifică a feței pe care se străduise și se autoeducase să o ascundă.

Warfield și Hassler surprinseră acea uitare de sine a oaspetelui lor și fură cuprinși de un sentiment de bucurie. O vedeau ca printr-o fereastră largă care oferea o nouă senzație, ea lipindu-și fața de aceasta.

În timp ce privea din umbră, Dolarhyde simți cum mușchii spatelui i se înfiorară. Un strop de sudoare îi alunecă în jos, de-a lungul șirei spinării.

— Noi vom avea de lucru pe partea cealaltă, spuse doctorul Warfield, apropiindu-se de urechea ei.

O conduse în jurul mesei, mâna ei alunecând de-a lungul cozii. Dolarhyde simți brusc o strângere de inimă în momentul în care degetele ei trecură peste testiculele păroase. Le mângâie și trecu mai departe. Warfield ridică o labă uriașă și o așeză în mâna femeii. Aceasta simți asprimea pernițelor și izul dușumelei din cușcă. Apăsă un deget pentru a scoate gheara la suprafață. Musculatura grea, suplă a umerilor animalului îi umplu palmele. Pipăi urechile tigrului, circumferința capului și, cu grijă, îndrumată de veterinar, atinse limba aceea aspră. O răsuflare fierbinte îi ridică părul pe brațe.

În sfârșit, doctorul Warfield îi puse stetoscopul la urechi. Cu mâinile pe pieptul ce se mișca ritmic, cu chipul răsucit în sus, ființa ei se umplu de bătăile de tunet ale inimii tigrului.

•

Pe drumul de întoarcere, Reba McClane rămase tăcută, îmbujorată, cuprinsă de o emoție puternică. O singură dată se întoarse spre Dolarhyde, spunându-i încet:

— Mulțumesc… foarte mult. Dacă nu te deranjează, mi-aș dori grozav un martini.

•

— Așteaptă aici o clipă, spuse Dolarhyde în timp ce parca mașina în curte.

Era bucuroasă că nu se întorseseră în apartamentul ei. Avea iz de vechi și singurătate.

— Nu aranja lucrurile. Du-mă înăuntru și spune-mi că este ordine.

— Așteaptă aici.

Duse înăuntru punga de la magazinul de băuturi și făcu un tur rapid al casei. Se opri în bucătărie și rămase o clipă acolo cuprinzându-și fața în mâini. Nu era sigur că ceea ce făcea acum era bine. Simțea pericolul, dar nu venea din partea femeii. Nu se putea uita în sus, pe scări. Trebuia să facă ceva și nu știa cum. Ar fi trebuit să o conducă înapoi acasă.

Înaintea Metamorfozei sale, nu ar fi îndrăznit să facă ceea ce făcea acum.

În acel moment, atunci, realiză că putea face orice. Orice. Orice.

Ieși afară în lumina palidă a apusului de soare, acoperit de umbra albastră și prelungă a dubiței. Reba McClane se sprijini de umerii lui până când atinse pământul cu picioarele. Femeia simți prezența casei. Intui înălțimea acesteia după ecoul produs de închiderea ușii dubiței.

— Patru pași pe iarbă. Urmează o rampă, spuse el.

Îl luă de braț. Simți cum îl străbate un fior, apoi iz de transpirație curată pe bumbac.

— Deci chiar *ai* o rampă. Pentru ce?

— Au locuit aici niște bătrâni.

— Nu și acum!?

— Nu.

— Pare răcoroasă și înaltă, rosti ea în hol.

Aer de muzeu. Mirosea oare a tămâie? Un ceas se auzi undeva departe.

— E o casă mare, nu-i așa? Câte camere are?

— Paisprezece.

— E veche. Toate lucrurile de aici sunt vechi.

Atinse franjurii unui abajur și-l pipăi cu degetele. Rușinosul domn Dolarhyde. Era perfect conștientă că-l excitase să o vadă cu tigrul, tremura ca un armăsar când îl luase de braț ca să iasă din sala de operații. Elegant gestul de a fi aranjat această vizită. Poate elocvent în același timp, nu era foarte sigură.

— Martini?

— Lasă-mă să vin cu tine să-l prepar, spuse ea, scoțându-și pantofii.

Ea picură vermut de pe degete în pahar. O sută de grame de gin deasupra și două măsline. Înregistra repede punctele de reper din casă – ticăitul ceasului, zgomotul aerului condiționat din dreptul ferestrei. Exista un loc cald pe podea lângă ușa bucătăriei, unde bătea soarele de după-amiază.

O așeză în fotoliul lui încăpător. El se trânti pe canapea.

Plutea o tensiune electrică în aer. Asemenea fluorescenței în apa mării, se unduia la fiecare mișcare: găsi un loc să lase paharul pe suportul de lângă ea, iar el puse niște muzică.

Lui Dolarhyde, camera i se părea acum schimbată. Ea era prima vizitatoare voluntară pe care o avusese vreodată în casă, iar acum camera era împărțită în partea ei și partea lui.

Sunetul muzicii – Debussy – umplu aerul în care lumina pălea. O întrebă despre Denver, iar ea îi răspunse absentă,

ca și cum s-ar fi gândit la altceva. Îi descrise casa și imensa curte îngrădită. Nu era nevoie de multe vorbe.

În pauza în care el schimbă discul, Reba constată:

— Tigrul acela minunat, casa asta, ești plin de surprize, D. Nu cred că te cunoaște cineva cu adevărat.

— I-ai întrebat?

— Pe cine?

— Pe ceilalți.

— Nu.

— Atunci de unde știi că nimeni nu mă cunoaște?

Concentrarea lui asupra pick-upului făcu întrebarea să sune neutru.

— Ei, unele femei din Gateway ne-au văzut suindu-ne în dubița ta data trecută. Doamne, curioase mai erau! Brusc m-am trezit cu ele la automatul de răcoritoare.

— Ce voiau să știe?

— Voiau doar ceva bârfe, cât mai deocheate. Când au văzut că nu aveau parte de așa ceva, au plecat. Încercau marea cu degetul.

Dorise să transforme curiozitatea avidă a femeilor într-o autoironie. Dar nu mergea așa.

— Au pus tot felul de întrebări, adăugă. Te găsesc foarte misterios și interesant. Hai, este un compliment.

— Ți-au spus cum arăt?

Întrebarea fusese pusă cu o voce calmă, dar Reba știa că nu este de glumă, așa că răspunse cum se cuvenea:

— Nu le-am întrebat. Dar, într-adevăr, mi-au spus cum apreciază ele că arăți. Vrei să auzi? Cu lux de amănunte? Nu întreba dacă nu vrei.

Era sigură că va întreba. Niciun răspuns. Deodată, Reba se simți singură în cameră, ca și cum locul unde stătea el ar fi fost mai gol decât golul însuși, o gaură neagră înghițind totul fără să radieze nimic în afară. Știa că nu ar fi putut pleca fără să-l audă.

— Cred că-ți voi spune, zise ea. Ești îngrijit și foarte curat, ceea ce ele apreciază. Spun că ai un corp remarcabil.

Firește, nu se putea limita doar la atât.

— Spun că ești foarte sensibil în ceea ce privește propriul tău chip și că nu ar trebui să fii. Bun, este vorba despre cea care pare să aibă mai multă minte și suflet dintre ele. Eileen o cheamă?

— Eileen.

Ah, un semnal de răspuns. Se simțea ca un astronom specializat în unde radio. Reba era un imitator excelent. Ar fi putut reda cu perfectă fidelitate discursul lui Eileen, dar era prea înțeleaptă pentru a imita pe cineva de față cu Dolarhyde. O cită pe Eileen ca și cum ar fi citit un scenariu:

— „Nu e un bărbat urât. Pe cuvântul meu, am ieșit cu mulți bărbați la viața mea care nu arătau atât de bine. Am ieșit odată cu un jucător de hochei – juca oare pentru cei de la Blues? – care avea o mică adâncitură în buză unde ținea guma de mestecat. Toți au chestia asta, jucătorii de hochei vreau să zic. Este o chestie, știi tu, macho cred. Domnul D. are o piele superbă și ce n-aș da să am și eu părul lui.” Mulțumit? Oh, și m-a întrebat dacă ești atât de puternic precum arăți.

— Și?

— Am spus că nu știu.

Își goli paharul și se ridică.

— Unde naiba ai dispărut, Dolarhyde?

Îl simți când se interpuse între ea și difuzor.

— Aha, aici ești. Vrei să știi ce părere am despre asta?

Îi găsi gura cu degetele și-l sărută, apăsându-și ușor buzele pe dinții lui încleștați. Își dădu imediat seama că timiditatea, și nu senzația neplăcută îl făcuse să rămână țeapăn. Bărbatul era înmărmurit.

— Acum vrei, te rog, să-mi arăți unde este baia?

Îl apucă de braț și-l urmă pe culoar.

— Pot să mă întorc singură.

În baie, își netezi părul și își plimbă degetele deasupra chiuvetei, căutând pastă de dinți sau apă de gură. Încercă să găsească ușa dulăpiorului de medicamente și descoperi

că nu exista nicio ușă, doar balamale și rafturi goale. Atinse cu grijă obiectele de-acolo, trecând peste o lamă de ras, până când dădu de o sticlă. Scoase capacul, mirosi pentru a verifica dacă este apă de gură și luă o înghițitură.

Când se întoarse în hol, auzi un sunet familiar – foșnetul unui proiector derulând.

— Am de făcut niște teme, spuse Dolarhyde, întinzându-i un nou martini.

— Bineînțeles, răspunse ea.

Nu știa cum să considere reacția lui.

— Dacă te deranjez de la treabă, pot să plec. Vine vreun taxi până aici?

— Nu. Vreau să rămâi. Chiar vreau. E doar un film pe care trebuie să-l verific. Nu durează mult.

O conduse spre fotoliul încăpător. Reba știa unde se află canapeaua. Se îndreptă într-acolo.

— Are sonor?

— Nu.

— Pot să ascult în continuare muzică?

— Îhî.

Îi simți încordarea. Dorea ca ea să rămână, era doar speriat. N-ar fi trebuit să fie. În regulă. Se așează. Băutura era minunată, rece și tare.

Bărbatul se așează în celălalt capăt al canapelei, greutatea lui făcând să zăngăne cuburile de gheață din paharul pe care îl ținea ea în mână. Proiectorul derula în continuare.

— Cred că am să mă întind câteva minute dacă nu te deranjează, spuse ea. Nu, nu te mișca, am destul loc. Trezește-mă dacă adorm, bine?

Se întinse pe canapea, ținându-și paharul pe abdomen; vârfurile părului ei abia îi atingeau mâna bărbatului în dreptul taliei.

El apăsă butonul telecomenzii și filmul începu.

Dolarhyde dorise să privească filmul cu Leeds sau Jacobi cu această femeie alături. Voia să se uite când la ecran, când la Reba. Știa că ea nu trebuia să supraviețuiască. Dar

femeile o văzuseră urcându-se în dubița lui. Nici măcar nu trebuia să se gândească la așa ceva. Femeile o văzuseră urcându-se în dubița lui.

Dorea să vadă filmul cu familia Sherman, următorii pe care avea să-i viziteze. Avea să simtă promisiunea descătușării și o va face în prezența Rebei, privind-o cât va pofti.

Pe ecran, *Noua casă,* scrisă cu monede de un penny pe un carton. Un cadru lung cu doamna Sherman și copiii. Distracție în piscină. Doamna Sherman se ține de scară și privește spre camera de luat vederi, sfârcurile întrezărindu-i-se de sub costumul de baie, picioarele palide călcând apa.

Dolarhyde era mândru de stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Se va gândi la acest film, nu la celălalt. Dar în mintea sa începu să-i vorbească doamnei Sherman așa cum vorbise cu Valerie Leeds în Atlanta:

Da, acum mă vezi, sigur că mă vezi.
Asta simți când mă vezi, da.

Filmul rulă mai departe. Distracție cu haine vechi. Doamna Sherman poartă o pălărie cu boruri largi. Stă în fața oglinzii. Se întoarce cu un zâmbet arcuit și pozează în fața camerei, cu mâna la ceafă. La gât poartă o camee.

Reba McClane se mișcă pe canapea. Își pune paharul pe podea. Dolarhyde simte o greutate și o căldură. Femeia își așezase capul în poala lui. Are ceafa palidă, iar lumina filmului joacă pe ea.

Stă complet imobil, mișcă doar degetul pentru a opri filmul și a-l derula. Pe ecran, doamna Sherman pozează în fața oglinzii, purtând pălăria. Se întoarce spre cameră și zâmbește.

Da, acum mă vezi.
Asta simți când mă vezi, da.
Mă simți acum? *Da*.

Dolarhyde tremură. Pantalonii îl sugrumă. Simte o fierbințeală. Simte respirația ei caldă prin haine. Reba a făcut o descoperire. Degetul lui se mișcă nestăpânit pe buton:

Da, acum mă vezi.
Asta simți când mă vezi, da.
Simți asta? *Da*.

Reba îi deschise fermoarul prohabului. Îl fulgeră o teamă; nu mai avusese niciodată o erecție în prezența unei femei vii. El este Dragonul, n-are de ce să-i fie teamă.

Degete harnice îl eliberează.

Oh.
Mă simți acum? *Da. Da. Acum simți.*
Da, știu.
Inima îți bate cu putere, da.

Trebuie să-și țină mâinile departe de gâtul Rebei. Să le țină departe. Femeile i-au văzut în dubiță. Mâna lui strânge cu putere brațul canapelei. Degetele îi pătrund prin tapițerie.

Inima îți bate cu putere da
Acum se agită
Acum se agită
Încearcă să iasă afară, da.
Iar acum e repede și ușoară și mai repede și ușoară și…
Gata.
Oh, gata.

Reba își odihnește capul în poala lui și ridică spre el obrazul lucios. Își strecoară mâna sub cămașa lui și o așază,

caldă pe pieptul lui.

— Sper că nu te-am șocat, spuse ea.

Sunetul vocii ei de femeie vie îl șocă deodată și verifică dacă inima ei mai bătea, și așa era. Femeia îi ținu blând mâna în dreptul inimii.

— Dumnezeule, n-ai terminat încă, nu-i așa?

O femeie vie. Ce ciudat! Copleșit de putere – a Dragonului sau a lui însuși – o ridică cu ușurință de pe canapea. Nu cântărea aproape mai nimic, mult mai ușor de cărat fiindcă nu era țeapănă. Nu sus. Nu sus. Grăbindu-se. Undeva. Repede. Patul bunicii, cu așternuturile confortabile de satin sub ei.

— Oh, așteaptă, îi dau jos. Oh, acum s-au rupt. Nu-mi pasă. Vino. Dumnezeule, bărbate. E atât de bine. Te rog, nu mă ține dedesubt, lasă-mă deasupra să mă înfrupt.

•

Cu Reba, unica lui femeie vie, prins alături de ea într-o falie a timpului, simți pentru întâia dată că este bine: viața lui se descătușa, el însuși mai presus de moartea pe care o lăsa să curgă în abisul ei întunecat, departe de această planetă plină de durere, parcurgând distanțe armonioase spre pace și promisiunea liniștii.

Alături de ea în întuneric. Întinse mâna și o strânse lângă el cu blândețe pentru a pecetlui drumul întoarcerii. În timp ce femeia dormea, Dolarhyde, blestematul ucigaș a unsprezece oameni, îi ascultă fără încetare bătăile inimii.

Imagini. Perle baroce zburând prin întunericul prietenos. Un pistol Very cu care trăsese în lună. Un măreț foc de artificii pe care-l văzuse în Hong Kong numit „Dragonul își însămânțează perlele”.

Dragonul!

Se simțea uluit, răvășit. Și toată lunga noapte alături de ea, speriat că nu-și aude pașii coborând scările în chimono.

Femeia se mișcă la un moment dat, noaptea, căutând somnoroasă până când dădu de paharul de pe noptieră. Proteza bunicii zornăi înăuntru. Dolarhyde îi aduse niște

apă. Reba îl îmbrățișă în întuneric. Când adormi la loc, îi luă mâna de pe uriașul său tatuaj și și-o puse pe față.

•

Dormea adânc în zori.

Reba McClane se trezi la nouă și îi auzi respirația liniștită. Se întinse lenevșă în patul uriaș. Bărbatul nu se mișcă. Reba revăzu în minte planul casei, ordinea covoarelor și dușumeaua, direcția spre ceasul care ticăia. Când avu totul clar, se ridică ușor și găsi baia.

Făcu duș îndelung, el încă tot mai dormea. Lenjeria ei ruptă se afla pe podea. O găsi cu piciorul și o îndesă în geantă, își trase pe ea rochia de bumbac, își luă bastonul și ieși afară.

Dolarhyde îi vorbise despre mărimea curții și faptul că era nivelată, înconjurată de un gard viu crescut sălbatic. La început păși foarte atentă. Aerul dimineții era răcoros, iar soarele călduț. Rămase în picioare și lăsă vântul să-i ningă printre brațe puful uscat al semințelor de soc. Vântul îi descoperi curbele trupului, proaspăt după duș. Ridică brațele spre el, iar vântul suflă răcoros peste sânii și mâinile ei, printre picioare. Trecură niște albine. Nu-i era frică de ele, iar acestea o lăsară în pace.

Dolarhyde se trezi, derutat o clipă că nu se afla în camera de sus. Ochii săi galbeni se măriră pe măsură ce-și amintea, întoarse capul ca o bufniță spre perna alăturată. Goală!

Oare bântuia prin casă? Ce putea descoperi? Sau se întâmplase ceva necontrolat în timpul nopții? Ceva care trebuia curățat. Trebuia să fie circumspect. Poate că va fi nevoit să fugă.

Căută în baie, în bucătărie. Jos, în pivniță, unde se afla celălalt scaun cu rotile. Etajul? Nu voia să urce. Trebuia să vadă. Tatuajul îi palpita când urcă scările. Dragonul îl privea din tabloul din dormitor. Nu putea sta în cameră cu Dragonul.

De la una din ferestrele de sus o zări în grădină.

„FRANCIS”

Știa că vocea venea din camera lui. Știa că era vocea Dragonului. Această nouă latură a Dragonului îl dezorienta. O simțise prima oară când pusese întâi mâna pe inima Rebei.

Dragonul nu-i mai vorbise niciodată *lui* până atunci. Era înspăimântător.

„FRANCIS, VINO AICI.”

Încercă să ignore vocea care-l chema, îl chema în timp ce cobora în goană scările. Ce ar fi putut să descopere femeia aceea? Dinții bunicii zornăiseră în pahar, dar îi pusese la loc ferit când îi adusese apa. Nu putea vedea nimic. Caseta cu Freddy. Era în casetofonul din hol. O verifică. Era derulată la început. Nu-și putea aminti dacă o derulase după ce o pusese la telefon celor de la *Tattler*.

Ea, nu trebuie să se întoarcă în casă. Nu avea de unde să știe ce s-ar putea întâmpla în casă. Reba ar putea avea o surpriză. Dragonul ar putea coborî. Știa cât de repede ar izbucni ea în plâns.

Femeile o văzuseră urcând în dubiță. Warfield și-ar fi amintit că îi văzuse pe ei doi împreună. Se îmbrăcă în grabă.

Reba McClane simți umbra răcoroasă a unui trunchi de copac, apoi se lăsă din nou învăluită de soare, plimbându-se prin curte. Întotdeauna își putea da seama unde se află după căldura soarelui și zgomotul aparatului de aer condiționat. Navigarea, disciplina vieții ei, era ușoară aici. Se întoarse de mai multe ori, plimbându-și mâinile peste tufișuri și flori înalte.

Un nor acoperi soarele, iar ea se opri, neștiind în ce direcție este îndreptată. Încercă să audă aerul condiționat. Era oprit. Simți o clipă de neliniște, apoi bătu din palme și auzi ecoul liniștitor venind dinspre casă. Pipăi cristalul ceasului și își dădu seama cât e ora. Va trebui să-l trezească pe Dolarhyde curând. Trebuia să ajungă acasă. Ușa principală se trânti.

— Bună dimineața, spuse ea.

Se auzea clinchetul cheilor lui când venea prin iarbă. Se apropie de ea cu grijă, ca și cum curentul de aer produs de venirea sa ar fi putut s-o dărâme, și observă că nu se temea de prezența lui. Reba nu părea că s-ar simți prost sau rușinată de ceea ce făcuseră în noaptea precedentă. Nu părea supărată. Nu fugi de el și nici nu-l amenință. Se întrebă dacă nu cumva faptul că nu-i văzuse părțile intime era explicația.

Reba îl cuprinse cu brațul și își sprijini capul de pieptul lui. Inima îi bătea cu putere. Dolarhyde reuși să îngaime un bună dimineața.

— M-am simțit minunat, D.

„Adevărat? Ce se răspunde la chestia asta?”

— Asta e bine. Și eu.

„Pare în regulă. Scoate-o de aici.”

— Dar trebuie să ajung acasă, spunea ea. Sora mea se întoarce să mă ia la masa de prânz. Poți veni și tu dacă vrei.

— Trebuie să mă duc la laborator, spuse, schimbând minciuna pe care o avea pregătită.

— Să-mi iau poșeta.

„Oh, nu!”

— Ți-o aduc eu.

Aproape orbit de noul sentiment, neputându-l exprima așa cum o cicatrice nu poate roși niciodată, Dolarhyde nu-și dădea seama ce se întâmplase cu el și cu Reba McClane, sau de ce. Era derutat, străbătut de noua teamă de a fi Doi. Femeia ba reprezenta o amenințare, ba nu. Era ciudat să știe că ea îl acceptase cu mișcări vii în patul bunicii. De cele mai multe ori, Dolarhyde nu realiza ce simțea până nu acționa. Nu realiza ce sentimente avea față de Reba McClane. Un incident neplăcut petrecut în timp ce o conducea spre casă îl lumină întrucâtva în acest sens.

Chiar după ce trecură de Bulevardul Lindbergh spre Autostrada 70, Dolarhyde opri la o benzinărie pentru a face plinul dubiței. Ajutorul care lucra la pompă era un bărbat solid, țâfnos, cu respirația duhnind a vin. Se strâmbă când

Dolarhyde îi ceru să verifice uleiul. Dubița avea un litru mai puțin decât trebuia. Ajutorul luă bidonul de ulei, puse țeava la mașină și făcu plinul motorului. Dolarhyde coborî din mașină să plătească.

Ajutorul părea fericit să șteargă parbrizul: vedea pasagera prin geam. Ștergea și nu mai termina… Reba McClane ședea pe bancheta înaltă, picior peste picior, cu fusta ridicată deasupra genunchiului. Bastonul alb era proptit între scaune. Ajutorul reîncepu să șteargă parbrizul. Privea pe sub rochia ei. Dolarhyde, care număra banii din portofel, ridică o clipă privirea și-l surprinse. Întinse mâna prin geamul dubiței și dădu drumul la ștergătoare, lovindu-l peste degete.

— Hei, ai grijă!

Ajutorul își făcu de lucru scoțând țeava bidonului de ulei din compartimentul motorului. Știa că fusese prins și afișă un rânjet jegos până în clipa în care Dolarhyde veni lângă el, ocolind dubița.

— Nenorocitule! șuieră el.

— Ce dracu’ te-a apucat?

Ajutorul era aproape de aceeași înălțime și greutate cu Dolarhyde, dar nici pe departe nu avea musculatura lui. Era destul de tânăr, avea dinți sănătoși, dar nu-și îngrijea dantura, culoarea verzuie a dinților lui îl dezgustă pe Dolarhyde.

— Ce s-a întâmplat cu dinții tăi? întrebă încet.

— Ce-ți pasă?

— I-ai scos să-l faci fericit pe iubitul tău, putregai pervers ce ești?

Dolarhyde stătea prea aproape.

— Pleacă dracului de lângă mine!

— Porcule, idiotule, gunoiule, tâmpitule, mârâi Dolarhyde abia auzit.

Cu un singur dos de palmă, Dolarhyde îl lipi de dubiță. Bidonul de ulei și furtunul loviră asfaltul. Dolarhyde le ridică.

— Nu fugi. Te pot prinde.

Scoase din bidon țeava și privi capătul ascuțit al acesteia. Ajutorul era livid. În expresia lui Dolarhyde era ceva ce nu mai întâlnise niciodată, la nimeni. O fracțiune de secundă, Dolarhyde vizualiza țeava înfiptă în pieptul bărbatului, secându-i inima. Zări chipul Rebei prin parbriz. Dădea din cap, spunând ceva. Încerca să găsească mânerul ca să deschidă geamul.

— Dobitocule, ți-a rupt cineva oasele vreodată?

Omul clătină violent din cap.

— Zău, n-am vrut să te jignesc. Jur pe ce-am mai sfânt. Dolarhyde ridică țeava curbă de metal în dreptul feței bărbatului. O ținea cu ambele mâini și pectoralii săi se încordară în momentul în care o rupse în două. Îl apucă pe om de curea și lăsă țeava să cadă la picioarele lui.

— Ține-ți ochii de porc acasă.

Îi îndesă banii de benzină în buzunarul cămășii.

— Poți să fugi acum, spuse. Dar te pot prinde oricând.

Capitolul 36

Caseta sosi într-o dimineață de sâmbătă, într-un mic pachet adresat lui Will Graham, cartierul general FBI, Washington. Fusese expediată din Chicago în ziua în care fusese asasinat Lounds. Cei de la laborator și specialiștii în amprente nu găsiseră nimic folositor pe casetă sau pe ambalaj. O copie a casetei fu trimisă la Chicago cu curierul de după-amiază. Agentul special Chester i-o aduse lui Graham în camera juraților pe la mijlocul după-amiezii. Era însoțită de o notă din partea lui Lloyd Bowman:

> *Specialiștii în amprente vocale confirmă că este vorba despre Lounds. Repeta clar cuvintele după dictare. E o casetă nouă, fabricată în ultimele trei luni și nu a mai fost folosită înainte. Cei de la științe Comportamentale analizează conținutul. Doctorul Bloom ar trebui s-o asculte când se va pune pe picioare – rămâne la latitudinea dumneavoastră acest lucru.*
>
> *Evident, ucigașul dorește să vă irite. Bănuiesc că o să i se înfunde la un moment dat.*

Un vot sincer de încredere, apreciat cu adevărat. Graham știa că va fi nevoit să asculte caseta. Așteptă până plecă Chester. Nu voia să rămână închis cu ea în camera juraților. Sala goală de judecată era un loc mai bun – prin ferestrele înalte intra ceva soare. Femeile de serviciu abia trecuseră pe acolo și praful încă mai plutea în lumină.

Casetofonul era mic și cenușiu. Graham îl așeză pe masa unui avocat și apăsă butonul. Reținu tonul neutru al unui tehnician: „Cazul numărul 426238, subiectul 814, etichetat și înregistrat, casetă. Aceasta este o înregistrare”.

O modificare a calității sunetului.

Graham apucă cu ambele mâini balustrada boxei juraților.

Vocea lui Freddy Lounds părea obosită și înspăimântată:

„Beneficiez de un enorm privilegiu. Am văzut… Am văzut cu uimire… uimire și… Și… forța Marelui Dragon Roșu.”

Înregistrarea inițială fusese întreruptă în repetate rânduri pe parcurs. Aparatul înregistrase sunetul butonului de pauză de fiecare dată. Graham vizualiză degetul pe buton. Degetul Dragonului.

„Am mințit cu privire la El. Tot ceea ce am scris au fost minciuni comandate de Will Graham. El m-a pus să le scriu. Am… Am comis o blasfemie la adresa Dragonului. Chiar și în acest caz… Dragonul este milos. Acum vreau să-l slujesc. El… m-a ajutat să înțeleg… Splendoarea sa… Și-l voi slăvi. Ziarelor, când veți tipări aceste lucruri, întotdeauna să folosiți majuscule când vă referiți la el.

Știe că m-ai pus să mint, Will Graham. Deoarece… eu am fost obligat să mint, va fi mai… mai blând cu mine decât va fi cu tine, Will Graham.

Atinge-ți spatele, Will Graham… Și atinge micile… umflături de deasupra bazinului. Pipăie șira spinării dintre ele… acela este locul exact… În care Dragonul îți va rupe spinarea.”

Graham continuă să se sprijine de bară. La naiba! Dragonul nu cunoștea oare denumirea osului sacral sau se hotărâse să n-o folosească?

„Mai e ceva… pentru ca să te temi. De pe… de pe buzele mele vei auzi ceva care te va face să te temi și mai tare.”

O scurtă pauză, după care urmă un urlet îngrozitor. Mai rău, buzele înecate în sânge îngăimară niște vorbe stâlcite: „… ’ălosule, ai p’omis”.

Graham lăsă capul între genunchi și rămase așa până când luminițele strălucitoare care-i jucau în fața ochilor dispărură. Deschise gura și respiră adânc. Trecu o oră până când reuși să asculte caseta din nou. Duse casetofonul în camera juraților și încercă să asculte acolo. Prea aproape. Lăsă casetofonul deschis și se întoarse în sala de judecată. Putea auzi prin ușa deschisă.

„Beneficiez de un enorm privilegiu.”

Cineva se afla la ușa sălii de judecată. Graham îl recunoscu pe tânărul funcționar de la Biroul FBI din Chicago și-i făcu semn să intre.

— A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, spuse el. Domnul Chester m-a trimis să v-o aduc. Mi-a spus să nu uit să vă comunic faptul că inspectorul de la serviciul poștal a analizat-o cu raze.

Funcționarul scoase scrisoarea din buzunarul de la piept. Hârtie mov, groasă. Graham spera că este de la Molly.

— Este ștampilată, vedeți?

— Mulțumesc.

— Astăzi este și ziua de salariu.

Funcționarul îi întinse cecul. Pe casetă, Freddy tocmai urla. Tânărul se înfioră.

— Îmi cer scuze, spuse Graham.

— Nu înțeleg cum suportați, zise tânărul.

— Du-te acasă, răspunse Graham.

Se așeză în boxa juraților pentru a citi scrisoarea. Dorea să se relaxeze puțin. Scrisoarea era de la doctorul Hannibal

Lecter:

Dragă Will,

O scurtă notă de felicitare pentru felul în care te-ai descurcat în cazul domnului Lounds. Ți-am admirat enorm munca. Ce băiat viclean ești!

Domnul Lounds m-a jignit în mod repetat cu vorbăria sa total ignorantă, dar m-a luminat asupra unui fapt – internarea dumitale într-un spital de boli psihice. Avocatul meu de trei parale ar fi trebuit să menționeze acest lucru la proces, dar nu contează.

Știi, Will, pui prea mult la suflet în tot ce se întâmplă. Ți-ar fi mult mai ușor dacă te-ai împăca cu tine însuți.

Noi nu ne creăm propria fire, Will; ne este dată împreună cu plămânii, pancreasul și tot restul. De ce să ne împotrivim?

Vreau să te ajut, Will, și aș începe prin a-ți pune următoarea întrebare: atunci când erai atât de deprimat că l-ai împușcat mortal pe domnul Garett Jacob Hobbs, nu faptul în sine te-a doborât, nu-i așa? *Serios, oare nu te-ai simțit atât de rău pentru că ți-a plăcut atât de mult să-l ucizi*?

Gândește-te la ideea asta, dar nu te îngrijora. De ce nu ți-ar fi plăcut? *Poate lui Dumnezeu îi place – doar o face mereu, iar noi nu suntem oare creați după chipul Său*?

Poate că ai citit în ziarul de ieri că Dumnezeu a prăbușit acoperișul unei biserici peste treizeci și patru de credincioși în Texas, marți seara – chiar când îi închinau un imn. Nu crezi că S-a simțit bine?

Treizeci și patru. Dar ți l-a lăsat ție pe Hobbs.

El a adunat o sută șase filipinezi într-o catastrofă aviatică săptămâna trecută – dar a fost de acord să ți-l lase ție pe Hobbs. Nu te-ar taxa pentru o amărâtă de crimă. Două acum. E în regulă.

Urmărește ziarele. Dumnezeu rămâne mereu în frunte.

Toate cele bune,

Hannibal Lecter, doctor în medicină

Graham știa că Lecter greșea amarnic în ceea ce privește cazul lui Hobbs, dar o fracțiune de secundă se întrebă dacă nu avea cumva dreptate într-o oarecare măsură în cazul lui Freddy Lounds. Dușmanul din sufletul lui Graham era de acord cu orice acuzație.

Își pusese brațul pe umărul lui Freddy în fotografia din *Tattler* pentru a confirma că el îi comunicase acele lucruri insultătoare despre Dragon. Sau poate că dorise inconștient să-l pună pe Freddy în pericol, doar așa, un pic? Se întreba chiar și în acel moment. Acum avea certitudinea că nu ar rata conștient o șansă să pună mâna pe Dragon, și gândul veni ca o ușurare.

— M-am săturat până peste cap de voi, nenorociți bolnavi la cap ce sunteți, rosti cu voce tare Graham.

Avea nevoie de o pauză. Îi telefonă lui Molly, dar nu răspunse nimeni acasă la bunicii lui Willy.

— Probabil au plecat cu toții în nenorocita aia de rulotă, murmură el.

Ieși să bea o cafea, în parte și pentru a se convinge că nu se ascunde în camera juraților. În vitrina unui magazin de bijuterii zări o superbă brățară veche de aur. Îl costă aproape tot salariul. Ceru să fie ambalată pentru a fi expediată. Doar când fu convins că este singur în fața cutiei poștale scrise adresa lui Molly din Oregon. Graham nu-și

dădea seama – dar Molly da – că făcea daruri doar când era furios.

Nu voia să se întoarcă în camera juraților și să lucreze, dar era nevoit. Gândul la Valerie Leeds îl îmboldi.

„Îmi pare rău, nu pot veni acum la telefon”, spusese Valerie Leeds.

Își dorea să o fi cunoscut. Își dorea… Gânduri absurde, copilărești.

Graham era obosit, egoist, plin de resentimente, redus la un nivel de gândire al copilului care fusese mai întâi învățat că pe lume totul are o măsură, că „nordul” însemna Autostrada 61, iar 1,80 m reprezenta eterna înălțime a tatălui său.

Se sili să se concentreze asupra profilului psihologic detaliat al victimelor, pe care îl realizase compilând informații din vraful de rapoarte și propriile observații. Bogăția. Aceasta era una dintre trăsăturile comune. Ambele familii erau înstărite. Ciudat era faptul că Valerie Leeds economisea banii cârpindu-și ciorapii. Graham se întrebă dacă nu cumva fusese un copil sărac. El așa credea, iar copiii ei, în compensație, erau puțin prea răsfățați cu de toate. Graham fusese la rândul lui un copil sărac, care-și urmase tatăl de la debarcaderele din Biloxi și Greenville până la cele de pe lacul Erie. Întotdeauna era băiatul cel nou la școală, întotdeauna străinul. Undeva, în adâncul ființei sale, îngropase pe jumătate ranchiuna față de cei bogați. S-ar putea ca Valerie Leeds să fi fost un copil sărac. Fu tentat să mai privească o dată filmul cu ea. Ar fi putut să o facă în sala de judecată.

Nu. Familia Leeds nu era problema lui cea mai importantă. Pe ei îi cunoștea. Despre cei din familia Jacobi nu știa nimic. Lipsa oricăror cunoștințe intime despre familia Jacobi îl deprimă. Incendiul casei din Detroit distrusese tot – albume de familie, probabil și jurnale. Graham încercă să-i cunoască după obiectele pe care și le doriseră, le cumpăraseră și le folosiseră. Doar de atât

dispunea. Dosarul referitor la familia Jacobi era gros de vreo zece centimetri, mare parte din el conținând liste ale bunurilor dobândite. Facturi pentru amenajarea casei când se mutaseră în Birmingham. „Ia uite câte caraghioșenii.” Totul era asigurat, listat cu numere de serie, așa cum pretindeau companiile de asigurări. Era firesc ca un om căruia îi arsese o dată tot avutul să se asigure pe viitor.

Avocatul, Byron Metcalf, îi trimisese cópii indigo ale declarațiilor de asigurare în loc de copii xerox. Indigoul fusese vechi și hârtiile erau greu de descifrat.

Jacobi avusese o șalupă, Leeds avusese o șalupă. Jacobi avusese o tricicletă, Leeds o bicicletă de teren. Graham își umezi degetul și întoarse pagina.

Al patrulea obiect de pe pagina a doua era un proiector de filme Chinon Pacific.

Graham se opri. Cum de nu-l observase? Scotocise în toate lăzile din depozitul din Birmingham, atent la orice ar fi putut să-i ofere o viziune corectă asupra familiei Jacobi.

Unde era proiectorul? Ar putea compara declarația pentru asigurări pe care o ținea în mână cu inventarul făcut de Byron Metcalf ca executor în momentul în care depozitase lucrurile familiei Jacobi. Obiectele fuseseră verificate de responsabilul depozitului care semnase contractul de depozitare. Avu nevoie de cincisprezece minute pentru a parcurge lista obiectelor depozitate. Niciun proiector, nicio cameră de luat vederi, niciun film.

Graham se lăsă pe spate, sprijinindu-se de rezemătoarea scaunului, și îi privi pe membrii familiei Jacobi care zâmbeau din fotografia din fața sa.

„Ce naiba s-a întâmplat cu el?

A fost furat?

Să-l fi furat ucigașul? Dacă el l-a luat, atunci l-a ascuns?

Dumnezeule, te rog, oferă-mi o ascunzătoare pe care s-o pot găsi.”

Graham nu se mai simțea obosit. Trebuia să vadă dacă mai lipsea și altceva. Lucră o oră, comparând declarația de

asigurare cu inventarul depozitului. Totul era trecut pe hârtie, cu excepția obiectelor de preț mici. Acestea toate se aflau probabil pe lista personală a lui Byron Metcalf, obiecte pe care le depusese în seiful băncii din Birmingham.

Toate se aflau acolo. Toate, cu excepția a două dintre ele.

„Cutie de cristal, 7,62 x 10,16 centimetri, cu capac din argint veritabil” apărea în declarația de asigurare, dar nu și în seif. „Ramă originală de argint, 22,86 x 27,94 centimetri, incrustată cu viță-de-vie și flori” nu se afla nici ea acolo.

Furate? Rătăcite? Erau obiecte mici, ușor de sustras. În mod obișnuit, argintul era topit imediat. Ar fi fost greu de găsit. Dar echipamentele video au numere de înregistrare atât în interior, cât și în exterior. Pot fi găsite. Oare criminalul era și hoțul? Uitându-se fix la fotografia pătată a familiei Jacobi, Graham simți un val de satisfacție când intui o nouă posibilitate de a face conexiuni. Dar când obținu întregul răspuns, acesta era vag, dezamăgitor și neînsemnat.

În camera juraților se afla un telefon. Graham sună la Departamentul Omucideri din Birmingham. Prinse tura de la trei la unsprezece.

— În cazul Jacobi, am observat că dețineți o evidență cu toți cei care au intrat și au ieșit din casă după ce a fost sigilată, corect?

— Să trimit pe cineva să verifice, spuse șeful de tură.

Graham știa că avea dreptate. Era o procedură bună de a ține evidența celor care veneau sau plecau de la locul unei crime, iar Graham fusese încântat să vadă că cei din Birmingham o adoptaseră. Așteptă cinci minute, după care un funcționar veni la telefon.

— Bun, cei care au intrat și cei care au ieșit – ce doriți să aflați exact?

— Niles Jacobi, fiul decedatei – se află pe listă?

— Mmmm – mda. Pe 2 iulie, ora șapte seara. I s-a permis să-și ia obiectele personale.

— Avea cumva un geamantan, scrie ceva despre asta?

— Nțțț, îmi pare rău.

Când răspunse la telefon Byron Metcalf avea o voce răgușită, respirație greoaie. Graham se întrebă ce făcea oare.

— Sper că nu v-am deranjat.

— Cu ce te pot ajuta, Will?

— Am nevoie de puțin ajutor în legătură cu Niles Jacobi.

— Ce-a mai făcut acum?

— Cred că a scos niște lucruri din casa familiei Jacobi după ce au fost uciși.

— Hm.

— Lipsește o ramă de tablou de argint din inventarul seifului vostru. Când am fost la Birmingham, am luat o fotografie de familie din dormitorul lui Niles. Fusese înrămată – se observă după urmele lăsate.

— Afurisitul. I-am permis să-și ia hainele și câteva cărți de care avea nevoie, spuse Metcalf.

— Niles are prieteni care-l costă scump. Cu toate astea, ceea ce mă interesează este un proiector de film și o cameră de luat vederi care lipsesc. Vreau să știu dacă el le-a luat. Probabil că așa e, dar *dacă nu* a fost el, e posibil să le fi luat criminalul. În acest caz, trebuie să comunicăm numerele de înregistrare magazinelor de profil. Trebuie să le facem publice la nivel național. Rama cred că a fost deja topită până acum.

— Va vedea el când o să termin povestea asta!

— Încă un lucru – dacă Niles a luat proiectorul, s-ar putea să fi păstrat filmul. N-ar fi obținut nimic pe el. Vreau filmul. Trebuie să-l văd. Dacă îl abordezi direct, va nega totul și va arunca filmul, dacă a existat vreunul.

— În regulă, răspunse Metcalf. Actele mașinii aparțin masei succesorale. Eu sunt executorul, așa că o pot cerceta fără mandat. Prietenul meu, judecătorul, nu va refuza să-mi semneze mandatul pentru a-i percheziționa camera.

Graham se întoarse la treabă. *Averea.* Adăugă acest aspect profilului care avea să fie folosit de poliție.

Graham se întrebă dacă doamna Leeds și doamna Jacobi își făcuseră vreodată cumpărăturile în costum de tenis. Era ceva la modă în unele zone. În alte zone era un lucru prostesc, deoarece implica o dublă provocare: năștea ură de clasă, ca și pofte trupești în același timp.

Graham și le imagină împingând cărucioare de cumpărături, cu fuste albe, scurte, plisate, mângâindu-le coapsele bronzate, cu mingi imprimate pe șosetele de bumbac care parcă făceau cu ochiul – trecând pe lângă bărbatul răgușit, cu ochi de rechin care își cumpăra prânzul frugal compus din niște carne pentru a-l înfuleca în mașină.

Câte familii cu trei copii și un animal de companie dormeau liniștite, fără să știe că doar o yală le despărțea de Dragon?

Când Graham își imagină posibilele victime, văzu oameni inteligenți, de succes, în case amenajate cu dichis.

Dar următorul care avea să-l înfrunte pe Dragon nu avea nici copii și nici animal de companie, iar casa lui era cu desăvârșire lipsită de stil. Următoarea persoană care se va confrunta cu Dragonul era Francis Dolarhyde.

Capitolul 37

Zgomotul greutăților pe podeaua mansardei reverbera prin casa aceea bătrână. Dolarhyde sălta niște haltere, încordându-se, pentru că le încărcase cu discuri mai mult decât le încărcase vreodată. Costumația lui era diferită: pantaloni de trening îi acopereau tatuajul în partea de jos. Bluza de trening acoperea imaginea cu *Marele Dragon Roșu și Femeia învești mântată cu Soare.* Chimonoul atârna pe perete, ca pielea năpârlită a unui șarpe de copac. Acoperea oglinda. Dolarhyde de data asta nu purta mască.

Sus! O sută patruzeci de kilograme de la podea la piept dintr-o mișcare. Acum deasupra capului!

— LA CINE TE GÂNDEȘTI?

Surprins de auzul vocii, mai-mai să scape haltera grea sub care se forța clătinându-se. Jos! Discurile greutăților bubuiră și săriră pe dușumea.

Se întoarse, brațele mari îi atârnau, și privi fix spre locul de unde venea vocea.

— LA CINE TE GÂNDEȘTI?

Părea că se aude din spatele bluzei de trening, dar asprimea și volumul vocii îi uscară gâtul.

— LA CINE TE GÂNDEȘTI?

Știa cine vorbise și era înspăimântat. Încă de la început, el și Dragonul fuseseră o singură ființă. El se afla în Metamorfoză, iar Dragonul era sinele său superior. Trupurile, vocile, voințele lor fuseseră unite.

Dar nu acum. Nu de când apăruse Reba. Nu te gândi la Reba.

— PE CINE AI ALES? întrebă Dragonul.

— Doamna… herman. Sherman.

Lui Dolarhyde îi era greu să pronunțe.

— VORBEȘTE MAI TARE. NU ÎNȚELEG. LA CINE TE REFERI?

Dolarhyde, cu chipul lipsit de expresie, se întoarse la halteră. Sus. Deasupra capului. Mult mai greu de data asta.

— Doamna… herman udă în apă.

— TE GÂNDEȘTI LA MICUȚA TA PRIETENĂ, NU-I AȘA? VREI SĂ FIE MICUȚA TA PRIETENĂ, AȘA-I?

Greutatea se prăbuși bubuind ca un tunet.

— Nu am ’icuță… retenă.

Pe măsură ce-l cuprindea frica, vorbele lui deveneau tot mai bâlbâite. Trebuia să-și astupe nările cu buza de sus ca să vorbească.

— O MINCIUNĂ PROSTEASCĂ.

Vocea Dragonului era puternică și clară. Pronunța *s*-urile fără efort.

— UIȚI METAMORFOZA. PREGĂTEȘTE-TE PENTRU FAMILIA SHERMAN. RIDICĂ HALTERA.

Dolarhyde apucă greutatea și se încordă. Mintea i se încordă simultan cu trupul. Disperat, încercă să se gândească la familia Sherman. Se sili să se gândească la greutatea doamnei Sherman în brațele sale. Doamna Sherman era următoarea. Doamna Sherman era. Se lupta cu domnul Sherman în întuneric. Îl țintuia la pământ până când pierderea de sânge îi făcea inima să tremure ca o păsăruică. Era singura inimă pe care o auzea. Nu auzea inima Rebei. Nu.

Teama îi slăbise puterile. Ridică haltera până în dreptul bazinului, dar nu reuși s-o aducă la piept. Se gândi la familia Sherman așezată în jurul său, cu ochii larg deschiși, în timp ce el interpreta partea Dragonului. Nu era bine. Totul era gol – un abis. Haltera căzu pe podea.

— FALS.

— Doam’a…

— NICI MĂCAR NU POȚI PRONUNȚA „DOAMNA SHERMAN”. N-AI AVUT NICIODATĂ DE GÂND SĂ UCIZI FAMILIA SHERMAN. O VREI PE REBA MCCLANE. VREI SĂ

FIE MICUȚA TA PRIETENĂ, NU-I AȘA? VREI SĂ FIȚI „PRIETENI”.

— Nu.

— MINCIUNĂ!

— Doa ’entu ’uțină eme.

— DOAR PENTRU PUȚINĂ VREME? SMORCĂIT CU BUZĂ DE IEPURE, CINE AR PUTEA FI PRIETEN CU TINE? VINO AICI. ÎȚI VOI ARĂTA CE EȘTI DE FAPT.

Dolarhyde nu se mișcă.

— N-AM VĂZUT NICIODATĂ UN COPIL MAI DEZGUSTĂTOR ȘI MAI MURDAR CA TINE. VINO AICI.

Înaintă.

— SCOATE BLUZA DE TRENING.

Se conformă.

— UITĂ-TE LA MINE.

Dragonul strălucea pe perete.

— SCOATE CHIMONOUL DE PE OGLINDĂ. UITĂ-TE ÎN OGLINDĂ.

Se conformă din nou. Nu se putu abține să nu întoarcă privirea la vederea imaginii. Se văzu hidos.

— UITĂ-TE LA TINE CUM ARĂȚI. ÎȚI VOI OFERI O SURPRIZĂ PENTRU MICUȚA TA PRIETENĂ. SCOATEȚI ZDRENȚELE ALEA.

Mâinile lui Dolarhyde traseră cu putere de pantalonii de trening și îi rupse. Îi scoase de pe el cu mâna dreaptă, ținând zdreanța cu mâna stângă.

Cu dreapta smulse cârpele din mâna stângă, tremurătoare și nesigură. Le aruncă într-un colț și se prăbuși înapoi pe covor, încovoindu-se ca un homar spintecat de viu. Se cuprinse cu brațele, horcăia, respirând cu greu, tatuajul strălucindu-i în luminile orbitoare ale sălii de forță.

— N-AM VĂZUT NICIODATĂ UN COPIL MAI DEZGUSTĂTOR ȘI MAI MURDAR CA TINE. DU-TE ȘI ADU-I.

— ’Aaaimaa.

— ADU-I!

Târî picioarele până afară și se întoarse cu dinții Dragonului.

— PUNE-I ÎN PALME. ÎNCHIDE-I CU DEGETELE.

Pectoralii lui Dolarhyde se contractară.

— ȘTII PREA BINE CUM POT ÎNȘFĂCA. ACUM ȚINE DINȚII DRAGONULUI SUB BURTĂ. APUCĂ-ȚI DARAVELA ÎNTRE EI.

— Nu.

— FĂ-O… ACUM UITĂ-TE.

Dinții începură să-i provoace durere. Stropi de salivă și lacrimi îi curgeau pe piept.

— ’Tttte llooog.

— EȘTI GUNOIUL RĂMAS ÎN URMA METAMORFOZEI. EȘTI UN GUNOI ȘI-ȚI VOI DA UN NUME. EȘTI O FAȚĂ DE CUR. SPUNE.

— Sunt o față de cur.

Își astupase nările cu buzele pentru a putea rosti cuvintele.

— ÎN CURÂND VOI FI SCĂPAT DE TINE, spuse Dragonul fără efort. E BINE AȘA?

— Bine.

— CINE VA FI URMĂTOAREA CÂND VA VENI VREMEA?

— Doamna… herman…

O durere ascuțită îl săgetă, o durere și o teamă cumplită.

— ȚI-O FAC BUCĂȚI.

— Reba, Reba. Ți-o dau pe Reba.

Vorbirea lui se îmbunătățise deja.

— NU-MI VEI DA NIMIC. EA ESTE DEJA A MEA. TOȚI SUNT AI MEI. ȘI REBA MCCLANE ȘI FAMILIA SHERMAN.

— Reba, ’poi familia Sh… Sherman. Poliția își va da seama.

— AM EU GRIJĂ DE TOATE PENTRU ZIUA AIA. TE ÎNDOIEȘTI?

— Nu.

— CINE EȘTI TU?

— Față de cur.

— POȚI SĂ-MI PUI DEOPARTE DINȚII. BUZĂ DE IEPURE SLABĂ ȘI DEMNĂ DE MILĂ CE EȘTI, O VEI FERI PE MICUȚA NOASTRĂ PRIETENĂ DE MINE, AȘȘA-I? O VOI FACE BUCĂȚI ȘI ȚI LE VOI ARUNCA ÎN FAȚA AIA URÂTĂ. TE VOI SPÂNZURA CU MAȚELE EI DACĂ MI TE ÎMPOTRIVEȘTI. ȘTII CĂ POT. PUNE O SUTĂ CINCIZECI DE KILOGRAME PE HALTERĂ.

Dolarhyde adăugă greutățile pe bară. Nu ridicase niciodată mai mult de 140 până atunci.

— RIDIC-O!

Dacă nu va fi la fel de puternic ca Dragonul, Reba va muri. Știa asta. Se încordă până când camera deveni roșie în fața ochilor săi ieșiți din orbite…

— Nu pot.

— NU, NU POȚI. DAR EU POT.

Dolarhyde apucă haltera. Bara se curbă când greutățile ajunseră în dreptul umerilor lui. Sus. Deasupra capului, cu ușurință.

— LA REVEDERE, FAȚĂ DE CUR, spuse el, mândrul Dragon, fremătând în lumină.

Capitolul 38

Francis Dolarhyde nu mai ajunse la lucru luni dimineață. Plecă de acasă la timp, așa cum făcea întotdeauna. Arăta impecabil, conducea cu precizie. Își puse ochelarii negri când întoarse la podul Missouri River și merse mai departe în lumina dimineții.

Lada frigorifică scoase un sunet ascuțit în momentul în care se lovi de bancheta de lângă șofer. Dolarhyde se întinse și o puse pe podea, amintindu-și că trebuie să ia niște gheață și filmul de la…

Traversă canalul Missouri, apa unduia sub el. Privi crestele albe ale valurilor de pe râul ce curgea și, deodată, avu senzația că el curgea, iar apa stătea nemișcată. Îl inundă un sentiment ciudat, nelămurit de prăbușire. Dădu drumul pedalei de accelerație.

Dubița încetini pe banda exterioară și se opri. În spatele său, traficul se bloca, mașinile claxonau. Nu le auzea. Ședea în cabină, alunecând ușor spre nord, peste râul liniștit, cu fața spre soarele dimineții. Lacrimi i se prelingeau pe sub ochelarii de soare și îi cădeau fierbinți pe brațe.

Cineva îi bătu în geam. Un șofer cu chipul palid și somnoros ieșise din mașina din spatele său. Bărbatul îi striga ceva prin geam. Dolarhyde îl privi. Lumini albastre, intermitente se vedeau de cealaltă parte a podului. Știa că ar trebui să pornească mașina, își impuse să apese pe ambreiaj și reuși. Bărbatul de lângă dubiță sări înapoi ca să-și ferească picioarele.

Dolarhyde opri în parcarea unui mare motel lângă varianta Autostrăzii 270. Un autobuz era parcat tot acolo, cu un trombon sprijinit de geamul din spate. Dolarhyde se întrebă dacă ar fi trebuit să se suie în autobuz cu bătrânii

aceia. Nu, nu asta era. Se uită în jur după Packardul mamei sale.

— „Urcă-te. Nu-ți pune picioarele pe banchetă”, spusese ea.

Nici despre asta nu era vorba. Se afla în parcarea unui motel din partea de vest a orașului St. Louis și voia să fie capabil să *Aleagă,* dar nu putea.

Peste șase zile, dacă putea aștepta atât, o va ucide pe Reba McClane. Brusc, scoase un sunet strident pe nas. Poate că Dragonul era dispus să-i ia întâi pe cei din familia Sherman și să aștepte încă o lună. Nu. Asta nu se va întâmpla. Reba McClane nu știa despre Dragon. Credea că este cu Francis Dolarhyde. Dorise să-și așeze trupul peste cel al lui Francis Dolarhyde. L-a primit pe Francis Dolarhyde în patul bunicii.

„M-am simțit cu adevărat minunat, D.”, spusese Reba McClane în grădină.

Poate că-i plăcea de Francis Dolarhyde. Era ceva pervers, de neimaginat pentru o femeie. Înțelese că trebuie s-o disprețuiască pentru asta, dar, Doamne, cât de bine era. Reba McClane era vinovată pentru că-l plăcea pe Francis Dolarhyde. Vinovată dovedită. Dacă nu ar fi fost forța pe care i-o dădea Metamorfoza, dacă nu ar fi fost Dragonul, niciodată n-ar fi putut s-o aducă în casă. N-ar fi fost capabil să facă sex. Sau poate că da…?

„Dumnezeule, bărbate. E atât de bineeee.”

Așa spusese. Spusese „bărbate”.

Mulțimea care terminase micul dejun ieșea din motel, trecând pe lângă dubița lui. Privirile lor superficiale trecură pe deasupra lui ca mii de picioare minuscule.

Avea nevoie să se gândească. Nu se putea duce acasă. Se cază în motel, apoi sună la serviciu și anunță că este bolnav. Camera în care se afla era prietenoasă și liniștită. Singurele elemente decorative erau niște reproduceri proaste ale unor vapoare cu abur. Nimic nu dădea căldură pereților.

Dolarhyde se întinse îmbrăcat. Tavanul era plin de pete lucioase. La fiecare câteva minute trebuia să se ridice și să urineze. Întâi fu cuprins de un tremur, apoi începu să transpire. Trecu o oră. Nu voia să i-o dea pe Reba McClane Dragonului. Se gândi ce ar putea să-i facă el dacă nu-i îndeplinea dorința. Îl treceau valuri de frică cumplită; corpul lui nu o putu suporta mult timp. În calmul greu dintre valuri, Dolarhyde putea gândi. Cum ar face să nu i-o ofere Dragonului? O singură posibilitate îi trecu prin cap. Se ridică.

Întrerupătorul făcu un zgomot sec în baia îmbrăcată în faianță. Dolarhyde privi tija care susținea perdeaua de la duș, o piesă solidă din țeavă de un țol prinsă de pereții băii. Dădu jos perdeaua și o puse peste oglindă. Apucând țeava, se agăță de ea cu o mână, degetele de la picioare atingeau o margine a căzii. Era destul de solidă. Și cureaua lui era destul de solidă. O putea face. Nu-i era frică de asta. Legă capătul curelei în jurul țevii cu un nod marinăresc. Capătul celălalt formă un laț. Cureaua groasă nu se legăna, ci atârna țeapănă în jos.

Se așeză pe scaunul WC-ului și privi. Nu avea spațiu suficient să cadă în gol, dar se putea descurca: și-ar putea ține mâinile departe de laț până când ar fi prea slăbit pentru a le ridica. Dar cum putea fi sigur că moartea sa i-ar putea schimba hotărârea Dragonului acum, când el și Dragonul erau Doi, două ființe diferite? Poate că nu-și va schimba hotărârea. Cum ar putea fi sigur că Dragonul o va lăsa în pace?

Ar putea trece zile până să i se descopere cadavrul. Femeia s-ar întreba unde este. Și între timp nu s-ar duce la el acasă, încercând să-l caute bâjbâind orbește? O să urce la etaj ca să-l caute pe pipăite și o să aibă o surpriză? Marele Dragon Roșu ar putea-o ucide încet, ar putea-o chinui chiar un ceas întreg înainte să-i facă vânt pe scări. Poate c-ar trebui s-o sune pentru a o avertiza? Ce ar putea face ea împotriva Lui, chiar dacă ar fi avertizată? Nimic. Ar

putea doar să spere să moară repede, ca El, în furia Sa, s-o sfâșie destul de repede, destul de adânc.

Sus, în casa lui Dolarhyde, Dragonul pândea din tablourile pe care el le înrămase cu propriile mâini. Dragonul pândea din cărțile de artă și revistele acelea fără număr, renăscând de fiecare dată când un fotograf... Ce să facă?

Lui Dolarhyde îi răsună în minte vocea puternică a Dragonului blestemând-o pe Reba. Avea să-i arunce vorbe grele înainte de a o mușca. Avea să-l blesteme și pe Dolarhyde – ei avea să-i spună că el era un nimic.

— Nu face asta. Nu... face asta, rosti Dolarhyde spre faianța care îi întoarse ecoul.

Își ascultă vocea, vocea lui Francis Dolarhyde, vocea pe care Reba McClane o înțelegea ușor, propria sa voce. Se rușinase de ea toată viața, cu ea le spusese altora lucruri amare și răutăcioase. Dar niciodată vocea lui Francis Dolarhyde nu îl blestemase.

— Nu face asta.

Vocea pe care o auzea acum nu-l blestemase niciodată, absolut niciodată. Repetase doar vorbele grele ale Dragonului. Amintirea îl făcu să se rușineze. Probabil că nu era un bărbat nemaipomenit, gândi el. Își dădu seama că niciodată nu avusese ocazia să afle cu adevărat acest lucru, iar acum devenise curios.

Ce altceva? Ce altă cale mai exista?

Mai exista o soluție și, când se gândi la ea, știu că este o blasfemie. Dar era o soluție.

Se plimbă prin camera de motel, printre paturi, de la ușă la fereastră, făcând exerciții de dicție. Cuvintele îi ieșeau destul de bine dacă respira adânc între propoziții și nu se grăbea. Putea vorbi foarte bine între accesele de spaimă. Avu la un moment dat o criză foarte puternică, care-i dădu o senzație de vomă. Urmară momentele de calm. Le aștepta, și când sosiră, se repezi spre telefon și făcu o comandă pentru Brooklyn.

•

Orchestra unui gimnaziu se urca în autobuz în parcarea motelului. Copiii îl zăriră pe Dolarhyde venind. Trebuia să treacă printre ei pentru a ajunge la dubiță. Un băiat gras, cu fața rotundă și o curea militară cu diagonală prinsă strâmb, îi aruncă o privire urâtă, își umflă pieptul și-și încordă bicepșii maimuțărindu-l după ce Dolarhyde trecu. Două fete chicotiră, în momentul acela izbucniră sunete de trombon pe geamul autobuzului, așa că Dolarhyde nu auzi râsetele din spatele său.

În douăzeci de minute oprea mașina pe alee, la trei sute de metri de casa bunicii. Se șterse pe față, respiră adânc de trei, patru ori. În mâna stângă ținea cheile casei, iar dreapta o sprijini pe volan.

Pufni enervat, scoțând un sunet strident pe nas. Apoi din nou, mai tare. Mai tare, și mai tare. *Hai*!

Pietrișul zbură de sub mașină când aceasta țâșni înainte, casa arătându-se din ce în ce mai mare. Dubița se opri brusc, derapând lateral în curte, Dolarhyde coborî și o luă la fugă.

Înăuntru, fără să privească în stânga sau în dreapta, se năpusti pe treptele care duceau în pivniță, se repezi la cufărul închis cu lacăt, și începu să-și caute enervat cheile. Cheile de la cufăr erau sus. Nu stătu să se gândească. Un fornăit subțire îi ieși pe nas, continuă să scoată acel sunet strident cât de tare putea ca să-și alunge gândurile, vocile pe măsură ce urca treptele în goană.

Aflat în fața biroului, cotrobăind în sertare după chei, se feri să privească tabloul Dragonului de la capătul patului.

— CE FACI?

„Unde erau cheile, unde erau cheile?”

— CE FACI? OPREȘTE-TE. N-AM VĂZUT NICIODATĂ UN COPIL MAI DEZGUSTĂTOR ȘI MAI MURDAR CA TINE. OPREȘTE-TE!

Încremeni, degetele încremeniră și ele.

— UITĂ-TE… UITĂ-TE LA MINE.

Se sprijini de marginea biroului, chinuindu-se să nu se întoarcă spre peretele cu pricina. Făcu un efort dureros să privească în altă parte, dar fu silit să întoarcă, în ciuda voinței lui, capul.

— CE FACI?

— Nimic.

Telefonul sună, sună telefonul, sună telefonul. Ridică receptorul, cu spatele la tablou.

— Hei, D., cum te simți? auzi el vocea Rebei McClane.

Își drese vocea:

— Bine, îngăimă abia șopti.

— Am încercat să te sun la birou. Cei de la serviciu mi-au spus că ești bolnav – ai o voce îngrozitoare.

— Vorbește-mi!

— Bineînțeles că vorbesc, doar vorbesc cu tine. De ce crezi că te-am sunat? Ce-ai pățit?

— Gripă, răspunse el.

— Te duci la doctor?… Alo? Te-am întrebat dacă te duci la doctor.

— Vorbește mai tare.

Terminase de răvășit un sertar și trecu la următorul.

— Ai probleme cu telefonul? D., n-ar trebui să stai acolo singur și bolnav.

— SPUNE-I SĂ VINĂ LA NOAPTE SĂ AIBĂ GRIJĂ DE TINE.

Dolarhyde duse mâna la gură aproape la timp.

— Ce Dumnezeu a fost asta? E cineva cu tine?

— Radioul, am apăsat pe butonul greșit.

— Hei, D., vrei să trimit pe cineva? Nu pari în apele tale. O să vin chiar eu. Am s-o rog pe Marcia să mă aducă la prânz la tine.

— Nu.

Cheile se aflau pe un breloc în sertar. Le găsise. Se întoarse în hol, cu telefonul în mână.

— Mă simt bine. Ne vedem curând.

S-urile aproape că îl strangulară. Coborî scările în goană. Firul telefonului se smulse din perete, căzând pe trepte, undeva în urma lui.

Se auzi un urlet sălbatic de furie.

— VINO AICI, FAȚĂ DE CUR!

Coborî în pivniță. În cufăr, lângă lădița cu dinamită, se afla o valijoară plină cu bani, cărți de credit și permise de conducere sub diferite nume, pistolul, cuțitul și măciuca. Înșfăcă valiza și urcă în fugă la parter, trecu în goană pe trepte, gata de luptă dacă Dragonul ar fi coborât. Se aruncă în dubiță și demară în viteză, derapând continuu pe pietrișul aleii.

Pe autostradă încetini și își mișcă umerii pentru a-și calma gustul de fiere al spaimei. O parte din teamă dispăru. Mergând cu viteza legală și folosind corect semnalizarea, conduse cu grijă spre aeroport.

Capitolul 39

Dolarhyde plăti taxiul în fața unui bloc de pe Eastern Parkway, la două cvartale de Muzeul Brooklyn. Parcurse pe jos restul drumului. Oameni care făceau jogging îl depășiră, îndreptându-se spre Prospect Park.

Stând pe refugiul de lângă stația de metrou, avea o perspectivă bună asupra clădirii în stil neoclasic grecesc. Nu mai văzuse niciodată Muzeul Brooklyn până atunci, dar citise ghidul – comandase broșura când zărise prima oară mențiunea cu litere minuscule: „Muzeul Brooklyn”, sub fotografiile cu *Marele Dragon Roșu și Femeia Înveșmântată cu Soare.*

Numele marilor gânditori, de la Confucius la Demostene, erau gravate în piatră deasupra intrării. Era o clădire impozantă, cu grădini botanice alături, o casă potrivită pentru Dragon. Metroul hurui sub asfalt, gâdilându-l în tălpi. Un aer stătut răzbătu prin grilaj, amestecându-se cu mirosul cleiului din mustața sa. Mai rămăsese doar o oră până la închidere. Traversă strada și intră. Lăsă valiza la garderobă.

— Garderoba va fi deschisă și mâine? întrebă el.

— Muzeul este închis mâine.

La garderobă era o femeie slăbuță, într-o uniformă albastră, care își feri privirea după replica asta.

— Cei care vin mâine folosesc garderoba? continuă el.

— Nu. Dacă muzeul este închis și garderoba este închisă.

„Bun.”

— Mulțumesc.

— N-aveți pentru ce.

Dolarhyde se plimbă printre imensele vitrine de sticlă din Sala Oceanelor și Sala Băștinașilor Americani de la parter – vase de ceramică, arme de tăiat primitive, artefacte și măști

pline de expresie ale indienilor de pe Coasta de Nord-Vest. Mai erau doar patruzeci de minute până la închiderea muzeului. Nu mai avea timp să studieze parterul. Știa unde se aflau ieșirile și lifturile pentru vizitatori. Urcă la etajul cinci. Simțea că se află mai aproape de Dragon, dar era în regulă, știa că nu va da peste el după primul colț. Dragonul nu era expus publicului; pictura fusese încuiată în întuneric de când se întorsese de la Tate Gallery din Londra. Dolarhyde aflase la telefon că tabloul *Marele Dragon Roșu și Femeia Înveșmântată cu Soare* era rareori expus. Avea aproape două sute de ani și lumina îl putea deteriora.

Dolarhyde se opri în fața picturii lui Albert Bierstadt, *Furtună în Munții Stâncoși – Muntele Rosalie 1866.* Din locul acela putea vedea ușa studioului de pictură și a depozitului. Acolo se afla Dragonul. Nu o copie, nu o fotografie: Dragonul! Acolo va veni a doua zi, când avea întâlnire cu El.

Se plimbă de-a lungul etajului cinci, traversă coridorul cu portrete, fără să vadă picturile. Ieșirile îl interesau. Găsi ieșirea de incendiu și scările principale și reținu unde se aflau lifturile pentru public.

Gardienii erau niște bărbați politicoși, în floarea vârstei, cu pantofi cu talpă groasă, după ani de zile de stat în picioare. Niciunul nu era înarmat, observă Dolarhyde; unul dintre cei din hol purta totuși armă. Poate că era un polițist de noapte.

Anunțul de închidere răsună în difuzoare, așa că el se duse și își luă valiza. Dolarhyde rămase pe trotuar în fața muzeului și privi mulțimea care se scurgea în plăcuta seară de vară. Cei care făceau jogging alergau acum pe loc, așteptând până când șuvoiul de oameni traversă strada spre metrou.

Dolarhyde petrecu câteva minute în Grădina Botanică. Făcu apoi semn unui taxi și indică șoferului adresa unui magazin pe care îl găsise în Pagini Aurii.

Capitolul 40

Luni la ora nouă seara, Graham puse servieta jos, în fața ușii apartamentului din Chicago pe care îl folosea și începu să scotocească prin buzunar după chei. Petrecuse o zi obositoare în Detroit, interogând personalul și verificând dosarele angajaților la spitalul unde doamna Jacobi făcuse muncă voluntară înainte ca familia să se mute în Birmingham. Căuta o persoană care să fi lucrat atât în Detroit, cât și în Atlanta, sau în Atlanta și Birmingham; cineva care să fi putut deține o dubiță și un scaun cu rotile și care le-ar fi văzut pe doamna Jacobi și pe doamna Leeds înainte de a le omorî.

Crawford considerase călătoria o pierdere de vreme, dar îl lăsase să-și facă damblaua. Crawford avusese dreptate. Al naibii Crawford. Prea avea mereu dreptate. Graham auzi telefonul sunând în apartament. Cheile se prinseseră în cusătura pantalonilor. Când le trase afară, le trase cu o bucată sfâșiată de buzunar, mărunțișul se scurse pe cracul pantalonilor și se împrăștie pe jos.

— Fir-ar să fie!

Ajunse în mijlocul camerei când telefonul amuți. Poate că fusese Molly care încerca să ia legătura cu el. O sună în Oregon. Bunicul lui Willy răspunse la telefon cu gura plină: era vremea cinei în Oregon.

— Transmite-i lui Molly să mă sune când termină, îl rugă Graham.

Era sub duș, cu șamponul în ochi, când telefonul sună din nou. Se șterse pe cap și alergă cu apa șiroind pe el, înșfăcând receptorul.

— Bună, Buze Fierbinți.

— Tu, diavol cu vorbe dulci, sunt Byron Metcalf din Birmingham.

— Scuze.

— Am vești bune și vești proaste. Ai avut dreptate cu Niles Jacobi. El a scos lucrurile din casă. S-a descotorosit de ele, dar am găsit la el în cameră niște hașiș și am putut să-l strâng cu ușa să-l fac să ciripească. Asta este vestea proastă – știu că sperai ca Zâna Măseluță să le fi furat și să le fi ascuns. Vestea cea bună este că există un film. Nu-l am încă. Niles spune că sunt două role băgate sub bancheta mașinii sale. Le mai vrei încă, nu-i așa?

— Bineînțeles că le vreau.

— Ei bine, prietenul lui intim, Randy, folosește momentan mașina și încă n-am reușit să luăm legătura cu el, dar nu mai durează mult. Vrei să trimit filmul cu primul avion spre Chicago și să te sun ca să te anunț când sosește?

— Te rog. E foarte bine, Byron, mulțumesc.

— N-ai de ce.

Molly sună tocmai când Graham se pregătea de culcare. După ce se asigurară unul pe celălalt că se simt bine, nu prea mai avură ce discuta.

Willy se simțea minunat, îi comunică Molly. Îl lăsă pe băiat să-i spună noapte bună. Willy avea însă mai multe de zis decât noapte bună – îi comunică lui Will vestea cea mare: bunicul îi cumpărase un ponei. Molly nu pomenise despre asta.

Capitolul 41

Muzeul Brooklyn este închis pentru publicul larg miercurea, dar studenții de la cursurile de artă și cercetătorii au acces. Muzeul reprezintă o facilitate excelentă pentru studenții serioși. Membrii personalului sunt documentați și binevoitori; de multe ori permit cercetătorilor să vină miercurea cu o programare prealabilă spre a vedea obiecte care nu sunt expuse pentru public în mod obișnuit.

Francis Dolarhyde ieși din stația de metrou puțin după ora două după-amiaza, cărându-și materialul de studiu. Avea la el un caiet de notițe, un catalog de la Tate Gallery și o biografie a lui William Blake sub braț. Sub cămașă pitise și un pistol plat de 9 mm, o măciucă și un șiș. Un bandaj elastic ținea armele lipite de abdomenul său plat. Haina sport le ascundea perfect când era încheiată. O cârpă înmuiată în cloroform și sigilată într-o pungă de plastic era îngrămădită în buzunarul hainei. În mână căra o cutie nouă de chitară.

Lângă ieșirea din metrou, în centrul Eastern Park, existau trei telefoane publice: unul dintre aparate fusese smuls, unul dintre celelalte două funcționa. Dolarhyde introduse fise, formă numărul de la Baeder, așteptă până când Reba răspunse. Auzea zgomotele obișnuite din camera obscură.

— Bună, Reba, spuse el.

— Salut, D., cum te simți?

Traficul intens de pe ambele benzi îl împiedica să audă bine.

— Bine.

— Parcă ai fi la un telefon public. Credeam că ești acasă, bolnav.

— Vreau să vorbesc cu tine mai târziu.

— OK. Sună-mă cât mai târziu, bine?

— Trebuie… să te văd.

— Și eu vreau să mă vezi, dar nu pot în seara asta. Trebuie să lucrez. O să mă suni?

— Mda. Dacă nu se întâmplă…

— Poftim?

— O să te sun.

— Chiar vreau să vin cât se poate de repede, D.

— Mda. La revedere… Reba.

„Bun.”

Frica i se scurse din oasele pieptului spre stomac. Și-o înăbuși și traversă strada.

Intrarea în Muzeul Brooklyn miercurea se face printr-o singură ușă din extrema dreaptă a clădirii. Dolarhyde intră în spatele a patru studenți de la Arte. Tinerii își rezemară ranițele și gențile de perete și scoaseră permisele. Gardianul din spatele biroului le verifică. I se adresă apoi lui Dolarhyde:

— Aveți programare?

Dolarhyde aprobă din cap.

— Pictură. Domnișoara Harper.

— Semnați în registru, vă rog.

Gardianul îi oferi un pix. Semnă „Paul Crane”. Funcționarul formă un număr de interior. Dolarhyde se întoarse cu spatele la birou și studie din ușă *Festivalul culesului viei* al lui Robert Blum în timp ce gardianul cerea confirmarea programării. Cu colțul ochiului putu vedea încă un paznic în hol. Da, era cel cu arma.

— Pe hol înainte, pe lângă atelier, este o bancă în dreptul lifturilor principale, spuse ofițerul de la birou. Așteptați acolo. Domnișoara Harper coboară să vă ia.

Îi înmână lui Dolarhyde un ecuson de plastic scris cu roz pe fond alb.

— Pot să-mi las chitara aici?

— O să am eu grijă de ea.

Muzeul arăta diferit cu luminile stinse. În vitrinele de sticlă era semiîntuneric. Dolarhyde așteptă trei minute pe bancă până când domnișoara Harper coborî din lift.

— Domnul Crane? Sunt Paula Harper.

Era mai tânără decât păruse la telefon când o sunase din St. Louis; o femeie sensibilă, drăguță, dar cu un aer sever. Își purta bluza și fusta ca pe o uniformă.

— Ați sunat în legătură cu acuarelele lui Blake, spuse. Să mergem sus să vă arăt lucrările. Luăm liftul personalului – pe aici.

Îl conduse pe lângă atelierul muzeului întunecat și printr-o cameră mică în care erau aliniate arme primitive. Privi rapid în jur pentru a găsi repere de orientare. În colțul Sălii Băștinașilor Americani se găsea un coridor ce ducea la un mic lift de serviciu. Domnișoara Harper apăsă pe buton, își strânse brațele la piept și așteptă. Ochii ei de un albastru palid alunecară peste permisul roz pe alb, prins de reverul lui Dolarhyde.

— V-a dat un permis pentru etajul șase, spuse. Nu contează – astăzi nu este niciun agent de pază la etajul cinci. Ce tip de cercetare desfășurați?

Dolarhyde se limitase să zâmbească și să aprobe dând din cap până atunci.

— O lucrare despre William Butts, răspunse.

— Despre William Butts?

Bărbatul confirmă dând din cap.

— N-am citit prea multe despre el. Nu-l găsești decât în note de subsol ca patron al lui Blake. E un personaj interesant?

— Abia am început studiul. Voi fi nevoit să plec în Anglia.

— Am impresia că National Gallery deține două acuarele pe care le-a realizat pentru Butts. Le-ați văzut?

— Nu încă.

— Ar fi bine să le scrieți din timp pentru a-i anunța.

Dolarhyde dădu aprobator din cap. Sosi liftul. Etajul cinci. Tremura un pic, dar își simțea sângele pompând prin

brațe și picioare. În curând va ajunge la momentul de răscruci și va trebui să hotărască: da sau nu. Dacă va merge prost, nu-i va lăsa să pună mâna pe el.

Îl conduse de-a lungul coridorului cu portrete americane. Nu era drumul pe care venise el data trecută. Putea totuși să-și dea seama unde se află. Era în regulă.

Dar o surpriză îl aștepta pe culoar, iar când o zări, se opri înmărmurit. Paula Harper își dădu seama că el nu mai era în spatele ei și se întoarse. Bărbatul încremenise în fața unei nișe din peretele cu portrete. Reveni lângă el și văzu la ce se uita atât de fascinat.

— E un portret al lui George Washington de Gilbert Stuart, spuse ea.

„Nu, nu-i adevărat.”

— Vedeți unul asemănător pe bancnota de un dolar. I se spune Portretul Lansdowne deoarece Stuart a pictat unul și pentru marchizul de Lansdowne spre a-i mulțumi pentru sprijinul acordat revoluției americane… Vă simțiți bine, domnule Crane?

Dolarhyde era livid. O imagine mai afurisită decât pe toate bancnotele de un dolar pe care le văzuse vreodată. Washington, cu ochii săi voalați și dinții falși prost executați îl privea fix din ramă. Dumnezeule, arăta exact ca bunică-sa. Dolarhyde se simți ca un copil prins cu o boroboață.

— Domnule Crane, vă simțiți bine?

Trebuia să răspundă ceva sau avea să strice tot planul. Trebuia să treacă peste asta. „Doamne, bărbate, e atât de bineee. EȘTI CEL MAI MURDAR… Nu. Trebuie să spui ceva.”

— Fac cobalt, răspunse.

— Doriți să luați loc câteva minute?

Se simțea chiar un slab miros de medicament venind dinspre el.

— Nu. Luați-o înainte. Vin și eu.

„Și n-ai să mai tai nimic, bunico. Naiba să te ia, te-aș ucide dacă n-ai fi deja moartă. Deja moartă. Bunica era deja

moartă! Moartă acum, acum și pentru totdeauna. Doamne, bărbate, e atât de bineee.”

Celălalt nu era însă mort, iar Dolarhyde știa acest lucru.

O urmă pe domnișoara Harper, traversat de valuri de frică. Intrară pe o ușă dublă în studioul de pictură și depozit. Dolarhyde aruncă o scurtă privire în jur. Era o cameră lungă, liniștită, bine luminată și plină de rafturi cu picturi acoperite. Mici birouri erau înșirate de-a lungul peretelui. Ușa spre cel mai îndepărtat dintre ele era întredeschisă, iar Dolarhyde auzi un zgomot de mașină de scris. Nu zări pe nimeni altcineva în afară de Paula Harper. Îl conduse până la o masă de lucru neobișnuit de înaltă și îi aduse un scaun.

— Așteptați aici. Vă aduc pictura.

Dispăru în spatele rafturilor. Dolarhyde își desfăcu un nasture din dreptul abdomenului. Domnișoara Harper se întorcea. Căra o cutie plată, neagră, nu mai mare decât o servietă. Acolo era deci! Cum de avea oare puterea să ducă pictura? Nu-i trecuse prin minte că tabloul era plat. Văzuse dimensiunile în cataloage – 43,18 x 33,02 cm – dar nu le acordase atenție. Se așteptase să fie imensă. Dar era mică. Era mică și se afla acolo, în camera aceea dominată de liniște. Nu realizase niciodată câtă putere acumulase Dragonul din vechea casă din livadă.

Domnișoara Harper spunea ceva din care prinse doar atât:

— … trebuie să o ținem în cutie pentru că lumina soarelui i-ar afecta culorile. De aceea nu este expusă foarte des.

Puse cutia pe masă și o șterse de praf. Un zgomot se auzi dinspre ușa dublă.

— Scuză-mă, trebuie să-i deschid lui Julio.

Luă în brațe cutia și se grăbi spre ușa de sticlă. Un bărbat cu un cărucior aștepta afară. Femeia îi ținu ușa până când intră.

— Acolo e bine?

— Da, mulțumesc, Julio.

Bărbatul ieși. Domnișoara Harper se întoarse, aducând și cutia de depozitare.

— Îmi cer scuze, domnule Crane, Julio șterge praful astăzi și curăță niște rame.

Deschise cutia și dădu la iveală un înveliș alb de carton.

— Înțelegeți că nu aveți voie să-l atingeți. O să vi-l arăt eu – asta este regula. E bine?

Dolarhyde încuviință cu o mișcare din cap. Nu putea vorbi. Femeia deschise învelișul și dădu la o parte folia protectoare din plastic și niște material gros. Iată-l: *Marele Dragon Roșu și Femeia Înveșmântată cu Soare* – Omul-Dragon ridicat heraldic în două picioare deasupra femeii prosternate, care se roagă, prinsă într-unul din cercurile cozii lui.

Într-adevăr, un tablou mic, dar plin de forță. Uimitor. Cele mai bune reproduceri nu reușiseră să redea fidel detaliile sau culorile.

Dolarhyde văzu clar, dintr-o singură ochire, scrisul lui Blake pe carton, două pete maronii la marginea din dreapta a picturii. Îl impresionă grozav. Era prea mult… culorile erau mult mai vii.

Privi femeia înfășurată în coada Dragonului. O privi. Observă că părul ei avea exact aceeași culoare ca cel al Rebei McClane. Văzu că se afla la mai puțin de un metru de ușă. Stăpâni vocile dinlăuntrul său. „Sper că nu te-am șocat”, spusese Reba McClane.

— Se pare că a folosit și cărbune și acuarelă, explică Paula Harper.

Stătea în așa fel încât să-l poată urmări. Ochii ei nu se dezlipeau nicio secundă de pe tablou. Dolarhyde băgă mâna sub cămașă.

Undeva suna un telefon. Țăcănitul mașinii de scris se opri. O femeie scoase capul din biroul îndepărtat.

— Paula, la telefon. Este mama ta.

Domnișoara Harper nici nu întoarse capul. Ochii ei nu-l slăbeau o clipă pe Dolarhyde sau pictura.

— Vrei, te rog, să preiei mesajul, o rugă ea. Spune-i că o sun eu.

Femeia dispăru în birou. După o secundă, zgomotul mașinii de scris se auzi din nou. Dolarhyde nu se mai putea abține. „Acum e momentul, acum!”

Dar Dragonul făcu el prima mișcare.

— N-AM VĂZUT NICIODATĂ…

— Poftim? holbă ochii domnișoara Harper.

— … un șobolan atât de mare! spuse Dolarhyde, arătând cu degetul. Pe rama aceea!

Domnișoara Harper întoarse capul.

— Unde?

Smulse măciuca de sub cămașă. Mai mult din încheietură decât cu toată forța brațului, o lovi în ceafă. Femeia se prăbuși năucită, Dolarhyde o prinse de bluză și îi puse pe față cârpa cu cloroform. Paula Harper scoase un sunet strident, nu prea puternic și se înmuie de tot.

O așeză pe podea între masă și rafturile cu tablouri, trase pânza cu acuarela și rămase pe vine deasupra ei. Foșnete, zgomot de hârtie mototolită, o respirație horcăită… un telefonul sunând. Femeia ieși din biroul îndepărtat.

— Paula?

Privi în încăpere.

— Mama ta la telefon! strigă ea. Vrea să vorbească neapărat cu tine.

Înaintă prin spatele mesei.

— Mă ocup eu de vizitator dacă…

În momentul acela îi văzu. Paula Harper întinsă pe podea, cu părul peste față, iar peste ea îl zări pe el, cu pistolul în mână. Dolarhyde își îndesa în gură ultima bucată de acuarelă. El se ridică mestecând și porni să alerge. Către ea. Femeia o luă la goană spre birou, trânti ușa ce nu reprezenta niciun obstacol, se repezi la telefon, acesta căzu pe podea, se aruncă după el în patru labe, încercând să formeze un număr, dar linia era ocupată, când ușa se dădu de perete. Becul aprins al telefonului explodă în momentul

când primi o lovitură după ureche. Receptorul, în care se auzi un fel de măcăit, căzu pe jos.

În liftul de serviciu, Dolarhyde urmări luminile indicatorului de coborâre, în vreme ce ținea pistolul lipit de abdomen, ascuns de cărți.

Primul etaj. Ieși în galeriile pustii. Întinse pasul, pantofii săi de jogging scoteau un sunet surd pe dușumea. Cotind greșit, trecu pe lângă măștile din oase de balene, specifice populației Sisuit, pierzând secunde importante, alergă printre totemurile înalte Haida, se rătăci. Fugi spre totemuri, privi în stânga, zări armele primitive și știu unde se află. Trase cu ochiul pe lângă colțul care dădea în hol.

Funcționarul de la birou stătea lângă panoul de informații, la zece metri de recepție. Paznicul înarmat se afla mai aproape de ușă. Tocul pistolului acestuia scârțâi când se aplecă să șteargă o pată de pe vârful pantofului.

„Dacă se împotrivesc, pe el lichidează-l primul.” Dolarhyde vârî arma sub curea și strânse haina deasupra. Traversă holul, desfăcându-și ecusonul.

Funcționarul de la birou se întoarse când auzi pașii.

— Mulțumesc, spuse Dolarhyde.

Ținând permisul de o margine, îl întinse peste biroul de la recepție. Gardianul încuviință din cap:

— Vă rog să-l introduceți prin fanta aceea.

Telefonul de la recepție sună. Ecusonul era greu de dezlipit de pe sticla biroului. Telefonul sună din nou. „Repede.” Dolarhyde apucă ecusonul și îl introduse în fantă. Își luă cutia de chitară din mormanul de rucsacuri. Paznicul venea la telefon. Ieșit pe ușă, porni repede spre Grădina Botanică, era pregătit să tragă dacă ar fi auzit că este urmărit.

În grădină, la stânga. Dolarhyde se ascunse în spațiul dintre un mic șopron și un gard viu. Deschise cutia de chitară și scoase o rachetă de tenis, o minge de tenis, un prosop, o pungă de cumpărături împăturită și un mănunchi de țelină cu frunze.

Nasturii săriră când își scoase haina și cămașa dintr-o singură mișcare, apoi pantalonii. Pe dedesubt purta un tricou imprimat cu sigla Brooklyn College și pantaloni de trening, înghesui cărțile și hainele în pungă, apoi armele. Țelina o trânti deasupra. Șterse mânerele cutiei, o închise și-i făcu vânt sub gard.

Traversând grădina spre Prospect Park, cu prosopul pe după gât, ieși în Empire Boulevard. Cei care făceau jogging alergau în fața lui. Luându-se după ei în parc, auzi în spate primele sirene ale poliției. Niciunul dintre alergători nu le dădu atenție. Nici Dolarhyde.

Alerga și mergea în pas ușor pe rând, cărând punga de cumpărături și racheta, bătând mingea de pământ ca unul care se răcorește după un antrenament intens și care s-a oprit la magazin să facă niște cumpărături în drum spre casă.

Hotărî să încetinească pasul; n-ar trebui să alerge cu stomacul plin. Acum își putea alege ritmul.

Putea alege orice.

Capitolul 42

Crawford ședea în ultimul rând al boxei juraților mâncând alune Redskin în timp ce Graham lăsa jaluzelele din sala de judecată.

— Înțeleg că în seara asta o să-mi dai profilul, spuse Crawford. Mi-ai spus că marți; azi e marți.

— O să-l termin. Mai întâi vreau să văd astea.

Graham deschise plicul poștal de la Byron Metcalf și scoase conținutul – două role vechi de film de familie, fiecare dintre ele în câte o pungă de plastic.

— Metcalf îl dă în judecată pe Niles Jacobi?

— Nu pentru furt – probabil că oricum el o să fie moștenitorul, el și fratele lui Jacobi, spuse Graham. Sincer să fiu, nu știu. Procurorul din Birmingham vrea să-l facă praf.

— Bine, spuse Crawford.

Ecranul pentru filme atârna de tavanul sălii cu fața către boxa juraților, aranjament care le permitea acestora să urmărească probele filmate. Graham aduse proiectorul.

— Verificând standurile de ziare de la care Zâna Măseluță și-ar fi putut face rost atât de repede de *Tattler* – am primit rapoarte de la Cincinnati, Detroit și o grămadă din Chicago, spuse Crawford. Diverși ciudați.

Graham porni filmul. Era făcut la o partidă de pescuit. Copiii familiei Jacobi se jucau cu undițele pe malul cu trestii al unui helești eu.

Graham încercă să nu se gândească la cei care se aflau în coșciugele micuțe de sub pământ. Se strădui să și-i imagineze pescuind.

Pluta fetei zvâcni și dispăru. Mușcase un pește. Crawford mototoli punga de alune.

— Cei din Indianapolis își scot sufletul interogând ziariști și verificând stațiile unde se vinde Servco Supreme, spuse el.

— Vrei să vezi asta sau nu? întrebă Graham.

Crawford tăcu până la finalul filmului, care dură două minute.

— Minunat, a prins un biban, spuse el. Acum în legătură cu profilul…

— Jack, tu ai fost în Birmingham chiar după incident. Eu am ajuns acolo abia după o lună. Ai văzut casa când încă le mai aparținea – eu nu. Când am ajuns eu, era redecorată. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să-i privesc pe oamenii ăștia și după aceea o să-ți termin profilul.

Porni cel de-al doilea film. Pe ecran apăru o scenă cu o petrecere aniversară. Familia Jacobi ședea în jurul mesei. Cântau. Graham le citi pe buze „Muuulți ani trăiască!” Donald Jacobi, în vârstă de unsprezece ani, se întoarse către cameră. Ședea în capul mesei, cu tortul în față. Lumânările se reflectau în ochelarii lui.

La colțurile mesei îl flancau sora și fratele lui, privindu-l cum suflă în lumânări.

Graham se foi pe scaun.

Doamna Jacobi se aplecă, părul ei negru legănându-se, ca să ia pisica și să o dea jos de pe masă. Apoi doamna Jacobi îi aduse fiului ei un plic mare, de care atârna legată o panglică lungă. Donald Jacobi deschise plicul și scoase din el o felicitare mare. Privi către cameră și întoarse felicitarea. Pe ea scria: „La mulți ani – urmărește panglica”.

Imaginea începu să se clatine când camera urmă procesiunea în bucătărie. Acolo era o ușă încuiată cu un cârlig. Donald coborî primul, urmat de ceilalți, pe scările spre pivniță, pe urma panglicii. Capătul panglicii era legat de ghidonul unei biciclete cu zece viteze.

Graham se întrebă de ce nu-i oferiseră bicicleta afară.

Când imaginea se întrerupse și apăru următoarea, întrebarea lui își găsi răspunsul. Acum erau afară și se

vedea că plouase destul de tare. În grădină erau bălți. Casa arăta altfel. Realtor Geehan schimbase culoarea când o zugrăvise după crimă. Ușa pivniței care dădea afară se deschise și apăru domnul Jacobi ducând bicicleta. Era prima oară când apărea el în film. O adiere de vânt îi ridică părul pieptănat peste chelie. Puse bicicleta pe pământ, ceremonios. Filmul se termina cu prima plimbare a lui Donald, sfios de data asta, cu bicicleta cea nouă.

— Ce poveste nenorocită, mârâi Crawford, dar noi știam deja toate astea.

Graham porni din nou filmul cu petrecerea aniversară. Crawford clătină din cap și începu să citească ceva din servieta sa, folosind o mică lanternă. Pe ecran, domnul Jacobi scotea bicicleta din pivniță. Ușa pivniței se trânti în spatele lui. De ea atârna un lacăt. Graham opri cadrul.

— Uite. De asta a avut nevoie de cleștele de buloane, Jack, ca să taie lacătul și să intre prin pivniță. Atunci, de ce nu a folosit calea asta?

Crawford stinse lanterna și privi ecranul peste ochelari.

— Ce-ai spus?

— Știu că a avut un clește – l-a folosit să taie ramura aia când pândea din pădure. De ce n-a folosit calea asta să intre pe ușa pivniței?

— N-a putut.

Rânjind ca un crocodil, Crawford așteptă: îi plăcea să-și surprindă interlocutorii care se aruncau la supoziții.

— A încercat? A lăsat urme? Eu n-am văzut niciodată ușa asta – când am ajuns eu acolo Geehan pusese o ușă de oțel cu dispozitive de siguranță.

Crawford își dădu drumul la gură:

— E doar o *supoziție* a ta că Geehan a pus-o. Nu Geehan a făcut-o. Ușa de oțel se afla acolo când au fost uciși. Ea trebuie să fi fost pusă de Jacobi – era din Detroit, prefera dispozitivele de siguranță.

— *Când* a pus-o Jacobi?

— Nu știu. Evident că după aniversarea băiatului – când a fost asta? Scrie în raportul de autopsie, dacă îl ai la îndemână.

— Ziua lui a fost pe 14 aprilie, într-o luni, spuse Graham, privind spre ecran cu bărbia în palmă. Vreau să știu când a schimbat ușa Jacobi.

Crawford se încruntă. Se însenină când înțelese sensul.

— Crezi că Zâna Măseluță a studiat casa când ușa veche cu lacăt se mai afla încă acolo, spuse el.

— Avea la el un clește de tăiat, nu-i așa? Cum intri într-un loc prin efracție cu un clește? întrebă Graham. Poți tăia lacăte, grilaje sau lanțuri. Jacobi nu avea nici grilaje, nici lanțuri la uși, nu-i așa?

— Nu.

— Atunci înseamnă că se aștepta la un lacăt. Un clește de buloane e destul de greu și de lung. A acționat ziua, iar din locul în care și-a parcat mașina a avut mult de mers până la casă. Știa că putea fi al dracului de grăbit la întoarcere dacă ceva nu ieșea cum trebuie. Nu ar fi cărat un clește dacă n-ar fi avut nevoie de el. Se aștepta la un lacăt.

— Tu crezi că el a studiat casa înainte ca Jacobi să schimbe ușa. Apoi vine să-i omoare, așteaptă în pădure…

— De acolo nu poți vedea latura asta a casei.

Crawford încuviință din cap.

— Așteaptă în pădure. Ei merg la culcare, iar el vine cu cleștele și descoperă noua ușă cu dispozitive de siguranță.

— Să spunem că descoperă noua ușă. El planificase totul, iar acum dă de ușa asta, spuse Graham, ridicând mâinile. Este nervos, frustrat, vrea neapărat să intre. Așa că deschide zgomotos, cu un levier, ușa din curtea interioară. Intră în casă cu gălăgie – îl trezește pe Jacobi și este nevoit să-l omoare pe scări. Nu-i stă în caracter Dragonului. El nu e așa de dezordonat. E grijuliu și nu lasă nimic în urma lui. Când a intrat în casa familiei Leeds, a făcut-o curat.

— Bine, în regulă, admise Crawford. Dacă aflăm când a schimbat Jacobi ușa, poate vom putea stabili intervalul de

timp dintre momentul în care a studiat casa și cel al crimei. Oricum, intervalul *minim.* Asta pare ceva util acum. Poate că Departamentul de Simpozioane și Turism din Birmingham ne mai poate oferi date suplimentare în ceea ce privește cazarea sau închirierile de vehicule în perioada respectivă. Putem verifica din nou firmele de închirieri auto. De data asta vom lua în calcul și dubițele. O să vorbesc cu departamentul din Birmingham.

Crawford vorbise probabil foarte convingător: fix peste patruzeci de minute, un agent FBI din Birmingham, târându-l după el și pe agentul imobiliar Geehan, îl lua la întrebări pe un tâmplar, care lucra la grinzile unei case noi. Informația tâmplarului fu expediată prin radio la Chicago.

— Ultima săptămână din aprilie, spuse Crawford punând jos receptorul. Atunci au montat noua ușă. Doamne, asta înseamnă cu două luni înainte ca familia Jacobi să fie ucisă. De ce ar fi cercetat casa cu două luni înainte?

— Nu știu, dar îți garantez că l-a văzut pe Jacobi sau pe toată familia înainte de a le cerceta casa. Dacă nu i-a urmărit de la Detroit, a descoperit-o pe doamna Jacobi cândva între 10 aprilie, când s-au mutat la Birmingham, și sfârșitul lui aprilie, când ușa a fost schimbată. Cândva în acest interval el s-a aflat în Birmingham. FBI-ul se ocupă de chestia asta acolo?

— Și poliția, spuse Crawford. Spune-mi: de unde știa că există o ușă interioară între pivniță și casă? Nu poți fi sigur de asta – nu în regiunile din sud.

— Fără îndoială, a văzut interiorul casei.

— Amicul tău Metcalf a obținut extrasele de cont ale lui Jacobi?

— Sunt sigur că da.

— Să vedem ce facturi au fost plătite între 10 aprilie și sfârșitul lunii. Știu că facturile au fost verificate începând cu câteva săptămâni înaintea crimelor, dar poate nu am căutat destul de mult în urmă. Ca și în cazul Leeds.

— Întotdeauna am bănuit că a privit în interiorul casei Leeds, spuse Graham. Din alee n-ar fi putut vedea geamul de la ușa bucătăriei. Acolo e o verandă cu zăbrele. Dar el a venit pregătit cu cuțitul pentru tăiat sticlă. Iar ei nu apelaseră la niciun atelier cu trei luni înainte de a fi uciși.

— Dacă el face cercetările cu atât de mult timp înainte, poate nu căutăm cu destul timp în urmă. Asta o să facem acum. Totuși, la Leeds – când era pe alee citind contoare în spatele casei cu două zile înainte să-i ucidă – poate i-a văzut intrând în casă. Poate a privit înăuntru când ușa verandei era deschisă.

— Nu, ușile nu sunt pe aceeași direcție – îți amintești? Privește.

Graham puse în proiector filmul cu familia Leeds. Câinele familiei Leeds, Scotty, ridică urechile și alergă la ușa de la bucătărie. Valerie Leeds și copiii intrau aducând cumpărăturile. Prin ușa verandei nu se vedeau decât gratiile.

— Bine, vrei să-l pui pe Metcalf să se ocupe de ordinele de plată pe aprilie? Orice factură sau achiziție de care s-ar fi putut ocupa un comis-voiajor. Nu… o să fac eu asta cât timp termini tu profilul. Ai numărul lui Metcalf?

Pe Graham îl interesa filmul familiei Leeds. Îi dădu, absent, lui Crawford cele trei numere ale lui Byron Metcalf.

Porni aparatul din nou pe când Crawford folosea telefonul din camera juraților.

Mai întâi filmul familiei Leeds. Câinele familiei Leeds. Nu purta zgardă, iar cartierul era plin de câini, dar Dragonul știa care era al lor. Iat-o pe Valerie Leeds. Imaginea ei îl tulbură pe Graham. Iată ușa din spatele ei, vulnerabilă cu geamul ei mare. Pe ecran, copiii se jucau. Graham nu se simțise niciodată așa de apropiat de familia Jacobi cum se simțea de Leeds. Filmul lor îl emoționă acum. Îl deranja faptul că se gândise la familia Jacobi ca la niște urme de cretă pe o podea însângerată. Iată-i pe copiii familiei Jacobi,

înșirați pe colțul mesei, lumânările aniversare aruncând lumini pe chipurile lor.

O fracțiune de secundă, Graham își aminti picătura de ceară de pe noptiera lui Jacobi, petele de sânge din colțul dormitorului familiei Leeds. Ceva…

Crawford se întoarse.

— Metcalf mi-a spus să te întreb…

— *Nu-mi vorbi acum*!

Crawford nu se supără. Așteptă nemișcat, mijind ochii. Filmul rula în continuare, luminile și umbrele jucând pe chipul lui Graham. Iată pisica familiei Jacobi. Dragonul știa că aceasta era pisica familiei Jacobi. Exista ușa interioară a pivniței. Exista ușa exterioară a pivniței cu lacătul. Dragonul adusese un clește. Filmul se termină. În cele din urmă pelicula ieși din aparat cu capătul fluturând. Tot ceea ce avea nevoie să știe Dragonul se afla pe aceste două filme. Nu fuseseră arătate în public, nu exista niciun club de film, niciun fest…

Graham privi bine cunoscuta cutie verde în care sosise filmul familiei Leeds, pe care se aflau numele și adresa lor. Și Laboratorul Gateway Film, St. Louis, Mo. 63102. În mintea lui, „St. Louis” se regăsea la fel ca toate numerele de telefon pe care le văzuse vreodată. Ce-i cu St. Louis? Era unul dintre locurile în care *Tattler* era disponibil în fiecare luni noapte, aceeași zi în care se tipărea – ziua dinaintea răpirii lui Lounds.

— La dracu’, spuse Graham.

Își cuprinse capul în palme parcă pentru a nu-și lăsa gândurile să zboare.

— Metcalf mai e la telefon?

Crawford îi întinse receptorul.

— Byron, sunt Graham. Ascultă, rolele alea cu filmul familiei Jacobi pe care le-ai trimis – se aflau în vreo cutie?… Sigur, firește că știu că le-ai trimis și pe ele. Ai în față extrasele de cont ale lui Jacobi? În regulă, vreau să știu unde și-au developat filmul. Probabil le-a expediat vreun

magazin în locul lor. Dacă sunt chitanțe de drogherii sau ateliere video, putem afla cu cine au trimis filmele. E urgent, Byron. O să-ți povestesc cu prima ocazie. FBI-ul din Birmingham va începe să verifice magazinele. Dacă găsești ceva, spune-le mai întâi lor, apoi nouă. Faci asta? Grozav. Ce? Nu, n-o să te prezint, uită de Buze Fierbinți.

Agenții FBI-ului au cercetat patru magazine video până l-au găsit pe cel în care fusese Jacobi. Directorul le-a spus că toate filmele clienților erau trimise într-un singur loc pentru procesare.

Crawford văzuse filmele de douăsprezece ori înainte să primească telefonul din Birmingham. Primi mesajul. Neobișnuit de oficial, îi întinse mâna lui Graham:

— E la Gateway, spuse el.

Capitolul 43

Crawford își turna un Alka-Seltzer într-un pahar de plastic când vocea stewardesei se auzi în sistemul de informare al călătorilor zborului 727.

— Pasagerul Crawford?

Când gesticulă cu mâna de pe scaunul său de pe culoar, ea veni către el.

— Domnule Crawford, vreți să vă duceți în cabina de pilotaj, vă rog?

Crawford lipsi patru minute. Reveni și se așeză pe scaun alături de Graham.

— Zâna Măseluță a fost în New York astăzi.

Graham tresări și scrâșni din dinți.

— Nu și-a făcut mendrele ca de obicei. Doar a spart capetele a două femei la Muzeul Brooklyn și, ascult-o pe asta, a mâncat un tablou.

— L-a mâncat?

— L-a mâncat. Specialiștii au sărit în sus când au aflat ce a mâncat. Au luat două amprente parțiale de pe permisul de plastic pe care l-a folosit și i le-au trimis lui Price. Când Price le-a pus cap la cap pe ecran cu ce avea dinainte, a constatat că erau aceleași. Nu l-a identificat, dar este același deget mare care a fost găsit pe sticla din ochiul puștiului Leeds.

— La New York, îngăimă Graham.

— Faptul că a fost azi în New York nu înseamnă nimic. E posibil să lucreze încă la Gateway. Dacă da, azi a avut zi liberă. E și mai ușor de identificat.

— Ce a mâncat?

— Un tablou care se cheamă *Marele Dragon Roșu și Femeia Înveșmântată cu Soare.* Ei spun că a fost pictat de William Blake.

— Ce știi despre femei?

— Au câte o lovitură bună de măciucă la cap. Cea mai tânără e la spital sub observație. Celei mai în vârstă i-au trebuit patru copci. Ușoară contuzie.

— Au putut da o descriere?

— Cea mai tânără: tăcut, voinic, mustață și păr negre – perucă, cred. Cea mai în vârstă n-a văzut nimic.

— Dar n-a omorât pe nimeni.

— Ciudat, spuse Crawford. I-ar fi prins mai bine să le fi omorât pe-amândouă – ar fi putut avea mai mult timp avans și n-ar mai fi existat nicio descriere. Cei de la științe Comportamentale l-au chemat pe Bloom la spital. Știi ce-a spus el? A spus că poate încearcă să se oprească.

Capitolul 44

Dolarhyde auzi flapsurile ieșind. Luminile din St. Louis treceau încet pe sub aripa avionului. Sub picioarele sale trenul de aterizare tremură la contactul cu aerul și se blocă brusc cu o bufnitură. Clătină din cap dintr-o parte într-alta pentru a-și dezmorți ceafa puternică. Acasă!

Își asumase un mare risc, dar câștigase dreptul de a lua o decizie. Putea alege să o aibă pe Reba McClane și s-o păstreze în viață. Putea să stea de vorbă cu ea și putea să se bucure de mișcările ei uimitoare în patul lui. Nu mai trebuia să-i fie teamă de casa lui. Acum avea Dragonul în stomac. Se putea duce la el acasă, să urce la copia Dragonului de pe perete și s-o facă cocoloș, dacă așa avea el chef.

Nu trebuia să-și facă griji fiindcă simțea Dragoste față de Reba. Fiindcă simțea Dragoste pentru ea, îi putea oferi Dragonului familia Sherman și astfel scăpa de poruncile lui, se întorcea la Reba calm și ușurat, purtându-se normal cu ea.

De la aeroport, Dolarhyde sună la ea acasă. Nu răspunse nimeni. Încercă la Baeder Chemical. Linia de noapte era ocupată. Și-o imagină pe Reba mergând către stația de autobuz după terminarea lucrului, pipăind drumul cu bastonul, cu pelerina de ploaie pe umeri.

Ajunse în mai puțin de cinci minute la laboratorul de film, prin traficul redus de noapte. Nu era în stația de autobuz. Parcă pe strada din spatele laboratorului, lângă intrarea cea mai apropiată de camerele obscure. Îi va spune că se află acolo și că așteaptă până ce termină lucrul ca să o ducă acasă. Era mândru de noua sa putere de a decide. Voia să o folosească. Între timp mai putea face câte ceva în biroul său.

La Baeder Chemical erau aprinse doar câteva lumini. Camera obscură a Rebei era încuiată. Lumina de deasupra ușii nu era nici verde, nici roșie. Era stinsă. Apăsă pe butonul soneriei. Niciun răspuns. Poate lăsase vreun mesaj în biroul lui. Auzi pași pe coridor. Era Dandridge, trecea pe lângă camerele obscure fără să ridice ochii din pământ. Mergea repede, ducând la subsuoară o mapă groasă cu dosarele angajaților.

Dolarhyde se încruntă.

Dandridge era la jumătatea parcării, îndreptându-se către clădirea Gateway, când Dolarhyde ieși din clădirea Baeder în spatele lui.

Două dube de distribuție și șase mașini se aflau în parcare. Buickul acela era al lui Fisk, directorul de personal de la Gateway. Oare ce făceau? Nu erau ture de noapte la Gateway. Cea mai mare parte a clădirii se afla în întuneric. În timp ce se îndrepta către biroul său, Dolarhyde vedea luminile roșii de pe coridor, care indicau ieșirea. Luminile din spatele ușii cu geam a Departamentului Personal erau aprinse. Dolarhyde auzi voci, cea a lui Dandridge și cea a lui Fisk. Se auziră pașii unei femei apropiindu-se. Secretara lui Fisk dădu colțul culoarului în fața lui Dolarhyde. Avea o eșarfă pe cap și ducea cu ea registrele de la contabilitate. Era grăbită. Registrele erau grele, o povară. Lovi în ușa biroului lui Fisk cu vârful piciorului.

Îi deschise Will Graham.

Dolarhyde îngheță în coridorul întunecat. Arma lui era în dubiță.

Ușa biroului se închise la loc.

Dolarhyde se mișcă repede, fără să scoată un sunet cu pantofii lui de jogging pe podeaua netedă. Își apropie fața de geamul ușii de la intrare și scrută parcarea. Văzu o mișcare în lumina neoanelor. Un om! Se afla lângă una dintre dubițele de distribuție și avea o lanternă. Scutura ceva. Dădea cu praf pe oglinda exterioară, căutând amprente.

În spatele lui Dolarhyde, undeva pe coridor, se auzeau pașii altui bărbat. Dolarhyde se depărtă de ușă, se furișă după colț și coborî scările către subsol și camera cazanelor, în partea opusă a clădirii.

Urcându-se pe o masă de lucru, putea ajunge la ferestrele de sus care dădeau la nivelul solului în spatele tufișurilor. Se rostogoli peste pervazul ferestrei, se ridică în patru labe între tufișuri, gata de fugă sau de luptă.

Nu era nicio mișcare în partea aceea a clădirii. Se ridică, vârî o mână în buzunar și traversă strada. Alergând când trotuarul era cufundat în întuneric, mergând la pas când treceau mașini, făcu un lung ocol în jurul clădirilor Gateway și Baeder Chemical.

Dubița lui era parcată la curba din spatele clădirii. Nu era nicio ascunzătoare în jurul ei. Asta e. Traversă strada în fugă și sări înăuntru, înșfăcând valiza. Luă arma, băgă încărcătorul, vârî un glonț pe țeavă și o puse pe bord, acoperind-o cu un tricou.

Demară încet, așteptă ca lumina semaforului să se schimbe pe verde, dădu ușor colțul și se înscrise în trafic. Acum trebuia să gândească și era greu să gândească. Filmele erau de vină. Graham aflase cumva de filme. Graham știa *unde* fuseseră făcute. Nu știa de către *cine.* Dac-ar fi știut cine, n-ar mai fi avut nevoie de fișele de personal. De ce și de registrele de la contabilitate? Pentru absențe! Să găsească o potrivire între absențe și zilele în care a lovit Dragonul. Nu, exceptând *prelucrarea* lui Lounds, toate celelalte acțiuni au fost în zilele de sâmbătă. Poate zilele dinaintea acelor sâmbete, asta căuta. Aici l-a păcălit – recuperările angajaților nu erau înregistrate.

Dolarhyde înainta încet pe Lindbergh Boulevard, gesticulând cu mâna liberă pe măsură ce cântărea și elimina pericolele. Căutau amprente. Nu le dăduse această ocazie – poate doar pe permisul de plastic de la Muzeul Brooklyn. Îl apucase în grabă de margini. Sigur aveau o

amprentă. La ce bun o amprentă dacă nu aveau cu ce să o compare?

Cercetau duba aceea pentru amprente. Nu avusese timp să vadă dacă verificau și celelalte mașini. Dubă. Transportase în ea scaunul cu rotile în care-l pusese pe Lounds – asta le-a dat ideea. Sau poate cineva din Chicago văzuse duba. Erau multe dube la Gateway, particulare, de distribuție.

Nu. Graham știa că el avea o dubă. Graham știa pentru că știa. Graham știa. Graham știa. Nenorocitul ăsta era un monstru.

Vor lua amprentele tuturor celor de la Gateway și Baeder. Dacă nu-l vor prinde în seara asta, îl vor prinde mâine. Trebuia să fugă pentru totdeauna, și *chipul* său va fi afișat în toate avizierele oficiilor poștale și ale secțiilor de poliție. Informațiile începeau să se lege. Era mic și slab în fața lor.

— Reba, spuse el cu voce tare.

Reba nu-l putea salva acum. Îl încercuiau din ce în ce mai strâns, iar el nu era decât un om slab cu buză de iepu…

— ACUM ÎȚI PARE RĂU CĂ M-AI TRĂDAT?

Vocea Dragonului vibra în adâncul lui, la fel de adânc ca și tabloul din pântecele lui.

— Nu te-am trădat. Am vrut doar sss… să aleg. Tu m-ai chemat…

— DĂ-MI CE VREAU ȘI TE VOI SALVA.

— Nu. Voi fugi.

— DĂ-MI CE VREAU ȘI O SĂ AUZI CUM SE RUPE COLOANA VERTEBRALĂ A LUI GRAHAM.

— Nu.

— ACUM ADMIRĂ CE AI FĂCUT TU AZI. ACUM SUNTEM APROAPE. PUTEM FI DIN NOU UNUL SINGUR. MĂ SIMȚI ÎNĂUNTRUL TĂU? MĂ SIMȚI, NU-I AȘA?

— Da.

— ȘI ȘTII CĂ EU TE POT SALVA. ȘTII CĂ TE VOR TRIMITE ÎNTR-UN LOC MAI RĂU DECÂT CEL AL FRATELUI BUDDY. DĂ-MI CE VREAU ȘI VEI FI LIBER.

— Nu.

— TE VOR OMORÎ. TE VEI ZBATE PE JOS, ÎN CHINURI.

— Nu.

— CÂND TU VEI FI PLECAT, EA SE VA CULCA ȘI CU ALȚII, SE VA…

— Nu! Taci!

— SE VA CULCA ȘI CU ALȚI OAMENI, OAMENI FRUMOȘI, VA PUNE…

— Oprește-te! Taci!

— ÎNCETINEȘTE ȘI O SĂ TAC.

Piciorul lui Dolarhyde se ridică de pe accelerație.

— AȘA E BINE. DĂ-MI CE VREAU ȘI N-O SĂ SE ÎNTÂMPLE NIMIC RĂU. DĂ-MI, ȘI O SĂ TE LAS ÎNTOTDEAUNA SĂ ALEGI, POȚI SĂ ALEGI MEREU, ȘI VEI VORBI BINE, EU VREAU CA TU SĂ VORBEȘTI BINE, ÎNCETINEȘTE, AȘA, VEZI STAȚIA DE SERVICE? OPREȘTE ACOLO ȘI LASĂ-MĂ SĂ VORBESC CU TINE…

Capitolul 45

Graham ieși din birou și privi o clipă coridorul întunecat. Nu era în apele lui. Dura prea mult. Crawford îi verifica pe cei 380 de angajați de la Baeder cât de repede și de amănunțit era posibil – omul ăsta era neîntrecut la genul ăsta de treburi – dar timpul trecea și nu mai puteau păstra prea multă vreme secretul descoperirilor pe care le făcuseră.

Crawford redusese echipa de lucru de la Gateway la cât mai puțini oameni. Le spusese celor care lucrau cu el la identificare doar atât cât era nevoie să știe: „Vrem să-l găsim, nu să-l speriem. Dacă îl descoperim în noaptea asta, putem pune mâna pe el în afara laboratorului, poate la el acasă sau în parcare”.

Poliția din St. Louis era cooperantă. Locotenentul Fogel de la Omucideri și un sergent apărură într-o mașină fără însemne, aducând un fax. Conectat la un telefon din Gateway, în câteva minute faxul transmise simultan fișele de personal la Departamentul Identificare al FBI din Washington și Departamentul Vehicule Motorizate din Missouri. În Washington, numele aveau să fie comparate cu amprentele din arhivă, atât de la condamnările civile, cât și penale. Numele angajaților de la Baeder, care aveau acces la secrete, erau eliminate.

Departamentul de Vehicule Motorizate avea să-i verifice pe proprietarii de dube.

Doar patru angajați au fost aduși de acasă: directorul de personal, Fisk, secretara lui Fisk, Dandridge de la Baeder și contabilul-șef de la Gateway. Pentru convocarea acestora în miez de noapte la întâlnire nu s-au folosit telefoanele. Agenții s-au prezentat personal la ei acasă și i-au informat cum stăteau lucrurile: „Verificați-i înainte de a le spune ce

vreți de la ei, spusese Crawford. Și nu-i lăsați să folosească telefonul după aceea. Asemenea noutăți circulă repede”. Spera să poată face o identificare rapidă după proteza dentară. Niciunul dintre cei patru angajați nu remarcase vreo anomalie în acest sens.

Graham privi de-a lungul coridorului luminat de becurile roșii de evacuare. La naiba, acum erau pe drumul cel bun.

Ce altceva ar fi putut face în seara aceea?

Crawford îi ceruse ca femeia aceea de la Muzeul Brooklyn – domnișoara Harper – să fie transportată acolo cât de repede îi permitea starea sănătății. Probabil dimineața. Departamentul de Poliție din St. Louis avea o dubă de supraveghere. Ea putea să stea înăuntru și să-i urmărească pe angajați intrând la lucru.

Dacă nu-i dădeau de capăt în seara aceea, toate urmele operațiunii aveau să dispară înainte de începerea lucrului. Graham nu-și făcea iluzii – ar avea noroc dacă ar dura încă o zi până să se răspândească vestea prin Gateway. Dragonul avea să urmărească orice-i părea suspect. Și o să-și ia zborul.

Capitolul 46

Acceptase să ia cina cu Ralph Mandy, nu părea nimic ieșit din comun. Reba McClane știa că trebuia să-i spună la un moment dat, și nu-i plăcea să lase lucrurile să treneze. De fapt, se gândise că Mandy își dăduse seama ce urma să se întâmple când ea insistase să plătească nemțește. I-a spus în mașină, când a dus-o acasă, că nu era o tragedie, că ea se simțea bine cu el și dorea să rămână prieteni, dar că ea avea pe cineva care-i era apropiat. Poate că el se simțise ușor rănit, dar și puțin ușurat. A reacționat bine, gândi ea.

În fața ușii apartamentului ei, Ralph nu i-a cerut să intre. A vrut să o sărute la despărțire, iar ea a răspuns cu plăcere. El i-a deschis ușa și i-a dat cheile. A așteptat până a intrat și a încuiat ușa. Când s-a întors, Dolarhyde l-a împușcat o dată în gât și de două ori în piept. Trei gloanțe din pistolul cu amortizor: și un scuter face mai multă gălăgie.

Dolarhyde ridică fără nicio dificultate cadavrul lui Mandy, îl trase între tufișuri și casă și îl lăsă acolo.

Imaginea Rebei sărutându-l pe Mandy îl rănise profund pe Dolarhyde. Apoi durerea dispăru definitiv. Încă mai arăta și vorbea ca Francis Dolarhyde – Dragonul era un actor foarte bun: interpreta bine rolul lui Dolarhyde.

Reba se spăla pe față când auzi soneria. Sună de patru ori înainte ca ea să ajungă la ușă. Atinse lanțul, dar fără să-l scoată.

— Cine e?

— Francis Dolarhyde.

Ea deschise ușa, cu lanțul încă pus.

— Mai spune-mi o dată.

— Dolarhyde. Eu sunt.

Știa că așa era. Scoase lanțul. Rebei nu-i plăceau surprizele.

— Parcă ai spus că o să mă suni, D.

— Aș fi făcut-o. Dar e o urgență, te asigur, spuse el, punându-i cârpa cu cloroform pe față de cum intră.

Strada era pustie. Majoritatea caselor erau cufundate în întuneric. O duse la dubă. Tălpile lui Ralph Mandy ieșeau din boscheți în curte. Dolarhyde nu-și mai bătu capul cu el.

Ea se trezi în timpul drumului. Zăcea pe o parte, cu obrazul pe tapițeria prăfuită a podelei dubei, transmisia îi huruia zgomotos în ureche. Încercă să-și ducă palmele la față. Gestul îi strivi pieptul. Avea mâinile legate. Le pipăi cu fața. Erau legate una de alta de la coate la încheieturile pumnilor cu niște fâșii moi de cârpă. Picioarele îi erau legate la fel, de la genunchi la glezne. Gura îi era acoperită cu ceva.

„Ce s-a întâmplat? Ce… ce…?”

D. era la ușă, apoi… Își aminti că îi prinsese capul cu forța lui nemaipomenită.

„Oh, Doamne… ce se întâmplă?”

D. era la ușă, apoi ea simți cum ceva rece îi acoperise fața și o sufoca, încercase să-și ferească fața, dar capul îi era imobilizat.

Acum se afla în duba lui D. O recunoscu după zgomot. Duba era în mers. Frica încolți în ea. Instinctul îi spunea să tacă, dar gâtul îi ardea din pricina vaporilor de cloroform și a benzinei. Tuși înăbușită de căluș.

Vocea lui D.:

— Nu mai durează mult.

Ea simți o curbă, apoi rulau pe pietriș, pietrele lovindu-se de aripi și de podeaua mașinii.

E nebun. Asta e. Nebun. „Nebun” e un cuvânt înfricoșător.

Ce se întâmplase? Ralph Mandy! Probabil îi văzuse la ea acasă. Asta îl enervase.

„Adună-te, ai grijă ce faci.” Un om încercase odată să o plesnească, la Institutul Reiker. Ea tăcuse și el nu putuse să o nimerească – nici el nu vedea. Ăsta putea să vadă al

dracului de bine. „Adună-te. Pregătește-te să vorbești. Doamne, ar putea să mă omoare cu călușul ăsta în gură. Doamne, ar putea să mă omoare fără să înțeleagă ce-i spun.

Fii gata. Gândește-te ce trebuie să faci și nu-l stârni. Spune-i că poate renunța la relația cu ea, nu-i nicio problemă. Eu n-o să vorbesc. Rămâi liniștită cât de mult timp poți. Dacă nu poți sta liniștită, așteaptă până-i poți nimeri ochii.”

Duba se opri, apoi se clătină când el coborî. Portiera laterală se deschise. Mirosea a iarbă și a cauciucuri încinse. Greieri. El urcă în mașină.

Împotriva voinței sale, încercă să strige, se înecă cu călușul și întoarse capul când el o atinse. Mângâierile ușoare pe umăr nu reușiseră s-o calmeze. O palmă usturătoare pe obraz reuși.

Încercă să vorbească cu călușul în gură. Fu ridicată, purtată pe sus. Pașii lui răsunau sec pe scară. Acum știa unde se afla. La el acasă. Unde la el acasă? Un ceas ticăind în dreapta. Covor, apoi podea. Dormitorul în care făcuseră dragoste. Se scufunda în brațele lui, simțea patul sub ea.

Încercă să-i vorbească. El ieșise din încăpere. Zgomot afară. Ușa dubei trântită. Vine. Pune ceva pe podea – canistre de metal.

Simți miros de benzină.

— Reba.

Într-adevăr era vocea lui D., dar atât de calmă. Îngrozitor de calmă și de stranie.

— Reba, nu știu ce… să-ți spun. Tu te-ai simțit atât de bine, și nu știi ce-am făcut pentru tine. Și am greșit, Reba. M-ai făcut vulnerabil, apoi m-ai rănit.

Ea încercă să vorbească din nou.

— Dacă te dezleg și te las să te ridici în capul oaselor, o să fii cuminte? Nu încerca să fugi. Pot să te prind. O să fii cuminte?

Ea întoarse capul în partea din care se auzea vocea pentru a încuviința.

Simți pe piele atingerea oțelului rece, fâsâitul cuțitului prin cârpe și brațele îi fură eliberate. Acum picioarele. Avea obrajii uzi unde fusese călușul.

Încet și precaut, se ridică în capul oaselor în pat. „Dă ce ai mai bun.”

— D., spuse ea, nu știam că ții atât de mult la mine. Mă bucur că așa simți, dar, vezi tu, m-ai speriat tare de tot de data asta.

Niciun răspuns. Știa că e acolo.

— D., fraierul ăla de Ralph Mandy te-a enervat atât de tare? L-ai văzut la mine acasă? Asta e, nu-i așa? Îi spuneam că nu vreau să mă mai văd cu el. Pentru că vreau să mă văd cu tine. Nu o să mă mai întâlnesc niciodată cu Ralph.

— Ralph a murit, spuse Dolarhyde. Nu cred că i-a plăcut foarte tare.

„La naiba. Sper că inventează.”

— Nu te-am rănit niciodată, D. Nu am vrut niciodată să te supăr în vreun fel. Hai să fim prieteni, să facem sex și să ne simțim bine, și să uităm de toate astea.

— Taci, spuse el calm. O să-ți spun ceva. Cel mai important lucru pe care-l vei auzi vreodată. La fel de important ca cele Zece Porunci. La fel de important ca Predica de pe Munte. Ai înțeles?

— Da, D. Eu…

— Taci. Reba, în Birmingham și în Atlanta s-au întâmplat niște lucruri extraordinare. Știi la ce mă refer?

Ea negă dând din cap.

— Au tot fost pe la știri. Două grupuri de persoane au fost transformate. Leeds. Și Jacobi. Poliția crede că au fost uciși. Acum știi?

Dădu să nege, apoi își aminti și încuviință din cap.

— Știi cum i se spune celui care a fost la oamenii ăștia? Poți vorbi.

— Zâna…

O mână o înșfacă de obraji, făcând-o să tacă.

— Gândește-te bine și răspunde corect.

— E nu-știu-care Dragon. Dragonul… Dragonul Roșu.

El se afla aproape de ea. Îi simțea respirația pe față.

— EU SUNT DRAGONUL.

Dându-se înapoi, împinsă de volumul și de nemaipomenitul timbru al vocii lui, se lovi de tăblia de la capul patului.

— Dragonul te vrea, Reba. Te-a vrut dintotdeauna. Eu nu am vrut să i te dau. Astăzi am făcut ceva pentru tine ca el să nu te poată avea. Și am greșit.

Acesta era D., cu D. putea vorbi.

— Te rog. Te rog nu-l lăsa să mă ia. Nu o să-l lași, te rog nu-l lăsa – eu sunt pentru *tine.* Ține-mă la tine. Ții la mine, știu că așa e.

— Încă nu m-am hotărât. Poate nu mă pot abține să nu i te dau. Nu știu. Vreau să văd dacă faci ce-ți spun eu. O să faci? Pot conta pe tine?

— O să mă străduiesc. O să încerc. Nu mă speria prea tare, altfel n-o să pot.

— Ridică-te, Reba. Stai lângă pat. Știi în ce parte a camerei te afli?

Încuviință din cap.

— Știi exact unde te afli în casă, nu-i așa? Te-ai plimbat prin casă în timp ce eu dormeam, nu-i așa?

— Dormeai?

— Nu fi proastă. Când am petrecut noaptea aici. Ai umblat prin casă, nu-i așa? Ai găsit vreun lucru ciudat? L-ai luat și l-ai arătat cuiva? Ai făcut asta, Reba?

— Am ieșit pur și simplu afară. Tu dormeai, iar eu am ieșit afară. Jur.

— Atunci știi unde se află ușa de la intrare, nu-i așa?

Încuviință.

— Reba, pune-ți mâinile pe pieptul meu. Ridică-le încet.

„Să mă reped la ochii lui?”

Mâinile lui îi cuprinseră beregata din ambele părți.

— Să nu faci ceea ce gândești pentru că strâng. Pune-ți doar mâinile pe pieptul meu. Chiar la gât. Simți cheia de pe

lanț? Scoate-mi-o de la gât. Ușor… e-n regulă. Acum voi vedea dacă pot avea încredere în tine. Du-te și încuie ușa de la intrare și adu-mi cheia înapoi. Du-te. Te aștept. Nu încerca să fugi. Te pot prinde.

Ea ținea cheia în mână, lanțul lovindu-i-se încet de coapsă, îi era greu să meargă cu pantofii, dar nu se descălță. Ticăitul ceasului o ajuta să se orienteze.

„Covor, podea, iar covor. Canapeaua. Mergi spre dreapta. Ce-i mai bine? Ce? Să-i fac jocul sau să acționez? Oare ceilalți i-au făcut jocul?”

Respirația agitată o ametise.

„Nu ameți. Nu muri. Depinde dacă ușa e deschisă. Află unde este el.”

— Merg încotro trebuie?

Ea știa că da.

— Mai sunt vreo cinci trepte.

Vocea venea într-adevăr din dormitor. Simți curent pe față: ușa era întredeschisă. Rămase între ușă și vocea din spatele ei. Introduse cheia în broasca de sub clanță. Pe dinafară. Acum. Iese repede, se silește să tragă ușa și răsucește cheia. Pe planul înclinat, fără baston, încercând să-și amintească unde era duba, o rupe la fugă. Fuge. Nimerește… în ce…? Un tufiș. Țipă. Țipă cât o ținea gura:

— Ajutor. Ajutor. Ajutor. Ajutor.

Fuge pe pietriș. Un claxon de camion în depărtare. Autostrada e în partea aceea. Pornește iar repede, și mai repede, aleargă, cât de repede poate, schimbă direcția când simte iarbă în loc de pietriș, aleargă în zigzag pe alee.

În spatele ei, pași apropiindu-se repede, alergând pe pietriș. Reba se oprește și ia un pumn de pietre, așteaptă până ce el este aproape și le aruncă cu putere, le aude lovindu-se de el.

O lovitură în umăr o face să se răsucească, un braț puternic sub bărbie, în jurul gâtului, strânge, strânge, sângele bubuindu-i în urechi. Lovește în spate, lovește fluierul piciorului în vreme ce deodată se așterne liniștea.

Capitolul 47

În două ore lista angajaților – bărbați albi, între douăzeci și cincizeci de ani, care aveau dubiță era gata. Erau douăzeci și șase de nume. Departamentul de Vehicule Motorizate din Missouri oferise informații cu privire la culoarea părului din permisele de conducere, dar acest lucru nu era folosit ca o probă eliminatorie: Dragonul putea purta perucă.

Secretara lui Fisk, domnișoara Trillman, făcu copii după listă și le distribui. Locotenentul Fogel consulta lista cu nume când pagerul sună. Fisk vorbi scurt la telefon cu sediul, acoperind apoi receptorul cu mâna.

— Domnule Crawford… Jack, un bărbat, alb, pe nume Ralph Mandy, în vârstă de treizeci și opt de ani, a fost găsit împușcat mortal acum câteva minute în University City – adică în mijlocul orașului, lângă Washington University – era în curtea din față a casei locuite de o femeie pe nume Reba McClane. Vecinii au spus că lucrează pentru Baeder. Ușa e descuiată, ea nu e acasă.

— Dandridge! strigă Crawford. Ce știm despre Reba McClane.

— Lucrează în camera obscură. E oarbă. E de undeva din Colorado…

— Îl cunoști pe Ralph Mandy?

— Mandy? făcu Dandridge. Randy Mandy?

— *Ralph* Mandy, lucrează aici?

O verificare a fișei de personal dovedi că nu.

— Coincidență poate, spuse Fogel.

— Poate, încuviință Crawford.

— Sper că Reba n-a pățit nimic, interveni domnișoara Trillman.

— O cunoști? întrebă Graham.

— Am stat de câteva ori de vorbă.

— Știi ceva despre Mandy?

— Pe el nu-l cunosc. Singurul bărbat cu care am văzut-o… am văzut-o urcându-se în duba domnului Dolarhyde.

— Duba domnului Dolarhyde, domnișoară Trillman? Ce culoare are duba domnului Dolarhyde?

— Lăsați-mă să mă gândesc. Maro închis, poate negru.

— Unde lucrează domnul Dolarhyde? întrebă Crawford.

— Este șef de producție la noi, spuse Fisk.

— Unde e biroul lui?

— Pe culoar.

Crawford se întoarse să vorbească cu Graham, dar el pornise deja.

Biroul domnului Dolarhyde era încuiat. Cu o cheie de la întreținere o deschiseră imediat. Graham intră și aprinse lumina. Stătea nemișcat în ușă, examinând camera cu privirea. Era foarte curat. Nu se vedea niciun lucru personal. Pe raftul pentru cărți erau doar manuale tehnice. Lampa de birou se afla în partea stângă a scaunului, deci era dreptaci. Aveau nevoie de amprenta degetului mare de la mâna stângă.

— Hai să punem praf pe mapa pentru hârtii, îi spuse el lui Crawford, care se afla pe culoar, în spatele lui. Trebuie să fi pus degetul mare stâng pe clemă. Începuseră să caute prin sertare când privirea lui Graham fu atrasă de agenda de pe birou. Dădu paginile înapoi până la ziua de sâmbătă, 28 iunie, data crimelor familiei Jacobi. Agenda era goală în zilele de joi și vineri de dinaintea acelui week-end. Dădu paginile înainte, până la ultima săptămână din iulie. Joia și vinerea erau goale. Era o însemnare miercuri: „Zborul American 552 la 3:45 ajunge la 6:15”. Graham copie însemnarea.

— Vreau să aflu unde ajunge acest zbor.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, tu vezi-ți de treabă aici, spuse Crawford.

Se îndreptă către un telefon de pe culoar.

Graham se uita la un tub de adeziv dentar aflat în sertarul de jos al biroului când Crawford îl strigă de la ușă.

— Merge la Atlanta, Will. Hai să-l săltăm.

Capitolul 48

Apă rece pe fața Rebei, scurgându-i-se în păr. Senzație de amețeală. Ceva tare sub ea, și în pantă. Întoarse capul. Lemn dedesubt. Un prosop rece și umed îi trecu peste față.

— Te simți bine, Reba?

Era vocea calmă a lui Dolarhyde. Se înfioră când o auzi.

— Uhhhh.

— Respiră adânc.

Trecu un minut.

— Crezi că poți sta în picioare? încearcă să te ridici.

Se putu ridica atunci când o susținu el cu un braț. Stomacul i se strânse, avu un spasm de vomă. El așteptă până ce spasmul trecu.

— Urcă pe rampă. Îți amintești unde te afli?

Ea încuviință din cap.

— Scoate cheia din ușă, Reba. Vino înăuntru. Acum încui-o și pune cheia la gâtul meu. Așa. Acum să mă asigur că e încuiată.

Auzi zgomotul făcut de clanță.

— Acum du-te în dormitor. Știi drumul.

Se împiedică și căzu în genunchi, cu capul aplecat. El o ridică luând-o de brațe și o duse până în dormitor.

— Șezi pe scaunul ăsta.

Se așeză.

— DĂ-MI-O ACUM.

Ea se chinui să se ridice, mâinile mari apăsate de pe umeri o împiedicară.

— Stai liniștită, altfel nu-l pot ține departe de tine, spuse Dolarhyde.

Amintirile începeau să-i revină. Nu voia asta.

— Încearcă, te rog, spuse ea.

— Reba, pentru mine totul s-a terminat.

El era în picioare, făcând ceva. Mirosul de benzină deveni foarte puternic.

— Întinde mâna. Atinge asta. N-o apuca, doar atinge-o.

Ea simți ceva ce semăna cu niște nări netede de oțel.

Țeava unei arme.

— Asta e o carabină, Reba. Cu gloanțe de calibrul .12 Magnum. Știi ce gaură o să facă?

Ea încuviință dând din cap.

— Lasă mâna jos.

Țeava rece îi fu proptită sub bărbie.

— Reba, îmi doresc să fi putut avea încredere în tine. Am vrut să am încredere în tine.

Părea că plânge.

— A fost atât de bine.

Plângea de-a binelea.

— Așa e, D. Mi-a plăcut. Te rog, nu-mi face rău acum.

— Pentru mine totul s-a terminat. Nu te pot lăsa în seama Lui. Știi ce-ți va face?

Începu să strige:

— Știi ce va face? Te va mușca până te va omorî. Mai bine vii cu mine.

Auzi un chibrit, simți miros de sulf, auzi o bufnitură de flacără. Căldură în cameră. Fum. Foc! Lucrul de care se temea cel mai tare pe lume. Foc! Ar fi fost de preferat orice altceva. Spera să fie ucisă la prima împușcătură. Își încordă picioarele, gata să fugă.

Îl auzi aiurând:

— Oh, Reba, nu pot suporta să te văd arzând.

Țeava se îndepărtă de gâtul ei. Ambele țevi ale carabinei se descărcară când ea se ridică în picioare. Asurzită, crezu că a fost împușcată, crezu că e moartă, simți o bufnitură grea pe podea. Apoi fum și trosnetul flăcărilor. Foc!

Focul o readuse la realitate. Simțea căldură pe mâini și pe față. Afară, ieși!

Călcă pe niște picioare, se împiedică de piciorul patului, tuși înecată de fum.

„Mergi aplecată pe sub fum, așa se spune. Nu fugi, o să te împiedici de ceva, o să cazi și o să mori”

Era încuiată în casă. Încuiată! Mergea aplecată mult, aproape târându-se, cu degetele bâjbâind pe podea, găsi picioarele, ajunse la celălalt capăt al trupului, găsi păr, atinse ceva moale sub păr, doar o masă amorfa, așchii de os ascuțite, un ochi desprins.

„Cheie în jurul gâtului lui… repede.” Ambele mâini pe lanț, strânse picioarele sub ea, mișcare de smulgere, lanțul se rupse, căzu pe spate, se ridică din nou, se întoarse, derutată. Încercă să se orienteze, să simtă, să audă cu urechile ei încă asurzite dincolo de trosniturile focului. Marginea patului… care margine? Se împiedică de cadavru, încercă să asculte.

TIC-TAC, ceasul bătând. TIC-TAC, în sufragerie. TIC-TAC.

„Ia-o la dreapta.”

Gâtul ars de fum. TIC-TAC.

„Ușa aici. Cheia sub clanța ușii. N-o scăpa. Descuie. Deschide-o repede. Aer. Pe rampă. Aer.”

Se prăbuși în iarbă. Din nou porni în patru labe, târându-se.

Se ridică în genunchi, bătu din palme, după ecou știu în care parte era casa și se târî cât mai departe de ea, respirând adânc până ce se putu ridica din nou în picioare, porni șovăielnic, o luă la fugă până se poticni de ceva, continuă să fugă.

Capitolul 49

Nu le-a fost ușor să depisteze casa lui Francis Dolarhyde. Adresa înscrisă la Gateway era un oficiu poștal din St. Charles. Chiar și departamentul șerifului din St. Charles fu nevoit să consulte o hartă a companiei de electricitate pentru a fi siguri de adresă.

Echipa șerifului întâmpină Brigada SWAT din St. Louis în cealaltă parte a râului, iar caravana se deplasă în liniște pe Autostrada Națională 94. Drumul era indicat de un ajutor de șerif aflat lângă Graham, în mașina din frunte. Crawford se aplecă între ei de pe scaunul din spate și-și supse dinții. Traficul era degajat în nordul orașului St. Charles, o furgonetă plină cu copii, un autobuz Greyhound, un camion de tractare. Văzură vâlvătaia pe când părăseau limita nordică a orașului.

— Acolo-i, spuse ajutorul de șerif. Acolo-i!

Graham apăsă pe accelerație până la fund. Vâlvătaia devenea din ce în ce mai mare și mai puternică pe măsură ce înaintau valvârtej pe autostradă. Crawford pocni din degete să i se dea microfonul.

— Către toate unitățile, casa care arde este casa lui. Fiți cu ochii în patru. Poate o să iasă. Șerif, dacă vrei, ordonă să se instaleze un baraj pe șosea.

Un nor gros de fum și scântei se deplasa către sud-est, ajungând acum deasupra lor.

— Aici, stop, intră pe pietriș și întoarce, spuse șeriful.

Atunci zăriră femeia – o siluetă întunecată pe fundalul incendiului, o zăriră exact în clipa în care îi auzi și ea venind și ridică mâinile implorator către ei. Și apoi o flacără imensă țâșni în sus ca o arteziană și se revărsă lateral, grinzi și tocuri de geamuri arzând descriau încet arce mari de cerc pe cerul nopții; duba explodă și se răsturnă pe o parte,

siluetele portocalii ale copacilor în flăcări se stinseră brusc din pricina suflului, pământul se cutremură, același suflu zgâlțâi mașinile poliției.

Femeia zăcea întinsă pe șosea cu fața în jos. Crawford, Graham și polițiștii alergară către ea prin ploaia de flăcări, câțiva trecând în fugă pe lângă ea cu armele scoase. Crawford o luă pe Reba de mână de lângă un polițist care-i scutura scânteile din păr. O prinse în brațe, cu fața lipită de a ei, roșie în lumina flăcărilor.

— Francis Dolarhyde, spuse el, zgâlțâind-o încetișor. Francis Dolarhyde unde e?

— Înăuntru, îngăimă ea, ridicând mâna murdară către flăcări, apoi lăsând-o să cadă. E acolo, mort.

— Ești sigură?

Crawford o privi în ochii lipsiți de vedere.

— Am fost cu el.

— Povestește-mi, te rog.

— S-a împușcat în față. L-am atins. El a dat foc casei, apoi s-a împușcat în față. L-am atins. Era pe podea. L-am atins. Pot să stau jos, vă rog?

— Da, spuse Crawford.

O duse în spatele mașinii poliției. O luă în brațe și o lăsă să plângă pe umărul său.

Graham rămase în mijlocul străzii și privi flăcările până ce i se roși fața și simți că-l doare.

Vântul ridică fumul dispersat care acoperi Luna.

Capitolul 50

Vântul de dimineață era călduț și umed. Sufla nori zdrențuiți de funingine peste focarele înnegrite de pe locul în care se aflase casa lui Dolarhyde. Fumul subțire se împrăștia peste câmpuri.

Câțiva stropi de ploaie atinseră cărbunii și explodară în mici balonașe de aburi și cenușă. Un trăsnet căzu în apropiere, lumina lui învârtejindu-se. S.E. Aynesworth, șeful Departamentului Explozive din FBI, stătea cu Graham lângă ruine, în partea din care bătea vântul, turnând cafea dintr-un termos. Aynesworth se ghemui când șeful pompierilor ajunse în mijlocul cenușii cu o greblă.

— Slavă Domnului că e încă prea fierbinte ca să răscolească prea adânc, spuse el cu jumătate de gură.

Fusese foarte prietenos și prevenitor cu autoritățile. Lui Graham îi vorbea pe șleau, exact ce gândea:

— La dracu', trebuie să mă apuc de treabă, să intru și eu în porcăria asta și să găsesc ce se mai poate găsi. Când toți grangurii mici și mari din poliție o să-și termine micul dejun, locul ăsta o să arate ca o fermă de curcani. O să dea buzna să ne ajute.

Până la sosirea de la Washington a neprețuitei mașini îndrăgite a lui Aynesworth de cercetare a explozibililor, trebuia să se descurce cu ce putuse aduce cu avionul. Scoase un rucsac de pușcaș marin din portbagajul unei mașini de patrulare și despachetă hainele antitermice, ghetele și salopeta din azbest.

— Cum s-a văzut când a luat foc, Will?

— O explozie de lumină intensă care s-a stins brusc. Apoi s-a întunecat în partea de jos. Multe lucruri au sărit în sus, tocuri de geamuri, bucăți de tavan și gunoaie zburau care încotro, rostogolindu-se pe câmp. A fost o undă de șoc, apoi

suflul. A explodat, apoi s-a liniștit din nou. De parcă s-ar fi stins focul.

— Focul ardea bine când a explodat?

— Da, ieșea prin acoperiș și prin ferestrele de la parter și de la etaj. Copacii ardeau.

Aynesworth alese doi pompieri pe care îi puse să pregătească un furtun, și un al treilea, îmbrăcat în azbest, care să stea lângă cablul troliului în cazul în care ar cădea ceva pe el. Curăță scările pivniței, acum sub cerul liber, și coborî prin încrengătura de lemne înnegrite. Putea sta doar în reprize de câteva minute. Făcu opt drumuri. După tot efortul acesta se alese doar cu o bucată plată de metal deformată, dar aceasta părea să-l facă fericit.

Roșu la față și transpirat, dezbrăcă hainele de azbest și se așează pe bara de protecție a mașinii de pompieri cu pelerina de ploaie a unui pompier aruncată pe umeri. Puse bucata de metal pe pământ și suflă pe ea împrăștiind un strat de cenușă.

— Dinamită, îi spuse el lui Graham. Uite aici, vezi urma asta de presă pe metal? Are exact dimensiunea potrivită pentru o limbă de cufăr sau cutie militară pentru efecte personale. Probabil asta e: o cutie. Dinamită într-o cutie pentru efecte personale. Totuși, nu a explodat în subsol. Eu cred că la parter. Vezi copacul frânt colo unde l-a lovit marmura de pe masă? Aruncată lateral. Dinamita s-a aflat în ceva care a ferit-o de foc o vreme.

— Dar rămășițele individului?

— Poate că n-au rămas prea multe, dar întotdeauna mai e câte ceva. Avem mult de căutat. O să-l găsim. Ți-l voi da într-o punguță.

•

Un sedativ o ajută în cele din urmă pe Reba McClane să adoarmă, puțin după lăsarea întunericului, la Spitalul DePaul. Ținea ca polițista să stea aproape de patul ei. Se trezi de câteva ori în timpul dimineții și o prinse pe femeie de mână.

Când ceru micul dejun, i-l aduse Graham. Cum s-o abordeze? Câteodată le era mai ușor dacă te purtai impersonal. Cu Reba McClane nu era cazul. Se prezentă.

— Îl cunoști? o întrebă ea pe polițistă.

Graham îi întinse polițistei actele. Nu era nevoie.

— Știu că este un ofițer de la FBI, domnișoară McClane.

În cele din urmă, ea îi povesti totul. Tot ce se întâmplase în timpul petrecut cu Francis Dolarhyde. Avea gâtul uscat și se oprea des ca să sugă bucăți de gheață. El îi puse întrebări incomode și ea îi răspunse, la un moment dat făcându-i semn cu mâna către ușă în timp ce polițista îi ținea ligheanul ca să vomite. La întoarcerea lui, era palidă, dar cu fața spălată și radioasă. Îi puse și ultima întrebare și închise carnețelul.

— N-o să te mai silesc să treci prin asta, spuse el, dar mi-ar plăcea să revin pe-aici doar ca să te salut și să văd ce mai faci.

— Cum te-ai putea abține? Fermecătoare cum sunt.

Pentru prima oară văzu lacrimi și înțelese ce o durea.

— Ne scuzi un minut, doamnă ofițer? ceru Graham.

O luă pe Reba de mână.

— Uite ce e. Dolarhyde avea multe probleme ale lui, dar tu ești un om întreg, nu ai de ce să-ți fie rușine. Ai spus că era bun și atent cu tine. Te cred. Asta ai scos tu la lumină din el. În cele din urmă, nu te-a putut omorî și nu te-a putut privi murind. Oamenii care studiază acest caz spun că încerca să renunțe. De ce? Fiindcă l-ai ajutat tu. Ai salvat probabil câteva vieți. Nu ai atras un monstru. Ai atras un om posedat de un monstru. Nu-ți face singură griji, ești un om întreg, puștoaico. Dacă tu crezi altceva, greșești. O să mă întorc să te văd peste o zi sau două. Sunt nevoit să privesc polițiști toată ziua și simt nevoia unei evadări – încearcă să-ți mai aranjezi părul cât ești aici.

Ea dădu din cap și-i arătă ușa. Parcă zâmbise un pic, sfios, dar nu era sigur.

•

Graham o sună pe Molly de la sediul FBI din St. Louis. La telefon răspunse bunicul lui Willy:

— Sunt Will Graham.

— Bună ziua, domnule Graham.

Bunicii lui Willy îi spuneau întotdeauna „domnule Graham”.

— Mama spune că s-a sinucis. Se uita la televizor când au transmis știrea. Mare noroc. V-a scutit pe voi de multă bătaie de cap. Ne-a scutit și pe noi, contribuabilii, să mai plătim și pentru asta. Chiar era alb?

— Da, domnule. Blond. Părea scandinav. Bunicii lui Willy erau scandinavi.

— Pot vorbi cu Molly, vă rog?

— Te întorci în Florida acum?

— Curând. Molly este acolo?

— Mamă, vrea să vorbească cu Molly. E în baie, domnule Graham. Nepotul meu ia din nou micul dejun. Îi priește aerul. Ar trebui să-l vezi pe neastâmpăratul ăsta cum mănâncă. Pun pariu că s-a îngrășat cu vreo cinci kilograme. Iat-o!

— Bună.

— Salut, minunato.

— Vești bune, hm?

— Așa se pare.

— Eram în grădină. Buni a ieșit și mi-a spus că a văzut la televizor. Tu când ai știut că s-a terminat?

— Azi-noapte târziu.

— De ce nu m-ai sunat?

— M-am gândit că doarme buni.

— Nu, se uita la un meci de hockey cu Jimmy Carson. Nici nu-ți pot spune cât de bucuroasă e că nu mai trebuie să-l prinzi tu.

— Eu o să mai stau pe-aici o vreme.

— Patru, cinci zile?

— Nu știu exact. Poate nu chiar atât de mult. Vreau să te văd, puștoaico.

— Și eu vreau să te văd după ce termini toată treaba.

— Azi e miercuri. Pe vineri ar trebui să…

— Will, buni i-a invitat pe toți unchii și mătușile lui Willy din Seattle săptămâna viitoare, și…

— La naiba cu buni. Oricum, cine e buni?

— Când Willy era mic nu putea să pronunțe…

— Vino acasă cu mine.

— Will, te-am așteptat. Ei nu apucă niciodată să-l vadă pe Willy și câteva zile în plus…

— Vino tu singură. Lasă-l pe Willy acolo, iar fosta ta soacră îl poate sui într-un avion săptămâna viitoare. Știi ce? Hai să mergem la New Orleans. Știu un loc care se cheamă…

— Nu cred. Lucrez – cu jumătate de normă – la un magazin de-aici, din oraș, și ar trebui să le dau un preaviz.

— Molly, ce s-a întâmplat?

— Nimic. E totul în regulă… Sunt atât de tristă, Will. Știi că am venit aici după ce tatăl lui Willy a murit.

Ea spunea întotdeauna „tatăl lui Willy” de parcă ar fi fost o instituție. Nu-i spunea niciodată pe nume.

— Și am fost împreună cu toții – eu mi-am revenit, m-am mai liniștit. Acum m-am mai liniștit, și eu…

— O mică diferență: eu nu am murit.

— Nu vorbi așa.

— Cum? Cum așa?

— Te-ai supărat.

Graham închise ochii o clipă.

— Alo?

— Nu m-am supărat, Molly. Faci ce vrei. O să te sun când se liniștesc lucrurile pe-aici.

— Poți veni aici.

— Nu cred.

— De ce nu? E loc destul. Buni o să…

— Molly, ei nu mă înghit și știi de ce. De fiecare dată când se uită la mine, își aduc aminte.

— Nu ești corect și nici nu ai dreptate.

Graham era foarte obosit.

— Bine. Sunt niște împuțiți și-mi provoacă greață, încearcă să înțelegi asta atunci.

— Nu spune așa.

— Ei vor băiatul. Poate că pe tine te plac într-adevăr, probabil că da, în cazul în care se gândesc vreodată la asta. Dar ei vor băiatul și te acceptă și pe tine. Nu mă vor pe mine și nici nu mă interesează. *Eu* te vreau *pe tine.* În Florida. Și pe Willy când se va plictisi de poneiul lui.

— O să te simți mai bine după un pui de somn.

— Mă îndoiesc. Uite ce e, o să te sun când o să știu exact ce se-ntâmplă pe-aici.

— Bine.

Ea închise.

— *Rahat,* spuse Graham. *Rahat.*

Crawford băgă capul pe ușă.

— Te-am auzit spunând *rahat*?

— Da.

— Înveselește-te. A sunat Aynesworth de pe teren. Are ceva pentru tine. Spune că ar trebui să mergem, a trimis vestea prin radio de la poliția locală.

Capitolul 51

Aynesworth turna cu grijă cenușă în niște cutii de vopsea când Graham și Crawford ajunseră la ruinele înnegrite de pe locul în care se aflase casa lui Dolarhyde. Aynesworth era murdar și avea o bășică mare după ureche. Agentul special Janowitz de la Explozive se plimba prin pivniță. Un bărbat înalt se agita în spatele unui Oldsmobile prăfuit, parcat pe drum. Le tăie calea când Graham și Crawford traversau curtea.

— Dumneata ești Crawford?

— Exact.

— Robert L. Dulaney. Sunt procuror, iar aceasta este jurisdicția mea.

Le arătă cartea de vizită. Pe ea scria: „Votați pentru Robert L. Dulaney”. Crawford așteptă să vadă ce urmează.

— Omul tău de aici are niște dovezi care trebuie să-mi fie predate. M-a lăsat să aștept aproape o oră.

— Îmi pare rău pentru deranj, domnule Dulaney. El a respectat instrucțiunile mele. Hai să luăm loc în mașina dumneavoastră și să lămurim problema.

Șeful de secție Aynesworth zâmbi, afișând niște dinți albi în contrast cu fața murdară. Scotocise prin cenușă toată dimineața.

— În calitate de șef de secție, îmi face mare plăcere…

— … să-ți arăți colții, știm asta, spuse Janowitz, ieșind dintre ruinele pivniței.

— Liniște în front, soldat Janowitz. Adu cele necesare, spuse el și îi aruncă lui Janowitz un set de chei de mașină.

Din portbagajul unei mașini cu însemnele FBI-ului, Janowitz aduse o cutie lungă de carton. Pe fundul cutiei era legată cu sârmă o carabină, cu patul carbonizat și țevile

deformate de foc. Într-o cutie mai mică era un pistol înnegrit.

— Pistolul a rezistat mai bine, spuse Aynesworth. Cei de la balistică vor putea face proba pentru identificare. Vino, Janowitz, să-i dăm drumul.

Aynesworth luă de la el trei genți frigorifice de plastic.

— Graham, un final fulminant.

O clipă, veselia dispăru de pe fața lui Aynesworth. Înmânarea trofeelor transforma cu adevărat momentul într-un ritual vânătoresc, ca și cum ar fi mânjit cu sânge fruntea lui Graham.

— A fost un spectacol apoteotic, fratele meu.

Aynesworth îi dădu genților lui Graham. Una conținea vreo doisprezece centimetri dintr-un femur uman ars și un os de șold. O alta – un ceas de mână. În a treia se aflau dinții.

Proteza era înnegrită și ruptă, și doar jumătate din ea se afla acolo, dar în jumătatea aceea era montat un incisiv inconfundabil.

Graham presupuse că ar trebui să spună ceva:

— Mulțumesc, mulțumesc mult.

Clătină puțin capul și se simți ușurat de-a binelea.

— … piesă de muzeu, spuse Aynesworth. Trebuie să o predăm curcanului, nu-i așa, Jack?

— Da. Au niște profesioniști la biroul procurorului din St. Louis. O să vină și o să facă un mulaj.

Crawford și ceilalți se alăturară procurorului lângă mașina lui.

Graham rămase singur lângă casă. Ascultă șuieratul vântului prin hornuri. Spera ca Bloom să vină aici când se va face bine. Graham voia să afle mai multe despre Dolarhyde. Voia să știe ce se întâmplase aici, cum luase naștere Dragonul. Dar deocamdată era sătul.

Un sturz zeflemitor se așeză pe coșul unui șemineu și începu să fluiere.

Graham fluieră și el drept răspuns. Se putea duce acasă.

Capitolul 52

Graham zâmbi când simți avionul ridicându-se în aer și ducându-l departe de St. Louis, întorcându-se în bătaia soarelui, către sud, apoi către est și în cele din urmă spre casă.

Molly și Willy vor fi acolo. „Hai să nu ne mai prostim și să ne tot spunem cui îi pare rău și de ce. O să te iau din Marathon, tipule”, îi spusese ea la telefon.

Cu timpul spera să poată rememora cele câteva momente plăcute – satisfacția de a-i vedea la lucru pe oamenii aceia dăruiți meseriei lor. Bănuia că puteai găsi asta oriunde dacă știai unde să cauți. Era normal să le mulțumească lui Lloyd Bowman și lui Beverly Katz, așa că le spusese la telefon că fusese o mare plăcere să lucreze din nou cu ei.

Un singur lucru îl tulbura puțin: propria reacție când Crawford s-a întors de la telefon și i-a spus: „E la Gateway”. A fost probabil cea mai mare și mai sălbatică bucurie care a explodat vreodată înlăuntrul lui. Era tulburător să știe că momentul acela fusese cea mai fericită clipă a vieții sale, în camera aglomerată a juraților din Chicago. *Când a știut înainte de a ști de fapt.*

Nu i-a spus lui Lloyd Bowman ce simțise. Nici nu fusese nevoie: „știi, când teorema lui s-a dovedit adevărată, Pitagora a oferit Muzei o sută de boi, îi spusese Bowman. Nimic mai minunat, nu-i așa? Nu răspunde – durează mai mult dacă nu irosești în cuvinte sentimentul acesta”.

Graham simțea cum îl chinuie tot mai mult nerăbdarea pe măsură ce se apropia de casă și de Molly. În Miami fu nevoit să coboare pe pistă și să se îmbarce pe *Mătușa Lula,* bătrânul DC-3 care zbura la Marathon. Îi plăceau DC-3-urile. Astăzi îi plăcea totul. *Mătușa Lula* fusese construit când Graham avea abia cinci ani, iar aripile avionului erau

întotdeauna murdare, acoperite de un strat de ulei care curgea din motor. Avea mare încredere în avionul ăsta. Alergă către el ca și când avionul ar fi aterizat într-un luminiș din junglă, anume ca să-l salveze pe el.

Luminile din Islamorada se apropiau pe măsură ce insula se derula pe sub aripa avionului. Graham putea vedea încă valurile înspumate ale Atlanticului. În câteva minute aterizau la Marathon. Se simțea ca atunci când venise prima oară la Marathon. Și atunci sosise tot la bordul bătrânei *Mătușe Lula,* și de multe ori după aceea fusese la aeroport când se lăsa seara pentru a o privi aterizând, încet și sigur, cu flapsurile coborâte, vedea flăcări ieșind din eșapament și pasagerii în siguranță dincolo de hublourile luminate.

Și decolările erau frumoase, dar când bătrânul avion lua o curbă largă spre nord, simțea un gol și o tristețe în aerul acela acrit de atâtea despărțiri. Așa că venea să vadă doar aterizările și momentele fericite când pasagerii se vedeau cu cei dragi.

Asta fusese înainte de a o întâlni pe Molly.

Cu o ultimă zvâcnire, avionul se lăsă pe pistă. Graham îi văzu pe Molly și pe Willy în spatele gardului, sub luminile aeroportului.

Willy stătea țeapăn în fața ei. A rămas acolo până ce Graham a ajuns lângă ei. Abia atunci a început să se plimbe primprejur, să examineze lucrurile care îl interesau. Graham îl îndrăgea foarte mult pentru asta.

Molly era la fel de înaltă ca și Graham, aproape un metru șaptezeci și șapte. Un sărut pătimaș în public produce adesea un fior plăcut, probabil fiindcă aceste săruturi se dau de obicei în pat.

Willy se oferi să-i care valiza, însă Graham îi dădu doar geanta cu haine.

Pe drumul către Sugarloaf Key, cu Molly la volan, Graham își aminti lucrurile ce se vedeau în lumina farurilor, imaginându-și restul.

Când deschise portiera în curte, putu auzi marea. Willy intră în casă cu geanta pe cap, partea de jos a acesteia atârnându-i până la picioare. Graham rămase absent în curte, alungând țânțarii de pe față. Molly puse mâna pe obrazul lui.

— Trebuie să intri în casă până nu te devorează de tot.

El încuviință dând din cap. Avea ochii umezi.

Ea mai așteptă o clipă, își ridică încet capul și privi către el ridicând din sprâncene:

— Martini Tanqueray, fripturi, îmbrățișări și altele. Pe aici… Și factura de lumină și cea de telefon și lungi conversații cu copilul meu, adăugă ea cu jumătate de gură.

Capitolul 53

Graham și Molly își doreau foarte tare ca între ei lucrurile să fie așa cum fuseseră înainte, și să continue de unde rămăseseră. Când și-au dat seama că nu mai era așa, nemărturisita constatare rămase alături de ei ca o prezență nedorită în casă. Asigurările reciproce pe care încercară să și le ofere și ziua și noaptea pe întuneric ocoleau de fapt esențialul. Molly nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Îi admira farmecul de la o distanță greu de suportat.

Ea încerca să se poarte frumos cu el, dar fusese la Oregon și în sufletul ei reînviaseră toate vechile resentimente.

Willy simțea acest lucru și era distant față de Graham, enervant de politicos.

Sosi o scrisoare de la Crawford. Molly o aduse odată cu corespondența și nu pomeni nimic de ea. Conținea o imagine cu familia Sherman, reprodusă de pe un film. Nu totul se făcuse scrum, explica biletul lui Crawford. Examinând câmpul de lângă casă, se găsise această poză alături de alte câteva lucruri pe care explozia le aruncase departe de foc.

„Acești oameni erau probabil în vizorul lui, scria Crawford. Sunt în siguranță acum. M-am gândit că ai vrea să afli.”

Graham i-o arătă lui Molly.

— Vezi? De-asta. De-asta a meritat.

— Știu, spuse ea. Înțeleg, chiar înțeleg.

Peștii se zbenguiau în lumina lunii. Molly pregătise o gustare, apoi s-au dus și au pescuit, au făcut focul, dar totul era în zadar: ceva se pierduse.

Bunicul și buni i-au trimis lui Willy o poză cu poneiul și el a lipit-o pe un perete în camera lui.

Cea de-a cincea zi acasă era ultima înainte ca Graham și Molly să se întoarcă la lucru în Marathon. Au încercat o partidă de pescuit în golf, după aceea au parcurs câteva sute de metri de-a lungul plajei care făcea o curbă largă până la un loc în care avuseseră noroc cândva la pescuit.

Graham decisese să stea de vorbă cu amândoi în același timp.

Expediția nu începu bine. Willy renunță la undița pe care i-o echipase Graham și luă în schimb noua lansetă pe care i-o trimisese bunicul lui. Se străduiră să prindă ceva vreo trei ore în tăcere. Graham deschise de câteva ori gura să spună ceva, dar nu i se păru potrivit să rupă tăcerea aceea. Era sătul să fie antipatic.

Graham prinse patru pești pescuind la muscă. Willy nu prinse nimic. Folosea o lingură Rapala cu trei cârlige medii pe care i-o dăduse bunicul. Arunca de prea multe ori, se pripea, scotea undița din apă prea repede, aruncă din nou, până ce se înroși la față, iar tricoul i se udă de transpirație.

Graham intră în apă, scurmă nisipul în urma unui val și scoase doi răcușori, cu picioarele atârnându-le din carapace.

— Nu vrei să încerci cu o momeală din asta, amice?

Îi întinse momeala.

— O să rămân la Rapala. Știi că a fost a tatălui meu?

— Nu, spuse Graham.

O privi pe Molly. Ea își cuprinsese genunchii cu mâinile și privea o fregată zburând în înaltul cerului. Se ridică și se scutură de nisip.

— Mă duc să pregătesc niște sendvișuri, spuse ea.

După plecarea ei, Graham fu tentat să stea de vorbă cu copilul între patru ochi. Nu! Willy ar fi adoptat aceeași atitudine ca și mama lui. O să aștepte întoarcerea lui Molly. De data asta va deschide discuția.

Ea se întoarse repede, fără sendvișuri, mergând grăbită pe nisipul bătătorit al golfului.

— E Jack Crawford la telefon. I-am spus că o să revii tu, dar susține că e urgent, zise ea, examinându-și o unghie. Mai bine te-ai grăbi.

Graham roși. Înfipse mânerul undiței în nisip și traversă dunele. Era mai rapid decât de-a lungul plajei dacă nu-ți păsa de zgârieturile tufișurilor.

Auzi un fâșâit adus de vânt și, de teama unui șarpe cu clopoței, cercetă atent pământul când intră în lăstărișul de cedru. Văzu niște ghete sub un tufiș, strălucirea unei lentile și o siluetă kaki ridicându-se. Privi direct în ochii galbeni ai lui Francis Dolarhyde și teama îi grăbi bătăile inimii.

Auzi încărcătorul unui pistol automat pregătit de tragere, ridică piciorul, lovi, când la capătul țevii apăru o sclipire galbenă, iar pistolul zbură în buruieni. Graham căzu pe spate, cu o arsură în stânga pieptului, se rostogoli de-a berbeleacul în jos pe dună către plajă.

Dolarhyde sări și aterizâ pe abdomenul lui Graham cu ambele picioare, cu cuțitul scos, fără să se uite în direcția din care veneau țipetele de la marginea apei. Îl țintui pe Graham cu genunchii, ridică cuțitul și icni când lovi. Lama trecu pe lângă ochiul lui Graham și i se înfipse adânc în obraz.

Dolarhyde se aplecă în față și se lăsă cu toată greutatea pe mânerul cuțitului pentru a-l împlânta prin capul lui Graham.

Undița șuieră când Molly îl lovi cu toată puterea pe Dolarhyde în față. Cârligele Rapalei se înfipseră adânc în obrazul lui, iar mulineta cârâi, eliberând fir pe măsură ce Molly trăgea undița ca să lovească din nou.

Dolarhyde mârâi, își prinse fața în palme când ea smuci de firul undiței și cârligele ancoră i se înfipseră și în mână. O mână îi rămase imobilizată de obraz, prinsă de cârligele ancoră, cu cea liberă smulse cuțitul și porni în urmărirea ei.

Graham se rostogoli, se ridică în genunchi, apoi în picioare, cu ochii sălbatici și scuipând sânge, și alergă, alergă să scape de Dolarhyde, alergă până se prăbuși.

Molly fugi către dune, Willy în fața ei. Dolarhyde în urma lor, trăgând undița după el. Undița se prinse într-un tufiș, ceea ce îl făcu să se oprească urlând înainte să se gândească să taie firul.

— Fugi, puiule, fugi, puiule, fugi, puiule! Nu te uita înapoi, gâfâi ea.

Avea picioare lungi și-l împinse pe băiat să alerge în fața ei, în vreme ce auzea trosnetul tufișurilor din ce în ce mai aproape, în spatele ei. Aveau o sută de metri avans când părăsiseră dunele, șaptezeci de metri când au ajuns la casă. Urcară în goană pe scări. Intrară în debaraua lui Will. Către Willy:

— Stai aici.

Coborî scările pentru a-l înfrunta. Ajunse la bucătărie, chinuindu-se din fugă să încarce arma, acționând frenetic resortul dispozitivul de încărcare. Nu se mai strădui să ia poziția regulamentară, nici să mai privească prin cătare. Strânse patul pistolului cu ambele mâini și, când ușa zbură de perete, trase fără să mai ochească, făcându-i o gaură cât pumnul în șold.

— *Amma*!

Și îl mai împușcă o dată în plină figură, în vreme ce acesta se prelingea pe tăblia ușii, îl mai împușcă o dată în față când căzu în șezut pe podea, alergă spre el și-l mai împușcă de încă două ori în față când se prăvăli spre perete, cu scalpul căzut până la bărbie și părul în flăcări.

•

Willy rupse un cearșaf și plecă în căutarea lui Will. Picioarele îi tremurau și căzu de câteva ori când traversă curtea.

Ajutoarele șerifului și ambulanțele sosiră chiar înainte ca Molly să se gândească să-i cheme. Era sub duș când ei intrară în casă cu pistoalele scoase. Își spăla frenetic urmele de sânge și oase de pe față și din păr și nu putu răspunde la întrebările pe care i le punea un polițist prin perdeaua dușului.

Un polițist ridică în cele din urmă receptorul telefonului care suna și vorbi cu Crawford în Washington, care îi chemase și auzise împușcăturile.

— Nu știu, acum îl aduc, spuse polițistul privind targa ce trecea prin dreptul ferestrei. Nu mi se pare că arată prea bine, încheie el.

Capitolul 54

Pe peretele din fața patului se afla un ceas cu cifrele suficient de mari pentru a putea fi citite de cel aflat în pat, în ciuda medicamentelor și a durerii.

Când Will Graham fu în stare să deschidă ochiul drept, văzu ceasul și știu unde se află – la reanimare. Privi ceasul. Mișcările lui îl asigurau că timpul trece, că momentul acesta va trece. De asta fusese pus acolo. Arăta ora patru. Nu avea idee care patru, nu-i păsa câtă vreme limbile se mișcau. Adormi.

Ceasul arăta ora opt când deschise din nou ochii.

Cineva era lângă el. Întoarse încet ochiul. O văzu pe Molly privind pe fereastră. Era slăbită. Încercă să-i vorbească, dar simți o durere insuportabilă când mișcă falca. Capul și pieptul nu zvâcneau în același ritm: erau desincronizate ca în cazul unei sincope. Scoase un geamăt abia auzit când ea părăsi camera.

Percepu apoi un geam luminat când s-au apucat să-i facă ceva la corzilor vocale, și trăgeau de el și se chinuiau să i le dreagă.

Din nou lumină galbenă când văzu fața lui Crawford aplecată asupra lui. Graham reuși să clipească. Când Crawford zâmbi, lui Graham i se păru că vede o bucată de spanac între dinții lui. Ciudat. Crawford detesta mai toate legumele.

Graham mimă gestul de a scrie pe cearșaful de sub el. Crawford îi strecură carnețelul în mână și-i puse un pix între degete.

„Willy OK”, scrise el.

— Da, e bine, spuse Crawford. Molly de asemenea. A fost aici când dormeai. Dolarhyde e mort, Will. Pe cuvânt că e

mort de data asta. I-am luat chiar eu amprentele și l-am pus pe Price să le compare. Nu e nicio îndoială. E mort.

Graham mâzgăli un semn de întrebare pe foaie.

— O să vorbim și despre asta. Voi fi prin preajmă și-ți voi spune toată povestea când te vei simți mai bine. Nu mă lasă să stau decât cinci minute.

„Acum”, scrise Graham.

— A vorbit doctorul cu tine? Nu? Mai întâi despre tine – o să te faci bine. Ochiul tău e doar umflat ca urmare a rănii adânci de cuțit din obraz. Au făcut așa cum e mai bine și o să se vindece, dar o să mai dureze. Ți-au scos splina. Dar cine are nevoie de ea? Price și-a pierdut-o în Birmania în 1941.

O soră ciocăni în geam.

— Trebuie să plec. Ăștia nu respectă pe nimeni pe-aici. Pur și simplu te-aruncă afară când ți-a expirat timpul. Ne vedem mai târziu.

Molly era în sala de așteptare de la reanimare. Mai erau acolo o mulțime de oameni obosiți. Crawford se îndreptă către ea.

— Molly…

— Bună, Jack, spuse ea. Tu arăți chiar bine. Nu vrei să-i faci un transplant de față?

— Nu spune asta, Molly.

— L-ai văzut?

— Da.

— Nu credeam că-l pot privi, dar am putut.

— O să-l repare ei. Mi-a spus doctorul. O pot face. Vrei să stea cineva cu tine, Molly? Phyllis e jos, ea…

— Nu. Nu mai face nimic pentru mine.

Întoarse capul, căutând un șervețel. El văzu scrisoarea când Molly deschise geanta: un plic mov, elegant, care-i era familiar.

Lui Crawford îi era silă de gestul pe care era silit să-l facă: trebuia să i-l ceară.

— Molly?

— Ce?

— Will a primit o scrisoare?

— Da.

— Asistenta medicală ți-a dat-o?

— Da, ea mi-a dat-o. Au adunat și niște flori de la toți prietenii lui din Washington.

— Pot să văd scrisoarea?

— O să i-o dau lui când o să se simtă mai bine.

— Te rog, lasă-mă să o văd.

— De ce?

— Pentru ca să nu afle… tocmai de la persoana aceea.

Expresia de pe chipul lui era cu totul ciudată, ea privi către scrisoare și o lăsă să cadă, cu tot cu geantă. Un ruj se rostogoli pe podea.

Aplecându-se să-i ridice lucrurile, îi auzi pașii îndepărtându-se în fugă pe coridor, abandonând poșeta.

El îi dădu poșeta asistentei de serviciu.

Crawford știa că lui Lecter îi era imposibil să obțină ceea ce ar fi avut el nevoie ca să-i amenințe viața lui Graham, dar cu omul ăsta nu voia să-și asume riscuri.

Puse un internist să-i scaneze scrisoarea în laboratorul de raze X. Crawford despică toate laturile scrisorii cu un briceag și căută pe suprafața ei urme de praf sau pete – exista soluție dezinfectantă la spitalul din Chesapeake, și aveau și o farmacie.

Satisfăcut, o citi:

Dragă Will,

Iată-ne pe amândoi lâncezind în spitale. Tu ai durerea ta, eu nu am cărțile mele – învățatul doctor Chilton a avut grijă de asta să mi le ia.

Trăim vremuri primitive – nu-i așa, Will? – nici sălbatice, nici înțelepte. Caracteristica principală este jumătatea de măsură. Orice societate rațională ori mi-ar da cărțile, ori m-ar omorî.

Îți doresc însănătoșire grabnică și să nu fii prea urât.

Mă gândesc adesea la tine.

Hannibal Lecter

Internistul își privi ceasul.

— Mai aveți nevoie de mine?

— Nu, spuse Crawford. Unde este incineratorul?

Când Crawford se întoarse după patru ore pentru următoarea perioadă de vizite, Molly nu era în sala de așteptare și nici la reanimare.

Graham era treaz. Imediat mâzgăli un semn de întrebare după care scrise: „D. mort cum?”

Crawford îi povesti. Graham rămase nemișcat un minut. Apoi scrise: „Scăpat incendiu cum?”

— Îți spun, începu Crawford. Știi, la St. Louis Dolarhyde o căuta probabil pe Reba McClane. A venit în laborator când noi eram acolo și ne-a descoperit. Amprentele lui erau pe o fereastră deschisă de la camera cazanelor – abia ieri am aflat.

Graham scrise pe foaie: „Cadavrul cui acasă?”

— Credem că e al unui tip pe nume Arnold Lang – e dat dispărut. Mașina lui a fost găsită în Memphis. Fuseseră scoase numerele de înmatriculare. O să mă dea afară în câteva minute. Lasă-mă s-o iau în ordine: Dolarhyde știa că eram acolo. A scăpat de noi la laborator și s-a dus cu mașina la stația Servco Supreme, la intersecția dintre Lindbergh și Autostrada 270. Arnold Lang lucra acolo. Reba McClane a spus că Dolarhyde a avut o dispută cu un lucrător de la o stație service cu o sâmbătă înainte. Credem că era vorba de Lang. L-a lichidat pe Lang și i-a luat cadavrul acasă. Apoi s-a dus la Reba McClane. Ea tocmai se îmbrățișa cu Ralph Mandy la ușă. L-a împușcat pe Mandy și l-a târât în tufișuri.

Intră asistenta medicală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e o treabă de poliție, spuse Crawford.

Vorbi repede în timp ce asistenta îl trăgea de mâneca hainei către ușă.

— A adormit-o pe Reba McClane cu cloroform și a adus-o acasă. Corpul era acolo, mai spuse Crawford de pe culoar.

Graham trebui să mai aștepte patru ore pentru a afla restul.

— I-a spus ori, ori, știi tu: „Să te omor sau nu?” continuă Crawford când apăru în ușă. Știi figura cu cheia de gât, ca să se asigure că ea atinge cadavrul. Ca ea să ne spună nouă că a simțit un cadavru. Mă rog, chestia cu „nu pot suporta să te văd arzând”, spune el, și-i zboară capul lui Lang cu un glonț de calibrul .12. Lang era exact ce-i trebuia. Oricum nu mai avea dinți după tratamentele lui Dolarhyde. Poate Dolarhyde știa că maxilarul rezistă adesea la foc – cine mai știe ce știa? Oricum, Lang nu mai avea maxilar după ce Dolarhyde l-a aranjat cu totul. I-a făcut lui Lang capul zob cu un foc de armă și probabil că a trântit un scaun sau ceva asemănător ca să se audă bufnitura corpului căzând. A pus cheia la gâtul lui Lang. După care Reba scotocește primprejur în căutarea cheii. Dolarhyde stă într-un colț, privind-o. Femeii îi mai țiuie încă urechile în urma împușcăturii. N-o să audă zgomotele mărunte. El dă foc, dar încă nu pusese benzina. Avea benzină în cameră. Ea a ieșit teafără din casă. Dacă ea s-ar fi speriat prea tare și s-ar fi lovit de vreun perete sau ar fi înlemnit, cred că ar fi năucit-o de tot cu o lovitură și ar fi scos-o el de acolo. Ea nu ar fi avut de unde să știe cum a ajuns afară. Dar, ca planul să-i reușească, ea trebuia să iasă afară. Oh, la dracu’, vine asistenta.

Graham scrise repede: „Cum mașină?”

— Asta e de admirat, spuse Crawford. Știa că trebuia să își abandoneze dubița acasă. Nu putea duce două mașini la el acasă și avea nevoie de o portiță de scăpare. Uite ce-a făcut: l-a pus pe Lang să-i lege duba de camionul de

tractare al stației service. I-a făcut felul lui Lang, a încuiat stația și și-a remorcat duba până acasă. Apoi a părăsit mașina de remorcat pe un drum desfundat, pe câmp, undeva în spatele casei, s-a suit în duba lui și a plecat după Reba. Când ea a ieșit nevătămată din casă, el a adus dinamita, a întețit focul cu benzina și a șters-o prin spate. A luat remorca, a adus-o înapoi la stația service, a lăsat-o acolo și a luat mașina lui Lang. Totul ticluit ca la carte. Am înnebunit până mi-am dat seama cum a procedat. Știu că așa e, pentru că am găsit două amprente pe bara de remorcare. Probabil că am trecut pe lângă el când mergeam către casă… Da, doamnă. Plec acum. Da, doamnă.

Graham vru să mai pună o întrebare, dar era prea târziu.

Molly beneficie de următoarele cinci minute de vizită.

Graham scrise: „Te iubesc” pe carnetul lui Crawford.

Ea dădu din cap și îl apucă de mână.

Un minut mai târziu scrise din nou: „Willy OK?”

Ea încuviință.

„Aici?”

Ea ridică prea repede ochii de pe carnețel. Țuguie buzele ca pentru un sărut și arătă către asistenta care se apropia.

„Unde?” insistă el, subliniind de două ori.

— Oregon, spuse ea.

Crawford veni pentru ultima oară.

Graham îl aștepta cu carnețelul pregătit. Scrisese: „Dinți?”

— Ai bunicii lui, spuse Crawford. Cei pe care i-am găsit în casă erau ai bunicii lui. Poliția din St. Louis a dat de unul Ned Vogt la ei acolo. Ăla știa povestea: mama lui Dolarhyde era mama vitregă a lui Vogt. Vogt a văzut-o pe doamna Dolarhyde pe când era copil și nu i-a putut uita dinții. De asta ți-am telefonat când ai dat peste Dolarhyde care te pândea. Cei de la Smithsonian tocmai mă sunaseră. Obținuseră în cele din urmă dinții de la autoritățile din Missouri ca să-i examineze așa de amorul artei. Ei au observat că partea superioară era făcută din vulcanită în

loc de acril, cum se folosește astăzi. Nimeni nu a mai făcut proteze din vulcanită de treizeci și cinci de ani. Dolarhyde a comandat o pereche nouă din acril exact ca cea veche care să i se potrivească. Aceasta a fost găsită la cadavrul lui. Cei de la Smithsonian au examinat-o – canelurile, spuneau ei, și montura. De producție chinezească. Cele vechi erau elvețiene. Avea la el și o cheie de la o cutie poștală din Miami. Acolo se afla un registru mare. Un fel de jurnal – un lucru dat dracului. O să fac rost de el când o să vrei să-l vezi. Știi, tipule, acum trebuie să mă întorc la Washington. O să revin în week-end dacă pot. O să te ții tare?

Graham desenă un semn de întrebare, apoi îl șterse și scrise: „Sigur”.

Asistenta medicală veni după plecarea lui Crawford. Îi injectă Demerol în perfuzie și imaginea ceasului se estompă. Nu mai putu urmări secundarul. Se întrebă dacă Demerolul avea efect și asupra sentimentelor. Ar putea s-o țină departe pe Molly o vreme. Până ce îi vor reface fața. Ar fi josnic din partea lui. S-o țină departe pentru ce? Adormea și spera să nu viseze.

Oscilă între vis și amintiri, dar nu era chiar atât de rău. Nu o visă pe Molly plecând sau pe Dolarhyde. O lungă perioadă de vis-amintire despre Shiloh[{3}], întreruptă de lumini, care se plimbau pe chipul lui, și gâfâială, și șuieratul aparatului de tensiune… Graham vizitase Shiloh, puțin după ce-l împușcase pe Garrett Jacob Hobbs. Era primăvară.

Într-o frumoasă zi de aprilie mergea pe drumul asfaltat către Lacul însângerat. Iarba proaspătă, încă verde-deschis, creștea pe panta dinspre apă. Nivelul apei crescuse și invadase malul cu iarbă, era limpede, atât de limpede încât iarba se vedea în apă ca și când ar fi acoperit tot fundul lacului.

Graham știa ce se întâmplase acolo în aprilie 1862.

Se așeză pe iarbă, simți pământul umed prin pantaloni.

Automobilul unui turist trecu pe lângă el și după aceea Graham observă o mișcare în urma lui: mașina frânsese spatele unui șarpe de casă. Se zvârcolea întruna, formând parcă opturi, în mijlocul șoselei asfaltate, scoțând la vedere câteodată spatele negru, câteodată burta gălbuie.

Brusc, apăsarea acelui loc îi dădu fiori reci, deși transpira sub soarele blând al primăverii.

Graham se ridică din iarbă cu pantalonii umezi. Se simțea cam ametit. Șarpele continua să se zvârcolească. Se apropie de el, îl ridică de vârful neted al cozii și, cu o mișcare largă, biciui aerul cu el. Creierii îi zburară în lac. O plătică se repezi spre ei.

Își imaginase acest Shiloh plin de fantasme, frumusețea lui sinistră făcând să fluture parcă flamuri amenințătoare.

Acum, oscilând între amintire și somnolența indusă de medicamente, văzu că Shiloh nu îi mai părea atât de sinistru; îi era indiferent. Acest minunat tărâm, Shiloh, putea fi martor la orice fel de întâmplări. Frumusețea lui neiertătoare sublinia și mai mult indiferența naturii, Universul Verde. Măreția lui ridiculiza suferințele noastre.

Se trezi și privi ceasul, lipsit de rațiune, dar nu se putu opri să gândească: Universul Verde nu cunoaște mila; doar noi concepem mila, o fabricăm în acele zone corticale care s-au format peste creierul nostru, inițial de reptilă. În acel univers nu există ideea de crimă. Noi am inventat crima și ea contează numai pentru noi.

Graham era conștient că el avea toate instinctele necesare pentru a comite o crimă; poate și capacitatea de a simți milă.

Totuși înțelegea crima parcă stânjenitor de bine.

Se întrebă dacă, în marele trup al omenirii, cu mințile oamenilor pornite pe drumul civilizației, instinctele rele pe care le stăpânim în interiorul nostru și conștientizarea acestor instincte funcționează precum acțiunea unui virus neutralizat împotriva căruia se înarmează trupul.

Se întrebă dacă aceste porniri vechi, îngrozitoare reprezintă chiar virusul care produce vaccinul.

Da, se înșelase în privința venerabilului Shiloh. Shiloh nu e un tărâm bântuit de fantasme – oamenii sunt bântuiți de ele.

Acestui tărâm nu-i pasă de nimic.

•

> Și mi-am silit inima ca să pătrund înțelepciunea și știința, nebunia și prostia, dar am înțeles că și aceasta este vânare de vânt.
>
> Eclesiastul 1:17

[{1}] După moartea lui Blake, acest poem a fost găsit printre încercările de tipărire, alături de plăcile tipografice din *Cântările trăirii.* A apărut numai în ediții postume. (n.tr.).
[{2}] Deschizătură îngustă la baza unui stup, lăsată special pentru ca albinele să poată ieși și intra.
[{3}] Toponimic biblic, localitate în Canaan, sediul unui altar israelit, ce a fost distrus complet după o bătălie cu filistenii; de asemenea, Shiloh, Tennessee – locul celei mai cumplite bătălii din timpul Războiului Civil, 1862; metaforă pentru o bătălie sângeroasă. (n.tr.).